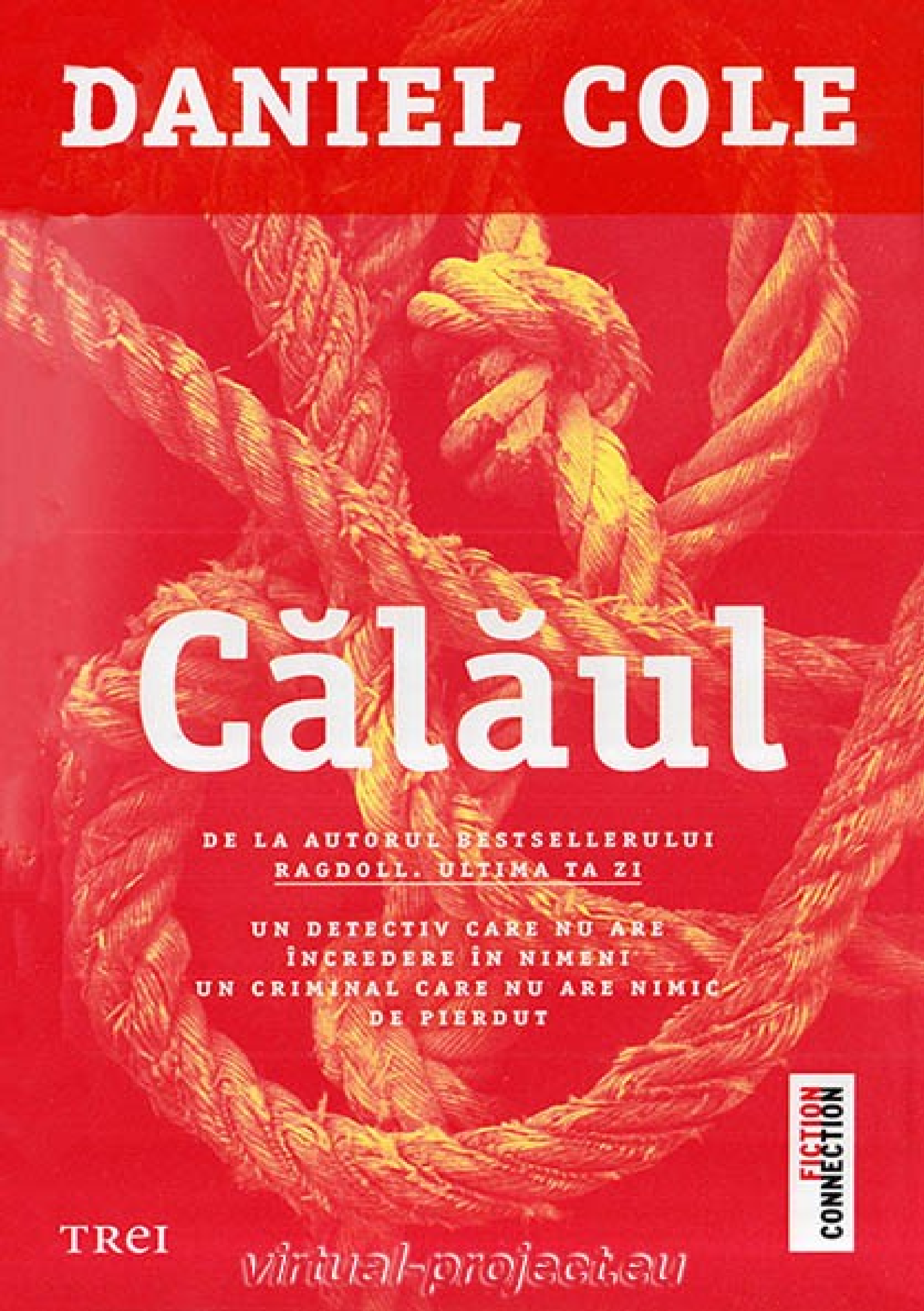

DANIEL COLE

Călăul

DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI
RAGDOLL. ULTIMA TA ZI

UN DETECTIV CARE NU ARE
ÎNCREDERE ÎN NIMENI
UN CRIMINAL CARE NU ARE NIMIC
DE PIERDUT

FICTION CONNECTION

TREI

virtual-project.eu

DANIEL COLE

CĂLĂUL

Original: *Hangman* (2018)

Traducere din limba engleză:
MIHAELA DOAGĂ

virtual-project.eu

— 2019 —

„Şi *dacă* există Dumnezeu?
Şi *dacă* există raiul?
Şi *dacă* există iadul?
Şi *dacă...* pur şi simplu *dacă...*
suntem deja *cu toţii* acolo?”

PROLOG

Miercuri, 6 ianuarie 2016
9:52 a.m.

— Nu există Dumnezeu. Ăsta-i adevărul.

Inspectorul-şef Emily Baxter îşi privi propria reflexie în geamul camerei de interogatorii, pândind orice reacţie la acest adevăr incomod din partea celor care trăgeau cu urechea de dincolo de geam.

Nimic.

Arăta groaznic: de 50 de ani mai curând, nu de 35. Buza de sus era susţinută de nişte copci groase şi înnegrite pe care le forţa de fiecare dată când vorbea, amintindu-i de lucruri pe care ar fi preferat să le uite, vechi şi noi deopotrivă. Julitura de pe frunte tot nu voia să se vindece, o bucată de bandă adezivă îi ţinea laolaltă degetele fracturate şi mai avea încă vreo 10-12 răni ascunse pe sub hainele jilave.

Cu o expresie prefăcut plictisită, se întoarse spre cei doi bărbaţi aşezaţi de cealaltă parte a mesei. Niciunul dintre ei nu zicea nimic. Emily căscă şi începu să se joace cu părul ei lung, şaten, trecându-şi cele câteva degete sănătoase printr-o şuviţă mată, încâlcită, după ce trei zile folosise şampon pentru păr uscat. O durea în cot de faptul că ultimul ei răspuns îl ofensase în mod vădit pe agentul special Sinclair, americanul chelios şi impunător care mâzgălea acum ceva pe o hârtie cu un antet de fiţe.

Atkins, ofiţerul de legătură al poliţiei metropolitane, arăta tern pe lângă străinul îmbrăcat la patru ace. Baxter alocase o bună parte din ultimele 50 de minute efortului de a ghici culoarea iniţială a cămăşii lui de un bej-murdar acum. Cravata îi atârna slăbită la gât, ca şi cum i-ar fi legat-o un călău cu suflet caritabil, iar capătul care se bălăbănea peste cămaşă nu reuşea să ascundă o pată proaspătă de ketchup.

Într-un final, Atkins interpretă tăcerea drept semnalul că putea interveni.

— Asta trebuie să fi condus la nişte conversaţii chiar *interesante* cu agentul special Rouche, spuse.

Îi picurau broboane de sudoare de-o parte şi de alta a ţestei rase, efectul luminii din tavan şi al radiatorului din colţ, care sufla aer fierbinte şi care transformase cele patru rânduri de urme de zăpadă într-o băltoacă mizerabilă ce trona în mijlocul podelei acoperite cu linoleum.

— În ce sens? întrebă Baxter.

— În sensul că, dacă te iei după dosarul lui…

— Dă-l în mă-sa de dosar! îl întrerupse Sinclair. Am lucrat cu Rouche şi ştiu *sigur* că era un creştin evlavios.

Americanul răsfoi mapa organizată cu grijă din stânga lui şi scoase de-acolo un document pe care se vedea scrisul lui Baxter.

— Cum eşti şi tu, conform candidaturii tale pentru postul actual.

Îi susţinu privirea lui Baxter, savurând faptul că femeia pusă pe harţă se contrazisese, ca şi cum echilibrul lumii fusese restabilit, acum că dovedise că ea îi împărtăşea convingerile de fapt, şi încercase doar să-l aţâţe. Baxter, în schimb, părea mai plictisită ca oricând.

— Am ajuns să cred că, în general, oamenii sunt nişte imbecili, începu, şi că foarte mulţi au ideea greşită că ar exista o legătură între naivitatea neghioabă şi un simţ moral bine dezvoltat. Pe scurt, îmi doream o mărire de salariu.

Sinclair scutură din cap scârbit, ca şi cum nu-i venea să creadă ce aude.

— Deci, ai minţit? Asta nu prea susţine ce spuneai despre simţul moral bine dezvoltat, este?

După care îi zâmbi acru, continuând să-şi ia notiţe.

Baxter ridică din umeri.

— Dar spune *foarte multe* despre naivitatea neghioabă.

Lui Sinclair îi pieri zâmbetul.

— Ai vreun motiv anume să încerci să mă converteşti? îl întrebă Baxter, nerezistând tentaţiei de a-l întărâta, împingându-l să sară în picioare şi să se aplece spre ea.

— Cineva a murit, inspector-şef Baxter! răcni Sinclair.

Baxter nici măcar nu clipi.

— Au murit o grămadă de oameni… după cele întâmplate, mormăi ea, înverşunându-se pe măsură ce vorbea, şi, nu ştiu de ce, *voi* vă încăpăţânaţi să ne irosiţi timpul frământându-vă din cauza singurei persoane care şi-o merită!

— Te întrebăm, interveni Atkins, încercând să aplaneze conflictul, pentru că s-au găsit probe… de natură religioasă în apropierea cadavrului.

— Care puteau fi lăsate de oricine.

Baxter surprinse un schimb de priviri între cei doi, din care deduse că nu-i spuseseră tot.

— Ai vreo informaţie despre agentul special Rouche? o întrebă Sinclair.

Baxter pufni:

— Din câte ştiu, agentul Rouche a murit.

— Eşti *sigură* că asta e poziţia pe care vrei s-o adopţi?

— Din câte ştiu, agentul Rouche a murit, repetă Baxter.

— Deci i-ai văzut cad…

Doctoriţa Preston-Hall, psihiatru consultant în cadrul poliţiei metropolitane şi a patra persoană aşezată la măsuţa de metal, îşi drese glasul, deloc subtil. Sinclair se întrerupse, înţelegând avertismentul nerostit. Se rezemă de spătarul scaunului şi se uită exasperat spre geamul-oglindă. Atkins notă ceva în carneţelul lui prăpădit şi îi împinse mesajul peste masă doctoriţei.

Doctoriţa Preston-Hall era o femeie la vreo 60 de ani, care se ţinea bine, însă parfumul ei scump părea să joace mai curând rolul de odorizant de cameră floral, care nu reuşea să ascundă izul puternic de încălţări jilave. Era genul de persoană care se impunea fără vreun efort şi dăduse clar de înţeles că va pune capăt interogatoriului oricând, dacă aprecia că întrebările ar fi putut afecta recuperarea pacientei aflate în grija ei. Luă încet carneţelul mânjit de cafea şi parcurse mesajul cu aerul unei învăţătoare care a interceptat un bileţel. De aproape o oră nu spusese nimic şi, în mod vădit, nu simţea nevoia să rupă tăcerea acum, mulţumindu-se să clatine din cap ca răspuns la ce scrisese Atkins.

— Ce scrie acolo? întrebă Baxter.

Doctoriţa o ignoră.

— Ce scrie? repetă, apoi se întoarse spre Sinclair. Întreabă-mă ce vrei!

Sinclair părea să stea în cumpănă.

— Întreabă-mă ce vrei să mă întrebi, îl somă Baxter.

— Emily! se zburli doctoriţa la ea. Nu scoate o vorbă, domnule Sinclair!

— N-ai decât să spui ce ai de spus, îl provocă Baxter, ridicând glasul. E vorba de secţie? Vrei să mă întrebi despre ce s-a întâmplat la secţie?

— Interogatoriul s-a încheiat, anunţă doctoriţa, ridicându-se.

— Întreabă-mă! strigă Baxter, acoperind-o.

Intuind că ultima şansă să obţină nişte răspunsuri îi scăpa printre degete, Sinclair alese să insiste şi să nu se gândească pe moment la consecinţe.

— Conform declaraţiei tale, crezi că agentul special Rouche se află printre victime.

Doctoriţa Preston-Hall ridică mâinile spre tavan, exasperată.

— Asta n-a fost o întrebare, spuse Baxter.

— I-ai văzut cadavrul?

Pentru prima dată, Sinclair o văzu pe Baxter şovăind, dar se simţi mai curând vinovat decât încântat că o făcuse să se simtă stânjenită. Baxter rămase cu privirea pierdută în gol, semn că întrebarea lui o împinsese din nou în subteran, încremenind-o pe moment în trecut.

I se frânse glasul când, într-un târziu, răspunse şoptit.

— Şi dacă l-aş fi văzut, nu mi-aş fi dat seama, este?

Se lăsă din nou o tăcere încordată, răstimp în care toată lumea se gândea cât de tulburătoare era acea propoziţie simplă.

— Cum ţi s-a părut? exclamă Atkins, fără să formuleze integral întrebarea, când tăcerea deveni prea apăsătoare.

— Cine?

— Rouche.

— În ce sens? întrebă Baxter.

— Ca stare emoţională.

— Când?

— Când l-ai văzut ultima dată.

Baxter cântări pentru o clipă răspunsul şi apoi zâmbi sincer.

— Uşurat.

— Uşurat?

Baxter încuviinţă.

— Pare să-ţi fi fost simpatic, continuă Atkins.

— Nu în mod deosebit. Era un tip inteligent, un coleg competent… în ciuda defectelor lui *evidente,* adăugă.

Ochii ei mari şi căprui, puşi în evidenţă de machiajul în nuanţe închise, îl urmăreau pe Sinclair, pândindu-i reacţia. Bărbatul îşi muşcă buza şi se uită din nou spre oglindă, ca şi cum certa o persoană aflată dincolo de geam pentru că-i dăduse o sarcină aşa dificilă.

Atkins îşi asumă responsabilitatea de a pune capăt interogatoriului. De-acum avea pete de transpiraţie la subraţ şi nu observase că amândouă femeile îşi trăseseră subtil scaunele un pic mai în spate pentru a se feri de miros.

— Ai trimis o echipă să facă percheziţie la domiciliul agentului Rouche, spuse.

— Da.

— Aşadar, n-aveai încredere în el?

— Nu.

— Şi mai simţi vreo urmă de loialitate faţă de el acum?

— Niciun strop.

— Mai ţii minte care a fost ultimul lucru pe care ţi l-a zis?

Baxter părea că nu mai are stare.

— Am terminat?

— Aproape. Răspunde-mi la întrebare, te rog.

El rămase în expectativă, cu stiloul suspendat deasupra carneţelului.

— Aş vrea să plec acum, îi spuse Baxter doctoriţei.

— Desigur, răspunse ferm doctoriţa Preston-Hall.

— Ai vreun motiv să nu răspunzi mai întâi la întrebarea asta simplă?

Cuvintele lui Sinclair reverberau în încăpere ca o acuzaţie.

— Bine.

Baxter părea furioasă.

— O să vă răspund.

Îşi cântări răspunsul şi apoi se aplecă peste masă, uitându-se în ochii americanului.

— Nu… există… Dumnezeu, îi spuse, rânjind.

Atkins aruncă stiloul peste masă în timp ce Sinclair se ridica, trântind scaunul de metal la pământ şi ieşind ca vijelia din cameră.

— Bun aşa, oftă Atkins, stors de puteri. Mulţumesc pentru *cooperare,* inspector-şef Baxter. Acum am terminat.

Cu cinci săptămâni înainte…

CAPITOLUL 1

Miercuri, 2 decembrie 2015
6:56 a.m.

Râul îngheţat trosnea şi pârâia ca şi cum s-ar fi foit în somn sub oraşul sclipitor. Tot soiul de ambarcaţiuni, ţintuite în gheaţă şi uitate, dispărură treptat sub zăpada care unea, pentru scurt timp, continentul cu oraşul-insulă.

Soarele răsărind învăluia orizontul încărcat şi scălda podul într-o lumină portocalie, aruncând totodată o umbră întunecată asupra stratului de gheaţă de dedesubt: sub bolta impunătoare, o reţea de fire se întretăia prin praf, o plasă împletită în care se prinsese ceva peste noapte.

Cu membrele încolăcite, suspendat într-o poziţie nefirească, asemenea unei muşte care s-a sfârtecat în două încercând să scape, trupul frânt al lui William Fawkes bloca lumina soarelui.

CAPITOLUL 2

Marţi, 8 decembrie 2015
6:39 p.m.

Întunericul învăluise ferestrele de la New Scotland Yard, luminile oraşului dispăruseră estompate de o peliculă de condens.

Cu excepţia a două pauze scurte de mers la baie şi a unei raite pe la sertarul cu obiecte de papetărie, Baxter nu ieşise din biroul ei cât o debara, de la Brigada de Omucideri şi Infracţiuni Grave, de când ajunsese, în acea dimineaţă. Se uită ţintă la mormanul de hârţoage de pe marginea biroului, suspendate într-un echilibru precar deasupra coşului de gunoi şi rezistă cu greu instinctului de a le împinge uşurel în direcţia corectă.

La 34 de ani, devenise una dintre cele mai tinere femei numite vreodată inspector-şef în cadrul poliţiei metropolitane, deşi această ascensiune rapidă pe scara ierarhică nu fusese nici anticipată, nici bine-venită neapărat. Atât eliberarea postului de conducere, cât şi promovarea ei ulterioară în acel post se datorau exclusiv cazului „Păpuşa de cârpe” şi faptului că ea îl arestase pe abjectul ucigaş în serie, vara trecută.

Inspectorul-şef care fusese înaintea ei, Terrence Simmons, fusese silit să se pensioneze din cauza unor probleme de sănătate, care, se bănuia, se agravaseră în urma ameninţării comisarului că-l va concedia dacă nu pleca de bunăvoie – gestul reflex de rigoare când opinia publică era dezamăgită, adică sacrificarea unei persoane nevinovate spre a-i îmbuna pe zeii furioşi.

Baxter împărtăşea sentimentele colegilor ei: era scârbită că predecesorul ei fusese transformat în ţap ispăşitor, dar, în fond, uşurată că nu i se întâmplase ei asta. Nici măcar nu se gândise să candideze la postul proaspăt eliberat până când comisarul îi spusese că postul o aştepta dacă şi-l dorea.

Se uită de jur împrejurul cămăruţei din placă aglomerată, cu mocheta murdară şi fişetul zgâriat (cine ştie ce documente importante zăceau îngropate în sertarul de jos, pe care nu reuşise niciodată să-l deschidă?) şi se întrebă ce naiba o fi fost în capul ei.

Se auziră urale din biroul principal, dar Baxter nu procesă zgomotul – revenise la o plângere cu privire la un detectiv pe nume Saunders. Fusese acuzat că folosise un epitet injurios la adresa fiului celui care făcuse plângerea. Singura îndoială a lui Baxter cu privire la plângere era termenul citat, relativ inofensiv. Începu să tasteze un răspuns oficial, dar pe la jumătate îi pieri cheful de viaţă, făcu ghemotoc plângerea şi o azvârli ţintind coşul.

Se auzi o bătaie sfioasă în uşă şi o poliţistă cu un aer de şoricel se strecură în birou. Adună hârtiile care nimeriseră aproape (şi nu prea aproape) de ţintă şi le aruncă la coş, apoi îşi demonstră abilităţile de prima mână la Jenga, punând încă un document deasupra teancului de hârţoage aflate în echilibru precar.

— Mii de scuze că vă deranjez, îi spuse femeia, dar detectivul Shaw se pregăteşte să-şi ţină discursul. M-am gândit că vreţi, poate, să asistaţi.

Baxter înjură tare şi-şi lăsă capul pe birou.

— Prezentă! gemu, amintindu-şi prea târziu să dea un răspuns.

Tânăra sfioasă aşteptă stingherită noi instrucţiuni. După câteva momente, nefiind sigură dacă Baxter nu cumva adormise, ieşi încet din cameră.

Sforţându-se să se ridice, Baxter ieşi în biroul principal, unde o adevărată mulţime se strânsese în jurul biroului detectivului-sergent Finlay Shaw. Un banner vechi de 20 de ani, pe care îl cumpărase, de fapt, chiar Finlay pentru un coleg de mult uitat, fusese fixat cu piuneze pe perete.

NE PARE RĂU CĂ PLECI!

Mai multe feluri de gogoşi – vechi, de la supermarket – erau etalate pe biroul de lângă el, cu etichete de reduceri ce consemnau parcursul de trei zile al produselor de la neapetisant la necomestibil. Ameninţarea exagerată a detectivului scoţian cu voce gâjâită că o să-i tragă un ultim pumn în faţă lui Saunders înainte de pensionare stârni râsete politicoase. Toţi se amuzau acum, dar ultimul incident se soldase cu o operaţie de reconstrucţie a nasului, două audieri în faţa comisiei disciplinare şi ore întregi de completat formulare pentru Baxter.

Detesta chestiile astea: atât de stingheritoare, atât de false, o petrecere de adio absolut dezamăgitoare după zeci de ani de muncă, în care Finlay scăpase de atâtea ori la mustaţă şi se alesese cu atâtea amintiri cumplite pe care să le ia cu el acasă. Baxter rămase mai în spate, zâmbind şi ea în semn de sprijin pentru prietenul ei, privindu-l cu afecţiune pe Finlay. Era ultimul aliat adevărat pe care-l mai avea aici, singura faţă binevoitoare rămasă, şi acum pleca şi el. Nici măcar nu-i luase o felicitare.

Telefonul din biroul ei începu să sune.

Îl ignoră, urmărindu-l pe Finlay care încerca să se prefacă – fără succes – că sticla de whisky pe care puseseră mână de la mână să i-o cumpere era marca lui preferată.

El prefera Jameson – ca şi Lupul.

Mintea ei o porni aiurea. Îşi aminti cum îi făcuse cinste lui Finlay ultima dată când ieşiseră ca amici. Trecuse aproape un an de-atunci. Îi spusese că el, unul, nu-şi regretase niciodată lipsa de ambiţie. O avertizase că rolul de inspector-şef nu i se potrivea, că o să se plictisească, că o să se simtă frustrată. Nu-l ascultase, pentru că Finlay nu înţelegea un lucru – ea nu căuta atât o promovare, cât ceva care să-i ia gândul de la altele, o schimbare, o evadare.

Telefonul din biroul ei începu să sune din nou şi ea se uită chiorâş spre el. Finlay parcurgea variaţiunile pe tema „Ne pare rău că pleci”, mâzgălite pe o felicitare cu Minionii, după ce cineva rămăsese cu ideea greşită că i-ar fi simpatici.

Baxter se uită la ceas. Chiar trebuia să-şi termine treaba la o oră normală de data asta.

* * *

Lăsând deoparte felicitarea şi râzând în barbă, Finlay îşi începu discursul de adio, rostit din inimă. Îşi propunea să fie cât mai concis, dat fiind că nu se omorâse niciodată după vorbitul în public.

— …Dar, sincer, vă mulţumesc. Eu mă învârt prin acest loc de pe vremea când aici era Scotland Yard-ul Nou-Nouţ.[1]

Făcu o pauză, sperând că măcar o persoană o să râdă. Spusese foarte prost poanta şi tocmai dăduse chix cu gluma lui cea mai reuşită. Dar îi dădu înainte oricum, ştiind că de-acum nu putea merge decât din rău în mai rău.

— Locul ăsta şi oamenii de-aici au devenit mai mult decât o slujbă şi colegi – aţi devenit o a doua familie pentru mine.

O femeie aflată în primul rând începu să-şi facă vânt, să-şi alunge lacrimile.

Finlay încercă să-i zâmbească, astfel încât să-i transmită că sentimentul era reciproc şi că avea habar cine era ea de fapt. Se uită în public, căutând din priviri singura persoană căreia îi era adresat de fapt mesajul lui de rămas-bun.

— Am avut plăcerea să-i văd pe mulţi dintre voi crescând în jurul meu, transformându-vă din stagiari cu nasul pe sus – simţi că începeau să-i dea şi lui lacrimile – în femei puternice, independente, frumoase şi curajoase… şi bărbaţi asemenea, adăugă, temându-se că reuşise să se dea de gol. Vreau să vă spun că a fost o plăcere să lucrez alături de voi şi că sunt *sincer* mândru de voi. Vă mulţumesc!

Îşi drese glasul şi le zâmbi colegilor care-l aplaudau, zărind-o în sfârşit pe Baxter. Era postată lângă masa de lucru din biroul ei cu uşa închisă, vorbind la telefon şi gesticulând de zor. Zâmbi din nou, abătut de data asta, în timp ce mulţimea se risipea, lăsându-l să-şi strângă lucrurile în pace şi să părăsească pentru totdeauna acest loc.

Amintirile îl încetineau din munca lui de a da jos fotografiile care-i populaseră biroul ani de zile, dintre care mai ales o imagine, boţită şi decolorată de vreme, îi deturnă firul gândurilor: o fotografie de la o petrecere de Crăciun la birou. O coroană din hârtie creponată trona peste chelia lui Finlay, spre amuzamentul prietenului lui, Benjamin Chambers, care o înconjurase cu braţul pe Baxter, în singura fotografie consemnată, probabil, în care fusese surprinsă zâmbind. Iar, în capăt, se afla Will… Lupul… care tocmai pierdea pariul că îl putea lua pe sus pe Finlay. Strecurând cu grijă poza în buzunarul de la haină, îşi strânse şi ultimele lucruri.

---

[1] Joc de cuvinte bazat pe unul din numele sub care e cunoscută poliţia londoneză, New Scotland Yard *(N. t.).*

În drum spre ieşire, Finlay şovăi. Simţea că scrisoarea uitată pe care o descoperise chiar pe fundul sertarului de la birou nu-i aparţinea. Se gândi s-o lase în urmă, se gândi s-o rupă, dar în final o aruncă pe fundul cutiei cu tot felul de rahaturi şi o porni spre lifturi.

Îşi zise că era încă un secret pe care va trebui să-l păstreze.

* * *

La 7:49 seara, Baxter era încă la birou. Trimisese SMS-uri din 20 în 20 de minute, scuzându-se că întârzie şi promiţând că o să ajungă cât de repede poate. Din cauza şefei ei, nu numai că ratase complet discursul de pensionare al lui Finlay, dar acum îşi sabota şi prima întâlnire personală după luni de zile. Femeia o somase pe Baxter să nu se urnească de-acolo până ce nu ajungea ea.

Cele două nu se simpatizau câtuşi de puţin. Vanita, imaginea poliţiei metropolitane, expertă în menţinerea relaţiilor cu mass-media, se opusese pe faţă promovării lui Baxter. După ce lucrase cu ea la cazul „Păpuşa de cârpe”, Vanita îl informase pe comisar că Baxter e o persoană pusă pe harţă şi căpoasă, care n-are pic de respect pentru autoritate, asta ca să nu mai spună că o considera în continuare vinovată de moartea uneia dintre victime. Baxter o considera pe Vanita un şarpe aservit departamentului de PR, care nu se codise să-l sacrifice pe Simmons la primul semn că ar putea apărea probleme.

Colac peste pupăză, Baxter tocmai deschisese un e-mail trimis automat de la Arhivă în care i se amintea, pentru a enşpea oară, că Lupul încă mai avea câteva dosare de returnat. Parcurse lista cuprinzătoare, recunoscând câteva cazuri…

Bennett, Sarah: femeia care îşi înecase soţul în piscina familiei. Baxter era aproape sigură că pe-acela îl pierduse după un radiator, în sala de şedinţe.

Dubois, Léo: cazul de înjunghiere aparent simplu care se transformase treptat într-unul din cele mai complicate cazuri din ultimii ani, implicând mai multe agenţii şi infracţiuni precum trafic de droguri, comerţ ilegal cu arme şi trafic de carne vie.

Ea şi Lupul se distraseră de minune cu acela.

O ochi pe Vanita intrând în birou cu încă două persoane după ea, ceea ce îi cam risipi speranţele că putea pleca la opt de-acolo. Nu se obosi să se ridice când Vanita intră ca o boare, salutând-o cu un aer prietenos, exersat îndeajuns, încât să pară aproape sincer.

— Inspector-şef Emily Baxter, agentul special Elliot Curtis de la FBI, făcu Vanita prezentările, aruncându-şi părul negru pe spate.

— Este o onoare, doamnă, îi spuse femeia înaltă, de culoare, întinzându-i mâna lui Baxter.

Purta un costum cu croială masculină, îşi prinsese părul atât de strâns, încât părea rasă pe cap, şi nu era machiată aproape deloc. Deşi părea să aibă puţin peste 30 de ani, Baxter bănuia că e mai tânără de-atât.

Dădu mâna cu ea fără să se ridice de pe scaun, în timp ce Vanita îl prezenta pe celălalt oaspete, care părea mai interesat de fişetul paradit decât de prezentări.

— Iar dumnealui este agentul special…

— Cât de *speciali* pot fi, mă întreb, o întrerupse Baxter, dând-o pe glumă, când avem doi chiar şi în biroul meu prăpădit?

Vanita o ignoră.

— După cum spuneam, dumnealui este agentul special Damien Rouche de la CIA.

— Rooze? întrebă Baxter.

— Rouch? încercă Vanita, începând să-şi pună la îndoială pronunţia.

— Cred că se pronunţă Rouche, ca „uş”, interveni Curtis amabilă, întorcându-se spre Rouche ca şi cum îi cerea să confirme.

Sub privirea intrigată a lui Baxter, bărbatul îi zâmbi politicos, îşi ciocni pumnul de al ei în treacăt şi se instală pe un scaun fără să scoată o vorbă. Ea i-ar fi dat undeva spre 40 de ani. Era proaspăt bărbierit, avea un ten palid şi un păr grizonant, pieptănat cu un moţ cam umflat în faţă. Bărbatul se uită la teancul impunător de hârţoage dintre ei, apoi spre coşul lăsat în aşteptare sub ele, şi rânji. Purta o cămaşă albă, cu primii doi nasturi desfăcuţi, şi un costum bleumarin care părea cam tocit, dar îi venea bine.

Baxter se întoarse spre Vanita, în expectativă.

— Agenţii Curtis şi Rouche tocmai au sosit în seara asta din America, îi spuse Vanita.

— Asta ar explica multe, îi răspunse Baxter mai răbdătoare decât îşi propusese. Sunt cam pe fugă în seara asta, aşa că…

— Îmi permiteţi? o întrebă Curtis politicos pe Vanita, înainte de a se întoarce spre Baxter. Inspector-şef Baxter, ai auzit, desigur, despre cadavrul care a fost descoperit acum aproape o săptămână. Ei bine…

Baxter o privi intrigată şi ridică din umeri, oprind-o pe Curtis înainte ca măcar să fi început.

— La New York? Pe Podul Brooklyn? o întrebă Curtis şocată. Atârnat acolo? Au dat la ştiri peste tot în lume?

Baxter îşi înăbuşi cu greu un căscat.

Rouche se scotoci prin buzunarul de la haină. Curtis aşteptă, crezând că avea să scoată ceva util, în schimb bărbatul scoase un pachet mare de Jelly Babies şi-l desfăcu. Observându-i expresia furioasă, îi oferi şi ei un jeleu.

Ignorându-l, Curtis îşi desfăcu geanta şi scoase din ea un dosar. Găsi câteva fotografii şi le puse pe birou în faţa lui Baxter.

Baxter realiză deodată de ce bătuseră cei doi o cale aşa de lungă ca s-o întâlnească.

Prima fotografie era făcută de la nivelul străzii, privind în sus. Pe fundalul oraşului luminat se profila un cadavru, suspendat între cabluri, la mai bine de 30 de metri. Extremităţile erau contorsionate într-o postură nefirească.

— Încă nu am făcut publică informaţia, dar victima se numeşte William Fawkes.

Pentru o clipă, lui Baxter i se tăie respiraţia. Deja începuse s-o ia cu ameţeală pentru că nu mâncase, dar acum avea senzaţia că s-ar putea să leşine de-a binelea. Atinse, cu o mână tremurândă, silueta deformată încadrată de podul cunoscut peste tot în lume. Le simţi privirile aţintite asupra ei, urmărind-o, revenind poate la îndoielile pe care le avuseseră cu privire la versiunea vagă oferită de ea asupra evenimentelor care duseseră la deznodământul dramatic din cazul „Păpuşa de cârpe”.

Cu o expresie curioasă, Curtis continuă.

— Nu *acel* William Fawkes, zise fără grabă, întinzând mâna şi dând la o parte fotografia de deasupra, spre a dezvălui un prim-plan cu victima – un bărbat dezbrăcat, supraponderal şi necunoscut.

Baxter duse mâna la gură, încă prea şocată pentru a reacţiona.

— Lucra la P.J. Henderson, banca de investiţii. Însurat, cu doi copii… Dar e limpede că cineva ne transmite un mesaj.

Baxter se adunase îndeajuns cât să parcurgă fotografiile rămase, care surprindeau cadavrul din diferite unghiuri. Un cadavru întreg, fără cusături. Un bărbat la vreo 50 de ani, complet dezbrăcat. Braţul stâng îi atârna desprins din legături, iar pe pieptul lui fusese scrijelit cuvântul „Momeală”. Parcurse şi celelalte poze şi apoi i le înapoie lui Curtis.

— Momeală? întrebă, uitându-se de la un agent la celălalt.

— Poate că înţelegi acum de ce ne-am gândit că ar trebui să te punem la curent, îi spuse Curtis.

— Nu prea, îi răspunse Baxter, care îşi venea rapid în fire.

Curtis părea şocată şi se întoarse spre Vanita.

— Mă aşteptam ca departamentul dumneavoastră, mai mult ca oricare, să-şi dorească să…

— Ştii câte crime inspirate de „Păpuşa de cârpe” au fost comise în Marea Britanie, în decursul ultimului an? o întrerupse Baxter. Şapte de care ştiu eu… iar eu fac eforturi să *nu* aflu despre ele.

— Şi nu te îngrijorează deloc? o întrebă Curtis.

Baxter nu vedea niciun motiv să-i aloce acestei crime oribile mai mult timp decât celorlalte cinci care aterizaseră pe biroul ei în dimineaţa aceea. Ridică din umeri.

— Ciudaţii fac ce ştiu.

Lui Rouche aproape că-i rămase un Jelly Baby portocaliu în gat.

— Uite ce e, Lethaniel Masse a fost un criminal în serie extrem de inteligent, abil şi prolific. Toţi ceilalţi nu sunt altceva decât nişte ţicniţi care profanează cadavrele, până când îi prind copoii locali.

Baxter închise computerul şi-şi puse lucrurile în geantă, pregătindu-se de plecare.

— Acum şase săptămâni, i-am dat un pachet de bomboane Smarties unei versiuni a Păpuşii de cârpe de un metru care a venit cu colindul de Halloween. Un fandosit cu beretă de artist s-a hotărât să coasă laolaltă bucăţi din leşuri de animale. Oroarea asta a devenit cea mai nouă atracţie din colecţia de la Tate Modern şi e admirată de un număr record de fandosiţi cu berete şi cu tot atâtea fiţe.

Rouche începu să râdă.

— Există chiar şi un ţicnit care face un serial TV despre asta. Păpuşa de cârpe mişună peste tot în jur şi va trebui să învăţăm să ne obişnuim cu asta, încheie Baxter.

Se întoarse spre Rouche, care era cu nasul în punga de Jelly Babies.

— El nu vorbeşte? o întrebă pe Curtis.

— Preferă să asculte, spuse Curtis înciudată, pe un ton care dădea impresia că i se luase de colegul ei excentric după doar o săptămână de colaborare.

Baxter se uită din nou la Rouche.

— Le-au schimbat cumva? mormăi într-un final bărbatul, cu gura plină de jeleuri multicolore, când realiză că cele trei femei aşteptau să contribuie şi el la conversaţie.

Spre surprinderea lui Baxter, agentul CIA avea un accent britanic impecabil.

— Ce să schimbe? îl întrebă, ciulind urechea în caz că tipul simula accentul ca s-o ia în balon.

— Aromele de la Jelly Babies, îi zise Rouche, scobindu-se în dinţi. Nu mai au acelaşi gust.

Curtis îşi masă fruntea, stingherită şi frustrată. Baxter ridică mâinile exasperată şi se uită nerăbdătoare la Vanita.

— Trebuie să ajung într-un loc, le spuse fără ocolişuri.

— Avem motive să credem că această crimă nu e o simplă imitaţie, inspector-şef Baxter, insistă Curtis, arătând spre fotografii, într-o încercare de a readuce discuţia pe făgaşul iniţial.

— Aveţi dreptate, îi spuse Baxter. Nu e nici *măcar* asta. Nimic n-a fost cusut laolaltă.

— A avut loc şi o a doua crimă, se stropşi Curtis, înainte de a reveni la tonul de profesionistă. Acum două zile. Locul a fost unul… favorabil, în sensul că am reuşit să prevenim diseminarea informaţiei către presă, cel puţin temporar. Dar, realist vorbind, nu ne aşteptăm să putem ascunde lumii întregi un incident de această… – se uită la Rouche, cerându-i ajutorul din priviri, zadarnic – … *natură,* mai mult de o zi, două.

— *Lumii* întregi? întrebă Baxter, sceptică.

— Avem o mică rugăminte la tine, îi spuse Curtis.

— Plus o rugăminte mare, adăugă Rouche, vorbind şi mai articulat, acum, că nu mai avea gura plină.

Baxter se încruntă la Rouche, ca şi Curtis, şi apoi Vanita se uită chiorâş la Baxter, până să apuce ea să spună ceva. Rouche se uită chiorâş la Vanita doar ca să echilibreze balanţa, în timp ce Curtis se întoarse din nou spre Baxter, continuând.

— Am vrea să discutăm cu Lethaniel Masse.

— Deci, de-asta s-au implicat şi FBI-ul, şi CIA-ul, spuse

Baxter. O crimă comisă în State, un suspect aflat în patria noastră. Păi, n-aveţi decât, le spuse, ridicând din umeri.

— Cu tine de faţă, desigur.

— Categoric, nu. Nu văd niciun motiv pentru care aţi *putea* avea nevoie de mine. Sunteţi şi voi în stare să citiţi nişte întrebări de pe un cartonaş. Am încredere în voi.

Rouche zâmbi auzind remarca sarcastică.

— Sigur c-o să fim încântate să vă ajutăm cu orice putem, nu-i aşa, inspector-şef Baxter? interveni Vanita, cu ochii măriţi de furie. Prietenia noastră cu FBI-ul şi cu CIA-ul sunt două relaţii importante pe care…

— Doamne sfinte! exclamă Baxter. Bine. O să vin să vă ţin de mână. Deci, care e mica rugăminte?

Rouche şi Curtis se uitară unul la altul, chiar şi Vanita se foi stingherită, până să îndrăznească unul dintre ei să rupă tăcerea.

— *Asta…* a fost mica rugăminte, spuse Curtis încet.

Baxter părea gata să explodeze.

— Am vrea să examinezi împreună cu noi locul crimei, continuă Curtis.

— Aţi adus fotografii? întrebă Baxter în şoaptă, încordată.

Rouche clătină din cap, răsfrângându-şi buza de jos.

— Am obţinut deja aprobarea comisarului pentru un transfer temporar la New York şi o să-ţi preiau eu atribuţiile cât lipseşti, o anunţă Vanita.

— Va trebui să menţii ştacheta, i-o întoarse Baxter iritată.

— O să mă descurc eu… *cumva,* îi zise Vanita, lăsând să-i alunece masca profesională, ceea ce nu se întâmpla prea des.

— Toată treaba e ridicolă! Cum *naiba* vă imaginaţi că v-aş putea ajuta eu să rezolvaţi un caz care n-are nimic de-a face cu celălalt, de la capătul opus al lumii?

— În niciun fel, îi răspunse Rouche sincer, dezarmând-o. Este pentru toţi o pierdere *totală* de timp… Timp de reacţie? Timp personal?

Curtis interveni:

— Cred că ce *încearcă* să spună colegul meu e că opinia publică din America nu va vedea cazul aşa cum îl vedem noi. O să vadă ici-colo ba crime ca în cazul „Păpuşa de cârpe”, ba crime în stilul cazului „Păpuşa de cârpe”; iar oamenii vor vrea ca aceşti noi monştri să fie vânaţi de persoana care l-a prins pe ucigaşul din primul caz.

— Monştrii? întrebă Baxter.

Acum era rândul lui Rouche să se uite exasperat la colega lui. În mod vădit spusese mai multe decât îşi propusese, pentru stadiul ăsta incipient; în orice caz, tăcerea care urmă îi sugera lui Baxter că femeia redevenise precaută.

— Deci, toată treaba e doar un exerciţiu de PR? întrebă Baxter.

— Dar, îi zise Rouche zâmbind, nu asta facem tot timpul, *inspector-şef* Baxter?

CAPITOLUL 3

Marţi, 8 decembrie 2015
8:53 p.m.

— Heeei? Scuze c-am întârziat aşa mult, strigă Baxter din hol, descălţându-se şi intrând în camera de zi.

O puzderie de arome delicioase se învolburau în cameră, purtate de curentul venit dinspre bucătărie, în timp ce o melodie inofensivă, creaţia cine ştie cărui muzician promovat în săptămâna aceea la Starbucks, se revărsa din boxa iPod-ului din colţ.

Masa era aşezată pentru patru persoane, iar lumânărelele scăldau încăperea într-o lumină portocalie care scotea în evidenţă părul ciufulit, roşcovan, al lui Alex Edmunds. Fostul ei coleg, înalt şi deşirat, atârna stângaci pe-acolo, cu o sticlă de bere goală în mână.

Deşi şi Baxter era înaltă, trebui să se ridice pe vârfuri ca să-l îmbrăţişeze.

— Unde e Tia? îl întrebă.

— Vorbeşte la telefon cu babysitterul… din nou.

— Em? Tu eşti? se auzi o voce plăcută din bucătărie.

Baxter nu răspunse. Era extenuată, nu avea cum să se lase convinsă să ajute la gătit.

— Am şi vin aici! se auzi din nou vocea, tachinând-o.

Asta o atrase în bucătăria parcă desprinsă dintr-un catalog, în care fierbeau tot felul de mâncăruri, în nişte vase sofisticate, scăldate într-o lumină discretă. Un bărbat îmbrăcat într-o cămaşă elegantă, peste care purta un şorţ lung, era maestrul de ceremonii, amestecând din când în când în vase sau dând focul mai tare. Baxter se îndreptă spre el şi-l sărută degrabă pe buze.

— Mi-ai lipsit, îi spuse Thomas.

— Ziceai ceva de vin? îi reaminti ea.

Bărbatul râse şi-i turnă vin în pahar dintr-o sticlă desfăcută.

— Mulţam. Chiar aveam nevoie.

— Nu-mi mulţumi mie! De la Alex şi Tia.

Ridicară amândoi paharele înspre Edmunds, care stătea în prag, şi apoi Baxter se instală pe bufet, urmărindu-l pe Thomas cum găteşte.

Se cunoscuseră cu opt luni în urmă, la o oră de vârf, în timpul uneia din grevele la metrou din Londra, un fenomen frecvent care bloca invariabil circulaţia. Thomas intervenise când Baxter, furibundă, încercase în mod absurd să-l aresteze pe unul dintre angajaţii care demonstrau pentru un salariu mai bun şi condiţii de muncă mai sigure. Îi atrăsese atenţia că, dacă-l reţinea pe domnul îmbrăcat în echipament reflectorizant şi-şi punea în practică ameninţarea de a-l obliga să facă drumul înapoi pe jos până la Wimbledon cu ea, o distanţă de peste nouă kilometri, s-ar face vinovată de răpire, tehnic vorbind. Moment în care Baxter îl arestase pe Thomas în locul lui.

Thomas era un bărbat blând şi sincer. Era arătos la modul generic, cam cum era şi gustul lui în materie de muzică, şi era cu zece ani mai mare ca ea. Îi dădea un sentiment de siguranţă. Thomas ştia cine este şi ce îşi doreşte: o viaţă aşezată, comodă, calmă şi liniştită. Era avocat. Lui Emily îi venea să zâmbească gândindu-se cât de mult l-ar fi detestat Lupul. Se întreba adesea dacă asta o atrăsese în primul rând la el.

Casa elegantă unde avea loc petrecerea îi aparţinea lui Thomas. Îi propusese lui Emily de mai multe ori în ultimele luni să se mute cu el. Deşi ea începuse treptat să-şi lase câteva lucruri personale acolo, ba chiar redecoraseră împreună dormitorul principal, refuzase deschis să renunţe la apartamentul ei din Wimbledon de pe High Street, iar motanul ei, Echo, rămăsese acolo, oferindu-i un pretext constant să dea pe-acasă.

Cei patru prieteni se aşezară la masă, gata să ia cina împreună, împărtăşindu-şi poveşti care deveniseră mai amuzante cu vârsta, îndepărtându-se totodată de adevăr, şi exprimându-şi un viu interes pentru răspunsurile la întrebări dintre cele mai banale legate de serviciu, de modul corect de a găti somonul şi de viaţa de părinte.

Ţinând-o pe Tia de mână, Edmunds le vorbise animat despre cum fusese promovat în cadrul departamentului Fraude şi spusese de mai multe ori că acum putea petrece mult mai mult timp cu familia lui care se lărgise. Când a fost întrebată de serviciu, Baxter omise să le spună despre vizita colegilor de peste ocean şi despre misiunea deloc de invidiat care o aştepta în dimineaţa următoare.

La 10:17, Tia adormise pe canapea, iar Thomas îi lăsase pe Baxter şi Edmunds la poveşti, ca să strângă prin bucătărie. Edmunds trecuse la vin şi umpluse din nou paharele amândurora în timp ce stăteau de vorbă în lumina tremurătoare a lumânărelelor gata să se stingă.

— Aşadar, cum merg treburile la Fraude? îl întrebă ea încet, trăgând cu ochiul spre canapea, ca să se asigure că Tia într-adevăr adormise.

— Ţi-am spus… Totul e grozav, îi spuse Edmunds.

Baxter aşteptă răbdătoare.

— Ce e? Treburile merg bine, declară Alex, încrucişându-şi braţele în defensivă.

Baxter nu spuse nimic.

— Totul e OK. Ce vrei să-ţi spun?

Într-un final, când ea refuză în continuare să accepte răspunsul, Edmunds zâmbi.

Îl cunoştea prea bine.

— Mă plictisesc în ultimul *hal.* Nu e vorba că… nu regret c-am plecat de la Omucideri.

— Ba se pare că da, sugeră Baxter.

Încerca să-l convingă să revină de fiecare dată când se revedeau.

— Acum pot să am şi eu o viaţă. *Chiar* apuc să-mi văd fiica.

— E pierdere de vreme, atâta tot, spuse Baxter, vorbind foarte sincer.

În mod oficial, ea fusese cea care-l prinsese pe temutul ucigaş din cazul „Păpuşa de cârpe”. Neoficial, Edmunds fusese cel care rezolvase cazul. Doar el reuşise să desluşească norul de minciuni şi amăgiri care îi orbiseră pe ea şi pe ceilalţi membri ai echipei.

— Ştii ce… oferă-mi un post de detectiv care lucrează de la nouă la cinci şi semnez hârţoagele chiar azi, îi zâmbi Edmunds, ştiind că încheiase discuţia cu asta.

Baxter se dădu bătută şi luă o gură de vin, în timp ce Thomas se învârtea prin bucătărie.

— Trebuie să-l vizitez pe Masse mâine, îi spuse deodată, ca şi cum i se întâmpla în fiecare zi să viziteze ucigaşi în serie.

— Poftim?

Edmunds pufni, împroşcând în jur cu vinul Sauvignon Blanc cumpărat la jumătate de preţ.

— De ce?

El fusese singura persoană căreia ea îi spusese adevărul despre ce se întâmplase în ziua în care îl prinsese pe Lethaniel Masse. Niciunul dintre ei nu era sigur cât de mult îşi mai amintea Masse. Aproape că fusese omorât din bătaie, dar ea se temuse întotdeauna de cât de mult percepuse el, de cât de uşor o putea distruge dacă aşa hotăra creierul lui de psihopat.

* * *

Baxter îi povesti despre conversaţia ei cu Vanita şi despre cei doi agenţi „speciali”, explicându-i că fusese transferată temporar şi că urma să-i însoţească la locul crimei, la New York.

Edmunds o ascultă în tăcere, cu o expresie din ce în ce mai neliniştită pe măsură ce ea povestea.

— Credeam că s-a sfârşit, spuse, când ea termină ce avea de spus.

— S-a sfârşit. Asta e doar o crimă comisă de cineva care-l imită, ca şi celelalte.

El nu părea aşa de sigur.

— Ce e? îl întrebă Baxter.

— Ai spus că victima avea cuvântul „Momeală” scrijelit pe piept.

— Mda?

— O momeală pentru cine? Mă întreb.

— Crezi că era cu dedicaţie pentru mine? întrebă Baxter, deducând răspunsul din tonul lui Baxter.

— Pe tip îl cheamă la fel ca pe Lupul şi, acum, ce să vezi? eşti târâtă şi tu în toată treaba.

Baxter îi zâmbi afectuos prietenului ei.

— E doar o crimă comisă de un imitator. Nu e cazul să-ţi faci griji pentru mine.

— Mereu îmi fac.

— O cafea? îi întrebă Thomas, luându-i prin surprindere pe amândoi.

Stătea în prag, ştergându-şi mâinile cu un prosop de bucătărie.

— Da, te rog, spuse Edmunds.

Baxter refuză şi Thomas se făcu nevăzut din nou în bucătărie.

— Ai ceva pentru mine? îl întrebă Baxter şoptit.

Edmunds păru stingherit. Trăgând cu ochiul spre uşa deschisă de la bucătărie, scoase, cu inima îndoită, un plic alb din buzunarul sacoului de pe spătarul pe care stătea.

Îl lăsă pe masă în dreptul lui, încercând, pentru a enşpea oară, s-o convingă să nu-l ia.

— N-ai nevoie de asta.

Baxter întinse mâna şi el trase plicul spre el.

— Thomas e un om de treabă, îi spuse Edmunds încet. Poţi să ai încredere în el.

— *Tu* eşti singura persoană în care am încredere.

— N-o să ai niciodată o relaţie adevărată cu el dacă o ţii tot aşa.

Îşi întoarseră amândoi privirea spre uşa bucătăriei când auziră de-acolo un zăngănit de ceramică. Baxter se ridică în picioare, îi smulse plicul din mână şi se aşeză la loc chiar când Thomas intră în cameră, aducând cafelele.

Tia îşi ceru mii de scuze când Edmunds o trezi, scuturând-o uşurel, imediat după ora 11. În prag, în timp ce Thomas îi ura noapte bună Tiei, Edmunds o îmbrăţişă pe Baxter.

— Pentru binele tău… nu-l deschide, îi şopti la ureche.

Ea îl strânse la rândul ei în braţe, dar nu-i răspunse.

Odată ce plecară musafirii, Baxter termină de băut vinul şi îşi trase haina pe ea.

— Doar nu pleci? o întrebă Thomas. De-abia dacă ne-am văzut.

— Echo probabil că face foamea, îi zise Baxter, încălţându-se.

— Nu pot să te duc eu. Am băut prea mult.

— O să iau un taxi.

— Rămâi!

Ea se aplecă spre el, cât de mult putea fără să-şi mişte cizmele ude de pe covoraş. Thomas o sărută şi îi zâmbi dezamăgit.

— Noapte bună!

* * *

Puţin după miezul nopţii, Baxter intra în apartamentul ei. Fără să se simtă câtuşi de puţin obosită, se trânti pe canapea cu o sticlă de vin roşu în faţă. Dădu drumul la televizor, parcurgând fără vreo ţintă anume programele. Negăsind nimic interesant, luă la rând lista de filme de Crăciun, pe care le tot salvase.

Optă într-un final pentru *Singur acasă 2,* dat fiind că îi era sincer indiferent dacă adormea în timpul filmului sau nu. Primul film din serie era, în taină, unul din preferatele ei, dar al doilea i se părea o imitaţie searbădă, dovadă că realizatorii picaseră în capcana clasică de a-şi închipui că, mutând aceeaşi poveste la New York, vor crea o continuare mai bună şi la scară mai mare.

Turnă în pahar ce mai rămăsese în sticlă, uitându-se nu foarte atent la tentativele de crimă poznaşe puse la cale de Macaulay Culkin. Amintindu-şi de plicul pe care-l îndoise şi-l îndesase în buzunarul de la haină, îl scoase în timp ce în minte i se derula rugămintea lui Edmunds de a nu-l desface.

Timp de opt luni, el îşi pusese în pericol cariera abuzând de prerogativele lui la Fraude. Cam o dată la o săptămână îi furnizase lui Baxter un raport detaliat asupra situaţiei financiare a lui Thomas, supunându-i diversele conturi controalelor de rutină privind activităţi suspecte sau frauduloase.

Ştia că-i cere prea mult. Ştia că Edmunds îl considera pe

Thomas un prieten şi că avea sentimentul că-i înşală încrederea. Dar ştia, totodată, de ce Edmunds făcea şi avea să continue să facă treaba asta pentru ea: voia s-o ştie fericită. Capacitatea ei de a se încrede în cineva fusese atât de grav afectată de când îl lăsase pe Lupul să dispară din viaţa ei, încât Edmunds ştia că Baxter era în stare să renunţe la un viitor aşezat cu Thomas, dacă el refuza să evalueze constant gradul de fiabilitate al noului ei iubit.

Lăsă plicul nedesfăcut pe măsuţa de cafea de la picioare şi încercă să se concentreze asupra scenei în care unul dintre Banditţii Uzi se trezeşte cu ţeasta incendiată cu ajutorul unei lămpi de sudură. Simţea miros de carne arsă. Îşi aminti cât de repede se înnegrea şi era distrus ţesutul, ţipetele de durere când terminaţiile nervoase erau mistuite de flăcări…

Bărbatul din film îşi scoase capul vătămat din toaletă, văzându-şi de treabă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Totul era o minciună; chiar nu te puteai încrede în nimeni.

Termină vinul din trei înghiţituri mari şi rupse plicul.

CAPITOLUL 4

Miercuri, 9 decembrie 2015
8:19 a.m.

În Londra dăduse gerul peste noapte.

Soarele anemic de iarnă părea undeva departe, inaccesibil, o lumină rece, indiferentă, care nu reuşise să îmblânzească dimineaţa geroasă. Lui Baxter îi amorţiseră degetele de când aştepta maşina care trebuia s-o ia de pe High Street. Se uită la ceas: întârziaseră 20 de minute, timp pe care şi l-ar fi putut petrece bând o cafea fierbinte în apartamentul ei primitor.

Începu să se agite pe loc ca să se încălzească, în timp ce gerul îi şfichiuia faţa. Se văzuse silită să poarte până şi fesul caraghios de lână, cu moţ, şi mănuşile asortate pe care i le cumpărase Thomas de la bazarul din Camden Lock.

Trotuarul mohorât căpătase un luciu argintiu pe care oamenii înaintau clătinându-se, nutrind bănuiala că pământul de sub tălpile lor îşi pusese în minte să le rupă picioarele dacă prindea ocazia. Urmări cum doi indivizi ţipau unul la altul dintr-un capăt în altul al străzii aglomerate, în timp ce aburul răsuflării li se ridica deasupra capetelor ca bulele de dialog din benzile desenate.

Când un autobuz supraetajat se opri la semafor, îşi surprinse reflexia în geamurile aburite. Stingherită, îşi scoase fesul de un portocaliu-aprins şi şi-l îndesă în buzunar. Deasupra chipului ei posac, o reclamă bine cunoscută dădea roată autobuzului pe dinafară:

Andrea Hall, *Un ventriloc în acţiune:*
Mesaje din partea unui ucigaş

După câte se părea, faima şi averea pe care le dobândise pe seama nefericirii altora cât timp jucase rolul de reporter-vedetă asociat cu cazul „Păpuşa de cârpe” nu-i fuseseră de-ajuns fostei soţii a Lupului, ba *chiar* fusese într-atât de arogantă, încât lansase o carte autobiografică în care îşi relata experienţele.

În timp ce autobuzul se îndepărta, Andrea îi zâmbea lui Baxter din fotografia enormă care domina peretele de la spatele maşinii. Părea mai tânără şi mai atrăgătoare ca oricând şi îşi tunsese scurt părul de un roşcat strident, adoptând o frizură avangardistă pe care Baxter n-ar fi îndrăznit în veci s-o încerce. Până să apuce mutra ei îngâmfată să se îndepărteze prea mult, cât să n-o mai poată atinge, Baxter îşi desfăcu geanta, pescui de-acolo caserola în care îşi ţinea prânzul şi scoase ingredientul-cheie al sendvişului ei cu roşie, care explodă peste uriaşa mutră idioată a acelei uriaşe femei idioate.

— Inspector-şef Baxter?

Baxter se strâmbă involuntar.

Nu observase duba imensă, neagră, care tocmai oprea în staţie, în spatele ei. Îşi băgă la loc în geantă caserola şi, întorcându-se, dădu cu ochii de unul dintre agenţii speciali, care o urmărea cu o expresie îngrijorată.

— Ce făceaţi? o întrebă Curtis precaută.

— Oh, tocmai… începu Baxter, fără să ducă până la capăt propoziţia, sperând că tânăra cu un aer profesionist, ca scoasă din cutie, va considera asta o explicaţie suficientă pentru comportamentul ei neobişnuit.

— Aruncaţi cu mâncare într-un autobuz? sugeră Curtis.

— …Mda.

Când Baxter se apropie de maşină, Curtis deschise portiera, dezvăluind interiorul spaţios ascuns de geamurile fumurii.

— *Americani,* mormăi Baxter dispreţuitor, mai mult pentru sine.

— Cum ne simţim în dimineaţa asta? o întrebă politicos.

— Păi, nu ştiu despre *noi,* dar *mie,* una, mi-e al naibii de frig.

— Da, îmi cer scuze c-am întârziat. Nu ne-am aşteptat să se circule aşa prost.

— E Londra, îi spuse Baxter pe un ton neutru.

— Urcaţi!

— Eşti sigură că e loc destul? o întrebă Baxter sarcastic, urcându-se nu foarte graţios în maşină.

Tapiţeria de piele bej scârţâi când se instală pe banchetă. Se întrebă dacă era cazul să sublinieze că zgomotul fusese produs de banchetă, nu de ea, dar se gândi că probabil asta i se întâmpla oricărui pasager când se aşeza.

Îi zâmbi lui Curtis.

— Pardon, îi spuse tânăra, trăgând portiera şi strigând către şofer că erau gata de plecare.

— Rouche n-a venit azi? o întrebă Baxter.

— Îl luăm de pe drum.

Tremurând tot mai tare pe măsură ce începea să se dezmorţească sub efectul încălzirii din maşină, Baxter se întrebă în treacăt de ce agenţii nu se gândiseră să se cazeze la acelaşi hotel.

— Va trebui să te obişnuieşti, mă tem. La New York e zăpada de aproape un metru.

Curtis scotoci prin rucsac şi scoase un fes negru, elegant, asemănător cu cel pe care-l purta ea.

— Poftim!

I-l întinse lui Baxter, care păru să se înviorează pe moment, până să realizeze că pe fes erau întipărite literele F, B şi I, cu un galben, ţipător – o ţintă perfectă pentru un lunetist, dacă o întrebai pe ea.

I-l aruncă înapoi lui Curtis.

— Mulţam, dar îl am pe-al meu, îi zise, scoţând hidoşenia portocalie din buzunar şi trăgându-şi-o pe cap.

Curtis ridică din umeri şi se uită un răstimp la clădirile pe lângă care treceau.

— L-ai mai văzut de-atunci pe Masse? o întrebă într-un final.

— Doar la proces, zise Baxter, încercând să-şi dea seama în ce direcţie mergeau.

— Cam am emoţii, îi mărturisi Curtis zâmbind.

Baxter rămase fascinată pe moment de zâmbetul perfect, de vedetă de cinema, al tinerei agente. Îi observă apoi tenul închis la culoare, impecabil, şi nu reuşi să-şi dea seama dacă era machiată pentru a obţine acest efect. Simţindu-se un pic stingherită, începu să se joace cu părul şi să se uite pe geam.

— Vreau să zic, Masse e o legendă vie, *în carne şi oase,* continuă Curtis. Am auzit că deja este studiat la academie. Sunt sigură că într-o zi numele lui va fi menţionat odată cu al lui Bundy şi John Wayne Gacy[2]. Chiar e… e o onoare, nu? Dacă pot să zic aşa.

Baxter se uită la ea cu ochii mari, furioasă.

— Ţi-aş *sugera* să nu zici aşa, o repezi. Scârnăvia asta dezaxată l-a ucis şi l-a mutilat pe unul dintre prietenii mei. Ţi se pare distractivă toată treaba? Crezi c-o să-ţi dea un autograf?

— N-am vrut să te jig…

— Vă irosiţi timpul. Îmi irosiţi mie timpul. Ba chiar îi irosiţi timpul tipului *ăstuia,* o întrerupse Baxter, arătând spre şofer. Masse nici măcar nu poate vorbi. Din câte am auzit, a rămas cu maxilarul dislocat.

Curtis îşi drese glasul şi se îndreptă de spate.

— Aş vrea să-mi cer scuze pentru…

— Poţi să-ţi ceri scuze păstrând tăcerea, îi zise Baxter, punând capăt conversaţiei.

Niciuna dintre ele nu mai spuse nimic tot drumul. Baxter studia reflexia lui Curtis în geam. Nu părea furioasă sau indignată, doar nervoasă pe sine pentru comentariul insensibil. Baxter văzu cum i se mişcau buzele, fără să scoată un sunet, semn că îşi repeta scuzele în minte sau analiza posibile teme pentru o viitoare interacţiune, inevitabilă de altfel.

Începând să se simtă un pic vinovată pentru izbucnire, Baxter îşi aminti de propriul ei entuziasm neînfrânat, cu doar un an şi jumătate în urmă, când dăduse pentru prima dată cu ochii de Păpuşa de cârpe şi realizase că nimerise în mijlocul unui caz monumental, fantazând cu privire la efectele indirecte pe care le-ar fi putut avea asupra carierei ei. Era pe punctul de a spune ceva, când duba dădu colţul şi şoferul parcă în faţa unei case mari, stil duplex, într-o suburbie cu multă verdeaţă. Habar n-avea unde se află.

---

[2] Doi celebri criminali în serie americani *(N. t.).*

Se uită nedumerită la casa care imita stilul Tudor şi care reuşea cumva să pară deopotrivă primitoare şi neîngrijită. Buruieni impunătoare ţâşneau din crăpăturile adânci de pe aleea abruptă. Culorile estompate ale luminiţelor de Crăciun, deconectate acum, se agăţau de vopseaua scorojită de pe obloanele vechi, în timp ce din hornul pe care se afla cuibul unei păsări ieşea leneş un fuior de fum.

— Ciudat hotel, comentă.

— Familia lui Rouche locuieşte în continuare aici, o lămuri Curtis. Cred că-l vizitează din când în când, iar el se întoarce când apucă. Mi-a spus că în State se mută de la un hotel la altul. Pe de altă parte, mă gândesc că ţine de profesie. Să nu poţi niciodată să stai prea mult într-un loc.

Rouche ieşi din casă, mâncând o felie de pâine prăjită. Părea să se confunde cu ceaţa dimineţii: cămaşa albă şi costumul albastru imitau norii risipiţi care pluteau fără ţintă pe cer, iar şuviţele argintii de păr scânteiau precum asfaltul îngheţat.

Curtis coborî să-l întâmpine în timp ce el venea patinând pe alee, astfel că se ciocniră şi Curtis se trezi cu pâinea prăjită în faţă.

— Cerule, Rouche! se plânse femeia.

— Nu puteai să vii cu una mai mare? îl auzi Baxter cum întreabă sarcastic, înainte să urce amândoi în maşină.

Se aşeză pe locul de la geam, faţă în faţă cu Baxter, şi o îmbie cu pâine prăjită, rânjind când dădu cu ochii de chestia portocalie pe care o purta pe cap.

Maşina ieşi de pe alee şi porniră din nou la drum. Curtis îşi făcu de lucru cu nişte hârţoage, în timp ce Baxter şi Rouche priveau clădirile pe lângă care treceau ca vântul, contopindu-se într-o singură formă nelămurită, în zumzetul motorului.

— Doamne, *urăsc* oraşul ăsta, exclamă Rouche când trecură râul, cu ochii aţintiţi la priveliştea impresionantă. Traficul, zgomotul, gunoaiele, mulţimile care se îmbulzesc pe arterele înguste ca un atac de cord iminent, graffiti pe orice suprafaţă care are ghinionul de a apărea în cale.

Curtis îi zâmbi stingherită lui Baxter în timp ce Rouche îi dădea înainte:

— Îmi aminteşte cumva de anii de şcoală: petrecerea *aia* acasă la puştiul de bani gata, ştiţi? Când părinţii sunt plecaţi de-acasă şi, în lipsa lor, toate splendorile artistice şi arhitectonice sunt călcate în picioare, profanate şi ignorate spre a găzdui vieţile mărunte ale celor care le vor subestima inevitabil.

Rămaseră într-o tăcere încordată în vreme ce duba înainta ca melcul spre o intersecţie.

— Ei bine, mie îmi place *la nebunie* unde staţi, spuse Curtis entuziasmată. Fiecare loc e încărcat de istorie.

— *De fapt,* sunt de acord cu Rouche în privinţa asta, spuse Baxter. Cum ziceai, fiecare loc e încărcat de istorie. *Tu* vezi Piaţa Trafalgar, *eu* văd aleea de vizavi unde am descoperit cadavrul unei prostituate într-un tomberon. *Tu* vezi Parlamentul, *eu* văd o urmărire cu vaporul pe râu din cauza căreia am ratat… ceva ce n-ar fi trebuit să ratez. Este ceea ce este, dar aici sunt acasă.

Pentru prima dată de când se porniseră, Rouche îşi desprinse privirea atentă de la geam şi se uită îndelung la Baxter, studiind-o.

— Aşadar, când ai plecat de-aici, Rouche? întrebă Curtis, care, în mod vădit, nu se simţea în largul ei cum se simţeau cei doi când era linişte.

— În 2005, veni răspunsul.

— Trebuie să-ţi fie greu să fii atât de departe de familie tot timpul.

Rouche părea că n-are chef să discute subiectul, dar, deşi fără tragere de inimă, îi răspunse:

— Îmi este. Dar, atât timp cât le aud glasul în fiecare zi, nu suntem atât de departe de fapt.

Baxter se foi stingherită pe banchetă, un pic stânjenită de sentimentele exprimate atât de deschis, senzaţie intensificată când Curtis scoase un „Vaaai!” fals şi gratuit.

Maşina îi lăsă în parcarea Penitenciarului Belmarsh, de unde se îndreptară spre intrarea principală. Cei doi agenţi îşi lăsară armele la intrare, apoi li se luară amprentele, intrară pe uşile securizate, trecură prin aparatul Röntgen şi detectorul de metale, plus percheziţii manuale, şi li se spuse să-l aştepte pe directorul închisorii.

Rouche părea încordat în timp ce studia încăperea, iar Curtis se scuză, ca să meargă la toaletă. După câteva clipe, Baxter nu mai putu ignora faptul că bărbatul fredona înfundat „Hollaback Girl” de Gwen Stefani.

— Te simţi bine? îl întrebă.

— Scuze.

Baxter îl studie bănuitoare un răstimp.

— Fredonez când sunt agitat, îi explică Rouche.

— Agitat?

— Nu-mi plac spaţiile închise.

— Păi, cui îi plac? îi zise Baxter. Asta e ca şi cum ai spune că nu-ţi place să fii împuns în ochi: e evident. E de prisos până şi să spui chestia asta cu voce tare pentru că nimeni nu-şi doreşte să rămână blocat pe undeva.

— Mulţumesc pentru grijă, îi spuse el zâmbind. Că tot vorbeam de agitaţie, *tu* te simţi bine?

Baxter era surprinsă că el îi sesizase neliniştea.

— La urma urmelor, Masse a *fost* cât pe-aci să…

— Să mă omoare? încheie Baxter în locul lui. Mda, îmi amintesc. N-are nimic de-a face cu Masse. Sper doar să nu fie Davies director aici. Nu mă simpatizează prea mult.

— Pe *tine?* întrebă Rouche, încercând (fără succes) să pară întristat şi şocat.

— Da, pe *mine,* spuse Baxter, un pic jignită.

Era o minciună, desigur. Agitaţia ei avea de-a face, într-adevăr, cu faptul că urma să dea din nou ochii cu Masse, nu doar din cauză că era cine era, ci din cauza lucrurilor pe care era posibil să le ştie şi să le spună acesta.

Doar patru persoane ştiau adevărul despre ce se întâmplase în acea sală de judecată de la Old Bailey. Se aşteptase ca Masse să contrazică versiunea ei asupra celor petrecute, formulată în pripă; cu toate astea, declaraţia ei nu fusese contrazisă niciodată. Şi, cu trecerea timpului, începu să-şi îngăduie să spere că bărbatul îşi pierduse cunoştinţa şi fusese prea grav rănit în decursul altercaţiei cu Lupul ca să ştie secretul ei ruşinos. În fiecare zi se întrebase dacă trecutul avea s-o prindă din urmă şi acum avea senzaţia că îşi forţa norocul venind să stea de vorbă cu singura persoană care o putea compromite într-o clipă.

* * *

În clipa aceea, Davies apăru de după colţ. Îi pică faţa când o recunoscu pe Baxter.

— Mă duc s-o chem pe Curtis, îi şopti ea lui Rouche.

Se opri în dreptul uşii de la toaletă când auzi vocea lui Curtis dinăuntru. I se păru ciudat, deoarece îşi lăsaseră telefoanele mobile la intrare. Se rezemă uşurel de uşa grea până când reuşi s-o zărească pe tânăra agentă din America vorbind cu sine însăşi în oglindă.

— ...Ajunge cu comentariile *stupide. Gândeşte-te* înainte să vorbeşti. *Nu poţi* să faci o asemenea greşeală în faţa lui Masse. „Încrederea în sine presupune să ai încredere în ceilalţi.”

Baxter bătu tare şi împinse uşa, făcând-o pe Curtis să tresară.

— Directorul ne aşteaptă, o anunţă.

— Vin imediat.

Baxter încuviinţă şi se întoarse la Rouche.

* * *

Directorul închisorii îi conduse spre aripa de maximă securitate.

— După cum sunt sigur că ştiţi, Lethaniel Masse a suferit nişte leziuni permanente înainte de a fi arestat de detectiv Baxter, aici de faţă, le spuse, făcând un efort să fie amabil.

— Inspector-şef acum, îl corectă ea, fără să-i pese de amabilitatea lui.

— A fost supus mai multor operaţii de refacere a maxilarului, dar nu va mai putea niciodată să-l folosească la capacitatea normală.

— Va fi în stare să ne răspundă la întrebări? întrebă Curtis.

— Nu coerent, nu. Motiv pentru care m-am asigurat că va asista şi un interpret la discuţie.

— Unul specializat în… mormăit? întrebă Baxter, nereuşind să se cenzureze.

— În limbajul mimico-gestual, îi replică directorul. Masse l-a învăţat la câteva săptămâni după ce a ajuns aici.

Grupul intră pe o altă uşă securizată, dincolo de care zonele de recreere erau pustii, creând o imagine stranie, iar în difuzoare răsuna un mesaj codificat.

— Cum se comportă Masse ca deţinut? întrebă Curtis, cu un real interes în glas.

— Exemplar. Măcar de-ar fi toţi la fel de bine-crescuţi ca el. Rosenthal! îl strigă el pe un tânăr aflat la capătul opus al unui teren de fotbal pentru echipe de cinci jucători, care o porni în fugă spre ei, cât pe-aci să alunece pe gheaţă. Ce se-ntâmplă?

— A avut loc o nouă încăierare în Blocul 3, domnule, îi spuse tânărul gâfâind.

Avea şiretul desfăcut la unul din pantofi şi îl târa după el pe jos.

Directorul oftă.

— Mă tem că va trebui să mă retrag, le spuse vizitatorilor. Am primit un val de deţinuţi noi în cursul săptămânii şi întotdeauna apar probleme de acomodare la început, cât se studiază reciproc şi se rearanjează ierarhia. Rosenthal, aici de faţă, vă va conduce la Masse.

— La Masse, domnule?

Tânărul nu părea prea entuziasmat de ordin.

— Exact.

Directorul se îndepărtă zorit, în timp ce Rosenthal îi conducea spre închisoarea aflată în incinta altei închisori, înconjurată de propriile ziduri şi garduri de protecţie. Când ajunseră la prima poartă de securitate, începu să se caute agitat prin buzunare, făcând câţiva paşi înapoi.

Rouche îl bătu pe umăr şi-i întinse o legitimaţie.

— Ţi-a picat mai înainte, îi zise blând.

— Mulţumesc. Şeful m-ar omorî, *la propriu,* dacă o pierd… din nou.

— Dacă nu cumva i-o ia înainte unul dintre ucigaşii în serie evadaţi de care eşti responsabil, comentă Baxter, făcându-l pe tânăr să roşească stânjenit.

— Îmi pare rău, se scuză, activând sistemul de deschidere a uşii, dincolo de care îi aştepta o nouă rundă de verificări şi percheziţii.

Le explică faptul că aripa de maximă securitate era împărţită în „pinteni” de câte 12 celule de o persoană şi că gardienilor li se permitea să lucreze doar trei ani aici, după care erau transferaţi din nou la închisoarea principală.

Înăuntru descoperiră pereţi şi uşi bej, podele cafenii-roşietice şi o reţea de balustrade, porţi şi scări înroşite de rugină. Deasupra lor se întindeau nişte plase mari care uneau pasarelele, lăsate în jos în mijloc, unde se adunaseră gunoaie sau alte obiecte, mai aerodinamice.

În clădire era surprinzător de linişte, semn că deţinuţii erau încă închişi în celule. Un alt gardian îi conduse într-o încăpere aflată la parter, unde îi aştepta o femeie şleampătă, între două vârste. Le-o prezentă drept interpreta în limbajul mimico-gestual şi apoi gardianul le enumeră regulile, dureros de evidente, înainte de a descuia în sfârşit uşa.

— Nu uitaţi, dacă aveţi nevoie de ceva, eu voi fi la uşă, sublinie de două ori, apoi deschise uşa, dezvăluind silueta impunătoare a bărbatului aşezat cu spatele la ei.

Baxter sesiză stinghereala gardienilor în preajma deţinutului care se bucura de cea mai nefericită faimă. Un lanţ lung fixa cătuşele lui Masse de blatul mesei de metal, coborând de-a lungul combinezonului lui albastru-închis şi prinzându-se de verigile de metal care-i ţintuiau picioarele de podeaua de beton.

Deşi nu se uită în jur, astfel că doar cicatricile adânci care-i acopereau pielea capului îi întâmpinară când intrară, pe rând, în cameră, îşi lăsă capul într-o parte şi adulmecă aerul, curios, inspirându-le mirosul.

Cele două femei se uitară una la alta, încordându-se instantaneu, în timp ce Rouche se aşeză, alegând plin de altruism scaunul aflat cel mai aproape de suspectul lor.

În ciuda lanţurilor care îl ţineau legat de încăperea din care nu putea ieşi, Baxter avu senzaţia că ea era cea închisă, când uşa grea se trânti în urma lor, şi se aşeză încet în faţa bărbatului care, în pofida faptului că era încarcerat, continua să reprezinte o ameninţare pentru ea.

În timp ce Masse o urmărea cum se uită în jur, oriunde, pentru a-i putea evita privirea, un zâmbet şui apăru pe chipul lui mutilat.

CAPITOLUL 5

Miercuri, 9 decembrie 2015
11:22 a.m.

— Ei bine, a fost o pierdere totală de timp, oftă Baxter când reveniră în holul principal din acea secţiune.

Masse nici măcar nu încercase să răspundă la vreo întrebare, în decursul monologului de o jumătate de oră al lui Curtis. Fusese ca atunci când vizitezi un animal în cuşcă la zoo. Masse fusese prezent doar cu numele – o umbră îngenuncheată, înfrântă, a monstrului sadic din cauza căruia Baxter avea şi acum insomnii, hrănindu-se cu ecourile unei reputaţii pe care n-o mai putea întreţine.

Lupul îl terminase, fizic şi mental.

Nu putea fi sigură dacă privirea lui continua să revină asupra ei, din cauză că ştia ce făcuse ea sau pur şi simplu pentru că ei îi revenise gloria de a-l fi arestat. Oricum ar fi fost, era fericită că experienţa se încheiase.

Rosenthal rămăsese să-i aştepte în „Bulă”, zona securizată alocată personalului de la capătul opus al acelui segment, şi le venea deja în întâmpinare.

— Va trebui să efectuăm o percheziţie temeinică în celula lui Masse, îl anunţă Curtis.

Gardianul începător nu părea prea convins.

— Eu… *ăăă…* domnul director ştie?

— Glumeşti, nu? o întrebă Baxter exasperată.

— Trebuie să-i dau dreptate lui Baxter, spuse Rouche, deşi eu m-aş exprima mai politicos, desigur. Masse nu e implicat. Ne irosim resursele aici.

— Bazat pe ce-am văzut până acum, înclin să vă dau dreptate, declară Curtis diplomatic, dar avem un protocol strict de urmat şi nu pot să părăsesc penitenciarul până ce nu am eliminat, fără urmă de îndoială, orice posibilitate ca Masse să fie implicat.

Se întoarse spre Rosenthal.

— Condu-ne la celula lui Masse… te rog.

* * *

Dominic Burrell, sau „Gorila”, numele sub care îl cunoşteau gardienii şi ceilalţi deţinuţi deopotrivă, fusese închis pentru că omorâse din bătaie un necunoscut, pur şi simplu pentru că bărbatul făcuse greşeala să se uite „aiurea” la el. Îşi petrecuse o bună parte din sentinţă în Blocul 1, dar fusese transferat recent în aripa de maximă securitate, după două atacuri similare, neprovocate, asupra unor gardieni. În general, toată lumea îl evita pe cât se putea, din cauza reputaţiei şi a obsesiei lui pentru culturism, în ciuda staturii modeste, de un metru şaizeci şi un pic.

Urmări din celula lui grupul de la parter care era condus la etaj, spre a vizita celula goală a lui Masse, aflată chiar vizavi de a lui. Când vizitatorii începură să scotocească prin cămăruţa de doi metri pe trei, se plictisi şi continuă să facă franjuri materialul de la saltea, folosindu-se de pana de plastic, ascuţită ca o lamă, înjghebată dintr-un ambalaj topit.

Când îi auzi pe gardieni descuind uşa primei celule pentru ca deţinuţii să se poată încolona pentru masa de prânz, răsturnă salteaua şi îşi înfăşură fâşia lungă de material în jurul mijlocului, ca s-o poată ascunde pe sub haine. Mânat pe pasarelă, observă că în rând erau doar două persoane între el şi Masse. Odată ce gardianul se urnise, îi dădu un brânci bărbatului aflat în faţa lui, care era evident la curent cu reputaţia Gorilei şi se dădu la o parte fără să comenteze.

Ridicându-se pe vârfuri, îi şopti la ureche lui Masse:

— Lethaniel Masse?

Masse încuviinţă, uitându-se drept în faţă ca să nu se vadă că discutau.

— Trebuie să-ţi transmit un mesaj.

— Ce me-saj? îl întrebă Masse poticnit, chinuindu-se.

Trăgând cu ochiul să vadă unde se afla gardianul, Gorila îi strânse umărul şi-l trase uşurel spre el, aproape atingându-i urechea cu buzele.

— Eşti…

Când Masse întoarse capul, Gorila îl prinse cu braţul musculos de gât şi-l trase cu spatele spre celula goală lângă care se opriseră. Conform regulilor nescrise din închisoare, cei aflaţi înaintea şi în urma lor se rearanjară la rând, fără să se amestece şi fără să anunţe gardienii că avea loc o altercaţie.

Prin uşa deschisă, Masse întâlni privirea unuia dintre bărbaţii aflaţi în rând, care rămase locului, urmărind impasibil cum era sufocat. Încercă să strige, dar cele câteva mormăituri pe care reuşi să le scoată, mişcându-şi cu greu maxilarul paradit, nu atraseră atenţia nimănui care să-l poată ajuta.

Masse se întrebă pentru o clipă dacă bărbatul solid avea de gând să-l violeze când îi sfâşie jumătatea de sus a uniformei, dar apoi simţi lama care i se înfigea în piept şi realiză că urma să moară.

Mai avusese o singură dată acest sentiment – senzaţia necunoscută de spaimă, combinată cu o fascinaţie perversă, înţelegând, în sfârşit, ce trăiseră nenumăratele lui victime în ultimele clipe, cât de neputincioase se simţiseră ajungând pe mâna lui.

* * *

Curtis, Baxter şi Rouche fuseseră somaţi să încheie percheziţia inutilă din celula lui Masse şi să iasă de-acolo înainte ca deţinuţii să fie scoşi din celule pentru prânz. În timp ce se deschideau uşile de la etaj, Rosenthal îi condusese la parter şi de-acolo spre ieşire. Aproape că ajunseseră la poarta de metal roşu când se auzi primul ţignal, tulburând liniştea de deasupra lor.

Era greu să-ţi dai seama ce se întâmplă, în timp ce trei gardieni încercau să-şi croiască drum printre deţinuţii care-i blocau, puşi pe mişto. Se auziră mai multe fluierături şi câteva voci speriate cerând ajutor, în vreme ce ţipetele deveneau din ce în ce mai agitate, reverberând asurzitor de jur împrejurul clădirii de metal, pe măsură ce deţinuţii din celulele de la parter se alăturară tămbălăului.

— Haideţi să ieşim, le spuse Rosenthal, cu bruma de curaj de care se simţea în stare.

Se întoarse spre uşă şi introduse cartela în dispozitivul de pe perete; singura reacţie fiind o luminiţă roşie. Încercă din nou.

— La naiba!

— E vreo problemă? întrebă Baxter, urmărind cu coada ochiului ce se întâmpla sus.

— Suntem blocaţi aici, le explică.

Se vedea că începe să intre în panică.

— În regulă. Deci care-i procedura când se blochează accesul? îl întrebă Rouche calm.

— Nu… nu… se bâlbâi tânărul.

Ţignalele de deasupra se auzeau din ce în ce mai îndârjit, iar ţipetele reuşiră cumva să crească în intensitate.

— Să mergem în Bulă, poate? sugeră Baxter.

Rosenthal se uită la ea cu ochii mari şi încuviinţă.

Gălăgia de la etaj era în *crescendo* când cineva a fost ridicat peste balustrada pasarelei şi aruncat în gol, spre mijlocul holului. Cadavrul pe jumătate dezgolit sfâşie plasa într-un capăt, pe lângă perete, şi ateriză cu faţa în jos, la doar câţiva metri de grup.

Curtis ţipă, atrăgând atenţia bărbaţilor de deasupra.

— Trebuie să ne urnim. Acum! exclamă Baxter, dar rămase încremenită când cadavrul schiţă o mişcare subită, nefirească, părând să vină spre ei.

Îi luă o clipă să realizeze că bucata de material înnodat care atârna peste plasă fusese legată în jurul gâtlejului victimei. Fix atunci, frânghia improvizată se încordă, ridicând cadavrul, în timp ce un al doilea corp, mai musculos, plonjă pe lângă el.

— Nu e mort! exclamă Rosenthal îngrozit când corpul folosit drept contragreutate începu să se zbată disperat, pe măsură ce laţul aproape sfâşiat îl sugruma încet.

— Mişcaţi! Mişcaţi! îi somă Baxter, dându-le un brânci lui Curtis şi Rosenthal s-o ia pe urmele lui Rouche, care aproape că ajunsese la uşa Bulei.

— Deschide uşa! ţipă Rouche.

Fluierele de deasupra amuţiră pe rând, semn că revolta se înteţise. Se auzi un ţipăt lugubru de undeva de deasupra şi apoi o saltea incendiată a fost aruncată în mijlocul holului – tot haosul le aţâţa entuziasmul deţinuţilor, precum sângele proaspăt în oceanul plin de rechini.

Primul dintre deţinuţi coborâse ţinându-se de plasa sfâşiată când grupul îl prinse din urmă pe Rouche, în dreptul uşii securizate a Bulei.

— Deschide! ţipă Rouche, lovind frenetic uşa de metal.

— Unde ţi-e cartela? îl întrebă Baxter pe Rosenthal.

— N-o să meargă. Trebuie să ne deschidă cei aflaţi înăuntru, spuse Rosenthal gâfâind.

Mai mulţi deţinuţi coborâseră la parter, sfidând pericolul, în timp ce primul sosit descuia generos uşile unor celule alese la întâmplare, cu ajutorul unei cartele de securitate îmbibate de sânge.

Rouche dădu roată uşii, ajungând în dreptul geamului de protecţie, prin care se vedea un gardian.

— Suntem poliţişti! strigă prin geamul impenetrabil. Deschide uşa!

Bărbatul îngrozit clătină din cap şi Rouche îi citi pe buze răspunsul:

— Nu pot. Îmi pare rău, zise, arătând spre grupul de indivizi deosebit de periculoşi care venea spre ei.

— Deschide uşa, *futu-i!* ţipă Rouche la el.

Baxter i se alătură în dreptul geamului.

— Şi-acum ce facem? îl întrebă, cât de calm putea.

Nu aveau încotro s-o ia.

Un deţinut uriaş coborî de la etaj. Purta o uniformă de gardian care îi era caraghios de mică. Pantalonii îi veneau până la jumătatea gambei şi i se vedea burta sub tivul tunicii. Întreaga ţinută ar fi părut aproape comică dacă tipul n-ar fi avut faţa plină de zgârieturi proaspete.

Curtis bătea tare în uşă, rugându-se disperată de gardian.

— N-o să ne deschidă, spuse Rosenthal, lăsându-se să cadă pe podea. Nu poate risca să scape şi ei.

Deţinuţii răsculaţi veneau în goană spre ei, studiindu-i pe Rouche şi Rosenthal cu o ură pătimaşă şi uitându-se lacom la femei. Rouche o prinse pe Baxter de braţ şi o împinse în colţ, în spatele lui.

— Hei! ţipă ea, încercând să-i opună rezistenţă.

— Rămâneţi în spatele nostru! strigă el la Baxter şi Curtis.

Rosenthal păru nedumerit de ce înţelegea prin „noi” până când Rouche trase de el, obligându-l să se ridice.

— Încearcă să-i loveşti în ochi, îi strigă Rouche tânărului îngrozit, cu doar câteva secunde înainte să fie înconjuraţi de gloată.

Baxter dădea din picioare în disperare. Era înconjurată de mâini şi feţe care rânjeau. Cineva o prinse zdravăn de păr şi-o târî aproape un metru, dar îi dădu drumul când doi dintre atacatori se încăierară.

Se retrase repede spre perete, căutând-o din priviri pe Curtis, dar un braţ solid o prinse din nou. Rosenthal apăru pe neaşteptate, sărindu-i în spinare individului plin de tatuaje şi împungându-l cu degetele în ochi.

Deodată se stinseră becurile.

Singura sursă de lumină era focul care sfârâia, gata să se stingă şi el, în mijlocul holului, deasupra căruia se profilau două siluete, ca şi cum tocmai se încheiase o vânătoare de vrăjitoare.

Se auzi o pocnitură zdravănă şi camera era inundată de fum. Şi încă o pocnitură.

Mai mulţi indivizi în echipamentul forţelor speciale, cu măşti de protecţie, dădură buzna pe uşa de metal din capătul opus al holului, în vreme ce deţinuţii îşi acopereau feţele şi se împrăştiau care încotro, ca o haită de hiene alungate de lângă un hoit.

Baxter o ochi pe Curtis – zăcea leşinată la câţiva metri mai încolo – şi se târî până în dreptul ei.

O înfăşură la loc în cămaşa FBI zdrenţuită. Fata avea ditamai cucuiul, dar altfel părea teafără.

Baxter simţi că nările şi gura îi iau foc şi simţi gust de clorbenziliden malononitril[3] când gazul ajunse până în dreptul ei.

---

[3] Compus chimic care intră în componenţa unui tip de gaz lacrimogen,

Cu ochii tulburi, văzu nişte siluete fantomatice răsfirându-se prin ceaţa care înconjura focul, bucurându-se pentru durerea intensă de la nivelul căilor respiratorii pentru că asta însemna că mai trăieşte.

După 40 de minute petrecute la infirmerie, timp în care i se făcuseră spălături ale ochilor, lui Baxter i se îngădui în sfârşit să li se alăture lui Rouche şi lui Davies. Dat fiind că îşi revenise mai repede decât ele două, Rouche o pusese la curent cu ultimele ştiri, în timp ce ea se supunea, bombănind, tratamentului.

Aflaseră că unul dintre deţinuţii ucişi era un individ pe nume Dominic Burrell. Însă partea mai îngrijorătoare era că Masse era cealaltă victimă. Pe baza înregistrărilor CCTV, ajunseseră la concluzia că Burrell fusese cel care-l ucisese pe Masse, înainte de a se sinucide.

Curtis îşi revenise, dar era încă şocată de întreaga experienţă, iar Rosenthal suferise o fractură de claviculă, dar stătea bine cu moralul.

Acum, că vedea bine, Baxter avea o bănuială: că Rouche era mai grav rănit decât lăsa să se vadă. Şchiopăta şi părea să respire dinadins superficial. Observă că bărbatul îşi ducea mâna la piept când credea că nu-l vede nimeni.

Directorul se asigurase că, odată ce toţi deţinuţii fuseseră închişi la loc în celule, locul crimei rămăsese neatins. Le explicase apoi, pe cât de politicos putea, că nu exista niciun alt loc în care să transfere deţinuţii şi că, din acest motiv, aripa de maximă securitate funcţiona ca de obicei, cu excepţia faptului că rămăseseră două cadavre spânzurate de grinzi. Aşadar, cu cât făceau mai repede ce aveau de făcut, cu atât mai bine.

— Eu sunt gata când vrei, spuse Baxter, care avea un aer uşor dement din cauza ochilor injectaţi şi inflamaţi. S-o aşteptăm şi pe Curtis?

— A zis să nu stăm după ea.

Baxter era un pic surprinsă că agenta FBI fusese dispusă să rateze investigarea unui loc al crimei, dar se

---

folosit în mod obişnuit de forţele de ordine *(N. t.)*.

hotărî să nu insiste.

— Atunci, să mergem!

* * *

Baxter şi Rouche studiară cele două cadavre atârnate la aproape doi metri distanţă deasupra lor. Baxter observă că el îşi dusese din nou mâna la piept. Reuşiseră să-l convingă pe detectivul principal care investiga cazul să-i lase să examineze cinci minute locul crimei, înainte să intre el cu echipa lui.

Complet protejate de intemperii de numeroasele uşi securizate şi de faptul că nu se putea deschide niciun geam – o alegere înţeleaptă –, cadavrele rămăseseră încremenite, în chip straniu, suspendate la capetele opuse ale aceleiaşi bucăţi de pânză, care fusese înnodată în jurul balustradei de la etaj.

Baxter era prea tulburată de scena macabră ca să mai simtă că i se ia o piatră de pe inimă: orice ar fi ştiut sau n-ar fi ştiut Masse, acum nu mai conta.

N-o mai putea atinge.

— Aşadar, când i-am spus lui Curtis că nu există nicio legătură între cazul meu şi cazul vostru, s-ar părea că m-am înşelat, spuse Baxter pe un ton prefăcut nonşalant. „Momeală”, citi ea cu voce tare.

Literele scrijelite inegal pe pieptul lui Masse se înnegriseră, acoperite de sânge închegat.

— Exact ca la celălalt.

Se mută ca să se uite la corpul musculos al lui Dominic Burrell, dezbrăcat şi el de la brâu în sus şi având şi el un mesaj scrijelit pe piept.

— „Marionetă”, citi. Asta e ceva nou, aşa-i?

Rouche ridică din umeri, fără să spună nimic.

— *Aşa-i?* repetă Baxter.

— Cred c-ar fi mai bine să stăm de vorbă cu Curtis.

* * *

Baxter şi Rouche se întoarseră la infirmerie şi descoperiră că agenta FBI se simţea mult mai bine. De fapt, tocmai îl interoga pe un individ arătos, la vreo 35-40 de ani, îmbrăcat în ţinută civilă, care îşi lăsase părul şatenînchis, nici prea lung, nici prea scurt, să-i cadă pe umeri, într-o tunsoare care părea un pic cam tinerească pentru el.

Nevrând să-i deranjeze, Rouche ieşi să le mai aducă o cafea. Fără să se codească să-i întrerupă, Baxter interveni:

— Te simţi bine? o întrebă pe Curtis, care păru un pic iritată că trebuia să se oprească în mijlocul propoziţiei.

— Da, mulţumesc, îi răspunse, încercând să-i taie elanul lui Baxter pe cât de politicos putea.

Schiţând un gest întrebător spre bărbatul chipeş, Baxter avu senzaţia că era prinsă între două top modele – distanţa de aproape un metru dintre el şi uşă o făcuse să-l subestimeze.

— Domnul este… începu Curtis fără tragere de inimă.

— Alexei Green, zâmbi bărbatul.

Se ridică şi îi strânse ferm mâna lui Emily.

— Iar dumneavoastră, desigur, sunteţi celebra Emily Baxter. E o onoare.

— Asemenea, îi răspunse Baxter aiurea în tramvai, dată peste cap de pometţii absurd de arătoşi ai bărbatului.

Roşind, se scuză rapid şi o porni zorită pe urmele lui Rouche.

Cinci minute mai târziu, Curtis era încă prinsă cu interogatoriul. De fapt, dacă nu cumva Baxter se înşela, agenta cu concepţii rigide părea să flirteze.

— Ştii ce? interveni Rouche. Las-o moartă. Trebuie să te punem la curent, mai ales acum. Hai să stăm de vorbă afară.

Ieşiră la aer, în lumina soarelui cu dinţi de după-amiază. Baxter îşi trase fesul pe cap.

— De unde să încep? se codi Rouche. Bancherul William Fawkes, cel care a fost lăsat suspendat pe Podul Brooklyn…

— Vrei să spunem doar „Bancherul” de acum încolo? îl rugă Baxter.

— Sigur… Credem că unul din braţe îi atârna desprins pe lângă corp pentru că ucigaşul nu şi-a terminat treaba. Interpretarea noastră e susţinută de relatările unor martori oculari care spun c-ar fi văzut ceva sau pe cineva căzând de pe pod în East River[4].

— E posibil ca persoana să fi supravieţuit? întrebă Baxter, trăgându-şi fesul mai bine pe faţă ca să se apere de ger.

— Nu, răspunse Rouche sigur pe el. Unu, a căzut de la o înălţime de mai bine de 45 de metri. Doi, în New York erau minus nouă grade în noaptea aia: râul era îngheţat bocnă. Trei – şi argumentul cel mai important –, cadavrul a fost descoperit a doua zi pe ţărm. Şi n-o să ghiceşti în veci ce avea scrijelit pe piept…

— „Marionetă”, intonară amândoi în cor.

— Deci avem două victime cu acelaşi cuvânt scrijelit pe corp, doi ucigaşi cu un *alt* cuvânt scrijelit pe *ei,* în două incidente petrecute de-o parte şi de alta a Atlanticului? rezumă Baxter situaţia.

— Nu, spuse Rouche, îndesându-şi mâinile la subsuori ca să şi le încălzească. Uiţi de crima de care a pomenit Curtis ieri, pe care am ascuns-o de presă până acum, cea în investigarea căreia am apelat la ajutorul tău.

— Ceea ce înseamnă că aici avem victima şi ucigaşul numărul trei.

— Toate, combinaţii crimă-sinucidere, exact ca azi, adăugă Rouche.

Baxter părea surprinsă.

— Aveţi vreo teorie până acum?

— Doar că, cel mai probabil, lucrurile vor evolua *tare* nasol înainte să se schimbe în bine. La urma urmelor, vânăm nişte fantome, nu?

Rouche vărsă pe jos cafeaua insipidă care-i mai rămăsese. Lichidul sfârâi ca acidul, împrăştiind aburi. Bărbatul închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate, cu faţa la soare, apoi reflectă cu voce tare:

— Cum poţi să prinzi un ucigaş care e mort deja?

---

[4] Estuar navigabil din New York traversat de celebrul pod Brooklyn *(N. t.).*

CAPITOLUL 6

Miercuri, 9 decembrie 2015
7:34 p.m.

Baxter reuşi să deschidă uşa de la casa lui Thomas doar cu bărbia şi intră poticnit în hol, ducând o cuşcă pentru pisici într-o mână şi o pungă de cumpărături de la Waitrose în cealaltă.

— Eu sunt! anunţă, dar nu-i răspunse nimeni.

Luminile de la parter erau aprinse, aşa că ştia că Thomas era acasă. Nu se auzea decât televizorul, în surdină, în timp ce ea se învârtea împiedicat prin bucătărie, lăsând urme de noroi. Lăsă punga de cumpărături şi motanul pe masă, apoi îşi turnă un pahar mare de vin roşu.

Se lăsă să cadă într-unul din scaune, se descălţă şi începu să-şi maseze picioarele, uitându-se la grădina peste care se lăsase întunericul. În casă era o linişte bine-venită, tulburată doar de zumzetul liniştitor al sistemului de încălzire, care repornea periodic, şi de ploaia duşului de la etaj, care se auzea înfundat prin duşumea.

Scoase din plasă pungile mari de snackuri Monster Munch şi bomboane Cadbury’s Buttons, dar îi distrase atenţia propriul chip reflectat în geamurile întunecate. Realiză că era prima dată când se vedea în oglindă după calvarul din timpul zilei şi începu să numere puzderia de zgârieturi de pe faţă şi gât, punând la socoteală julitura lungă, cu ramificaţii, de pe frunte drept o singură rană. Se cutremură amintindu-şi mâinile care se înfipseseră în ea, trăgând-o pe podea, de cât de neajutorată se simţise când, de fiecare dată când lovea cu piciorul o mutră ameninţătoare, apărea o alta.

Făcuse duş de două ori înainte să plece de-acasă şi tot se simţea murdară. Îşi masă obosită faţa şi-şi trecu degetele prin părul umed, apoi umplu din nou paharul.

După zece minute, Thomas intră în bucătărie, îmbrăcat în halat.

— Hei, nu credeam că treci pe-aici în seara…

Se întrerupse văzându-i faţa plină de tăieturi. Se grăbi să traverseze camera ca să se aşeze lângă ea.

— Doamne sfinte! Eşti bine?

Îi prinse mâna mânjită de condimente de la chipsuri şi i-o strânse. Baxter se sili să-i zâmbească recunoscător şi-şi smulse mâna dintr-a lui, strângând între degete paharul de vin ca pretext pentru faptul că nu voia să fie atinsă.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Thomas.

Thomas se purta invariabil blajin, mai puţin când i se trezea instinctul protector – aproape excesiv – cu privire la Baxter. Ultima dată când Baxter venise acasă cu o tăietură la buză, îşi folosise toată influenţa de avocat ca să-i facă atacatorului zile fripte în arest şi să se asigure că va primi sentinţa maximă.

Pentru o clipă chiar cochetă cu ideea de a i se destăinui.

— Nimic, îi spuse, cu un zâmbet firav. M-am amestecat într-o încăierare la birou. Trebuia să-i las în treaba lor.

Văzu că Thomas se relaxase un pic, liniştit la gândul că nimeni nu încercase s-o rănească dinadins.

Tânjind să afle mai multe, dar sesizând că Baxter nu voia să-i dea detalii, luă şi el un chips de cartofi.

— Aperitiv, felul principal sau desertul? o întrebă, arătând spre pungă.

Baxter bătu cu degetul sticla desfăcută de vin.

— Aperitiv.

Arătă spre punga uriaşă de Monster Munch.

— Felul principal.

Şi apoi ridică punga de Buttons.

— Desertul.

Thomas îi zâmbi afectuos şi sări de pe scaun.

— Hai să-ţi fac ceva de mâncare!

— Nu, nu e nevoie. Chiar nu mi-e foame.

— Doar o omletă. Îmi ia cinci minute, spuse Thomas, apucându-se deja de cina în pripă.

Aruncă un ochi spre cuşca de pe masa din bucătărie.

— Ce e în cutie?

— Motanul, răspunse Baxter, sperând că aşa era: Echo fusese neobişnuit de tăcut de când intrase în casă.

Realiză deodată că ar fi fost politicos, poate, să-l întrebe dacă era dispus să aibă grijă de animalul de companie în lipsa ei înainte de a apărea pur şi simplu cu el. Apoi îşi dădu seama că nu-i spusese de fapt, prin viu grai, că *urma* să plece.

Chiar nu avea chef de ceartă.

— Oricât m-aş bucura de fiecare dată să-l revăd pe Echo, începu Thomas, pe un ton deja schimbat, cum de s-a hotărât să străbată oraşul într-o seară rece ca asta?

Baxter decise că n-avea rost s-o mai dea cotită.

— Am fost transferată pe o perioadă nedeterminată să colaborez cu FBI-ul şi CIA-ul la un caz de crimă major. Mâine-dimineaţă am avion spre New York şi habar n-am când mă întorc.

Îl lăsă să proceseze câteva minute vestea.

Thomas amuţise.

— Mai e ceva? o întrebă într-un final.

— Mda, am uitat mâncarea lui Echo, aşa că va trebui să-i iei tu. Oh, şi să nu uiţi să-i dai medicamentele.

Scotoci prin geantă, apoi scutură cutiuţa din mâna stângă.

— Astea, pe gură.

Şi apoi cutiuţa din dreapta.

— Şi astea, în fund.

Văzu că Thomas scrâşnea din dinţi în timp ce trântea tigaia pe ochiul de la aragaz. Stropi cu ulei, care începu să sfârâie când se revărsă peste marginile tigăii inventate de Jamie Oliver, în care nu se lipea nimic.

Baxter se ridică.

— Trebuie să dau un telefon.

— Tocmai îţi fac cina! se zburli Thomas la ea, în timp ce punea în tigaie brânză rasă.

— Nu vreau omleta ta făcută cu nervi, *la dracu!* se zburli Baxter la rândul ei, urcând apoi la etaj să discute cu Edmunds fără a fi auzită.

* * *

Cea mică tocmai făcuse pipi pe Edmunds.

Tia îi luase locul la schimbat scutece, în timp ce el ieşise să-şi schimbe cămaşa. Tocmai ducea obiectul mânjit spre maşina de spălat când îi sună telefonul.

— Baxter? răspunse, spălându-se pe mâini.

— Hei, îl salută ea nonşalant. Ai un minut?

— Sigur.

— Deci… am avut o zi interesantă.

Edmunds o ascultă atent în timp ce ea îi relata în detaliu ce se întâmplase la închisoare. Îi destăinui totodată informaţiile în exclusivitate pe care i le împărtăşise Rouche în faţa închisorii.

— Un cult? sugeră el, ca un om raţional, odată ce ea încheiase povestea.

— Cu siguranţă pare explicaţia cea mai probabilă, dar s-ar părea că americanii au echipe întregi care se ocupă de activităţile unor culte şi secte religioase. Au zis că aceste crime nu se potrivesc cu niciunul din grupurile pe care le monitorizează.

— Nu-mi place toată treaba asta cu „Momeala”. Că au omorât pe cineva care are acelaşi nume cu Lupul e una, dar acum au reuşit să ajungă la Masse. Pare că mesajul ţi se adresează şi, dacă aşa e, acum eşti implicată. Le oferi exact ce îşi doresc.

— Sunt de acord că e o posibilitate, dar ce altceva pot să fac?

— Alex! îl strigă Tia din dormitor.

— Un minut! îi strigă Edmunds la rândul lui.

Vecinul de alături le bătu cu pumnul în perete.

— A făcut pipi şi pe mine! zbieră Tia.

— OK! îi strigă Edmunds înciudat.

Vecinul începu din nou cu bocănitul, dărâmând de-a binelea o fotografie de familie de pe raft.

— Scuze, îi zise lui Baxter.

— E-n regulă dacă te sun când o să ştiu mai multe? îl întrebă.

— Sigur. Dar fii cu ochii în patru pe-acolo!

— Nu-ţi face griji – o să mă păzesc 24 de ore din 24 de

Marionetă, îl asigură ea.

— De fapt, îi zise Edmunds, pe un ton foarte serios, cred c-ar trebui să ne preocupe mai mult persoana care mânuieşte sforile.

* * *

De cum ajunse la parter, Baxter înţelese că o ceartă cu Thomas era inevitabilă. Televizorul era pus pe pauză. Andrea rămăsese încremenită în plin reportaj, iar în partea de jos a ecranului era afişat titlul:

Ucigaşul din cazul „Păpuşa de cârpe”
omorât după vizita inspectorului-şef

O ura *cu spume* pe femeia aia.

— Ai fost să-l vizitezi pe Lethaniel Masse azi? o întrebă Thomas încet de undeva din cameră.

Baxter pufni şi intră în camera de zi. Thomas stătea în fotoliu, cu sticla de vin începută în mână.

— A-ham, încuviinţă Baxter, ca şi cum ar fi fost o chestie banală.

— Nu mi-ai spus.

— Nu văd de ce ţi-aş fi spus, declară Baxter, ridicând din umeri.

— Nu. De ce să-mi fi spus? De ce să-mi fi spus?! ţipă Thomas la ea, ridicându-se. Şi de ce să-mi fi spus că a izbucnit o revoltă acolo azi?

— N-am fost implicată în asta, îl minţi ea.

— Pe naiba!

Baxter rămase un pic şocată. Thomas nu înjura aproape niciodată.

— Vii aici bătută şi plină de sânge…

— Sunt doar câteva zgârieturi.

— …după ce ţi-ai riscat viaţa printre deţinuţi scăpaţi de sub control, pentru că-l vizitai pe cel mai periculos individ din ţară!

— N-am timp de-aşa ceva, îi zise Baxter, ducându-se să-şi ia haina.

— Ei bine, sigur că n-ai, zbieră Thomas frustrat, venind după ea în bucătărie. Ai avion spre New York mâine-dimineaţă, *încă* un lucru pe care ai omis să mi-l spui.

Făcu o pauză.

— Emily, nu înţeleg de ce consideri că nu poţi împărtăşi lucrurile astea cu mine, îi spuse blând.

— Putem să vorbim despre asta când mă întorc? îl întrebă Baxter, pe un ton la fel de calm.

Thomas se uită la ea o bună bucată de vreme, apoi încuviinţă dezarmat, în timp ce ea îşi trăgea cizmele în picioare.

— Ai grijă de Echo pentru mine, îi spuse Baxter.

Apoi se ridică şi ieşi în hol. Thomas zâmbi, văzând-o că-şi pune fesul şi mănuşile asortate pe care i le luase în glumă. Nu putea să priceapă cum reuşise femeia asta, care încerca să-şi sufle părul din ochi, cu un fes cu ciucure în vârful capului, să se aleagă cu o reputaţie atât de impresionantă printre puţinii colegi pe care avusese prilejul să-i cunoască.

Emily întinse mâna spre clanţă.

— Care-i treaba cu acest caz la care te-au rugat să-i ajuţi? exclamă Thomas.

Ştiau amândoi că nu era doar o întrebare pusă în treacăt: o ruga să fie sinceră cu el înainte de a pleca; era o ocazie să-i demonstreze că lucrurile aveau să se schimbe de-acum; era felul lui de a o întreba dacă puteau avea un viitor împreună, la un moment dat.

Ea îl sărută pe obraz.

Uşa se încuie în urma ei.

* * *

Pe Rouche îl trezi melodia „Air Hostess” de Busted, revărsându-se din telefonul mobil. Răspunse cât de repede putu ca să reducă la tăcere soneria enervantă.

— Rouche, mormăi răguşit.

— Rouche, sunt Curtis.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă impacientat.

— Nu. Nu s-a întâmplat nimic. N-am trezit toată familia, nu?

— Nu.

Căscă, în timp ce cobora spre bucătărie.

— Nu-ţi face griji – nu-i trezeşti nici cu tunul. Ce e?

— Nu-mi aminteam dacă a rămas că te luăm de-acasă la şase şi jumătate sau la şapte mâine.

— La şapte, îi răspunse Rouche amabil, uitându-se la ceas.

Era 2:52 dimineaţa.

— Oh, aşa deci, mormăi ea. M-am gândit ca nu cumva să fie şase şi jumătate.

Rouche bănuia că nu ăsta era adevăratul motiv al apelului ei la o oră inumană. Când ea nu mai zise nimic, se instală pe podeaua rece, făcându-se comod.

— Am avut o zi înfiorătoare, spuse. M-am bucurat să ajung acasă şi să am cui să-i povestesc.

Lăsă să domnească tăcerea o vreme, oferindu-i colegei lui răgazul să preia mingea, dacă dorea.

— Eu… ăăă… eu chiar n-am pe nimeni, recunoscu ea într-un final.

Vorbea atât de încet, încât de-abia o auzea.

— Eşti departe de casă.

— Nu e asta… Tot n-aş avea pe nimeni.

O lăsă să continue.

— Pur şi simplu munca e pe primul plan. N-aş avea timpul necesar să cultiv o relaţie. Am pierdut legătura cu aproape toţi prietenii.

— Şi familia ta ce părere are despre asta? o întrebă, sperând că nu făcea o gafă.

Curtis oftă adânc. Rouche se crispă.

— Ar zice că am o etică a muncii bună. Doar că nu mi-am ales profesia potrivită.

Rouche se aşeză mai bine, strângându-se în el înfrigurat, dărâmând o uşă ruptă de la un bufet, care împrăştie la rândul ei un morman de plăci de gresie prin camera plină de praf.

— La naiba!

— Ce s-a auzit? îl întrebă Curtis.

— Scuze. Renovăm bucătăria şi e cam dezordine pe-aici. Aşadar, povesteşte-mi despre familia ta.

Vorbiră despre una şi alta, până când răspunsurile înfundate ale lui Curtis lăsară loc tăcerii. Ascultă o vreme zgomotul respiraţiei ei şi sforăitul discret, gândindu-se că sunetul părea un mod ireal de liniştitor de a încheia o zi atât de traumatizantă.

Într-un final, închise telefonul.

Prea obosit ca să mai facă drumul chinuitor până la etaj, îşi rezemă capul de bufet, închise ochii şi aţipi printre mobilele făcute bucăţi şi betonul dezgolit din mijlocul casei lui.

CAPITOLUL 7

Joi, 10 decembrie 2015
2:16 p.m.

14:16 12-10-2015 -5° C/23°F

De pe bancheta din spate a maşinii FBI-ului, unde era cald şi bine, Baxter urmărea cifrele care licăreau intermitent pe bord. Se uită la ceasul de la mână, realizând că uitase să schimbe ora în avion, aşa că încă afişa ora 7:16 p.m. Probabil că ratase anunţul. Toţi trei dormiseră tot timpul zborului de şapte ore şi jumătate, după ce avuseseră o noapte de somn agitat.

Fusese un drum chinuitor de încet de la aeroport până în Manhattan. Se înainta la pas prin oraş, din cauză că vehiculele patinau pe fleşcăiala şi gheaţa acumulate într-o săptămână.

Baxter vizitase New Yorkul de două ori în tinereţe. Bifase toate atracţiile turistice obişnuite, admirase clădirile profilate pe cer ca în filme, înconjurate de apă şi, cu toţi acei oameni veniţi de pretutindeni, înghesuindu-se pe o insulă de trei kilometri lăţime, avusese senzaţia că se află chiar în mijlocul lumii. Acum se simţea doar obosită şi voia să se întoarcă acasă.

Rouche stătea lângă ea fără să zică nimic. Propusese ca şoferul s-o ia pe Podul Brooklyn în drum spre destinaţie. Când se apropiară de al doilea turn imens de piatră, îi arătă unde fusese suspendat cadavrul Bancherului.

— A fost legat de mâini şi de glezne şi atârnat între cablurile astea două, de-o parte şi de alta a drumului, de unde privea oamenii care treceau pe dedesubt. Era ca o premoniţie suspendată deasupra porţii de intrare în oraş, adresată întregii lumi, un exemplu al ororilor care îi pasc pe cei care îndrăznesc să meargă mai departe.

Maşina se cufundă în umbră când trecură pe sub arcadă.

— Am putea să ne limităm la ceea ce ştim sigur, te rog? îi zise Curtis de pe locul din stânga. Mă bagi în sperieţi.

— Oricum, după cum ştii, n-a apucat să termine. Ucigaşul tocmai prindea braţul stâng al victimei de cablul din exterior când s-a dezechilibrat, a plonjat prin stratul de gheaţă şi s-a înecat, îi explică Rouche. Ceea ce trebuie să-l fi enervat.

Stilul ireverenţios în care Rouche trivializase căderea ucigaşului, încheiată cu moartea acestuia, o luă prin surprindere şi, în ciuda proastei dispoziţii, Baxter rânji.

Rouche îi zâmbi involuntar la rândul lui.

— Ce e?

— Nimic, îi spuse, întorcându-se să se uite pe geam în timp ce înaintau prin oraşul îngheţat. Doar că mi-ai amintit de cineva, atâta tot.

Starea drumurilor se înrăutăţise pe măsură ce se îndepărtau de centru. Când intrară în Washington Heights, drumurile erau mărginite de troiene imense, jucând rolul barelor de protecţie de la rampele de bowling, readucând maşinile pe drumul cel bun.

Baxter nu mai vizitase până atunci zona aflată la nord de Central Park. Aceleaşi străzi largi se întretăiau la intervale regulate, dar clădirile ordonate se înşirau modest, lăsând soarele firav, iernatic, să-şi reverse razele pe străzi, nu doar să-şi croiască drum printre zgârie-norii care întunecau cerul. Îşi aminti de un model de sat pe care-l vizitase cu părinţii ei, copil fiind: o versiune în miniatură a New Yorkului.

La câteva momente după ce şoferul parcă, alunecând uşurel într-un automat de parcare, se alese praful de comparaţia nostalgică.

Un cort mare, alb, fusese ridicat deasupra intrării în Secţia 33, unde un poliţist cu zăpadă în păr juca dublul rol de paznic şi agent de circulaţie. Când coborâră din maşină, tocmai îi îndruma, în mod inutil, pe şoferii unor maşini imposibil de direcţionat să ocolească banda de protecţie care continua până la un segment de drum ce descria o curbă atipică pentru New York.

— După cum ţi-am explicat când ne-am cunoscut, locul unde a fost comisă crima ne-a permis s-o ţinem secretă, îi spuse Curtis lui Baxter, în timp ce intrau în vestibulul secţiei, acum acoperit de cort.

Pe peretele de la intrare, imediat sub cort, era atârnată firma albastră a poliţiei newyorkeze, deasupra unei uşi duble. La câţiva metri de intrare, în dreapta, se vedea fundul unui Dodge 4x4, ieşind direct din clădire. O bucată dintr-un stâlp de beton, de vreo şapte centimetri, se iţea din pământ în spatele maşinii, ca o măsea ruptă. Chiar şi de la depărtare, Baxter desluşi sângele uscat, împrăştiat generos peste toată tapiţeria bej.

Doi ofiţeri de poliţie ieşiră pe uşă, trecând pe lângă scena macabră aflată în mijlocul locului lor de muncă ca şi cum n-ar fi fost altceva decât o decoraţiune neinspirată, asupra căreia nu li se ceruse părerea, şi îşi croiră drum spre ieşirea din cort.

— Să-ţi povestesc ce ştim, spuse Curtis, trăgând în jos banda galben-aprins, care înconjura vehiculul.

— Pot să dau un telefon între timp? interveni Rouche.

Curtis păru surprinsă.

— Eu ştiu toată povestea, îi reaminti bărbatul.

Curtis îi făcu semn că putea să plece, iar el ieşi, lăsându-le singure.

— Hei, înainte să începem, voiam să te întreb: te simţi bine?

— Bine? întrebă Baxter precaut.

— Mda. După tot ce s-a-ntâmplat ieri.

— Sunt bine.

Baxter ridică din umeri, ca şi cum nici măcar nu-şi mai amintea la ce incident se referea Curtis.

— Deci… camioneta înfiptă în perete… îi reaminti, deturnând discuţia de la întrebări personale.

— Victima se numeşte Robert Kennedy, 32 de ani, căsătorit. Lucra în poliţie de nouă ani, iar ca detectiv, de patru ani.

— Şi ucigaşul?

— Eduardo Medina. Imigrant mexican. Lucra la Hotelul

Park-Stamford din Upper East Side, ca bucătar. Şi, înainte să mă întrebi, nu. Nu am găsit nicio legătură între el şi Kennedy, ceilalţi ucigaşi sau celelalte victime.

Baxter dădu să întrebe ceva.

— Sau între el şi crimele din cazul „Păpuşa de cârpe”… nu *încă,* oftă Curtis.

Rouche reveni în clădire, băgându-şi telefonul la loc în buzunarul de la haină. Veni lângă Baxter, în timp ce Curtis ieşea în mijlocul drumului blocat.

— Avem înregistrări de pe camerele de securitate…

— …de la şcoala de vizavi, se repezi Rouche să completeze, întrerupând-o. Scuze. Continuă!

— Deci, avem înregistrări de pe camerele de securitate cu Medina parcând pe West 168th şi trăgându-l pe Kennedy leşinat de pe bancheta din spate. Unghiul din care au fost filmaţi nu e cel mai bun, dar putem fi siguri că, în acest interval de cinci minute, l-a mutat pe Kennedy, care avea deja scrijelit mesajul pe corp, pe capota vehiculului, acoperit cu un cearşaf, şi l-a aşezat acolo cu membrele întinse în lături. A legat câte o frânghie în jurul fiecărui membru, exact ca în cazul cadavrului de pe pod.

Baxter se uită în urmă la vehiculul distrus. O frânghie groasă atârna peste pietriş, oprindu-se în dreptul cauciucului din spate.

— Medina se dezbracă, are cuvântul „Marionetă” scrijelit pe piept, şi ia cearşaful de pe Kennedy. Demarează în trombă pe Jumel Place şi, din punctul ăsta, trebuie să zicem mersi pentru vreme, deoarece a luat colţul prea rapid – Curtis reconstituia din mers traiectoria maşinii – şi a pierdut controlul volanului, astfel că, în loc să intre fix pe intrarea principală, s-a izbit de peretele ăsta şi au murit amândoi pe loc.

— Nimeni altcineva nu a fost rănit, adăugă Rouche.

Curtis îi conduse în clădire, strecurându-se pe lângă camionetă şi păşind peste o porţiune din peretele doborât, direct într-un birou.

Botul maşinii se boţise până în dreptul parbrizului făcut ţăndări. Nori de praf şi moloz fuseseră împrăştiaţi la zece metri distanţă prin cameră în toate direcţiile, dar, dincolo de asta, restul biroului părea relativ protejat de zona bine delimitată din colţ, distrusă.

Baxter se uită la conturul unui corp, marcat cu bandă adezivă.

— *Glumiţi?* şopti uluită. Mă rog, e şi ăsta un mod de a contamina locul crimei. Doar nu suntem într-un film din seria *Arma goală.*

Picioarele şi bustul rămăseseră lipite de podea; braţele şi capul, în schimb, urcau pe masca turtită de la radiator.

— Înţelege-i şi pe ei, zise Rouche. Şi-au făcut treaba în nişte circumstanţe extraordinare.

— Probabil că n-ar trebui să ne luăm prea mult după poziţia corpului, spuse Curtis. După cum sunt sigură că-ţi dai seama, Kennedy era unul de-ai lor, aşa că l-au dat jos de pe chestia asta cât de repede s-a putut şi au încercat să-l resusciteze. Unul dintre stagiari a făcut chestia *asta,* în timp ce se ocupau de el.

— Şi suntem siguri că nici Medina, nici vreun membru al familiei lui nu aveau vreo vendetă împotriva poliţiei?

— N-am găsit nimic, îi spuse Curtis. Ştiu. N-are nicio noimă când e evident că s-a dat peste cap să înfurie întreaga poliţie din New York. Toată lumea ştie că, atunci când ucizi un poliţist, ţi-i pui pe toţi în cap. Indiferent dacă e un soi de cult, vreun grup Online care caută faimă sau un fan-club al Păpuşii de cârpe, faptul că au atacat un poliţist a fost, probabil, cea mai proastă decizie pe care o puteau lua şi, orice ar încerca să obţină, tocmai şi-au complicat înzecit viaţa.

Baxter îşi aminti de un lucru pe care i-l spusese Edmunds în ajun.

— Cineva trage sforile, spuse, cineva coordonează crimele astea, folosindu-se de Marionete pentru a-şi atinge scopul. Ştim că victimele nu sunt alese la întâmplare, pentru că ceilalţi doi aveau legătură cu Păpuşa de cârpe. S-au comis deja trei crime. Habar n-avem cine e persoana, unde e sau măcar ce-şi doreşte. Indiferent cum e individul, prost sigur *nu* e.

— Atunci de ce să declare război poliţiei? întrebă Rouche fascinat.

— Chiar aşa, de ce?

Se auziră mai multe voci dinspre cort.

— Agent Curtis? o strigă cineva.

Baxter şi Rouche o porniră după Curtis, strecurându-se printr-o gaură din zid. O echipă de reporteri tocmai îşi instala echipamentul, studiind lacom scena de fiecare dată când îşi ridicau privirea. Curtis merse să stea de vorbă cu un grup de bărbaţi în costume negre.

— S-ar părea că-ţi vine rândul, îi şopti Rouche lui Baxter.

Îşi scoase din buzunar o cravată pentru situaţii neprevăzute şi şi-o puse la gât.

— Cum e să fii imaginea oficială a unei campanii de propagandă?

— Mai taci! Pot să mă filmeze în acţiune, dar n-au decât să se ducă naibii dacă…

— Rouche? îl strigă un bărbat supraponderal care se desprinsese din grupul lui Curtis.

Purta o geacă voluminoasă, vătuită, de iarnă, care nu prea mergea la silueta lui deja masivă.

— Damien Rouche? spuse, zâmbind larg şi întinzându-i o mână cu degete butucănoase.

Rouche strânse zorit nodul stângaci pe care încerca să-l facă la cravată şi se întoarse, arătând neobişnuit de prezentabil.

— George McFarlen, îi răspunse zâmbind, uitându-se cu un aer acuzator la legitimaţia de agent FBI care-i atârna la gât bărbatului. Trădătorule!

— Asta venind din partea unui agent CIA englez! râse bărbatul. Deci, tu ai fost prins în încăierarea de la închisoare?

— Mă tem că da. Dar probabil că cineva acolo sus m-a păzit.

Baxter îşi dădu ochii peste cap.

— Hei, mai faci tir? îl întrebă individul pe Rouche.

— Nu prea, nu.

— Nu! Păi, *mare* păcat!

McFarlen se întoarse spre Baxter cu un aer sincer dezamăgit.

— Tipul aici de faţă încă deţine recordul pe întreaga Agenţie la 45 de metri!

Baxter încuviinţă, scoţând un mormăit care putea însemna orice.

Realizând că doar se prefăcea interesată, McFarlen îşi întoarse din nou atenţia spre Rouche.

— Familia ta e tot în Anglia?

Individul cu aere de şef nu aşteptă un răspuns.

— Cât mai are fiica ta acum? E de-o seamă cu Claire a mea, şaişpe ani?

Rouche dădu să-i răspundă.

— Ce vârstă!

McFarlen clătină din cap.

— Le stă gândul doar la băieţi şi nimic nu le convine. Te-aş sfătui să rămâi cu capul la cutie acum şi să mai ieşi când o face 20!

Un râs răsunător, deplasat, reverberă în toată încăperea când bărbatul procesă cumva umorul ascuns din comentariul lui. Rouche îi zâmbi politicos, apoi se trezi cu o palmă binevoitoare, dar zdravănă, în spinare înainte ca McFarlen să se îndepărteze agale.

Baxter se crispă, văzându-l că-şi duce mâna la piept.

— Sunt sigură că-l poţi acuza de molestare pentru asta, glumi.

Curtis veni s-o cheme. I-o prezentă pe Baxter agentului special responsabil, o femeie pe nume Rose-Marie Lennox. Femeia, trasă la faţă, părea echivalentul american al Vanitei: un funcţionar care încearcă să pozeze în agent de teren, cu armă în dotare cu tot, în caz că ar fi încercat cineva să-i fure xeroxul din birou.

— Vă suntem *nespus* de recunoscători pentru ajutor, îi spuse Lennox extrem de mieros.

— În regulă, interveni reportera, postându-se în faţa camerei. Intrăm în direct în trei, doi, unu…

— Staţi aşa. Ce? exclamă Baxter.

Dădu să se retragă, dar Lennox o prinse uşurel de braţ, în timp ce reportera prezenta o versiune a evenimentelor adaptată pentru presă.

Într-un final, reportera o prezentă pe Lennox, care începu să-şi recite replicile deja exersate.

— …un atac pervers, plin de cruzime, împotriva unuia dintre oamenii noştri. Cred că vorbesc în numele tuturor colegilor mei când spun că nu ne vom găsi liniştea până când… Vă pot confirma că, în momentul de faţă, căutăm posibile conexiuni între această crimă, incidentul de pe Podul Brooklyn de săptămâna trecută şi moartea lui Lethaniel Masse survenită ieri… Vom colabora cu poliţia metropolitană din Anglia, care ne-a oferit cu generozitate sprijinul competent al inspectorului-şef Emily Baxter, cea care l-a arestat, desigur, pe…

Baxter n-o mai ascultă şi-şi întoarse privirea spre Rouche şi Curtis, care examinau maşina distrusă. O văzu pe Curtis atrăgându-i atenţia lui Rouche asupra a ceva aflat pe portiera din stânga, astfel că nu auzi întrebarea reporterei.

— Poftim?

— Inspector-şef Baxter, repetă femeia, cu cel mai fals zâmbet pe care avusese Baxter ghinionul să-l vadă vreodată. Ce ne puteţi spune despre ce se vede în spatele nostru? La ce lucraţi acum?

Arătă spre scena de coşmar, cu o expresie abătută, încă şi mai puţin convingătoare decât zâmbetul-rictus.

Cameramanul se întoarse spre Baxter.

— Păi, oftă Baxter, fără a se obosi să-şi ascundă dispreţul, tocmai *investigam* uciderea unui poliţist, dar acum, din motive care-mi scapă, am fost postată aici ca o imbecilă să stau de vorbă cu tine.

Se lăsă o pauză stânjenitoare.

Lennox părea furibundă, iar răspunsul abrupt păru s-o inhibe pe reporteră, care nu apucă să formuleze o nouă întrebare.

— Ce-ar fi să vă lăsăm să vă faceţi treaba, inspector-şef Baxter? Mulţumim, zise Lennox.

Apoi îi zâmbi liniştitor şi îi atinse blând braţul lui Baxter, care ridică din umeri şi se îndepărtă.

— După cum vedeţi, îi spuse Lennox reporterei, cu *toţii* am fost afectaţi de această pierdere şi nu vrem decât să găsim vinovatul.

* * *

Lennox conduse echipa de televiziune până la ieşire şi apoi o chemă pe Curtis afară. Traversară strada şi se rezemară de gardul Parcului Highbridge, linia de demarcaţie unde gheaţa compactă de pe trotuar lăsa loc zăpezii fine, neatinse. Lennox îşi aprinse o ţigară.

— Am auzit ce s-a întâmplat la închisoare, îi spuse. Eşti bine? Tatăl tău m-ar omorî dacă păţeşti ceva.

— Mulţumesc pentru grijă, dar n-am nimic, o minţi Curtis.

O irita faptul că, în ciuda a tot ceea ce făcuse ca să răzbată prin forţe proprii, continua să primească tratament preferenţial din cauza relaţiilor pe care le avea familia ei.

Lennox părea să-i fi sesizat tonul, pentru că decise să schimbe subiectul.

— Baxter asta e o acritură arţăgoasă, nu-i aşa?

— Pur şi simplu nu tolerează prostia, i-o întoarse Curtis, până să-şi dea seama că tocmai îşi insultase fără să vrea superiorul ierarhic. Nu că te-aş acuza pe tine de prostie, desigur. Voiam să spun doar că…

Lennox ignoră comentariul, suflând un rotocol de fum.

— E o persoană puternică şi inteligentă, spuse Curtis.

— Da... De asta mă temeam.

Curtis nu prea înţelegea ce voia să însemne asta.

Deşi nu pusese gura pe o ţigară în viaţa ei, luminiţa incandescentă care juca prin frig părea deodată mai îmbietoare ca oricând.

Lennox se întoarse spre terenul de baseball aflat în vârful dealului înzăpezit.

— A venit ca turist aici, îi spuse lui Curtis. Atâta tot. O mai băgăm de câteva ori la înaintare în faţa camerelor, facem câteva poze să liniştim opinia publică şi apoi o urcăm în primul avion spre casă.

— Chiar cred că ne-ar putea ajuta.

— Ştiu, dar lucrurile sunt întotdeauna mai complexe decât par. Întocmai cum asasinarea preşedintelui Kennedy a fost o insultă directă la adresa poliţiei din New York, o batjocură menită să submineze încrederea cetăţenilor în autorităţile omniprezente care îi guvernează, prezenţa lui Baxter aici constituie o ameninţare asemănătoare la adresa noastră.

— Îmi cer scuze… nu înţeleg, spuse Curtis.

— NYPD-ul, FBI-ul şi CIA-ul şi-au unit forţele să rezolve cazul şi n-avem nicio pistă. Avem nevoie de Baxter aici ca să demonstrăm că facem tot ce ţine de noi, dar, totodată, trebuie s-o trimitem la plimbare, înainte să apuce poliţia metropolitană să se împăuneze cu rezolvarea cazului. Când suntem atacaţi, e nevoie de o demonstraţie în forţă. Trebuie să dovedim lumii întregi că ne putem rezolva *singuri* problemele. Are noimă ce zic?

— Da, să trăiţi!

— Bun.

Un grup de şcolari o pornise la plimbare prin parc, lăsând urme adânci în zăpadă. Un alt grup începuse să se bulgărească, un pic mai aproape decât era de dorit.

— Vezi-ţi de treabă ca de obicei, îi spuse Lennox. Las-o pe Baxter să te însoţească peste tot, dar, în caz că descoperi vreo pistă semnificativă, vreau să-i ascundeţi ce aflaţi.

— Asta s-ar putea să fie cam greu.

— E greu să îndeplineşti ordinele uneori, zise Lennox, ridicând din umeri. Dar va dura doar câteva zile. La începutul săptămânii următoare, o trimitem la plimbare.

* * *

Unul dintre poliţişti le adusese câte o cafea lui Baxter şi Rouche în timp ce o aşteptau pe Curtis. Dându-le cănile ciobite, le servi şi un discurs de încurajare scurt, dar nedorit.

— Îi prindeţi voi pe ticăloşii care au făcut chestia asta.

Baxter şi Rouche se mulţumiră să încuviinţeze din cap, până când bărbatul furios păru satisfăcut şi plecă în sfârşit. Deşi cortul îi apăra de vânt, tot era ger înăuntru şi începeau să-l simtă.

— Dacă avem timp, vrei să iei cina cu mine şi Curtis diseară? o întrebă Rouche.

— Ăăă… nu… nu ştiu. Am nişte telefoane de dat.

— Ştiu o pizzerie faină, micuţă şi pitorească, în West Village. Merg acolo de fiecare dată când vin la New York. E o tradiţie deja.

— Ăăă…

— Haide! O să fim cu toţii extenuaţi şi lihniţi diseară. Trebuie să mănânci ceva, zâmbi Rouche.

— Bine.

— Super! O să rezerv o masă.

Scoase telefonul şi începu să parcurgă agenda.

— Oh, am uitat să te întreb, zise Baxter. Ce aţi descoperit tu şi Curtis pe portiera din stânga?

— Ă?

Rouche ţinea telefonul la ureche.

— În timp ce eu o dădeam în bară cu interviul, părea că aţi descoperit ceva.

— Oh, chestia *aia?* Nu era nimic.

Îi răspunse cineva de la pizzerie şi el se retrase la câţiva paşi de Baxter.

CAPITOLUL 8

Joi, 10 decembrie 2015
11:13 p.m.

Curtis era prinsă în cursă.

Studie camera prăpădită de hotel, cu arma ridicată, pândind orice mişcare. Ar fi vrut să-l strige pe Rouche, dar oricum se îndoia că ar fi auzit-o şi nu voia ca intrusul să-şi dea seama exact unde se află ea. Îşi simţea sângele zvâcnindu-i în urechi în ritm cu bătăile năvalnice ale inimii, în timp ce se uita ţintă la uşă, la doar câţiva metri distanţă şi, totuşi, atât de departe.

Ştia că va trebui să se îndrepte spre uşă la un moment dat.

Deja se schimbase în ţinuta de noapte: un maiou retro cu My Little Pony, un şort verde-aprins şi şosete groase de lână. Foarte încet, se târî pe pat şi întinse mâna spre sacoul de la costum, lăsat pe spătarul unui scaun.

Trase aer în piept, făcându-şi curaj, şi sări din pat, aruncând în spate şlapul pe care îl mânuise până atunci. Chinuindu-se să descuie, se prăbuşi în hol, în timp ce uşa se închidea în urma ei.

Adunându-se, se ridică în picioare şi bătu uşurel la uşa camerei alăturate. Rouche se ivi în prag, arătând un pic răvăşit şi el, cu cămaşa albă scoasă din pantaloni şi desculţ. Combinaţia dintre diferenţa de fus orar şi excesul de vin la cină îi afectase pe toţi.

Îşi studie musafira o clipă, frecându-se obosit la ochi şi încercând să se concentreze.

— Ai pe tine un tricou cu My Little Pony?

— Da, gâfâi Curtis.

El încuviinţă.

— *OK.* Vrei să intri?

— Nu. Mulţumesc. De fapt, am venit să te întreb dacă te descurci cu păianjenii.

— Cu păianjenii?

Rouche ridică din umeri.

— Mda, sigur.

— Nu vreau vrăjeli de genul să-l iei pe o hârtie şi să-i dai drumul afară, că hidoşenia se poate căţăra la loc în cameră. Vreau să-l ştiu mort… să dispară, îl somă Curtis.

— Înţeleg, spuse Rouche, înşfăcând un pantof şi cheia de la cameră.

— Chestia asta e *mult* prea mare, nu te joci cu el, continuă Curtis, recunoscătoare că el nu comentase.

Rouche păru deodată un pic neliniştit.

— Cât de mare, mai exact?

* * *

Baxter reuşise să-şi pună bluza de la pijamaua ecosez pe dos, o scăpare pe care n-o comisese cu pantalonii asortaţi, pe care-i luase doar cu faţa în spate.

Mai bău un pahar mare cu apă de la robinet, amară la gust, în timp ce nişte oaspeţi instalaţi mai spre capătul holului tot bocăneau şi trânteau uşile. Când se lăsă să cadă în pat, tavanul părea să se învârtă un pic, dându-i o senzaţie de greaţă. În zgomotele oraşului care se revărsau pe geam, căută pe bâjbâite telefonul, selectă numele lui Edmunds şi iniţie apelul.

* * *

— Ce e? ţipă Edmunds, ridicându-se brusc în capul oaselor.

Leila începu să plângă în pătuţul aflat în colţul camerei.

— Cât e ceasul? gemu Tia, care de-abia reuşise s-o culce.

Pe măsură ce-şi revenea din năuceală, Edmunds realiză că suna telefonul lui de la parter. Coborî împleticit scara interioară a apartamentului, văzu numele lui Baxter pe ecran şi răspunse.

— Baxter? Eşti bine?

— Mda, bine… Totul e bine, îi spuse ea poticnit.

— E Emily? îi strigă Tia de sus printre urletele Leilei.

— Mda, îi răspunse Edmunds, în surdină, doar cât să se facă auzit, cu gândul la sărmanul lor vecin.

— Cred că vă plânge copilul, îl informă Baxter amabil.

— Mda, ştim, mulţumim. A trezit-o telefonul, ne-a trezit pe toţi.

— La şase şi douăzeci? întrebă ea, apoi amuţi deodată. Ah, ştii ce-am făcut, nu-i aşa?

— Ai numărat greşit? sugeră Edmunds.

— Am numărat greşit.

— Da.

— Pe ceas, adică.

— Da! Ştiu. Baxter, te-ai îmbătat?

— Nu. Categoric nu. Doar c-am băut un pic cam mult.

Tia coborî pe vârfuri, cu Leila în braţe,

— Vino să te culci, îi şopti lui Edmunds.

— Doar un minut, îi răspunse şi el tot şoptit.

— Îmi pare foarte rău, spuse Baxter spăsită. Voiam doar să te pun la curent cu ce am aflat la locul crimei pe care l-am vizitat azi.

— Care din ele? întrebă Edmunds.

Tia părea furioasă, de-a binelea, acum.

— Un detectiv legat de viu pe capota unei camionete care a intrat fix în zidul unei secţii de poliţie.

Edmunds stătea în cumpănă.

— Te sun dimineaţă, îi zise Baxter. Când e dimineaţă la tine… Nu! Când e dimineaţă la mine… Stai aşa…

— Nu, e în regulă.

Edmunds îi zâmbi stânjenit Tiei.

— Spune-mi acum.

* * *

— Unde l-ai văzut ultima dată? întrebă Rouche, conştient de faptul că, alegând să-şi folosească pantoful ca armă, îşi lăsase picioarele goale expuse pericolului.

— A sărit sub dulap, cred, îi zise Curtis cocoţată în pat, unde era în siguranţă.

— A sărit?

— Mă rog, s-a aruncat oarecum.

— S-a aruncat?

Începea să-şi piardă încrederea.

— Nu, mai curând… Care e echivalentul galopului la păianjeni?

— Tot galop, cred! îi răspunse Rouche, ridicând glasul pe măsură ce se apropia de dulap, scrutând podeaua spre a preveni un atac neprevăzut.

— Poate c-ar trebui s-o rugam pe Baxter să se ocupe? sugeră Curtis.

— Mă ocup eu! se răsti Rouche. N-avem nevoie să se ocupe Baxter. Vreau doar să mă asigur că n-o să ratez.

Curtis ridică din umeri.

— N-am apucat să-ţi mulţumesc ca lumea azi, îi zise, vădit stingherită.

— Să-mi mulţumeşti?

— Pentru azi-noapte.

— Şi-altă dată, îi zise el sincer, întorcându-se să-i zâmbească, dar Curtis se uita cu ochii mari la ceva, îngrozită.

Rouche îi urmări încet privirea aţintită pe podea. Un păianjen uriaş, cât o farfurie, stătea dinaintea lui pe podea.

Rămase încremenit.

— Cheam-o pe Baxter, şopti.

— Poftim?

Deodată creatura o porni glonţ spre el. Rouche zbieră, aruncă pantoful şi o rupse la fugă spre uşă.

— Cheam-o pe Baxter! zbieră în timp ce o tuleau amândoi pe uşă.

* * *

Ca să nu le ţină pe Tia şi Leila treze, Edmunds înfruntase ploaia rece şi o luase la fugă desculţ prin noroi, prin peticul lui de grădină, spre şopron. Aprinse lumina chioară şi-şi şterse laptopul de ploaie.

Semnalul reţelei de wi-fi era îndeajuns de puternic ca să poată deschide un articol şi o hartă a Manhattanului. Baxter începu să-i relateze împleticit, dar în detaliu, ce se întâmplase.

— Nu înţeleg, oftă Edmunds.

Baxter era dezamăgită. Se obişnuise să aştepte imposibilul de la prietenul ei cel mai bun.

— Eu rămân la teoria că e un cult. Nu văd nicio altă explicaţie, spuse Edmunds.

Se auzi o bătaie în uşa lui Baxter.

— Scuze. Stai aşa.

Edmunds ascultă vocile care se auzeau înfundat în timp ce făcea un pic de loc în jur.

— Hei. Oh, vorbeai la telefon.

— Mda.

— Avem o mică problemă în camera lui Curtis. Dar nu e ceva urgent… Ştii ce? Sunt sigur că ne descurcăm.

— E-n regulă. Pot să termin conversaţia mai întâi?

— Sigur. Mulţam.

— Durează doar câteva minute.

Se închise uşa. Se auzi un foşnet zgomotos şi apoi Baxter reveni la telefon, vorbind mai tare ca oricând.

— Scuze… Deci singura conexiune pe care o avem deocamdată e că două dintre victime au avut ceva de-a face cu „Păpuşa de cârpe”.

— Şi asta de-abia dacă se poate numi o conexiune, zise Edmunds. Unul dintre ei era un individ care se întâmpla să poarte acelaşi nume ca Lupul, cealaltă victimă era ucigaşul din cazul „Păpuşa de cârpe”. Nu se vede niciun fel de continuitate.

— Caz în care ar fi mai bine să ne concentrăm la cei care au comis crimele. Ştim că trebuie să existe o legătură pe undeva.

— Marionetele, încuviinţă Edmunds. Sunt de acord. Nu există absolut nicio speranţă că vom putea anticipa care e următoarea victimă, fără a şti ce încearcă să obţină, lucru pe care nu-l vom înţelege niciodată atâta timp cât nu ştim ce-i uneşte.

— De ce să atragi atenţia presei, sa poţi transmite un mesaj lumii întregi şi apoi să alegi să nu spui nimic?

— Ce cred eu: nu se mulţumesc că pot transmite un mesaj lumii întregi, vor ca toată lumea să fie cu ochii pe ei. Situaţia va escalada.

— Corectează-mă dacă greşesc, dar nu pari prea dezamăgit de treaba asta, remarcă Baxter, sesizând entuziasmul din tonul lui Edmunds.

— Mâine-dimineaţă trimite-mi tot ce se ştie despre cei care au comis crimele şi o să încep să investighez. Şi, Baxter… te rog, ai grijă ce faci. Nu uita: *momeală.*

— O să am.

— Ai vorbit cu Thomas?

— Nu.

— De ce nu?

— Ne-am certat înainte să plec.

— Din ce cauză?

— Chestii.

Edmunds oftă.

— N-o da în bară doar pentru că eşti căpoasă!

— Mulţam pentru sfat. Ai fi un consilier marital excelent.

Edmunds nu era sigur că Tia ar fi fost de acord cu ea.

— Noapte bună!

— Noapte bună!

Edmunds închise. Era 4:26 dimineaţa, dar se trezise complet şi începuse să degere. Se uită în jur, la spaţiul neîngrijit, şi începu să-şi strângă uneltele, bănuind că era posibil să mai aibă nevoie de locul ăsta până rezolvau cazul.

* * *

Baxter adormise buştean în patul lui Curtis.

Curtis şi Rouche îşi aleseseră fiecare câte o jumătate a patului şi stăteau în capul oaselor, treji şi gata să atace cu arsenalul improvizat pe care îl adunaseră. Deşi Rouche n-o lăsase să folosească Biblia voluminoasă din cameră pe post de proiectil, erau înarmaţi cu două perechi de pantofi, un şlap, un tub de fixativ şi armele din dotare ale amândurora (doar în ideea de a le arunca în creatură, mai puţin dacă situaţia chiar scăpa de sub control).

Baxter nu le fusese de niciun folos. Intrase nerăbdătoare, cu paşi hotărâţi, în cameră, doar spre a plonja în „zona de refugiu” odată ce i se explicase situaţia. Se descălţase şi adormise în doar câteva minute.

— Încă una? întrebă Rouche, adăugând sticla în miniatură golită la grămada pestriţă aflată deja în pat.

— De ce nu? zise Curtis, golindu-şi şi ea sticla.

Rouche se târî până în dreptul unui scaun, deschise minibarul şi alese câte o băutură pentru fiecare.

— Noroc!

Ciocniră şi luară câte o gură.

— Ţi se ia vreodată de chestia asta? îl întrebă Curtis după un răstimp.

— De chestia *asta?* o întrebă Rouche, cu pantoful în mână.

— Nu de chestia *asta* în particular, doar de asta: camere de hotel naşpa, cămăşi boţite… să fii mereu singur.

— Eşti în pat cu încă două persoane, comentă Rouche.

Ea zâmbi abătută.

— Nu, îi răspunse Rouche. Dar, dacă mi *s-ar* lua, nu cred c-aş putea s-o mai fac mult timp.

— Trebuie să-ţi fie tare greu să fii departe de soţie şi de fiica ta.

— Şi, totuşi, continui s-o fac. Dacă n-ai astfel de relaţii şi deja te chinui…

— Nu mă chinui! se zburli Curtis la el.

— Scuze, mi-am ales greşit cuvintele.

— Doar că… Aşa o să fie viaţa mereu de-acum înainte?

— Aşa o să fie dacă nu schimbi ceva, îi spuse Rouche.

Curtis azvârli cu un pantof pe lângă capul lui, lăsând o adâncitură în peretele despărţitor subţire ca o foiţă şi tulburându-i somnul lui Baxter.

— O umbră… scuze… îi zise, ridicând din umeri.

— Nu e treaba mea, aşa că n-ai decât să mai arunci cu un pantof în mine dacă spun prostii, dar să-ţi distrugi viaţa doar ca să demonstrezi că ai luat decizia corectă nu demonstrează absolut nimic.

Curtis încuviinţă, pe gânduri.

— Baxter şi-a luat pantalonii de pijama cu faţa în spate, spuse după câteva momente.

Baxter începuse să sforăie uşurel. Curtis o studie câteva clipe, apoi spuse încet:

— Agentul responsabil mi-a zis să nu împărtăşesc nicio informaţie importantă cu ea.

— De ce?

Curtis ridică din umeri.

— Oricum, n-o să rămână decât câteva zile pe-aici.

— Păcat! Chiar mi-e simpatică.

— Mda. Şi mie.

— Odihneşte-te, îi spuse Rouche. Stau eu de pază.

— Eşti sigur?

Rouche încuviinţă. După cinci minute Curtis adormi lângă el şi, după încă vreo zece, aţipi şi el.

* * *

Lui Curtis îi sună ceasul la 6 dimineaţa. După ce-şi petrecuseră noaptea în patul ei, toţi trei păreau un pic nedumeriţi când deschiseră ochii.

— 'Neaţa, spuse Rouche răguşit.

— 'Neaţa, le zise Curtis, întinzându-se.

Baxter habar n-avea ce se întâmplă.

— Mă duc să fac un duş, anunţă Rouche.

Se ridică şi o porni spre uşă. Se opri brusc, se uită în jos şi gemu.

— Ce e? îl întrebă Curtis.

Se apropie precaut de el, oprindu-se în dreptul păianjenului care zăcea strivit pe mochetă.

— Probabil că l-a călcat Baxter când a intrat, râse Rouche, epuizat.

Rupse o fâşie de hârtie igienică, adună dovada de pe jos şi apoi aruncă în budă prima pradă pe care reuşiseră s-o prindă în echipă, după care trase apa.

Situaţia începea să se schimbe în bine.

CAPITOLUL 9

Vineri, 11 decembrie 2015
9:07 a.m.

Lennox bătu discret cu degetul într-unul dintre cele trei cartonaşe cu răspunsuri-tip pe care i le pusese în faţă lui Baxter când se aşezaseră:

Nu pot să speculez pe această temă.
Pot să vă confirm că aşa este.
Nu există nimic care să sugereze acest lucru.

Baxter se aplecă un pic spre micul microfon instalat pe pânza neagră care fusese întinsă peste birourile goale, ca să dea un aer mai oficial conferinţei.

— Mă tem că nu pot să speculez pe această temă.

Auzi ţâţâitul aproape imperceptibil al lui Lennox când se îndreptă de spate şi un alt reporter îi adresă o întrebare bărbatului aşezat lângă ea. Lennox mâzgăli rapid un bileţel şi i-l întinse peste masă, continuând să pară captivată de întrebarea pusă şi de răspunsul directorului adjunct.

Lui Baxter îi luă o clipă să descifreze mesajul:

Nu spune niciodată „Mă tem…”

De obicei, după o fază ca asta ar fi ieşit ca vijelia de-acolo, enervată la culme, în ciuda mulţimii de jurnalişti şi a camerelor care-i înregistrau fiecare mişcare; din respect însă, îşi muşcă limba şi rămase locului.

Scopul conferinţei de presă era să confirme identitatea detectivului ucis şi, ca reacţie la torentul de speculaţii şi teorii conspiraţioniste de pe internet, să confirme oficial că exista o legătură între crimele cărora le căzuseră victime Bancherul, Lethaniel Masse şi detectivul Robert Kennedy.

Baxter nu se putea concentra. Încă era şocată de bileţelul primit şi nu ezitase să-l boţească sub ochii lui Lennox, al cărei răspuns plin de ocolişuri se apropia încet de sfârşit.

— …şi colegii noştri de peste hotare, cum ar fi inspectorul-şef Emily Baxter, aici de faţă.

De cum termină, un tânăr îmbrăcat într-un costum ieftin culese roadele faptului că fusese pe fază şi ridică mâna înaintea celorlalţi.

Lennox îi făcu semn.

— Aşadar, inspector-şef Baxter, care credeţi *dumneavoastră* că este mobilul acestor crime? o întrebă.

Toată lumea din încăpere aştepta răspunsul ei.

Lennox bătu cu degetul într-unul dintre cartonaşe, un gest de prisos.

— Nu pot să speculez pe această temă.

— O sursă din interiorul închisorii ne-a dezvăluit că erau scrijelite nişte cuvinte pe cele două cadavre: „Marionetă” şi „Momeală”, continuă tânărul, nevrând să se dea bătut după un răspuns evaziv din doar şapte cuvinte. Fotografiile făcute pe Podul Brooklyn ar sugera că e posibil să se fi descoperit inscripţii similare pe cadavrul găsit acolo. Ne puteţi confirma dacă acest lucru e valabil pentru toate cadavrele găsite până acum?

Lennox şovăi pentru o clipă, apoi atinse cu degetul un alt cartonaş. Deşi surprinsă, Baxter se conformă ordinului nerostit.

— Pot să vă confirm că aşa este.

În toată sala începură să se audă conversaţii în surdină şi şuşoteli. Baxter îi observă pe Curtis şi Rouche rezemaţi de peretele opus şi prezenţa lor o linişti. Curtis o salută cu un aer profesionist, în timp ce Rouche ridică încurajator degetele mari, vesel, făcând-o să zâmbească.

— Şi… inspector-şef Baxter! Inspector-şef Baxter! o strigă tânărul, încercând să acopere rumoarea şi forţându-şi norocul cu o a treia întrebare. Având în vedere că, până acum, cele trei victime au fost un poliţist, un bărbat pe nume William Fawkes şi ucigaşul din cazul „Păpuşa de cârpe” în persoană, iar pe cadavrul fiecăruia a fost scrijelit cuvântul „Momeală”, presupun că dvs. şi colegii dvs. Aţi luat în calcul posibilitatea ca aceste mesaje să vă fie adresate, de fapt?

Se lăsă o tăcere mormântală în sala plină de jurnalişti nerăbdători să audă răspunsul la o întrebare foarte bună, de altfel.

Lennox îi împinse în faţă cartonaşul cu „Nu pot să speculez pe această temă”. Normal, îşi zise Baxter înciudată. Doar nu era să recunoască deschis că o târâse din celălalt capăt al lumii doar ca s-o pună în pericol.

— Asta e doar una din mai multe posibilităţi pe care le investigăm deocamdată, spuse.

Unde „noi” se referea la Edmunds, desigur.

Lennox părea un pic iritată că Baxter se abătuse de la cartonaş, dar era mulţumită de răspunsul concis şi profesionist.

— Inspector-şef Baxter! o strigă cineva din primul rând.

Când Baxter îşi întoarse involuntar privirea, femeia luă gestul drept o invitaţie să se ridice şi să-i pună o întrebare dezarmant de directă:

— Vor urma şi alte crime?

Baxter îşi aminti conversaţia pe care o avusese cu Edmunds în ajun. Lennox bătu din nou cu degetele cartonaşul cu „Nu pot să speculez pe această temă”.

— Ăăă… şovăi Baxter.

Lennox se întoarse spre Baxter şi bătu mai energic în cartonaş. În celălalt capăt, Curtis părea îngrijorată şi clătina din cap. Chiar şi fără mini-scenariu, Rouche schiţă cuvintele „Nu pot să speculez pe această temă”.

— Inspector-şef Baxter? Vor urma şi alte crime? o întrebă din nou femeia în timp ce în public se lăsase liniştea.

Baxter se gândi la comunicatul de presă care fusese lansat după ce-l arestase pe Masse: povestea pe care trebuise s-o spună ca să scape basma curată, explicaţia edulcorată cu privire la amestecul Lupului.

Erau înconjuraţi de cadavre şi minciuni peste minciuni…

— Cred că situaţia va escalada… Da…

În timp ce lumea sărea în picioare, bombardând-o cu întrebări şi asaltând-o cu bliţurile, Baxter simţi că toate capetele se întorceau spre ea. S-ar zice că se înşelase, închipuindu-şi că, măcar o dată, publicul va dori să audă adevărul.

Era deprimant să realizezi că se hrăneau cu promisiuni deşarte şi consolări amăgitoare. Până la urmă, poate că şerpii cu PR-ul aveau dreptate: oamenii preferă să fie înjunghiaţi în spate decât să fie avertizaţi ce-i paşte.

* * *

— Aşadar, asta ştim deocamdată.

Agentul special Kyle Hoppus îi conduse spre una din cele zece table magnetice înşirate pe perete, pe care domnea haosul.

— Aceştia sunt cei care au comis crimele.

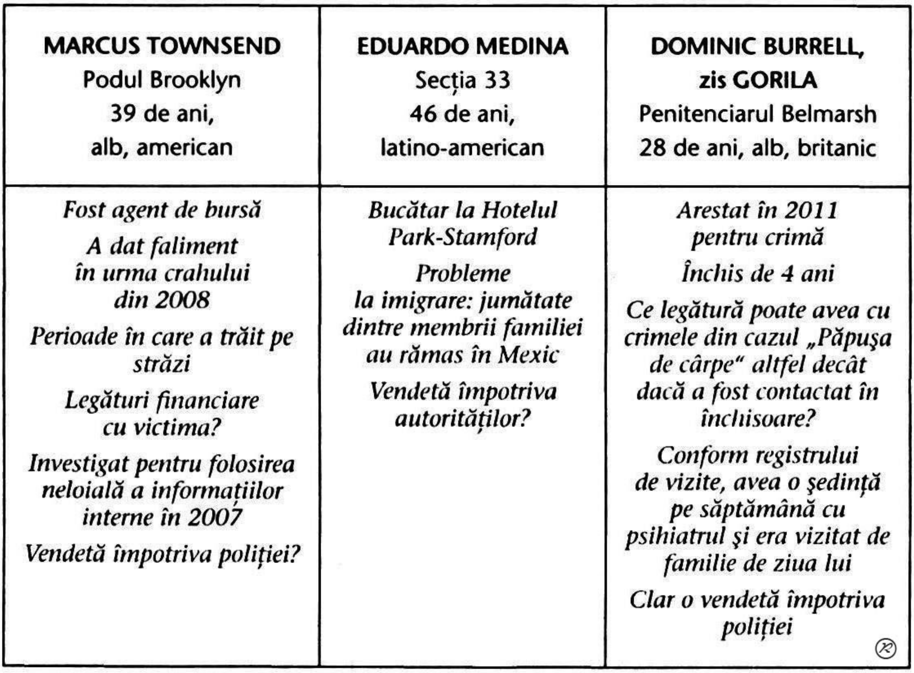

MARCUS TOWNSEND Podul Brooklyn 39 de ani, alb, american	**EDUARDO MEDINA** Secția 33 46 de ani, latino-american	**DOMINIC BURRELL, zis GORILA** Penitenciarul Belmarsh 28 de ani, alb, britanic
Fost agent de bursă *A dat faliment în urma crahului din 2008* *Perioade în care a trăit pe străzi* *Legături financiare cu victima?* *Investigat pentru folosirea neloială a informațiilor interne în 2007* *Vendetă împotriva poliției?*	*Bucătar la Hotelul Park-Stamford* *Probleme la imigrare: jumătate dintre membrii familiei au rămas în Mexic* *Vendetă împotriva autorităților?*	*Arestat în 2011 pentru crimă* *Închis de 4 ani* *Ce legătură poate avea cu crimele din cazul „Păpuşa de cârpe" altfel decât dacă a fost contactat în închisoare?* *Conform registrului de vizite, avea o şedință pe săptămână cu psihiatrul şi era vizitat de familie de ziua lui* *Clar o vendetă împotriva poliției*

Biroul FBI din New York era situat la etajul 23 al unei clădiri dezamăgitor de banale de pe Broadway. Dacă n-ar fi fost peretele de cărămidă netencuită, tipic pentru New York, Baxter s-ar fi putut crede la New Scotland Yard: tavanele înalte şi văruite, acelaşi material albastru, scămoşat, care îmbrăca pereţii despărţitori dintre birouri, şi o mochetă aproape identică, de tăvăleală, dar care nu făcea faţă tăvălelii.

Hoppus îi lăsă un minut să parcurgă bruma de informaţii care nu fuseseră şterse sau acoperite de alte însemnări. Lui Baxter i se părea suspect de amabil având în vedere gradul lui superior.

— După cum vă daţi seama deja, odată ce am epuizat orice posibilă legătură între ucigaşi, între victime, între ucigaşi şi victime şi între toată lumea şi crimele din cazul „Păpuşa de cârpe”, acum ne concentrăm la faptul că fiecare dintre ucigaşi avea motive solide să deteste poliţia, le explică Hoppus. Avem o echipă care continuă să analizeze situaţia lor financiară, o alta care le-a luat la verificat computerele şi lista apelurilor telefonice, foarte minuţios… desigur. Dar, ca s-o spunem pe-a dreaptă, ne-am cam poticnit. Niciunul nu avea convingeri religioase sau politice puternice, cu excepţia lui Medina, poate, care era catolic şi susţinător fervent al Partidului Democrat, ca majoritatea imigranţilor mexicani. Niciunul nu avea antecedente violente, în afară de Burrell. Pe scurt, din câte ne dăm seama, aceşti indivizi nu se cunoşteau şi nu au intrat niciodată în contact.

— Şi totuşi au comis trei crime între care există, fără îndoială, o corelaţie, la câteva zile distanţă una de alta, reflectă Rouche cu voce tare. *Brrr.*

Hoppus nu-i răspunse, dar se uită curios la Curtis, ca şi cum o întreba de ce îl adusese pe acest individ bizar la el.

— Am putea obţine copii după dosarele lor? îl întrebă Baxter.

Se hotărâse să nu pomenească de faptul că intenţiona să le trimită în celălalt capăt al lumii, unui agent de la Fraude care n-avea absolut nicio legătură cu cazul.

— Desigur, spuse Hoppus un picuţ iritat.

În mod vădit se considera insultat de faptul că Baxter îşi imagina că ar putea găsi ceva ce scăpase întregii lui echipe.

Rouche se trase mai aproape de tablă să studieze cele trei mici fotografii care fuseseră fixate deasupra numelor. Poza lui Burrell era cea faţă-profil, făcută când fusese arestat. Townsend purta un tricou cu un logo cunoscut.

— Townsend făcea parte din programul „De pe străzi pe culmi”? întrebă.

— Da, îi răspunse Hoppus, care stătuse de vorbă cu Baxter şi Curtis până atunci.

— Încă? îl întrebă Rouche.

Hoppus părea nedumerit.

— E mort.

— Vreau să zic… la momentul când a murit. Nu abandonase programul sau aşa ceva?

— Nu. Era încă înscris.

Hoppus nu reuşi să-şi ascundă iritarea din glas.

— Hmmm…

Rouche redeveni atent la tablă.

Aflase când investigase un alt caz că „De pe străzi pe culmi” era un program menit să reintegreze numărul crescând de persoane fără adăpost din oraş în câmpul muncii şi să le ajute să atingă un grad de autonomie. Programul oferea îndrumare, cazare, şcolarizare, consiliere psihologică dacă era nevoie şi oportunităţi de angajare persoanelor abandonate de restul lumii. Un proiect admirabil; chiar şi-aşa, îi era greu să-şi imagineze că bărbatul din fotografie, tras la faţă şi cu un aer spectral, şi-ar fi putut regăsi locul în societate.

Rouche văzuse destule persoane care sufereau de dependenţă spre a recunoaşte un individ pentru care nevoia de drog era mai puternică decât instinctul de supravieţuire.

Trecu la fotografia lui Eduardo Medina. Se mai vedea creştetul capului cuiva în colţul de jos, unde fotografia fusese decupată grosolan. După poziţia lui Medina, Rouche îşi dădu seama probabil că o strângea în braţe pe acea persoană care nu se vedea; părea fericit.

— Ce-o să se întâmple cu familia lui? exclamă, întrerupându-l din nou pe Hoppus.

— A cui?

— A lui Medina.

— Păi, având în vedere că javra a omorât cu sânge-rece un poliţist, mare mirare dacă n-o să-i deporteze fiul, care venise cu el, şi dacă n-o să-i împiedice pe ceilalţi membri ai familiei şi restul rudelor să mai pună *vreodată* piciorul în ţară.

— Deci *chiar* le-a tras-o? conchise Rouche.

— Puţin spus, încuviinţă Hoppus, întorcându-se spre Curtis.

— Dar se dădea peste cap să-i ajute până la momentul crimei?

Hoppus tresări de nervi în mod vizibil şi se întoarse din nou spre Rouche.

— Bănuiesc că da. Făcea ture suplimentare la hotel, le trimitea bani. Începuse demersurile să-şi aducă fiica în ţară.

— Nu-mi pare băiat rău, spuse Rouche.

Hoppus, afabil de obicei, se înroşi de furie.

— Dumnezeule, mormăi Curtis, stânjenită.

— „Băiat rău”? se stropşi Hoppus, îndreptându-şi toată atenţia către agentul CIA, care era concentrat în continuare asupra fotografiei. Individul ăsta a legat un *poliţist* pe capota camionetei şi a intrat cu ea într-un zid!

— Mă înţelegeţi greşit, îi spuse Rouche blajin. N-am spus că n-a făcut un lucru foarte rău. Doar că nu sunt convins că era un om rău.

Ca reacţie la ieşirea atipică a lui Hoppus, în birou se lăsă o tăcere stranie.

— Sunt de acord cu Rouche, interveni Baxter, ridicând din umeri şi ignorând expresia lui Curtis. Medina e cea mai bună pistă ca să ne dăm seama care-i treaba. Burrell era o jigodie oricum. Townsend era dus cu capul şi ar fi putut intra în contact cu oricine pe stradă. Medina era un om muncitor care încerca să-şi facă datoria faţă de familie. O schimbare abruptă în viaţa lui va fi mult mai evidentă decât la ceilalţi.

— Asta am zis şi *eu,* mormăi Rouche.

— Asta aşa e, spuse Hoppus îmbufnat, fără a părea că-l avea prea mult la inimă pe vreunul dintre ei.

— Agentul Hoppus tocmai ne arăta cealaltă direcţie de investigaţie, îi spuse Curtis lui Rouche, încercând să-i readucă la un numitor comun.

Rouche se desprinse de lângă perete, venind lângă ei.

— Tocmai spuneam că echipa tehnică a analizat traficul de date în funcţie de termenii de căutare precum „Marionetă”, „Masse”, „Păpuşa de cârpe” şi „Momeală”, înaintea conferinţei de presă, când motoarele de căutare au fost saturate. De asemenea, au descoperit forumuri şi site-uri unde diverşi indivizi caută deja modalităţi de a se implica.

— Javre parşive, declară Baxter.

— Perfect de acord, zise Hoppus. Înregistrăm adresele IP ale tuturor celor care vizitează site-urile şi vom continua să le monitorizăm în caz că atrag vreuna din persoanele implicate pe bune.

— Oricât de oribil ar suna, începu Curtis, practic aşteptăm un nou cadavru, nu-i aşa?

— Nu v-aş sfătui să anunţăm asta publicului larg… dar mda, suntem complet pe dinafară, încuviinţă Hoppus, în timp ce li se alătura unul dintre agenţii din subordinea lui.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, domnule. Agentul special responsabil Lennox e jos, cu nişte reporteri. A întrebat dacă o poate răpi un pic pe inspector-şef Baxter.

— Lăsaţi-mă în pace! oftă Baxter înciudată.

Agentul începător păru îngrijorat pentru o clipă că trebuia să-i transmită mesajul lui Lennox.

— Hai să vedem jumătatea plină, mai rău ca ultima dată nu poate fi, îi spuse Rouche vesel.

— Cum ziceaţi? „Practic aşteptăm un nou cadavru”? întrebă Baxter.

Se întoarse spre tânăr.

— OK, ia-o înainte.

— Glumea… *nu?* întrebă Hoppus agitat, în timp ce o urmăreau ieşind pe uşă.

* * *

Baxter simţi că-i vibrează telefonul în coaste, în timp ce recita aceleaşi răspunsuri generice la aceleaşi întrebări generice care îi fuseseră puse şi mai devreme. Deşi n-o avea la inimă pe fosta soţie a Lupului, nu avea nicio îndoială că ziariştii insipizi şi lipsiţi de imaginaţie pe care-i întâlnise până acum în decursul călătoriei ar fi putut învăţa câteva trucuri, studiind stilul de jurnalism panicard şi neruşinat promovat de Andrea Hall.

Deşi era iritată că fusese târâtă aici pentru un nou exerciţiu de PR, realiză că de-abia aştepta să se întoarcă la etaj, la Rouche şi Curtis. Cazul „Păpuşa de cârpe” durase doar două săptămâni şi-un pic şi totuşi, din mai multe motive decât ar fi fost dispusă să recunoască, se simţise golită pe dinăuntru în urma lui: în suspensie. Această continuare neaşteptată a cazului îi dădea deja un nou elan ca detectiv. Simţea că face ceva care contează, că e parte dintr-o echipă. Dar, mai ales, îşi dădea seama acum cât de mult regreta că acceptase postul de inspector-şef.

Acelaşi tânăr care venise s-o cheme pe Baxter încercă să întrerupă interviul în direct.

— Agent special responsabil Lennox, îi şopti agitat.

Lennox îi dădea înainte cu poezia.

— Agent special Lennox, încercă din nou.

Baxter îşi dădu seama că tânărul stătea în cumpănă, în timp ce şefa lui continua să-şi turuie replicile memorate perfect.

— Lennox! urlă Baxter în faţa camerelor care continuau să filmeze. Cred că tipul ăsta vrea să discute cu tine.

— Şi cu dumneavoastră, inspector-şef Baxter, adăugă tânărul, cu un aer recunoscător.

— Suntem chemate la datorie, spuse Lennox, zâmbind la cameră.

Se îndepărtară bine de reporteri, care îi urmăreau cu atenţie.

— Ce o fi aşa important de nu mai putea aştepta? îi şopti nervoasă Lennox.

— M-am gândit că n-ar da bine dacă aflaţi ce se întâmplă după ce află toată lumea, îi explică tânărul.

— Şi ce se întâmplă?

— S-a comis o nouă crimă… un al doilea poliţist.

CAPITOLUL 10

Vineri, 11 decembrie 2015
5:34 p.m.

În toată nebunia aceea, detectivul-sergent Aaron Blake se pierduse de partenerul lui. Împreună reuşiseră să izoleze jumătate din Londra prin devierea ad-hoc a circulaţiei, redirecţionând şase benzi dinspre Mall Road, în speranţa că vehiculele ar putea încăpea, în mod miraculos, pe Marlborough Road, o stradă mult mai îngustă. Valul de pâclă rece care se lăsase peste oraş complica şi mai tare situaţia. Măcar Blake reuşise să desluşească Palatul Buckingham, profilat pe cerul întunecat, când sosiseră la locul crimei. Acum, nu mai vedea nici la doi metri în faţă.

Atmosfera opacă era scăldată într-o lumină stranie, albăstrie, de semnalele luminoase ale vehiculelor de urgenţă. Părul negru i se îmbibase de umezeala ceţii, umezeală care îl pătrunsese şi prin patru rânduri de haine. Ceaţa estompa zgomotul maşinilor, în timp ce înainta pe bâjbâite spre locul crimei, călăuzit de semnalul luminos din spatele maşinii de pompieri.

— Blake! îl strigă Saunders, apărând prin ceaţă ca un scamator de doi bani.

Şi el era ud leoarcă, iar şuviţele-i blonde, lipite de figura dispreţuitoare, băteau acum într-un portocaliu nefiresc.

Prima decizie a lui Baxter după ce fusese numită inspector-şef fusese să-i pună în echipă pe cei doi detectivi cu care nu dorea să lucreze nimeni. Niciunul nu fusese prea încântat de veste. Saunders era cunoscut drept cel mai guraliv, cel mai vulgar şi cel mai misogin poliţist care reuşise, cumva, să rămână în Brigada de Omucideri şi Infracţiuni Grave, în timp ce lui Blake i se dusese buhul că era o jigodie laşă şi parşivă, în care nu te puteai încrede.

— Aşadar, n-ai dat peste băieţii de la Criminalistică în preumblările tale? îl întrebă Saunders, cu accentul lui cockney.

— Glumeşti, i-o întoarse Blake. Câteva minute nici n-am mai văzut drumul.

— Băga-mi-aş, e ca la nebuni aici!

Lui Blake îi distrase atenţia o siluetă aurie, zburând la câţiva metri deasupra capului lui Saunders, după care se auzi tropot de copite pe asfalt.

— Ce mai e acum? pufni Saunders, scoţându-şi telefonul care începuse să sune. Tu eşti, şefa?

* * *

Baxter o sunase pe Vanita în timp ce urca din nou spre birou. Era surprinsă să-şi audă comandantul vorbind pe un ton atât de calm şi hotărât, de data asta în drum spre un loc unde se comisese o crimă, gata să preia controlul, în loc să se ascundă după hârţoage. Vanita îi împărtăşise puţinele detalii neclare pe care le avea şi o informase ce agenţi se aflau deja la locul crimei, ceea ce nu o linişti deloc pe Baxter.

— Saunders, poţi să-mi dai raportul? îl întrebă Baxter de pe celălalt mal al Atlanticului.

Îşi găsi un birou liber şi puse mâna pe un stilou şi o foaie.

— Suntem în rahat până-n gât, veni răspunsul concis. Ai văzut cum e vremea la Londra? E ridicol. E o ceaţă s-o tai cu cuţitul. Mă trezesc cu indivizi călare care apar de niciunde, se iţesc prin ceaţă; e ca-n *Călăreţul fără cap* pe-aici, la naiba!

— Aţi izolat locul crimei? îl întrebă Baxter.

O sirenă asurzitoare se revărsă din difuzor.

— Scuze, stai aşa…

Vocea lui Saunders începu să se audă estompat.

— Oh, super! Încă o maşină de poliţie! Şi ce credeţi, mă rog, c-o să faceţi voi din ce n-au făcut celelalte 20 de detaşamente?… Mda, şi ţie la fel!

— Saunders!

— Mda, scuze.

— Aţi izolat locul crimei?

— Păi, băieţii de la Pompieri au fost primii şi şi-au făcut treaba. Dar da, am întins nişte benzi pe care nu le vede nimeni.

— Ce resurse aveţi la dispoziţie?

— Toată gaşca. Tot tacâmul: două maşini de pompieri, pe puţin trei ambulanţe. Am pierdut socoteala câte maşini de poliţie sunt, când au ajuns de ordinul zecilor. Am vorbit cu un individ de la MI5, cu băieţii călare de la Palat; până şi un tip de la RSPCA[5] s-a învârtit o vreme prin zonă. Criminaliştii cică sunt pe-aici pe undeva, dar încă nu i-am găsit.

— Continuaţi să păziţi perimetrul. Vanita o să ajungă în curând, îi spuse Baxter. E şi Blake cu tine?

Îi erau amândoi la fel de antipatici, dar, în general, Blake era mai de înţeles.

— Mda, stai o clipă… Blake! Şefa vrea să-ţi zică ceva… Da, *ţie.* La ce ţi-oi aranja freza acum? N-are cum să te vadă… Nu te văd nici eu!

Se auzi un hârâit la celălalt capăt al firului.

* * *

— Şefa? zise Blake, simţind condensul de pe ecranul rece când îl lipi de obraz, uitându-se spre cerul senin şi întunecat.

Îl năpădi o senzaţie de ireal, ca şi cum s-ar fi ridicat mult deasupra nebuniei din jur şi ar fi scos capul printr-un nor.

— Vreau să dai roată locului crimei şi să-mi spui *exact* ce vezi.

Simţind că se spulberă iluzia, Blake îi urmă instrucţiunile şi se strecură pe sub banda de protecţie pe care o puseseră de jur împrejurul caroseriei carbonizate. Aprinse lanterna – lumina difuză scotea în evidenţă fumul negru care se ridica şi-acum din maşina distrusă, întretăindu-se cu fuioare albe de ceaţă şi răspândindu-şi duhoarea în bezna deprimantă.

— OK, sunt pe Mall Road, în capătul dinspre palat. Avem o maşină de poliţie făcută scrum, cam în mijlocul drumului.

Auzi cioburile şi bucăţi din garnitura de plastic trosnindu-i sub tălpi pe măsură ce se apropia.

---

[5] Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals, organizaţie nonprofit pentru protecţia animalelor, care acţionează în Anglia şi Ţara Galilor *(N. t.).*

— Avem două cadavre, unul pe scaunul şoferului, celălalt pe locul de-alături. Conform unor martori, ieşea fum din maşină când au ieşit din Piaţa Trafalgar. În doar câteva secunde, totul s-a transformat într-o scenă de coşmar.

În mod normal, în momentul ăsta, Blake ar fi făcut vreo glumă nesărată sau vreun comentariu deplasat, dar combinaţia dintre atmosfera stranie, semnificaţia celei de-a patra crime comise de o entitate neidentificată şi scena grotescă pe care o avea dinaintea ochilor îi treziră un rar elan de profesionalism. Nu voia decât să-şi facă treaba ca la carte.

— Cât de mult s-a apropiat de palat? întrebă Baxter.

— Nu foarte mult. Aş zice că ne despart vreo două treimi din drum, dar e o stradă lungă şi veche. Cred că putem presupune că ăsta era planul totuşi, dacă focul nu s-ar fi răspândit aşa repede.

— Descrie-mi cadavrele!

Ştiuse că asta va urma. Toate portierele rămăseseră larg deschise, după ce pompierii verificaseră dacă mai era altcineva în maşină. Blake îşi astupă nasul şi îngenunche lângă trupurile carbonizate.

— Sunt, ăăă… sunt în ultimul hal.

Simţi că-l ia cu greaţă, dar nu-i veni nimic înapoi pe gât.

— Doamne! Miroase…

Simţi un nou val de greaţă.

— Ştiu, îi zise Baxter compătimitor. Ce vezi?

Apă plină de funingine picura în continuare de pe şasiul dezvelit, îngheţând în băltoace ca smoala în jurul lui. Lumină cu lanterna interiorul maşinii.

— Miroase clar a benzină, valuri de benzină. S-ar putea să fie doar de la rezervor, dar, pe baza declaraţiilor martorilor, aş zice că tapiţeria e îmbibată de benzină. Cadavrul de pe locul şoferului e un bărbat. Doamne sfinte, nici nu-mi dau seama care era culoarea pielii.

Lumină de sus până jos cadavrul carbonizat, plimbând tremurat raza în dreptul pieptului, înainte de a-i lumina chipul, deja schelet.

— Un pic peste un metru optzeci, slab, dezbrăcat de la brâu în sus. Tot corpul e complet carbonizat, cu excepţia unei porţiuni din zona pieptului, care pare aproape neatinsă.

— Marionetă? întrebă Baxter, ştiind deja răspunsul.

— Probabil că a acoperit cicatricile cu un lac ignifug sau ceva de genul ăsta, spuse Blake, întorcând lanterna spre ce mai rămăsese din celălalt cadavru. Aceeaşi treabă şi cu femeia de pe locul din dreapta: e dezbrăcată de la brâu în sus şi cuvântul „Momeală” se mai desluşeşte cât de cât. Inscripţia pare recentă. Poartă o centură de-ale noastre şi bocanci negri, aşa că suntem siguri că e vorba de sergentul de poliţie Kerry Coleman. E maşina ei de patrulare şi s-a anunţat că nu mai răspunde la apelurile prin staţie de-acum o oră şi un pic.

Blake auzi un scârţâit în spate. Întorcându-se, dădu cu ochii de Saunders, care tocmai ridica banda de protecţie ca să intre echipa de criminalişti.

— Tocmai au sosit criminaliştii, îi spuse lui Baxter, ridicându-se şi îndepărtându-se de maşină. Te anunţ ce descoperă?

— Nu. Vanita trebuie să ajungă cât de curând. Dă-i raportul ei. Eu mă întorc mâine.

— În regulă.

— Şi, Blake…

— Da?

— Te-ai descurcat foarte bine.

Blake alese să se concentreze la compliment, şi nu la tonul surprins pe care îi fusese adresat.

— Mulţumesc.

* * *

Baxter rupse din carnet foaia cu însemnări şi se alătură celorlalţi membri ai echipei în biroul lui Lennox. Le împărtăşi relatarea lui Blake de la locul crimei şi apoi discutară despre modelul clar care începea să se contureze. Crimele din Marea Britanie erau acum imaginea în oglindă a celor din Statele Unite, doar că exista un decalaj temporal: pe ambele maluri ale Atlanticului aveau câte o victimă care avea legătură cu „Păpuşa de cârpe” şi acum erau la egalitate şi în materie de victime din cadrul Poliţiei.

— Trebuie să mă întorc, îi spuse Baxter lui Lennox. Nu pot să stau aici când cineva îmi omoară colegii pe terenul meu.

— Înţeleg perfect, îi spuse Lennox blând, în culmea fericirii că avea scuza perfectă s-o trimită pe Baxter la plimbare mai devreme decât anticipase.

— E unul şi acelaşi caz, comentă Rouche, indiferent dacă-l investighezi aici sau acolo.

— Nu pot să rămân.

— O să pun pe cineva să vă rezerve biletul de avion, interveni Lennox, până să mai încerce şi altcineva s-o convingă pe Baxter să rămână.

— În seara asta?

— Fac tot posibilul.

— Mulţumesc.

— Nu, inspector-şef Baxter, îi zise Lennox, întinzându-i mâna, *noi* vă mulţumim.

* * *

Lui Baxter i se rezervă un bilet spre Londra pentru a doua zi dimineaţă. Vorbise de mai multe ori cu Vanita în cursul după-amiezii şi de două ori cu Edmunds. Îi lăsase chiar şi un mesaj lui Thomas, anunţându-l că se întoarce, în urma căruia se simţi o prietenă incredibil de deschisă şi atentă.

În ciuda dificultăţilor pe care le ridicau identificarea unui cadavru carbonizat, echipei din Londra nu-i luase prea mult să descopere numele celui care-o omorâse pe Coleman: un anume Patrick Peter Fergus, al cărui telefon mobil fusese descoperit, intact, într-un rucsac abandonat.

Conform sistemului de localizare GPS în timp real, cu ajutorul căruia dispecerii alocau resurse acolo unde se semnalau incidente, vehiculul lui Coleman făcuse o oprire neprevăzută pe Spring Gardens. Acum că aveau o oră şi un loc, sistemul de monitorizare stil „Big Brother” din capitală, adesea controversat, îşi dovedise utilitatea. Nouă camere de supraveghere distincte surprinseseră momente din desfăşurarea deloc spectaculoasă a crimei.

Un domn cu părul alb, îmbrăcat în blugi şi un tricou polo, cu o geantă în mână, fusese surprins mergând pe jos pe Whitehall. În timp ce aştepta la o intersecţie, maşina de patrulare a sergentului Coleman oprise la semafor. În loc să traverseze, bărbatul se apropiase de maşină şi-i bătuse în geam, arătând spre o străduţă laterală liniştită şi zâmbindu-i amabil.

Din cauză că se construia şi de o parte şi de cealaltă a străzii, nu mergeau prea mulţi pietoni pe acolo, astfel că nimeni nu-l observă pe bărbat aplecându-se calm să ia o cărămidă de pe jos. Şi apoi, când Coleman coborâse din maşină, o lovise o singură dată în frunte şi o luase pe sus, mutând-o pe locul din stânga. Cu ajutorul diverselor camere, reuşiseră să reconstituie succesiunea evenimentelor din maşină: cuţitul, lichidul ignifug, sticla de benzină – le avusese pe toate îndesate în geanta cu care umblase nevinovat prin mulţime.

Pe Baxter o luă cu frig când încheie conversaţia cu unul dintre detectivii de pe tura de noapte. Vanita programase o conferinţă de presă a doua zi la prima oră, pentru a dezvălui identitatea colegei lor ucise, dar, în afară de asta, nu aveau nimic nou. Echipa tehnică luase la puricat telefonul recuperat, dar nu găsise nimic important. Caracterul vădit aleatoriu al crimei, surprins de camerele de supraveghere, sugera că nu era nevoie să caute legături între ucigaş şi Coleman. Femeia nimerise, pur şi simplu, în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, oferindu-i ocazia perfectă acelui individ, care era chitit să omoare un poliţist.

Baxter se afla în faţa cârciumii Reade Street Pub, în Tribeca. Barul primitor, de modă veche, era cunoscut drept locul unde-şi făceau veacul agenţii FBI şi, ca urmare, era unul din locurile cele mai „cuminţi” din oraş. Colegii lui Curtis o convinseseră să iasă cu ei la o băută după ieşirea din tură. Ea îi corupsese, la rândul ei, pe Baxter şi

Rouche să li se alăture, atingându-i la coarda sensibilă.

Baxter îşi zise că era cazul să revină în local, dar, în mod straniu, o relaxa să admire cum se lasă seara, cum se aprindeau, rând pe rând, luminile la ferestre, ca un şirag de beculeţe de pom. Îi scăpă un oftat sugrumat de frig, înainte s-o izbească un val de căldură, muzică şi râsete zgomotoase, când intră din nou în cârciumă.

Rouche şi Curtis erau aşezaţi într-un grup mare, lângă bar. Cel mai gălăgios membru al grupului tocmai povestea o anecdotă despre colega lui care făcea totul ca la carte, în timp ce Curtis zâmbea stingherită.

— ...Şi-o văd că iese ca vijelia din blocul ăsta, vai de mama lui, acoperită, *la propriu,* din cap până-n picioare, de praf alb. Cu o mână îl târăşte pe traficant de beregată, în cealaltă mână duce un căţeluş Scottie.

Toată lumea râse ca la comandă, în timp ce bărbatul trase o duşcă din sticlă.

— Suntem înconjuraţi de camere, au ieşit toţi vecinii să ne filmeze cu telefonul. Se învârte până şi-un elicopter deasupra noastră. Şi ea ce-mi face?

Se uită la Rouche, ca şi cum chiar se aştepta să ghicească ce cale de acţiune alesese Curtis din multitudinea de posibilităţi pe care i le oferea liberul-arbitru.

Rouche ridică din umeri.

— Se îndreaptă glonţ spre tipul care acum e directorul nostru adjunct, îi trânteşte bietul animal în braţe, de-l umple de praf, şi-i zice: „Păstrez câinele!”

Colegii lui Curtis începură să râdă cu toţii ca apucaţii.

— Ha! Ha! râse scremut Rouche, cu un aer nedumerit.

— Vezi tu, jigodia încercase să-i bage toată cocaina – două kile – pe gât câinelui când a auzit sirenele. Şeful a trebuit să stea toată noaptea cu el la veterinar, aşteptând să scoată dovezile pe cealaltă parte decât cea pe care intraseră.

Îl privi pe Rouche în ochi.

— Şi ghici ce nume i-a dat?

Pauză. Iar făcea faza aia. Rouche era tentat să-i explice că nu avea de unde să ştie, deoarece nu avea calităţi de medium, pentru că, dacă ar fi avut, ar fi putut evita complet această conversaţie stânjenitoare.

— Coca… Cocaină… Hm… Co-canin? încercă.

Singura reacţie a fost o tăcere stingherită.

— Prăfosul, îi zise bărbatul, ca şi cum Rouche tocmai îl plesnise peste faţă. I-a zis Prăfosul.

Zărind-o pe Baxter că se apropie, Rouche se scuză şi se grăbi s-o intercepteze.

— Îţi fac cinste, îi zise, conducând-o spre capătul opus al barului.

Ea n-avea de gând să-l contrazică.

— Vin roşu.

— Un pahar mic? Mare?

— Mare.

Rouche comandă pentru amândoi.

— Ştii, chiar m-au dat peste cap imaginile cu uciderea poliţistei, îi zise în timp ce aşteptau să revină barmanul. Aproape că m-a dezgustat cât de nonviolentă a fost toată treaba… Nu c-aş fi vrut să sufere, adăugă repede. Doar că…

— A fost prea uşor, încheie Baxter în locul lui.

Trăise aceeaşi senzaţie.

— Alegi pur şi simplu o persoană de pe stradă, oricine ar fi, o păleşti în cap îndeajuns de tare cu ce nimereşti şi asta a fost.

— Exact, încuviinţă Rouche, înmânându-i cardul de credit barmanului. N-a avut nicio şansă de scăpare, este? A fost pur şi simplu prea aleatoriu… a profitat de ocazie.

Luară amândoi câte o gură din băutură.

— Eu şi Curtis o să te conducem la aeroport mâine-dimineaţă, îi spuse.

— Nu e nevoie.

— Insistăm.

— Bine, dacă insistaţi.

— Noroc, spuse Rouche, ridicând paharul.

— Noroc, îi răspunse Baxter, simţind gustul înţepător al vinului care începea să-i risipească încordarea.

Baxter nu reuşi să bage cartela de acces din prima. Odată intrată în cameră, se descălţă, îşi aruncă geanta pe pat, aprinse veioza de pe noptieră şi apoi se apropie clătinându-se de fereastra minusculă, ca s-o deschidă.

De-abia aştepta să-şi scoată hainele de serviciu şi-şi azvârli pantalonii eleganţi de pe ea în drum spre baie. În timp ce-şi descheia nasturii la cămaşă, auzi telefonul. Se aşeză pe pat ca să-l caute prin geantă, oprindu-se când văzu că era un mesaj de la Thomas.

— De ce *naiba* nu te-ai culcat? se întrebă, cu voce tare, până să-şi dea seama cât de târziu era de fapt şi c-ar fi trebuit să doarmă de câteva ore bune.

De-abia aştept să te văd. Cred că Echo are purici. X

— Ba tu ai purici, mormăi enervată.

Nici măcar nu-i trecu prin cap că Thomas aştepta un răspuns, poate, dar asta îi aminti că mai avea să-i trimită lui Edmunds dosarele celor care comiseseră crimele, primite de la Hoppus. Tastă un e-mail aproape incoerent adresat lui Edmunds, conţinând 11 greşeli de ortografie în doar 16 cuvinte, ataşă documentele la mesaj şi apăsă pe „Trimite”.

Aruncă telefonul deoparte şi dădu cu ochii de cicatricea urâtă cu care rămăsese pe coapsa dreaptă, pe interior, un suvenir care avea să dăinuie, căpătat în timpul cazului „Păpuşa de cârpe”, menit să-i amintească de Masse… de Lupul. Semnul ăsta o lua întotdeauna pe neaşteptate când îl vedea.

Cutremurându-se, îşi plimbă degetele peste porţiunea de piele ridicată. I se făcu pielea de găină când îşi aminti senzaţia de frig. Nici nu se compara cu răcoarea suflată în casă de iarna de-afară, era frigul adevărat, se simţise îngheţată până în măduva oaselor. Era o senzaţie pe care n-o mai trăise niciodată până atunci. Îşi imagină sângele care se revărsa din ea, cum îi scădea temperatura pe măsură ce lichidul cald i se scurgea din corp.

Se ridică să închidă geamul şi apoi îşi trase pantalonii de pijama cât de repede putu, sperând să uite din nou de existenţa acestei părţi din fiinţa ei, pe care o ura nespus.

CAPITOLUL 11

Sâmbătă, 12 decembrie 2015
7:02 a.m.

Baxter amână de cinci ori soneria de la ceasul deşteptător până reuşi să se mobilizeze şi să se scoale din pat. Renunţă la duş ca să apuce să se spele pe dinţi, să-şi îndese lucrurile în valiză şi să se machieze rapid. Ieşi în hol cu doar două minute întârziere, arătând relativ prezentabil, spre a descoperi că era prima la apel.

În mai puţin de un minut, se auzi un geamăt înfundat din camera lui Rouche. Broasca se răsuci cu zgomot şi el ieşi poticnit, arătând clar răvăşit. Baxter îl bănuia că se culcase în costum. În mod evident, încercase să-şi pună părul răzvrătit la respect, dar freza îi ignorase sugestiile şi, deşi purta ochelari de soare, tot trebui să-şi pună mâna la ochi ca să nu-l izbească lumina din hol.

— ’Neaţa, îi spuse răguşit, mirosindu-şi haina la subraţ.

După cum se strâmbă, n-avea să fie îmbrăţişat de rămas-bun.

— Cum de arăţi aşa de…?

Rouche făcu o pauză, nevrând să spună ceva care ar fi putut părea deplasat.

— Aşa de…? îl întrebă Baxter şoptit, realizând că locatarii din camerele învecinate mai dormeau, poate.

Se întrebă dacă Rouche aţipise cu ochelarii la ochi.

— …bine, optă el să încheie.

Seminarele de prevenire a hărţuirii sexuale la care fuseseră obligaţi să participe toţi cei din departamentul lui nu fuseseră o pierdere de vreme, până la urmă.

— Am antrenament, îi răspunse Baxter. Mult prea mult. Ochelarii de soare îţi dau o notă aparte… *subtil.*

— Mă gândeam eu, încuviinţă Rouche, realizând rapid că nu era indicat să mai dea din cap în cursul zilei.

— De ce ţi-ai luat ochelarii de soare de fapt? Sunt minus cinci grade afară.

— Din cauza luminii reflectate, se apără Rouche. Când eşti la volan, te protejează de lumina reflectată.

— Lumină?

Baxter nu părea prea convinsă.

Chiar în momentul acela se deschise uşa camerei lui Curtis şi agenta, cu un aer nevinovat, ieşi cu telefonul la ureche. Mereu profesionistă, Curtis trăsese de o singură bere toată seara şi plecase de la bar la 9. După ce se scuzase faţă de colegii ei, îi găsise pe Baxter şi Rouche instalaţi la o măsuţă lângă geam. Din păcate, între timp ei erau la al treilea pahar, tocmai comandaseră ceva de mâncare şi nu se grăbeau să plece.

O salută cu un gest din cap pe Baxter şi apoi îl măsură îndelung, cu un aer furios şi critic, pe colegul ei care arăta atât de răvăşit. Clătină din cap şi o porni spre lift.

Rouche se întoarse cu un aer nevinovat spre Baxter.

— Te-au ajutat ochelarii? îl întrebă ea rânjind, trăgându-şi valiza pe lângă el.

* * *

Se decise că probabil cel mai indicat era s-o lase pe Curtis să conducă. Baxter se aşeză în spate, în timp ce Rouche deschise geamul din dreapta şi îndreptă cât mai multe fante de încălzire în direcţia lui. La doar câteva momente după ce plecaseră de la hotel, vehiculul negru al FBI-ului era înghiţit de o mare de taxiuri, care începeau să încetinească până la oprirea totală, ca o dâră de vopsea galbenă care se usucă.

În fundal, din staţia de comunicaţii a poliţiei se auzeau sporovăieli, cu o sonerie veselă intercalată între comunicările dispecerilor şi răspunsul poliţiştilor de pe teren. Oraşul care nu doarme niciodată avusese o noapte deosebit de agitată, din câte reuşi să deducă Baxter, deşi trebuia să citească printre rânduri, nefiind familiarizată cu codurile folosite de poliţia newyorkeză pentru diferite incidente. Curtis fusese drăguţă şi-i tradusese comunicările mai interesante.

În Londra era deja prânzul şi echipa de-acolo nu stătuse degeaba. Baxter primise detalii la zi cu privire la persoana care comisese ultima crimă, Patrick Peter Fergus, şi le citi cu voce tare mesajul lui Curtis şi Rouche:

— În vârstă de 61 de ani. Lucra de doi ani şi jumătate ca om de serviciu la o chestie numită, cam vag, Consumer Care Solutions SRL. Conflicte anterioare cu poliţia: doar o încăierare într-o cârciumă acum vreo 30 de ani. Nu avea familie, doar mama lui mai trăia încă undeva în Woking şi suferea de demenţă… Dumnezeule!

— Ce e?

— Tipul lucra cu jumătate de normă pe post de Moş Crăciun. Într-acolo o pornise când s-a hotărât, mânat de un impuls de moment, să omoare o poliţistă nevinovată.

Rouche păru să se trezească pe loc din mahmureală şi se întoarse să se uite la ea.

— Vorbeşti serios?

— Oh, vă rog eu, nu cumva să afle Andrea de chestia asta, gemu Baxter, fără a se adresa cuiva anume. „Crimele lui Moş Crăciun”. Clar la asta s-ar gândi.

Se uită pe geam, în timp ce înaintau ca melcul pe lângă Parcul Primăriei. Era cenuşiu şi înnorat, dar încă nu ningea. Un indicator verde o anunţă că se apropiau încet de Podul Brooklyn.

Primi un SMS de la Thomas şi mormăi:

— Acu’ ce mai e?

La ce oră te întorci?
Am cumpărat chestii să luăm o cină târzie! X

Cântărea ce să-i răspundă, când îi distrase atenţia o transmisiune prin staţia care mergea în surdină. Nu mesajul în sine îi atrăsese atenţia – nu desluşise niciun cuvânt –, ci tonul dispecerei.

În ultima jumătate de oră, cât ascultase nu foarte atent, o auzise pe femeie alocând eficient echipe să se ocupe de un caz de violenţă gravă în familie, de un dependent de heroină găsit mort şi de un bărbat care ameninţa că se sinucide. Rămăsese calmă şi stăpână pe sine în tot acest timp… până acum.

— Deci, care-i planul când… începu Rouche, căruia îi scăpase ce sesizaseră Baxter şi Curtis.

— Ssst! îl repezi Curtis, dând mai tare volumul, în timp ce luau colţul şi începeau să urce rampa care dădea spre pod.

— 10-5, spuse o voce masculină, uşor distorsionată.

— Îi cere să repete mesajul, îi traduse Curtis lui Baxter.

Se auzi aceeaşi sonerie veselă, făcând notă discordantă cu îngrijorarea de-abia disimulată a dispecerei.

— 42 Charlie, 10-10F…

— Posibil atac cu o armă de foc, şopti Curtis.

— …Pavilionul principal, Grand Central Terminal. S-au semnalat focuri de armă… 10-6.

— Îi cere să aştepte noi instrucţiuni, spuse Curtis în timp ce se apropiau de primul turn de piatră, unde trebuiseră deja să dea jos un cadavru suspendat la intrarea în oraş.

Se auzi din nou vocea femeii, vorbind repede şi alert:

— 42 Charlie. 34 Boy. 34 David. 10-39Q…

— Asta ce înseamnă? întrebă Baxter.

— Alţi agenţi. Nu cred că ştie ce se întâmplă, dar cheamă deja întăriri.

— …Pavilionul principal, Grand Central Terminal. S-a semnalat prezenţa unui agresor înarmat, a luat un ostatic, dar… pare mort.

— Ce mama naibii? exclamă Rouche.

— 10-5, răspunse unul dintre poliţişti, având aceeaşi reacţie, dar în formă digitală.

— Un ostatic decedat nu este un ostatic, spuse Rouche. E un mort.

N-avea nicio noimă ce spunea femeia. Era limpede că voia să le dea mai multe detalii poliţiştilor, dar n-o putea face pe canalul deschis de comunicaţii, la care putea trage cu urechea orice persoană care avea la dispoziţie un scaner de 30 de dolari.

— 10-6… Grand Central Terminal. 10-39Q… 10-10F… 10-13Z… 10-11C…

— S-au declanşat alarmele, spuse Curtis. Cheamă întăriri pentru un poliţist în civil.

— Un agresor înarmat. S-au tras focuri de armă!

transmise dispecera, nu că ar mai fi fost nevoie.

Transmiţătorul ei preluase pocniturile din căşti, în timpul conversaţiei cu persoana care semnalase incidentul.

— Confirm: 10-10S. Agresorul are un cadavru legat de el.

Rouche se întoarse spre Curtis.

— Legat? E unul de-ai noştri, nu-i aşa?

Curtis porni sirena.

— Îmi pare rău, Baxter, s-ar părea că trebuie să ne mai suporţi un pic, spuse Rouche, apoi se întoarse spre Curtis. Va trebui să trecem podul şi… Ce faci?!

Curtis tocmai întorcea maşina, punându-i faţă în faţă cu trei benzi de pe care veneau maşini din sens opus. Îşi croi drum printre vehicule, tăind prin deschizături imposibil de înguste. Urcă pe zona pietonală din faţa Parcului Primăriei, în timp ce negustorii ambulanţi şi turiştii se fereau din calea lor, gesticulând. În scârţâit de pneuri şi miros de cauciuc ars, maşina alunecă spre stânga şi-apoi viră abrupt la dreapta, intrând pe Broadway.

Până şi Baxter se asigură încă o dată că-şi pusese centura. Închise mesajul de la Thomas şi puse telefonul deoparte, uitându-se la oraşul care-i apărea albăstrui prin geam, gonind pe lângă ei; o să-l anunţe, totuşi, mai târziu că nu mai vine acasă.

* * *

Curtis se văzu silită să lase maşina la două de sute metri de gară din cauza valurilor nesfârşite de oameni care se revărsau pe ieşirea principală, ţâşnind în stradă. O luară la fugă prin traficul blocat de pe 42nd Street, luându-se după mesajul automat de evacuare. Trecură pe lângă trei maşini de poliţie, abandonate la distanţe diferite de destinaţie, şi apoi intrară în fugă pe Vanderbilt Avenue.

Rouche o luă înainte, croindu-şi drum printre oamenii cu feţe speriate. În timp ce înainta, realiză neliniştit că nimeni nu scotea o vorbă. Ochi un poliţist care păzea intrarea în pavilionul principal şi traversă mulţimea evacuată în tăcere.

Îşi scoase legitimaţia.

— Rouche, CIA.

Tânărul îşi duse un deget la buze şi arătă undeva dincolo de arcadă, apoi îi şopti aproape neauzit:

— E chiar acolo.

Rouche încuviinţă şi-i răspunse la fel de încet:

— Cine-i şeful?

— Plant, îi zise tânărul, arătând mai încolo pe culoar. În Balconul de Est.

Grupul dădu roată pavilionului, descoperind un poliţist agitat care vorbea cu cineva prin staţie în centrul de comandă. Mustaţa încărunţită îi zvâcnea în ritm cu diatriba pe care o ţinea în surdină.

— Ţine-mă la curent, spuse, întrerupând brusc transmisiunea şi întorcându-şi privirea spre nou-veniţi.

— Plant? întrebă Rouche.

Bărbatul încuviinţă.

— Agentul special Rouche, CIA.

Arătă spre colegele lui.

— Curtis, FBI. Baxter… n-am timp să-ţi explic. Care-i treaba?

Baxter trase cu ochiul spre pavilionul central, cu tavanul azuriu ce închipuia un cer artificial deasupra întinderii imense de marmură de la nivelul solului. Studie ce se putea desluşi la ultimul nivel, unde treptele care duceau spre Balconul de Vest se întâlneau înainte de a-şi continua ascensiunea spre trei ferestre enorme, cu boltă.

Privirea i-a fost atrasă de celebrul ceas de alamă, aflat deasupra chioşcului de informare turistică din mijloc. Deodată surprinse o străfulgerare de piele, distorsionată prin geamurile de sticlă ale chioşcului, care dispăru la fel de repede cum apăruse. Se trase după perete, cu inima bătând să-i spargă pieptul, cu ochii mari şi cu atenţia concentrată, pentru că priveliştea o înspăimântase.

— A tras patru focuri, îi anunţă Plant, niciunul spre noi, toate spre tavan. Are…

Plant se uită în gol pentru o clipă.

— Are pe cineva cu el, un bărbat, care… Are un bărbat cusut de el.

Tăcere.

— Poţi să ne dai mai multe detalii? întrebă Rouche, fără a reacţiona în vreun fel, comportându-se ca şi cum îşi nota descrierea unui suspect ca oricare altul.

— Are cadavrul unui bărbat de rasă albă cusut în spate.

— Are cuvântul „Momeală” scrijelit pe piept?

Plant încuviinţă.

Rouche se uită involuntar la Baxter.

— V-a spus ceva? îl întrebă pe poliţist.

— Era agitat – plângea şi mormăia ceva – când am ajuns, dar a trebuit să ne retragem când a început să tragă în aer.

— Şi ştim cum a ajuns până aici în… starea asta?

— Avem martori care l-au văzut coborând dintr-o camionetă în faţa intrării principale. Am transmis detaliile dispecerei.

Rouche încuviinţă.

— Bun. Unde sunt oamenii tăi?

— Unul la vest, unul la etajul de deasupra, doi pe peroane, se asigură că nu coboară nimeni din tren.

— OK, zise Rouche hotărât după ce chibzui o clipă.

Îşi scoase haina boţită şi-şi desprinse pistolul din toc.

— Uite cum procedăm: le spui oamenilor tăi să nu tragă în suspect, orice s-ar întâmpla.

— Dar dacă… începu Plant.

— *Orice* s-ar întâmpla. M-ai înţeles? repetă Rouche. E *mult* prea important.

— Rouche, ce *naiba* vrei să faci? întrebă Curtis.

Păru îngrozită când Rouche îşi scoase cătuşele, punându-şi-le la mâini.

— Fă-o! îl îndemnă Rouche pe Plant, ignorând-o.

— Nu te las să intri acolo, îi spuse Curtis.

— Uite ce e, îi şopti Rouche, crede-mă, îmi place planul ăsta şi mai puţin decât îţi place ţie, dar pe morţi nu-i putem prinde. Asta ar putea fi singura noastră şansă ca să ne dăm seama ce se întâmplă. Cineva trebuie să meargă acolo. Cineva trebuie să stea de vorbă cu el.

Curtis se uită la Baxter, cerându-i ajutor din priviri.

— S-ar putea să te împuşte înainte să apuci să deschizi gura, îi zise Baxter.

— Corect, încuviinţă Rouche.

O clipă îşi cântări opţiunile. Îşi scoase stângaci mobilul din buzunar şi formă numărul lui Curtis. După ce activă funcţia de handsfree, îl băgă în buzunarul de la cămaşă.

— Nu-mi închideţi.

— Dă-i drumul, spuse Plant, răspunzând cuiva în cască. 10-4.

Se întoarse spre Rouche.

— Echipa pentru Situaţii de Urgenţă va intra în trei minute: desfăşurare completă de forţe.

— Asta înseamnă că în patru minute e mort, le spuse Rouche.

— Nu! şopti Curtis, întinzând mâna să-l oprească, dar el ieşi în holul imens până să apuce să-l prindă.

Rouche îşi ridică mâinile încătuşate deasupra capului şi începu să se apropie foarte încet de ceasul din mijlocul sălii. Cu excepţia anunţului de evacuare difuzat automat din 30 în 30 de secunde, nu se auzea decât ecoul stingher al unor paşi.

Nu mai era nimeni acolo în afară de ei.

Nevrând să-l sperie pe bărbatul de la care avea nevoie disperată de răspunsuri, începu să fluiere prima melodie care-i veni în minte.

Curtis ţinea telefonul ridicat ca să-l audă cu toţii, pocnetul agale al paşilor lui Rouche pe marmură reverberând decalat în difuzorul metalic. Aproape că se aştepta să audă detunătura unui foc de armă după fiecare pas.

— Fluieră cântecul ăla al Shakirei? întrebă Plant, începând să aibă dubii serioase cu privire la sănătatea mintală a bărbatului ale cărui ordine le urma.

Curtis şi Baxter au preferat să nu spună nimic.

Rouche era la jumătatea drumului spre ceas. Imensitatea de marmură lucioasă care-l înconjura părea să se extindă în toate direcţiile, ca şi cum ar fi ieşit în larg. Realiză că distanţa până la adăpost nu păruse atât de mare, când o apreciase din acel loc sigur. Îl observă pe unul dintre ceilalţi poliţişti urmărind şocat scena din culise, ceea ce nu-l linişti câtuşi de puţin, pe măsură ce se apropia de oroarea care-l aştepta.

Ajuns aproape în dreptul chioşcului de informare, Rouche se opri din fluierat şi se poticni… pentru că se afla faţă în faţă cu un mort. Îi despărţeau doar 20 de paşi. Bărbatul fusese dezbrăcat complet, avea inscripţia „Momeală” proaspăt încrustată pe piept şi stătea cu capul lăsat în faţă, ca şi cum încerca să descifreze tatuajul scrijelit neglijent. Ascuns vederii lui Rouche, bărbatul aflat în spate începu să plângă, făcând să se mişte cadavrul mutilat aflat dinaintea lui, scuturându-i umerii în ritm cu hohotele de plâns.

Era, fără îndoială, cea mai înfiorătoare privelişte pe care o văzuse Rouche vreodată.

— Mda… Nu, mulţumesc, mormăi Rouche, răzgândindu-se subit.

Făcu nonşalant stânga împrejur, gata să se întoarcă, când o voce tulburată i se adresă în sfârşit.

— Cine eşti?

Rouche se crispă. Oftă din rărunchi şi se întoarse încet spre mort.

— Damien, îi răspunse bărbatului.

Făcu câţiva paşi timizi spre el.

— Eşti poliţist?

— Oarecum, da. Nu sunt înarmat şi am cătuşe la mâini.

Rouche continuă să se apropie, pas cu pas, nedumerit de faptul că bărbatul nu se întorsese să se convingă că aşa e. Dar bărbatul se uita în sus, fascinat de cerul înstelat care se profila la mai bine de 30 de metri deasupra lor. Rouche îi urmări privirea, dând cu ochii de tavanul spectaculos acoperit de stele, constelaţii ce închipuiau entităţi recognoscibile pictate cu aur: Orionul, Taurul, Peştii… Gemenii.

Gemenii erau reprezentaţi unul lângă altul, aproape încolăciţi. Patru picioare se desprindeau învolburat din cele două siluete, fără a fi revendicate de vreunul dintre fraţi: o singură entitate, inseparabilă.

Distras, Rouche realiză că era acum la doar câţiva paşi de imitaţia celestă. Simţi un gust de fiere când îl auzi pe „mort” scâncind şi respirând horcăit.

— Doamne sfinte… Ostaticul trăieşte, şopti, cât de tare îndrăzni, rugându-se să fie auzit de colegele lui. Repet: ostaticul trăieşte!

* * *

Lui Curtis îi tremura mâna când se întoarse spre Plant.

— Avem nevoie de o echipă medicală de urgenţă. Şi asigură-te că echipa de intervenţie ştie care-i treaba, înainte să dea buzna aici.

Plant se conformă.

— Suntem prea departe, spuse Baxter, simţindu-se la fel de şocată pe cât părea şi Curtis să fie. Dacă lucrurile o iau razna… Trebuie să fim mai aproape.

Curtis încuviinţă.

— Vino după mine!

* * *

Rouche ajunsese în dreptul omului „dublu”. Un strat subţire de sânge închis la culoare părea să-i unească pe falşii gemeni, pe lângă cusăturile groase, negre, care le înnădeau pielea cicatrizată. Se sili să adopte o expresie neutră, înainte de a se uita în sfârşit la persoana care comisese această atrocitate.

Bărbatul era complet dezbrăcat şi lacrimile se împleteau cu broboane de transpiraţie pe faţa lui palidă precum ceara, în ciuda frigului. Era uşor supraponderal, să fi avut cel mult optsprezece ani, şi un păr zburlit, ca de copil, aidoma Gemenilor de pe tavan. Inscripţia de pe pieptul lui părea să se fi vindecat, era parte din el acum. Ochii lui injectaţi se desprinseră încet din tavan, poposind asupra lui Rouche, zâmbindu-i afabil în ciuda pistolului încărcat pe care-l ţinea în mână.

— Te superi dacă mă aşez? îl întrebă Rouche, încercând să pară cât mai paşnic cu putinţă.

Nu primi niciun răspuns, dar se lăsă încet pe pardoseala rece şi-şi încrucişă picioarele.

— La ce mai pui o întrebare, dacă nu aştepţi un răspuns?

Rouche se uită instinctiv la pistolul din mâna dreaptă a bărbatului, care tremura convulsiv.

— Nu pot să vorbesc cu tine. Nu… n-ar trebui, continuă bărbatul, începând să se agite.

Duse o mână la ureche şi se uită de jur împrejurul pavilionului pustiu, ca şi cum auzise ceva.

— Mi se pare c-am fost prost-crescut, îi zâmbi Rouche stingherit. Tu ai fost îndeajuns de curtenitor să mă întrebi cum mă cheamă, dar eu nu ştiu cum te numeşti tu.

Aşteptă răbdător. Bărbatul părea să stea în cumpănă; îşi duse o mână la frunte, ca şi cum îl durea.

— Glenn, îi spuse, izbucnind în plâns.

Rouche continuă să aştepte.

— Arnolds.

— Glenn Arnolds, repetă Rouche pentru colegele lui.

Habar n-avea cât de clar se auzea discuţia.

— Gemenii, spuse, ca şi cum făcea conversaţie, uitându-se spre tavan.

Era conştient de faptul că-şi asumă un risc imens deschizând subiectul, dar intuia că nu mai aveau timp aproape deloc.

— Mda, spuse Glenn, zâmbind printre lacrimi şi admirând din nou stelele. La mine e întotdeauna noapte.

— Ce înseamnă constelaţia Gemenilor pentru tine?

— Totul.

— În ce sens? întrebă Rouche curios. La asta… aspiri?

— Asta sunt. În asta m-a prefăcut el.

„Mortul” întors spre pavilionul pustiu scoase un geamăt chinuit. Rouche se rugă în sinea lui ca bărbatul să nu-şi vină în fire, neputând să-şi imagineze că cineva ar putea depăşi trauma de a se trezi cusut de corpul altcuiva.

— El? întrebă. Cine e *el?*

Glenn începu să scuture violent din cap, părând că nu mai avea aer. Scrâşni din dinţi şi-şi duse mâna la frunte.

— Nu auzi? zbieră la Rouche, care rămase tăcut, neştiind care ar fi fost răspunsul corect în ochii bărbatului.

Într-un final, păru să depăşească momentul de criză.

— Nu… Nu pot să vorbesc cu tine despre asta. *Mai ales* despre el. Ce prost sunt! De-asta mi-a zis să intru pur şi simplu şi să fac ce am de făcut!

— Nu-i nimic. Nu-i nimic. Uită că te-am întrebat, îi spuse Rouche liniştitor, atât de chinuitor de aproape de numele persoanei care trăgea sforile şi, în acelaşi timp, riscând să se aleagă cu un glonţ în cap dacă rostea un singur cuvânt greşit.

Membrii echipei de intervenţie trecură fulgerător prin dreptul intrărilor, înconjurând pavilionul.

— A vrut doar să intri şi ce să faci?

Glenn nici măcar nu auzi întrebarea, plângea în hohote, ridicând şi coborând involuntar pistolul, dojenindu-se pentru că fusese atât de slab.

Rouche era gata să-l piardă.

— E fratele tău? ridică Rouche vocea disperat, arătând spre victima lui, care începea să se manifeste din ce în ce mai sonor.

— Nu. Nu încă, îi răspunse Glenn. Dar va fi.

— Când?

— Când o să ne elibereze poliţiştii.

— Să vă elibereze? întrebă Rouche. Vrei să zici să vă *ucidă?*

Glenn încuviinţă. Îi apăru un punct roşu pe pieptul gol. Rouche urmări din priviri punctul până când îi poposi pe frunte.

— Nimeni nu vrea să te ucidă, Glenn, îl minţi.

— Dar o s-o facă. Aşa a zis el. Vor fi obligaţi s-o facă… după ce-l omor pe unul dintre voi.

Rouche întoarse din nou privirea spre pistol.

— Nu cred că vrei să faci rău nimănui, îi spuse bărbatului disperat. Ştii de ce? Pentru că ai fi putut s-o faci deja, dar n-ai făcut-o. Ai început să tragi în aer ca să sperii oamenii… ca să-i salvezi. Nu-i aşa?

Glenn încuviinţă şi începu să hohotească.

— Nu-i nimic. O să mă asigur că nu păţeşti nimic. Lasă pistolul din mână!

După o clipă de deliberare, Glenn se aplecă, gata să cadă în genunchi, dar în momentul acela ţipă de durere, pentru că-şi smulsese una din cusături din piele. Bărbatul din spate ţipă îngrozit, trezit din leşin de durere. Începu să se zbată, forţând cusăturile rămase, şi punctul roşu începu să joace pe corpurile lor în timpul încleştării.

Rouche observă expresia trădată de pe chipul lui Glenn când bărbatul văzu laserul care-i urca pe piept.

Ştia deja ce-o să se întâmple.

— Nu trageţi! Nu trageţi! zbieră Rouche, ridicându-se în picioare.

Făcu un pas spre gemeni şi punctul roşu se opri pe braţul lui întins, care încerca să se pună în calea glonţului.

Glenn îşi ridică privirea pentru ultima dată spre ce avea să devină şi apoi ridică pistolul spre Rouche.

— Nu trageţi! strigă din nou Rouche.

Informaţia valora mult mai mult decât viaţa lui.

În timp ce Glenn era dezechilibrat de bărbatul care se zbătea, se auzi o pocnitură şi punctul roşu dispăru, lăsându-i o gaură însângerată în gât. Glonţul îşi ratase ţinta şi Rouche auzi zgomotul armei reîncărcate prea târziu, în timp ce muribundul îndrepta pistolul spre el.

Închise ochii, îşi ţinu respiraţia şi schiţă un zâmbet.

Se auzi o detunătură asurzitoare.

CAPITOLUL 12

Sâmbătă, 12 decembrie 2015
11:23 a.m.

Cafeaua slabă de la automat, pe care o ţinea în mână Curtis, se răcise de vreo 20 de minute. Se uita absentă la televizorul dat pe mut, care nu reuşea să distragă privitorii de la durerile şi necazurile care-i aduseseră pe toţi la secţia de urgenţă a Policlinicii NYU Langone. Baxter stătea lângă ea, încă încercând să compună mesajul scurt la care lucra de vreo jumătate de oră. Se dădu bătută şi lăsă telefonul din mână.

— Nu cred că mai pot să fac chestia asta, mormăi Curtis. Dacă moare…

Baxter intuia că ar fi trebuit să reacţioneze în vreun fel, dar nu era sigură cum. Nu se pricepuse niciodată cum să-i consoleze pe alţii. Aşa că încercă să-i zâmbească plină de compasiune, ceea ce păru să funcţioneze când Curtis se uită la ea.

— N-ar fi trebuit să-l las pe Rouche să meargă la el, continuă Curtis.

— Nu a fost decizia noastră, îi spuse Baxter. A fost decizia lui. A acţionat, indiferent dacă a fost bine sau rău.

— Rău… mult mai rău.

Baxter ridică din umeri.

— Aşa e în profesia noastră. Ne trezim în situaţiile astea idioate şi tot ce putem face e să acţionăm într-un fel sau altul.

— Mda, mă rog, am acţionat şi eu, spuse Curtis. Pare că vorbeşti din experienţă. Ai luat vreo decizie pe care ai regretat-o?

Întrebarea indiscretă o luă prin surprindere pe Baxter. Altfel, s-ar fi silit să nu invoce mirosul lacului de mobilă, senzaţia materialului îmbibat de sânge care i se lipea de piele, vibraţiile pe care le simţea în podea, vestind apropierea echipei de intervenţie armată… ochii Lupului, de un albastru strălucitor…

— Baxter? o întrebă Curtis, smulgând-o din rememorare.

Nu era sigură cât timp rămăsese pierdută în amintire de data asta, imaginându-şi că luase o altă decizie, chinuindu-se cum făcea atât de des, urmărind cum se derulau aceste scenarii teoretice care duceau la un deznodământ mult mai favorabil… la un final fericit.

Râse în sinea ei de cât de naivă era. Nu există finaluri fericite.

— Am luat decizii despre care nu ştiu, şi probabil că nu voi şti niciodată, dacă au fost cele corecte, îi spuse lui Curtis. Trebuie să te resemnezi, pur şi simplu, cu ele.

— Că e bine sau rău, spuse Curtis.

Baxter încuviinţă:

— Că e bine sau rău.

O femeie de la recepţie tocmai îl îndruma pe un doctor spre ele. Se ridicară şi intrară după el într-o cameră unde puteau vorbi în linişte.

— Nu l-am putut salva, le-o trânti direct bărbatul fâstâcit.

Curtis ieşi, lăsând-o pe Baxter să încheie discuţia. Când reveni în anticameră, Curtis nu se vedea pe nicăieri. Scoase telefonul şi îl duse la ureche.

— Rouche? Sunt Baxter. N-a supravieţuit. Trebuie să vorbim.

* * *

Era aproape imposibil să te rătăceşti în Manhattan. Chiar şi-aşa, Curtis dezbătea care era cel mai bun traseu înapoi spre birou, în timp ce rătăcea fără ţintă pe First Avenue. Cunoştinţele ei enciclopedice cu privire la străzi, alei lăturalnice şi obiective turistice, care acopereau o bucată considerabilă din zona centrală, nu ajungeau până aici, atât de aproape de hotarele insulei.

Cerul tulbure încă ţinea piept ninsorii, dar, chiar şi în lipsa ei, vântul crâncen le făcea tuturor viaţa amară. Se învârtoşă şi merse înainte, sigură c-avea să vomite din clipă în clipă. Simţea vinovăţia măcinându-i măruntaiele, o greutate tangibilă, toxică, de care ar fi vrut să se lepede, aruncând-o în râu şi pe care o întrezărea cu coada ochiului la fiecare intersecţie.

Omorâse un om nevinovat.

Simţi că i se întoarce stomacul pe dos când recunoscu pentru prima dată în sinea ei. Se refugie la intrarea într-o parcare subterană, în întuneric, şi începu să vomite.

Ca şi cum n-ar fi fost deja cea mai oribilă zi din viaţa ei, ea şi Rouche avuseseră o ceartă-monstru, la doar câteva minute după ce apăsase pe trăgaci, deşi el fusese cel care-i forţase mâna. *El* alesese să-l înfrunte pe Glenn Arnolds, neînarmat şi fără protecţie. *El* alesese, în mod inexplicabil, să rămână acolo în loc să se retragă la adăpost când situaţia se agravase. Din vina *lui* fusese pusă în faţa unui ultimatum imposibil: avea de ales între a-şi privi colegul murind şi a risca să ucidă un om nevinovat.

Luase o decizie.

Era prima dată când Curtis îşi folosise arma din dotare pe teren. Mereu dornică să se autodepăşească, trăsese o singură dată, un singur glonţ care ucisese doi oameni, trecând prin ţeasta lui Glenn Arnolds şi ucigându-l pe loc, spre a se înfige apoi în spatele victimei acestuia.

Dacă ar fi încercat să tragă doar câţiva centimetri mai sus…

Când ea avusese nevoie mai mult ca oricând de prietenie şi consolare, Rouche îi spusese că luase decizia greşită, că distrusese investigaţia, că ar fi trebuit să-l lase pur şi simplu să fie împuşcat. Dintr-un motiv obscur, reacţia lui o afectase cel mai tare.

Simţind lacrimi în ochi, scoase telefonul şi formă numărul pe care oricine altcineva l-ar fi salvat sub numele „Acasă”. Pe ecran apărură cuvintele „Casa Curtis”.

— Să-mi răspundă mama, se rugă şoptit.

— Senatorul Tobias Curtis, îi răspunse abrupt o voce joasă.

Curtis amuţi. Se gândi să închidă.

— Elliot? Tu eşti? întrebă senatorul. Elliot?

— Da, domnule. Speram să vorbesc cu mama, de fapt.

— Aşadar, nu vrei să vorbeşti cu mine? o întrebă.

— Nu… Vreau, doar că…

— Ei bine, hotărăşte-te! Ori vrei, ori nu vrei.

Lui Curtis îi dădură lacrimile de-acum. Simţea nevoia să stea de vorbă cu cineva.

— Aşadar?

— Aş vrea să vorbesc cu mama, te rog.

— Ei bine, nu se poate. Nu vreau s-o amesteci pe mama ta în treaba asta. Nu-ţi dai seama că ştiu deja ce s-a întâmplat? Lennox m-a sunat de cum a aflat. Ceea ce ar fi *trebuit* să faci tu.

Pentru o clipă, Curtis se simţi uşurată: el ştia deja. Dădu colţul, intrând pe o stradă care chiar i se părea cunoscută şi mută telefonul la cealaltă ureche, ca să-şi mai încălzească mâna.

— Am omorât pe cineva, tată… Scuze, domnule.

— Victima a murit? întrebă senatorul încet.

— Da.

Curtis bufni în lacrimi.

— Dumnezeule, Elliot! răcni bărbatul. Cum ai putut fi aşa neglijentă? Ai idee cum o să mă afecteze chestia asta odată ce informaţia va ajunge în presă?

— Ăăă… se bâlbâi Curtis.

Până şi ea era şocată de cât de puţin îi păsa senatorului de cum se simte ea.

— Deja văd titlurile: „Fiica imbecilă a unui senator american împuşcă un om nevinovat”. Sunt terminat. Ştii asta, nu-i aşa? Mi-ai distrus cariera.

Curtis era atât de tulburată de cuvintele lui, încât de-abia mai putea merge. Se trânti pe o treaptă îngheţată şi începu să plângă la telefon.

— Adună-te, pentru Dumnezeu, se răsti bărbatul la ea, apoi oftă şi adoptă un ton mai blând, atât cât era el în stare, îmi pare rău. Elliot?

— Da?

— Îmi cer scuze. A fost un şoc toată povestea asta şi poate că am exagerat.

— Nu-i nimic. Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

— Hai să nu ne mai gândim la asta. Hai să ne concentrăm la ce putem face acum. Lennox te va îndruma exact ce trebuie să spui ca să minimizăm repercusiunile asupra FBI-ului, asupra mea şi asupra carierei tale, în măsura în care mai ai una.

— Cum rămâne cu omul pe care l-am omorât?

— Ei bine, în privinţa asta faptul e consumat, spuse senatorul, ca şi cum anunţa c-o să-l taie de pe lista celor cărora le trimitea felicitări de Crăciun. Fă şi spune ce-ţi cere Lennox să spui şi, dacă echipa ta face progrese sau arestează pe cineva în toată aiureala asta cu „Marioneta”, pe *tine* trebuie să te vedem că faci figură eroică. M-ai înţeles?

— Da, domnule.

— Bun.

— Te iubesc.

Convorbirea se întrerupse. Probabil că n-o auzise.

* * *

Era ziua cuiva. *Întotdeauna* era ziua cuiva. Ziua în care o persoană devenea, pe moment, o celebritate în tot departamentul şi se simţea obligată de etichetă să-şi cheltuiască o bună parte din salariul pe o zi pe gogoşi Krispy Kreme.

Edmunds se aşeză la birou, cu gogoaşa de rigoare în mână, muşcând din ea şi împroşcând umplutura misterioasă pe toată tastatura. Simţi că de-abia îl mai încape cămaşa când se întinse după coş. Se îngrăşase cu mai bine de şase kilograme de când se transferase din nou la Fraude. Deşi, cu conformaţia lui deşirată, nu putea niciodată să pară supraponderal, simţea kilogramele în plus orice ar fi făcut.

Se uită lung la ecranul pe care erau afişate conturi în bănci străine, până când simţi că i se închid ochii. De aproape o oră stătea să se uite cum se lasă seara peste oraş, fără a reuşi să facă niciun pic de treabă. Nu se putea concentra. Ştia că Baxter îi trimisese dosarele primilor trei ucigaşi în cursul dimineţii, dosare pe care nici nu apucase să se uite din cauză că avea un copil de un an căruia îi dădeau dinţii, o soţie nedormită şi îndatoririle mereu nesuferite care-ţi revin când ai un post cu normă întreagă. Se trezi, dorindu-şi să se facă odată ora când putea să se instaleze din nou în şopron şi să se concentreze la anchetă.

După ce se uită rapid în jur să vadă unde era şeful, deschise site-ul BBC News, pe care erau postate periodic ultimele informaţii despre incidentul de la Grand Central Terminal. Trase din nou cu ochiul la telefonul mobil, surprins că nu avea veşti de la Baxter. Pe măsură ce citea relatările cutremurătoare ale martorilor oculari, trebui să-şi reamintească stilul în care presa exploata astfel de ştiri, cum exagerau şi inventau din mers. Cu toate astea, chiar dacă exista doar un sâmbure de adevăr în toată treaba, rămânea fără îndoială una dintre cele mai şocante poveşti pe care o auzise vreodată.

Nemaiputând să reziste, intră pe mail, descărcă documentele ataşate la mesajul incoerent de la Baxter şi se puse pe treabă.

* * *

Rouche rămăsese la Grand Central în timp ce Curtis şi Baxter însoţiseră victima încă legată de cadavrul lui Glenn Arnolds la spital, în ambulanţă. După ce văzuse moartea cu ochii, Rouche nu-şi dorise decât să audă vocea soţiei lui. Ştia că se purtase abject cu Curtis, în graba lui de a pleca de la locul crimei şi de a da telefonul visat. Scuzele n-aveau să fie de-ajuns.

O pornise spre policlinică pe jos şi se întâlnise cu Baxter în faţa intrării principale. În câteva minute traversaseră FDR Drive şi găsiseră o bancă de unde se vedea East River.

— Dacă e vorba de cum m-am purtat cu Curtis, ştiu, începu Rouche. Sunt un măgar. O s-o invit la cină diseară ca să-mi cer scuze.

— Nu e vorba de asta.

— Atunci e vorba de faptul că m-am dus acolo neînarmat să vorbesc cu el?

— Chiar vrei să mori, Rouche? îl întrebă Baxter verde în faţă.

— Poftim? pufni Rouche.

Părea consternat.

— Vorbesc serios.

— Cum? Nu! Uite ce e, cineva trebuia să meargă şi să…

— Nu mă refer la asta.

— Te referi la faptul că le-am spus să nu-l împuşte? Aveam nevoie de el viu. A fost *cât* pe-aci să obţin un nume de la…

— Nici la asta nu mă refer, îl întrerupse Baxter.

Tăcură amândoi când un bărbat fără adăpost trecu prin spatele lor, împingând un cărucior.

— Nu eram lângă Curtis când a sărit să te salveze. Eram lângă peretele lateral, în spatele Marionetei… cu faţa la tine.

Rouche aşteptă continuarea.

— Te-am văzut zâmbind.

— Zâmbind?

— Când primul glonţ nu l-a doborât şi a ridicat arma spre tine. Ai închis ochii… şi ai zâmbit.

— Aveam gaze la stomac? sugeră Rouche.

— Ştiu ce-am văzut.

Baxter se uită la el, aşteptând o explicaţie.

— Nu ştiu ce să-ţi spun. Nu-mi amintesc să fi zâmbit. Chiar nu văd ce motive aş fi avut să zâmbesc. Dar nu. Te asigur că *nu* vreau să mor… Jur!

— OK, îi spuse Baxter. Dar, din experienţă, când cineva începe să se joace cu propria viaţă, de obicei cei care au de suferit sunt oamenii din jurul lui.

După un moment de tăcere, un porumbel îşi luă zborul de pe o creangă din copacul monocrom din spatele lor. Îl urmăriră amândoi cum se înălţa în zbor spre Insula Roosevelt şi Podul Queensboro, care se profilau la orizont.

— Am dat-o-n bară azi, spuse Rouche, fără a-şi lua ochii de la râu. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme că omul mai trăia. Câteva secunde în plus ar fi putut schimba totul.

— Cum ai fi putut să-ţi dai seama? îl întrebă Baxter.

— Sângera.

— Sângera?

— Era sânge roşu-aprins şi curgea şuvoi din el.

Rouche clătină din cap, nervos pe sine. Se întoarse spre ea.

— Morţii nu sângerează.

— O să ţin minte, îl asigură Baxter.

— Haide, îi spuse Rouche. Avem treabă.

— Ce treabă? Arnolds nu ne-a spus nimic.

— Cum să nu? Ne-a spus că n-a fost alegerea lui să facă asta, că a primit instrucţiuni, a fost manipulat. Asta ridică întrebări cu privire la cei care au comis celelalte crime, nu-i aşa? Poate că niciunul dintre ei n-a fost un adept devotat al vreunui cult secret imaginar – poate că, pur şi simplu, au fost cu toţii manipulaţi de o singură persoană, ca să facă asta.

— De *el,* spuse Baxter, amintindu-şi ce auzise când trăsese cu urechea la conversaţia transmisă prin difuzorul cu sonorităţi metalice.

— De el, încuviinţă Rouche. Am abordat greşit toată treaba. Cred că există o legătură între ucigaşii noştri: cu toţii aveau un punct vulnerabil, ceva cu care să fie şantajaţi, o persoană apropiată care putea fi ameninţată. Dacă identificăm lucrurile astea, vom reuşi să ne dăm seama cine le-ar fi putut exploata.

— Aşadar, de unde începem?

— Echipa care a percheziţionat apartamentul lui Arnolds a găsit un bileţel cu o programare. Mergea la psihiatru.

— Părea să aibă… *probleme,* spuse Baxter cu tact.

— Şi cine altcineva decât psihiatrul lui ne poate spune care erau acele probleme?

CAPITOLUL 13

Sâmbătă, 12 decembrie 2015
2:15 p.m.

Curtis nu era la biroul local când Baxter şi Rouche trecură pe-acolo. Nici nu-i sunase, în ciuda apelurilor de la ei. Neştiind dacă-şi luase doar o pauză prelungită de prânz ca să-şi limpezească gândurile sau dacă se retrăsese definitiv pe ziua de azi, ceea ce ar fi fost de înţeles, se hotărâră să-şi vadă de treabă fără ea.

Adresa cabinetului, pe care Rouche şi-o notase pe dosul palmei, îi conduse la o clădire elegantă de pe East 20th Street, cu vedere spre Parcul Gramercy. Urcară treptele încadrate de coloanele impunătoare ale porticului bogat ornamentat.

Baxter se gândi că era îmbrăcată prea modest, în timp ce străbăteau holul de recepţie impresionant, unde li se spuse să ia loc. Copleşită de numărul de butoane de la automatul de cafea, îşi turnă un pahar cu apă şi se aşeză în faţa lui Rouche, în tăcerea estompată de acorduri de muzică clasică.

— O să ne-ntâlnim cu Curtis la hotel, spuse Rouche, mai mult pentru sine, având în vedere că Baxter nu scosese o vorbă de mai bine de cinci minute. Probabil că are nevoie de un pic de timp.

— S-ar putea să aibă nevoie de mai mult, spuse Baxter, uitându-se cu subînţeles în jur.

— Hmmm…

— Ce e? Ar putea s-o ajute.

— O să-i sugereze, fără îndoială.

— Ai o problemă cu asta? îl întrebă Baxter, un pic în defensivă.

După ce se aşternuse praful pe cazul „Păpuşa de cârpe” şi ea reuşise să-şi acorde răgazul necesar pentru a procesa cele întâmplate, începuse să meargă la terapie. Considerase dintotdeauna că era genul de lucru la care apelau persoane mai slabe ca ea, persoane care nu puteau face faţă încercărilor vieţii de zi cu zi, dar se înşelase. Îi fusese mult mai uşor să-şi exprime sentimentele în faţa unei persoane complet necunoscute decât faţă de toţi cei care o cunoşteau, care ar fi putut s-o judece, care se aşteptau la mai mult de la ea. De-a lungul mai multor şedinţe, reuşise treptat să treacă peste moartea unui prieten apropiat, Benjamin Chambers, un om care fusese mai curând o figură paternă pentru ea decât un simplu coleg.

— N-am nicio problemă cu faptul că alte persoane apelează la asta, îi răspunse Rouche, dar cu siguranţă nu e ceva la care m-aş gândi vreodată să apelez eu.

— Mda, tu eşti o persoană prea puternică pentru a avea probleme, nu-i aşa? se zburli Baxter, conştientă de faptul că îi dezvăluia ceva extrem de personal prin ieşirea asta. Tu eşti *perfect.*

— Sunt *departe* de a fi perfect, îi spuse Rouche calm.

— Crezi? Îţi somezi colegii să-i lase pe alţii să te împuşte. Urli la o prietenă care a omorât un om nevinovat, salvându-ţi viaţa. Zâmbeşti când un ţicnit îndreaptă o armă spre tine.

— Nu începe iar cu asta.

— Tot ce zic e că, dacă există cineva care are nevoie să vorbească despre rahaturile prin care trece… ăla eşti tu.

— Ai terminat? o întrebă Rouche.

Baxter tăcu, intuind că întrecuse măsura. Rămaseră tăcuţi un răstimp, până când recepţionera care-i privea încruntată îşi luă ochii de la ei.

— Eu mă rog, îi spuse Rouche, revenind la atitudinea lui afabilă. Acolo am fost cât eraţi voi la spital. Acolo vorbesc *eu* despre „rahaturile” prin care trec, *zi de zi,* pentru că mă tem că am mai multe de spus decât oricine.

Ceva din tonul lui Rouche îi spuse că era sincer.

— Mi-ai înţeles greşit rezervele, continuă Rouche. Nu judec persoana care caută un ajutor; cu *toţii* o facem. În persoana plătită să asculte nu am încredere. Pentru că ideea că există cineva care ştie totul despre mine, tot ce mă străduiesc din răsputeri să ascund, mă îngrozeşte – cum ar trebui să îngrozească pe oricine. *Nimeni* n-ar trebui să aibă o *asemenea* putere asupra ta.

Baxter nu-şi pusese niciodată problema în termenii ăştia, învestind-o pe doctoriţa autoritară cu o aură de detaşare profesională. Oare se amăgise cu gândul că o persoană care lucra în acest domeniu era obligată să respecte un cod de legi şi o etichetă mai stricte decât cele pe care Baxter le încălca regulat în propria ei branşă?

Tocmai începuse să analizeze fiecare conversaţie pe care o avusese cu terapeuta, când recepţionista îi pofti în biroul domnului doctor Arun. Biroul lui luxos oferea o versiune mai relaxată a anticamerei, cu un arbust de strajă în dreptul ferestrei. Îi invită să ia loc în faţa biroului lui ordonat. Pe birou se afla un dosar gros, pe care era scris numele lui Glenn Arnolds.

— Mi-aţi putea arăta legitimaţiile înainte să începem? îi întrebă doctorul ferm, dar politicos.

Ridică din sprânceană când se uită la legitimaţia lui Baxter de la Scotland Yard, dar nu comentă.

— Aşadar, înţeleg că doriţi nişte informaţii cu privire la unul dintre pacienţii mei. Bănuiesc că nu e cazul să vă spun că majoritatea informaţiilor de aici sunt protejate de relaţia de confidenţialitate dintre doctor şi pacient.

— Pacientul a decedat, i-o trânti Baxter.

— Oh! exclamă doctorul. Îmi pare rău să aud aşa ceva. Dar asta nu schimbă faptul că…

— A ucis pe cineva, continuă Baxter.

Tehnic vorbind, era o minciună, dar era mult mai simplu decât ce se întâmplase de fapt.

— Înţeleg.

— Probabil prin cea mai sinistră şi şocantă metodă la care a asistat vreodată oricare dintre noi.

— *Aşa deci,* spuse doctorul, în timp ce îi veneau în minte relatările terifiante despre evenimentele de la Grand Central Terminal. În regulă. Ce vreţi să ştiţi?

Glenn Arnolds fusese diagnosticat cu tulburare schizoidă acută la vârsta de 10 ani, tulburare atribuită morţii premature a fratelui său geamăn, cu un an mai devreme, în urma unui anevrism. Glenn îşi dusese viaţa aşteptându-se să aibă aceeaşi soartă cât de curând, abordare la care contribuise şi predispoziţia lui pentru migrene grave. Îşi dusese viaţa aşteptându-şi efectiv moartea, în timp ce jelea moartea fratelui său geamăn. Din acest motiv, devenise din ce în ce mai deprimat şi retras şi asta îl făcuse să nu pună mare preţ pe viaţă, considerând-o la fel de efemeră cum fusese în cazul fratelui său.

Se transferase la cabinetul din Gramercy cu trei ani în urmă, nu ratase nicio şedinţă şi făcuse progrese importante atât în şedinţele individuale, cât şi în cele de grup. Cu excepţia unor episoade depresive minore, simptomele lui psihotice fuseseră ţinute sub control, cu ajutorul medicamentelor date cu reţetă. Pe scurt, nu dăduse niciodată nici cel mai mic semn c-ar putea deveni violent, faţă de nimeni.

— Cum plătea pentru plăcerea companiei dumitale? îl întrebă Rouche pe doctor.

Baxter se întrebă dacă formulase anume întrebarea ca şi cum psihiatrul ar fi fost o prostituată de lux.

— Nu pare că serviciile voastre ar fi ieftine.

— Avea asigurare de sănătate, îi răspunse doctorul, doar cu o undă de ofensă în glas. O asigurare *foarte bună.* Cred că, la moartea fratelui geamăn, părinţii i-au făcut cea mai bună poliţă pe care şi-au permis-o. Dat fiind că problemele lui mentale au fost diagnosticate ulterior…

Doctorul încheie propoziţia ridicând din umeri.

— Şi, după părerea dumitale ca „specialist”…

Baxter se uită chiorâş la el.

— …ce impresie ţi-a făcut Glenn în ultimele câteva săptămâni? îl întrebă Rouche.

— Poftim?

— A dat vreun semn că boala ar fi recidivat? Sau întrerupsese tratamentul, poate?

— Păi, n-am de unde să ştiu, le spuse doctorul nedumerit. Eu nu l-am întâlnit niciodată.

— Poftim? exclamă Baxter.

— Prima şedinţă era programată pentru săptămâna viitoare. Îmi pare rău. Am crezut că ştiţi. Am preluat pacienţii doctorului Bantham. El nu mai lucrează la cabinet de vinerea trecută.

Baxter şi Rouche se uitară unul la altul.

— De vinerea trecută? întrebă Baxter. A fost o demisie anunţată din timp?

— Oh, da. Eu am dat interviu pentru acest post, acum vreo două luni bune.

Baxter oftă – chiar crezuse că au dat de ceva.

— Chiar şi-aşa va trebui să stăm de vorbă cu el, îi spuse Rouche doctorului. Credeţi că ne-aţi putea găsi nişte date de contact?

* * *

Nu le răspunsese nimeni la niciunul din numerele de telefon primite de la recepţionera fioroasă. Le printase o adresă de contact a doctorului Bantham, undeva în Comitatul Westchester, la aproximativ 50 de minute de mers cu maşina din Manhattan. În condiţiile în care FBI-ul încă încerca să identifice victima lui Glenn Arnolds, cadavrul lui Glenn era undeva pe circuitul dintre morga spitalului şi laboratorul medicului legist, iar Curtis îi ignora, deciseră că merita să rişte să bată drumul degeaba până la Rye, ca să-i facă o vizită doctorului.

Baxter nu avea mari aşteptări, în timp ce-i citea indicaţiile lui Rouche.

— Cum mergem cu terenul de golf pe stânga, ar trebui să trecem cât de curând pârâul Beaver Swamp şi, apoi, o luăm pe prima la dreapta de pe Locust Avenue.

— Minunat!

Traseră pe o străduţă înfundată, idilică. Se vedea că ninsese abundent în nordul oraşului. Zăpada de câteva degete stătea în echilibru pe gardurile vii tăiate perfect, aliniate de-o parte şi de alta a aleilor largi, care fuseseră curăţate astfel încât se vedea pietrişul umed dedesubt. Oameni de zăpadă perfect alcătuiţi se înălţau falnic în grădinile generoase, înconjuraţi de urme minuscule de paşi. Fiecare casă era împodobită cu pereţi laterali din lemn în diverse nuanţe, care dădeau o tentă scandinavă scenei hibernale. Era greu să-ţi închipui că erau doar la o oră distanţă cu maşina de nebunia din Times Square.

— Am o bănuială că arhitectul urbanist şi-a dorit să ţină locul ăsta secret, spuse Rouche, în timp ce se uita la numerele caselor.

Îşi imagină involuntar, cu jind, cum ar fi fost dacă familia lui s-ar fi mutat într-una din casele astea de vis.

— Asta cum s-o numi, Aleea Rahatului de Câine?

Baxter râse şi zgomotul neobişnuit îl făcu şi pe Rouche să râdă.

Intrară pe o alee aflată la capătul străzii chiar când se activară senzorii automaţi care duceau spre garajul triplu, la lăsarea serii. Nu părea prea încurajator. Nu se vedea nicio lumină în casă şi, spre deosebire de proprietăţile învecinate, un strat imaculat de zăpadă acoperea aleea, grădina şi cărarea care ducea spre uşa de la intrare.

Parcară şi coborâră în grădina tăcută. Se auzea clinchetul unor clopoţei de vânt în adierea brizei, dinspre terasa unei alte case, şi, undeva, în depărtare, se auzea o maşină mergând cu viteză. Pe Baxter o şocă gerul; părea să fie cu câteva grade mai frig decât în oraş. O porniră scârţâind spre intrare prin lumina amurgului, în care copacii înalţi din jur se vedeau din ce în ce mai nelămurit şi mai stins cu fiecare clipă care trecea.

Rouche sună la uşă.

Niciun răspuns.

Baxter călca prin stratul de flori, ca să tragă cu ochiul printr-o fereastră mare, cu rama acoperită de luminiţe stinse, care-i amintiră de casa părăginită în care locuia familia lui Rouche. Miji ochii, încercând să desluşească ceva prin întuneric. I se păru că zăreşte o undă de lumină caldă, ca de foc, venind dintr-o altă cameră.

— S-ar putea să fie o lumină aprinsă, îi strigă lui Rouche, în timp ce el bătea în uşă.

Mai călcă prin câteva straturi de flori, luă colţul şi trase cu ochiul pe ferestrele laterale, unde i se păruse că vede lumină. Dar înăuntru era întuneric beznă. Oftă şi se întoarse la Rouche.

— Probabil că sunt plecaţi în vacanţă. Se apropie Crăciunul, totuşi.

— Probabil.

— Vrei să încercăm la vecini?

— Neah, nu acum. E prea frig. O să-i las o carte de vizită şi putem să dăm nişte telefoane mâine-dimineaţă, îi spuse Rouche, pornind-o deja spre maşină, unde era cald.

— *Plus* c-ai promis că ne inviţi la cină în seara asta, îi aminti Baxter.

— Mda, mă rog, asta *dacă* o găsim pe Curtis. Cu tine n-am fost măgar.

— Ai fost un pic.

— Mda, zâmbi Rouche, poate un pic.

Se urcară la loc în maşină, pornind încălzirea. Rouche ieşi în marşarier de pe aleea lungă, ghidat de luminiţele scânteietoare care împodobeau casa de vizavi. După ce mai aruncă o ultimă privire spre casa lui de vis, coborî de pe bordură şi o porniră înapoi spre Manhattan.

Trecură câteva minute, răstimp în care se întunecă de-a binelea. Şi apoi, undeva în străfundurile casei pustii se aprinse din nou lumina caldă, străpungând întunericul.

* * *

Thomas se trezi cu capul pe masa din bucătărie, cu posteriorul lui Echo îndesat în faţă. Se ridică în capul oaselor şi văzu că ceasul de la aragaz arăta ora 2:19 a.m. Ce mai rămăsese din cina pregătită pentru el şi Baxter zăcea în mijlocul mesei, lângă telefon: niciun SMS, niciun apel ratat.

Urmărise pas cu pas ultimele ştiri de la New York în decursul zilei, presupunând că Baxter era implicată într-un fel sau altul. Rezistase impulsului copleşitor de a o contacta, doar ca să se asigure că e bine, să-i spună că poate conta pe el, dacă simţea nevoia să stea de vorbă cu cineva.

Simţea cum îi scapă printre degete de câteva luni încoace, nu că ar fi putut spune că fusese vreodată *a lui* de fapt şi de drept. Părea că, cu cât se străduia mai mult să se agaţe de ea, cu atât mai mult o îndepărta. Până şi Edmunds îl avertizase să n-o preseze. El nu se considerase niciodată genul care are nevoie de atenţie, din contră, de fapt. Era un bărbat sigur pe el şi independent. Dar, din cauza sacrificiilor absurde pe care le presupunea profesia lui Baxter, era într-o stare de anxietate constantă.

Oare era genul „sufocant”, pentru că voia să afle dacă prietena lui mai trăieşte?

Baxter nu dormea nopţi de-a rândul şi zile întregi putea trăi doar cu cafea. Putea să mişune prin orice zonă, la orice oră, în compania celor mai dubioşi indivizi din Londra. Se obişnuise în aşa măsură cu ororile la care asistase, încât devenise imună la lucrurile astea. Şi *asta* îl îngrijora cel mai tare: Baxter nu se temea de nimic.

Teama era un lucru bun. Te ţinea pe fază. Te apăra de primejdii.

Se ridică, luă farfuria pe care o pusese deoparte pentru Baxter, pentru orice eventualitate, şi răsturnă mâncarea în vasul lui Echo, care îl privi cu dispreţ, ca şi cum tocmai întinase nişte crutoane numai bune.

— Noapte bună, Echo, îi zise.

Stinse lumina şi merse să se culce.

* * *

Cearcănele lui Edmunds arătau sinistru, scoase în evidenţă de lumina răspândită de ecranul laptopului. Puse de ceai şi se văzu silit să-şi scoată puloverul gros, pentru că aeroterma micuţă se autodepăşise. Dacă veioza la lumina căreia lucra n-ar fi fost fixată deasupra unei maşini de tuns iarba, mai că s-ar fi convins să se află într-un loc mai elegant decât în şopronul lui dărăpănat.

Studia de câteva ore bune situaţia financiară a persoanelor care comiseseră crimele. Blake fusese băiat bun şi îl ţinuse la curent cu ancheta poliţiei metropolitane cu privire la Patrick Peter Ferguson, incendiatorul în vârstă de 61 de ani, care o ucisese pe poliţistă. Asta cu condiţia ca Edmunds să-i pună o vorbă bună la Baxter, ceea ce, desigur, n-avea de gând să facă.

Din cauză că Dominic Burrell fusese închis, lui Edmunds îi luase doar câteva minute să-i parcurgă conturile. Nu se putea spune acelaşi lucru despre Marcus Townsend, cel care comisese prima crimă, după care plonjase de pe pod.

Deşi scrisă sub forma unei liste interminabile de tranzacţii şi balanţe, istoria lui financiară se dovedise o lectură captivantă. Edmunds identifică prima lui incursiune timidă în lumea tranzacţiilor ilicite, urmărind cum prindea curaj pe măsură ce îşi umfla conturile.

Dezastrul fusese inevitabil. Pe măsură ce escrocheriile deveneau din ce în ce mai flagrante, Edmunds sesiză dependenţa pe care o trădau cifrele, până la oprirea subită a tranzacţiilor pe la jumătatea lui 2007, semn că Townsend făcuse cea mai mare greşeală cu putinţă. Edmunds îşi imagina scena: cum descinseseră poliţiştii la birou, cum parcurseseră registrele, speriindu-l şi împingându-l să se dea de gol printr-o scădere abruptă a profiturilor personale, cum el îşi recunoscuse vinovăţia în încercarea de a scăpa. De-aici încolo, povestea lui Townsend devenise una tragică: amendă peste amendă îi măcinaseră averea, până când valoarea puţinelor active pe care le mai avea se prăbuşise odată cu crahul global.

Fusese ruinat.

Înainte de a trece la conturile lui Eduardo Medina, Edmunds intră pe pagina programului „De pe străzi pe culmi”, din care Townsend încă mai făcea parte când suspendase un cadavru deasupra Podului Brooklyn. Era genul de chestie care te inspiră, să vezi fotografiile unor oameni fără adăpost, care păreau prea rupţi de societate pentru a putea să se mai reintegreze vreodată, îmbrăcaţi în costum şi cravată în prima zi de lucru. Poate că din cauza asta Edmunds adăstă pe pagină mai mult decât ar fi făcut-o în mod obişnuit.

Dădu peste un link inserat într-una din poveşti, care îi atrase atenţia. Dădu clic pe el şi fu purtat la o altă secţiune a site-ului. De-abia apucă să ajungă la al treilea articol de pe listă, că-şi răsturnă zaţul de la cafea în poală, de emoţie. Se uită la ceas, numără orele pe degete şi-apoi o sună pe Baxter.

* * *

Baxter dormea buştean. O găsiseră pe Curtis la hotel până la urmă, Rouche îşi ceruse scuze sincer şi tânăra acceptase, fără tragere de inimă, să ia cina cu ei. Erau cu toţii cam storşi după o zi plină, aşa că se retrăseseră devreme ca să se poată urni în zori a doua zi.

Baxter întinse mâna spre telefonul care vibra.

— Edmunds? gemu.

— Dormeai? o întrebă el, pe un ton uşor dojenitor.

— Da! Culmea. Tu ce treabă ai – e ora… Nu, stai aşa, nu e. Tu de ce nu dormi?

— Parcurg dosarele pe care mi le-ai trimis, îi spuse Edmunds, ca şi cum ar fi fost evident.

Baxter căscă.

— Te simţi bine? o întrebă.

Învăţase într-un final cum trebuia s-o iei pe Baxter. Dacă ea voia să-i spună ceva despre ce se întâmplase în cursul dimineţii la Grand Central, o să-i spună. Dacă nu, va primi un răspuns monosilabic şi vor depăşi momentul până când ea avea chef să vorbească.

— Mda.

— Am nevoie să-mi mai faci rost de nişte chestii, îi spuse Edmunds.

— Ştiu. O să-ţi trimit dosarele legate de crima de pe Mall şi de Grand Central mâine.

— Am deja dosarul de la Londra.

Baxter nici nu voia să ştie cum îl obţinuse, aşa că decise să nu-l întrebe.

— Am nevoie de fişele medicale ale tuturor, îi spuse Edmunds.

— Fişe medicale? OK. Cauţi ceva anume?

— Nu ştiu. E doar o intuiţie.

Baxter avea încredere în intuiţia lui Edmunds, chiar mai mult decât în intuiţia proprie.

— Ţi le trimit mâine. Adică azi, mai târziu.

— Mulţam. Te las să te culci la loc. Noapte bună!

— Edmunds?

— Mda?

— Nu uita de ce te-ai retras din echipă de fapt.

Edmunds înţelese ce i se spunea printre rânduri. Era modul lui Baxter de a-i spune că-şi face griji pentru el. Zâmbi involuntar.

— Nu uit.

CAPITOLUL 14

Duminică, 13 decembrie 2015
7:42 a.m.

— Posedare!

Aflată în camera ei de hotel, Baxter tocmai se îmbrăca, când regretă pe dată că dăduse drumul la televizor. Deşi nu era surprinsă să descopere că ultimele crime erau dezbătute într-una dintre cele mai populare emisiuni matinale din ţară, conversaţia părea să fi intrat pe un teritoriu inedit.

— Posedare? întrebă unul din prezentatorii cu un aer imaculat, adresându-i-se predicatorului care stârnea întotdeauna controverse.

— Exact… posedare, încuviinţă pastorul Jerry Pilsner Jr., vorbind tărăgănat, cu un accent pronunţat din sudul Statelor Unite. Lucrarea unei entităţi străvechi, care se mută de la un suflet bolnav la altul, mânată de o sete nepotolită de durere şi chin, pe care le revarsă, fără deosebire, asupra celor slabi şi păcătoşi… Există o singură *cale să* ne apărăm… *Singura* izbăvire este Dumnezeu!

— Aşadar, începu precaut cealaltă gazdă a emisiunii, o femeie, vorbim de… *spirite* aici?

— De îngeri.

Femeia părea nedumerită şi se întoarse spre colegul ei, semn că era rândul lui să pună o întrebare.

— De îngeri căzuţi, explică pastorul.

— Şi… se poticni prezentatorul, vreţi să spuneţi că aceşti îngeri căzuţi…

— Doar unul, îl întrerupse pastorul. E de-ajuns unul singur.

— Deci acest înger căzut, oricine ar fi…

— Oh, ştiu *exact* cine este, interveni din nou invitatul, blocându-i complet pe prezentatori. Am ştiut dintotdeauna cine este. Pot să vă spun şi cum îl cheamă, dacă vreţi… Unul din numele lui este…

Amândoi prezentatorii se aplecară curioşi spre el, perfect conştienţi de faptul că tocmai creau un moment antologic în istoria emisiunilor de senzaţie.

— *...Azazel,* şopti pastorul, moment în care emisiunea a fost întreruptă la ţanc de o pauză publicitară.

Baxter realiză că i se ridicase părul pe ceafă, în timp ce pe ecran se derula o reclamă animată, ţipătoare şi gălăgioasă, la ultima invenţie în materie de dulciuri cu aromă de fructe.

Pastorul ţinuse o pledoarie înflăcărată şi, ce-i drept, găsise o explicaţie care unea crimele bizare, ceea ce nu reuşiseră să facă Scotland Yard-ul, Poliţia newyorkeză, FBI-ul şi CIA-ul laolaltă. Dar apoi o luă cu frig când emisiunea reveni, prezentând imagini filmate la bisericuţa albă de lemn a pastorului, izolată la capătul unui drum neasfaltat care traversa un câmp imens, arid.

Enoriaşii veniseră şi de la trei oraşe distanţă, ieşind dintre copaci ca nişte năluci, îmbrăcaţi în hainele de sărbătoare, nu cumva să rămână neizbăviţi. Mulţimea care înconjura clădirea şubredă se înşira pe cinci rânduri şi sorbea fiecare cuvânt al pastorului, adresat celor care voiau să fie mântuiţi.

Ceva din scena respectivă i se păru de-a dreptul sinistru: oamenii ăştia din străfundurile Americii, înghesuindu-se ca oile, lăsându-se cu totul pe mâna păstorului oportunist, care n-avea nicio rezervă în a exploata fără ruşine necazurile din viaţa reală ale altora pentru a-şi promova vrăjelile, mai având şi tupeul să numească victimele, două dintre ele care fuseseră poliţişti, „slabi şi păcătoşi”.

Oh, Doamne, chiar ura religia!

Nereuşind să se dezlipească de ecran, îl urmări pe pastor, împărtăşindu-şi gândurile de final cu publicul fermecat pe care-l avea dinainte, precum şi cu toţi cei care-şi căutau izbăvirea aşezaţi pe canapea, la ei acasă.

— Ştiţi, mă uit la oamenii de ispravă aflaţi azi aici, mă uit la mine în oglindă, şi ştiţi ce văd?

Enoriaşii aşteptau răspunsul cu răsuflarea tăiată.

— Nişte păcătoşi... Văd nişte păcătoşi. Nu e *niciunul* dintre noi perfect. Dar, ca slujitori ai Domnului, ne dedicăm viaţa încercării de a deveni mai buni!

Se auziră ropote de aplauze din public, murmure de încuviinţare şi câte un „Amin” stingher.

— Dar apoi, continuă pastorul, mă uit şi mai departe. Mă uit la lumea asta în care trăim şi ştiţi ce simt atunci? Mă înspăimântă. Văd *atâta* ură, *atâta* cruzime, *atâta* răutate. Putem *barem* să căutăm ajutorul în Biserică? Când nu mai departe de săptămâna trecută *încă* un membru al clerului – un om care ar trebui să fie una cu Domnul – a fost acuzat că a molestat un băiat de şapte ani! Ăla *nu* e un loc bun! Îl *iubesc* pe Dumnezeu, dar El *nu* e acolo!

Un profesionist de primă mână, pastorul îşi luă ochii de la publicul fascinat şi se uită direct în cameră.

— Mă adresez tuturor necredincioşilor acum… Vreau să vă puneţi nişte întrebări:

„Şi *dacă* există Dumnezeu?

Şi *dacă* există raiul?

Şi *dacă* există iadul?

Şi *dacă*… pur şi simplu *dacă*… suntem deja cu *toţii* acolo?”

* * *

Baxter închise telefonul şi oftă din rărunchi. Prin geamul fumuriu, dar nu chiar mat, o întrezări pe Lennox ridicându-se de la birou ca s-o îmbrăţişeze pe Curtis, un gest liniştitor, dar, fără îndoială, stingheritor. S-ar părea că agentul special responsabil n-avea s-o arunce în gura lupului, cum se anticipase. Baxter încercă să şi-o imagineze pe Vanita procedând la fel în cazul ei şi scutură din cap, deoarece ideea i se părea absurdă.

Tocmai se conversase vreme de 35 de minute cu comandantul ei. De-abia apucaseră să discute în ajun, după evenimentele de la Grand Central Terminal. După ce-şi manifestase preocuparea pentru starea emoţională a lui Baxter, cum cerea protocolul, Vanita dorise să afle toate detaliile, ca să se asigure că totul corespundea cu raportul trimis de americani. Discutaseră probabilitatea iminentă ca o crimă la fel de şocantă să aibă loc la Londra, precum şi faptul îngrijorător că nu se făcuseră progrese de nicio parte, şi conveniseră că era mai bine ca Baxter să rămână la New York ca reprezentant al poliţiei metropolitane, în vreme ce Vanita continua să coordoneze ancheta din Londra.

Cât aşteptă să se termine discuţia dintre Lennox şi Curtis, îi scrise un mesaj rapid lui Thomas. Uitase complet să-l anunţe că nu mai vine acasă şi realiză că, probabil, faptul că nu-l contactase avea să intensifice tensiunea mocnită dintre ei.

Hei. Ce face Echo? vorbim mai târziu? ☺

Lennox ieşi din birou, urmată de Curtis.

— Vă rog, se poate ca toată lumea care lucrează la caz să se reunească azi, în sala de şedinţe?

Peste o treime dintre cei aflaţi în birou se ridicară şi se înghesuiră în încăpere, unii fiind siliţi să rămână pe-afară, trăgând cu urechea la ce se discuta dinăuntru, amintindu-i lui Baxter de scenele din faţa bisericii pastorului Jerry Pilsner Jr. Baxter se strecură printre ei şi li se alătură lui Rouche, Curtis şi Lennox în faţă. Rouche notase pe tabla magnetică detalii despre cei cinci ucigaşi:

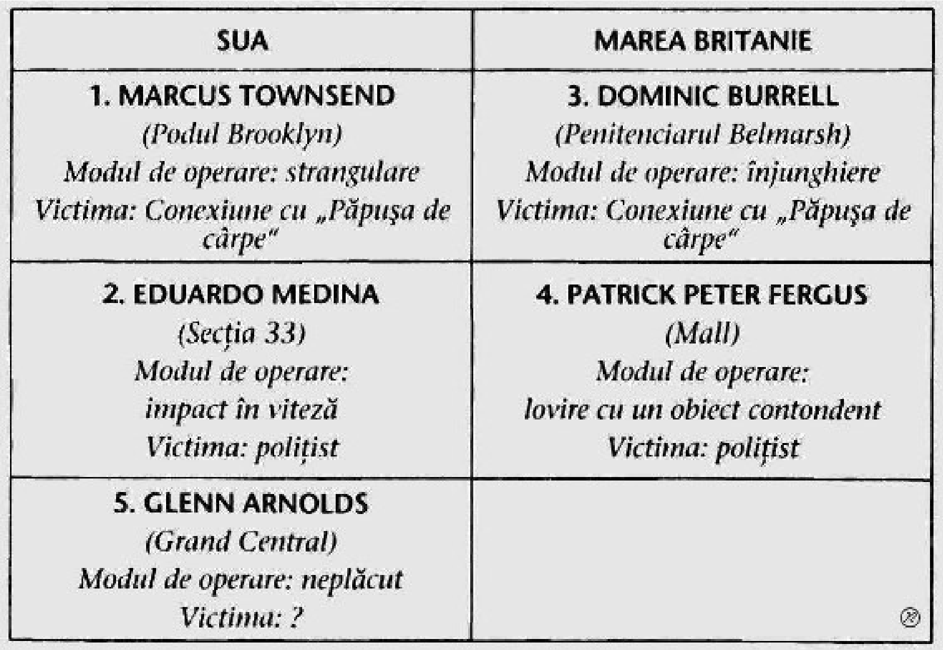

SUA	MAREA BRITANIE
1. MARCUS TOWNSEND *(Podul Brooklyn)* *Modul de operare: strangulare* *Victima: Conexiune cu „Păpuşa de cârpe"*	**3. DOMINIC BURRELL** *(Penitenciarul Belmarsh)* *Modul de operare: înjunghiere* *Victima: Conexiune cu „Păpuşa de cârpe"*
2. EDUARDO MEDINA *(Secția 33)* *Modul de operare:* *impact în viteză* *Victima: polițist*	**4. PATRICK PETER FERGUS** *(Mall)* *Modul de operare:* *lovire cu un obiect contondent* *Victima: polițist*
5. GLENN ARNOLDS *(Grand Central)* *Modul de operare: neplăcut* *Victima: ?*	

— E toată lumea aici? întrebă Lennox, o întrebare de prisos având în vedere că mai mulţi oameni se aflau dincolo de zid. Bun. Pentru aceia dintre voi care încă nu i-aţi cunoscut – inspector-şef Baxter, din cadrul poliţiei metropolitane, şi agentul special Rooch, de la CIA.

— Rouche, o corectă bărbatul.

— Ruch? încercă ea.

— Nu se pronunţă Roach? întrebă un bărbat musculos aşezat în primul rând.

— Nu, spuse Rouche, stupefiat că (1) individul îl credea într-atât de prost, încât să nu ştie cum îl cheamă şi (2) că şi alte persoane din public încercau la rândul lor să-i rostească numele, iscându-se un cor monoton de pronunţii greşite.

— Rooze?

— Roze?

— Rooshy?

— Rouche, îi corectă el din nou, politicos.

— Vecina mea îl pronunţă *categoric* Roach, insistă bărbatul din primul rând.

— Poate pentru că o *cheamă* Roach? sugeră Rouche.

— Se pronunţă Rouche, le spuse Curtis. Ca „uş”.

— Gata! Gata! strigă Lennox, încercând să acopere gălăgia. Am putea să revenim la tema noastră, *vă rog?* Linişte! Îi dau cuvântul agentului... Rouche.

Rouche se ridică în picioare.

— Deci... aceştia sunt ucigaşii noştri, începu, arătând spre tablă, prezentaţi într-o formă condensată, uşor de parcurs, ca să ne asigurăm că suntem cu toţii la curent. Poate să-mi spună vreunul dintre voi ce putem constata de-aici? întrebă, ca şi cum s-ar fi adresat unor şcolari.

Vecinul doamnei Roach îşi drese glasul.

— Nişte jeguri au omorât doi dintre oamenii noştri şi, pentru asta, o să le-o tragem... Ura!

Bărbatul solid se aclamă singur şi apoi începu să se aplaude, iar mai mulţi din colegii lui îi urmară exemplul.

— Haideţi! strigă entuziasmat.

— OK, încuviinţă Rouche răbdător. Ceva un pic mai tangibil? Da?

— Există un paralelism între crimele comise la New York şi cele de la Londra.

— Absolut, zise Rouche, ceea ce înseamnă că o crimă „neplăcută – semn de întrebare” va fi comisă la Londra, cât de curând şi asta ridică întrebarea „de ce?”. Din ce motiv ar vrea cineva să declare război acestor două oraşe şi doar lor?

— Din cauza Burselor de valori? strigă cineva.

— O concentrare mare a avuţiei?

— Atenţia mass-media?

— Şi trebuie să explorăm toate aceste direcţii, le spuse Rouche. În regulă. Ce altceva ne mai spune lista?

— Modul de operare, se auzi o voce de dincolo de zid.

Poliţista îşi croi drum până în faţă.

— De fiecare dată, modul de operare a fost altul, ceea ce sugerează o oarecare independenţă. În mod vădit, acestor indivizi li se oferă o ţintă, poate şi un interval temporal, dar s-ar părea că restul e lăsat la latitudinea lor.

— Excelent! o lăudă Rouche. Şi asta mă aduce la următorul punct – trebuie să ne concentrăm la aceste persoane ca indivizi. Glenn Arnolds nu voia să facă rău nimănui… Nu voia asta, de fapt. Era manipulat. Vrem să vă împărţim în cinci echipe. Fiecărei echipe îi va fi alocat unul dintre ucigaşi. Treaba voastră va fi să identificaţi orice punct slab al lor, care ar fi putut fi exploatat. Ce-mi vine în minte pe moment: Townsend – nevoia de bani, Medina – statutul de imigrant, Burrell – beneficii pe care le poţi avea în închisoare, droguri sau o poziţie mai bună, Fergus – mama bolnavă, Arnolds – fratele care a murit şi sănătatea lui mintală.

Poliţiştii îl ascultau atent şi luau notiţe.

— De asemenea, Baxter aici de faţă a solicitat să-i fie transmise fişele medicale ale tuturor, cât de curând se poate, adăugă.

Rouche observă privirea întrebătoare pe care i-o aruncă Lennox lui Curtis.

— O să eliberez de îndatoriri orice alţi agenţi de care mă pot lipsi, îi spuse Lennox.

Rouche încuviinţă recunoscător.

— Dacă găsiţi ceva, orice ar fi, spuse Rouche, adresându-se din nou întregului grup, vă rog să ne contactaţi imediat, pe mine, pe Curtis sau pe Baxter. Lucrând împreună, noi trei vom avea o vedere de ansamblu asupra cazului şi ar trebui să putem observa orice similitudini sau configuraţii care apar. Mulţumesc frumos!

Cuvântul de încheiere al lui Rouche le dădu semnalul că erau liberi să plece.

Lennox veni să stea de vorbă cu el, Baxter şi Curtis, în cerc închis.

— Am mai multe şedinţe şi conferinţe de presă programate, le spuse. S-ar putea să am nevoie de dumneata toată ziua, inspector-şef Baxter.

Baxter bănuise.

— Ce planuri aveţi? întrebă Lennox, fără a se adresa cuiva anume.

— Mai întâi, mergem să discutăm cu legiştii. Au primit ambele cadavre de ieri şi sperăm că au reuşit să identifice… victima, spuse Rouche, alegându-şi cu grijă cuvintele în prezenţa lui Curtis. Echipa care se ocupă de Arnolds încearcă să-i dea de urmă psihiatrului care-l trata şi stă de vorbă cu prietenii şi vecinii lui, aşa că, probabil, ulterior, vom urma una din aceste piste.

— Prea bine.

Lennox o opri pe Curtis în drum spre ieşire, în timp ce Baxter şi Rouche o ţineau înainte.

— La ce-i trebuie fişele medicale?

— Nu sunt sigură.

— Află. Nu uita ce-am discutat. După ce s-a întâmplat, e mai important ca oricând ca *noi* să rezolvăm cazul. Dacă îţi ascunde ceva, n-o să mă codesc s-o urc în primul avion.

— Am înţeles.

Lennox încuviinţă şi, apoi, se dădu la o parte, lăsând-o pe Curtis să-şi prindă colegii din urmă.

* * *

— Aşadar, Glenn Arnolds îşi *lua* în continuare tratamentul? întrebă Curtis nedumerită.

— Nu, dar lua un tratament, îi răspunse femeia minionă criptic, privind-o peste ramele ochelarilor de citit.

Curtis îşi aminti că o întâlnise de mai multe ori pe legistă. La urma urmelor, Stormy Day[6] nu era un nume pe care să-l uiţi uşor. Dacă-şi amintea bine, era complet firesc să te simţi nedumerit în prezenţa femeii. Stormy le întinse lui Curtis şi Rouche un dosar în care era o foaie printată: rezultatele analizelor de sânge efectuate în cadrul autopsiei. Niciunul din ei nu ştia cum să le interpreteze.

Se aflau în anticamera Centrului Hirsch de Servicii Medico-Legale, aflat în subordinea Biroului Medicului Legist-Şef, pe East 26th Street. Dat fiind că aceasta era una din numeroasele clădiri auxiliare din incinta centrului medical, cele două cadavre fuseseră transportate doar cale de trei străzi spre sud, de la secţia de Urgenţe a spitalului NYU Langone. Se întâlneau în acest loc neobişnuit pentru că, fără ştirea lui Curtis, Rouche sunase dinainte şi solicitase să nu mai vină în contact cu cadavrele.

---

[6] În traducere: „Zi furtunoasă” *(N. t.).*

Ea s-ar fi simţit jignită dacă ar fi aflat, dar Rouche îi citise uşurarea pe faţă când fusese invitată să ia loc în anticamera aerisită şi luminată, în loc să fie conduşi în laboratoarele întunecoase din măruntaiele clădirii, unde ar fi trebuit să dea cu ochii de cadavrul palid al bărbatului pe care-l împuşcase.

Baxter încă nu ajunsese. Nici măcar nu reuşise să evadeze din biroul local înainte ca Lennox s-o „răpească” pentru cine ştie ce conferinţă de presă.

Stormy arătă spre pagina incomprehensibilă pe care o ţinea în mână Curtis.

— Nu ştiu exact ce lua, dar n-ar fi trebuit să le ia, sub *nicio* formă. Nu se vede practic nici urmă din medicamentele antipsihotice care îi fuseseră recomandate, dar am găsit urme de ETH-LAD şi benzodiazepină.

Curtis nu reacţionă în niciun fel.

— Printre efectele secundare ale benzodiazepinei se numără şi tendinţele sinucigaşe.

— Oh!

— Iar ETH-LAD e un fel de frate mai mic al LSD-ului. Probabil, două dintre cele mai nasoale chestii pe care le-ar fi putut lua cineva cu problemele lui Arnolds: halucinaţii, pierderea contactului cu realitatea. Şi asta pe lângă simptomele de retragere produse de întreruperea tratamentului antipsihotic. Tipul era în ultimul hal, cred şi eu că tavanul de la Grand Central ar fi prins viaţă pentru el!

Realizând că, probabil, era mai bine să nu-şi împărtăşească amintirile din tinereţea hippie cu un public atât de conservator, îşi drese glasul şi continuă:

— Am trimis un eşantion de sânge la Quantico, pentru teste mai detaliate, şi am cerut să mi se trimită orice alte medicamente vor găsi la el acasă.

— Mă ocup eu de asta, îi spuse Curtis, însemnându-şi în agendă.

— Asta e tot ce vă pot spune despre Arnolds, în afară de chestiile evidente. Drept să spun, e o situaţie oarecum bizară. În mod normal, cadavrul ar fi rămas la locul crimei, dar, din cauza naturii incidentului, e acoperit de sângele şi ţesutul altcuiva, s-a plimbat cu ambulanţa şi a trebuit să fie decuplat de celălalt, la Urgenţe. Practic, probabil că jumătate din populaţia New Yorkului l-a împuns cu ceva până acum. Gradul de contaminare şi ingerinţă post-mortem e problematic, ca să mă exprim eufemistic.

— Care-i treaba cu victima? o întrebă Rouche.

— Noah French. Dat dispărut acum două zile. Lucra la unul din chioşcurile de bilete din Grand Central.

Rouche părea impresionat.

— N-a trebuit nici măcar să fac vreo analiză ca să-l identific, continuă Stormy. Avea un tatuaj pe antebraţ: „K.E.F. 3-6-2012”. Clar era vorba de fiul sau fiica lui. Am comparat iniţialele cu naşterile înregistrate în New York şi împrejurimi în data respectivă şi am găsit una singură care corespundea.

— Genial, zâmbi Rouche.

— Aşa ziceam şi eu. A fost drogat: o substanţă opioidă. Toate detaliile sunt în dosar.

O persoană aflată la recepţie îi distrase atenţia lui Stormy.

— E cu voi?

Întorcându-se, dădură cu ochii de Baxter, care se pregătea să se ia la ceartă cu bărbatul de la recepţie, care, în mod vădit, habar n-avea despre ce e vorba. Stormy se ridică, spre a interveni, înainte ca situaţia să scape de sub control.

Rouche se întoarse spre Curtis.

— Avem o pistă în toată regula, îi zise. *Trebuie* să discutăm cu psihiatrul ăsta.

— Mda. O să discutăm, îi zise Curtis.

Deschise din nou dosarul la analizele de sânge, desfăcu copcile de metal şi scoase foaia printată.

Rouche părea nedumerit.

— Ăăă… ce faci? o întrebă.

— Respect ordinele.

— Sustrăgând dovezi?

— Păstrând între FBI şi CIA prima pistă reală pe care o avem.

— Chiar… chiar mă simt aiurea, făcând chestia asta, îi spuse Rouche.

— Şi crezi că eu nu? Dar de-asta se numesc *„ordine”,* nu *„recompense”.*

Stormy tocmai se întorcea cu Baxter după ea. Curtis încă mai ţinea foaia în mână.

— Ascunde-o la tine.

Îi aruncă foaia lui Rouche, care i-o aruncă înapoi.

— N-o vreau! Eu o să-i spun.

— Nu!

Rouche îşi lăsase sacoul pe spătarul canapelei. Curtis îndesă foaia boţită într-unul din buzunare, chiar când Baxter se aşeza lângă ei. Ignoră privirea dezaprobatoare a lui Rouche, în timp ce Stormy relua de unde rămăsese.

* * *

Baxter o însoţise pe Lennox la conferinţa de presă care fusese programată spre a da oficial detalii despre incidentul de la Grand Central Terminal. Fusese deopotrivă surprinsă şi impresionată de faptul că Lennox nu cedase presiunilor de a face public numele agentului răspunzător pentru moartea unui om nevinovat. Accentuase că singura persoană vinovată era un bărbat instabil din punct de vedere psihic, care orchestrase moartea victimei, forţând mâna unui agent, care acţionase eroic, respectând procedurile.

Lennox fusese îndeajuns de abilă, încât să prezinte agentul respectiv drept o victimă, şi tonul acuzator din întrebările ziariştilor se îmblânzi rapid. Baxter îşi jucase rolul, dând aceleaşi răspunsuri exersate ca până atunci când fusese întrebată cum evoluează ancheta.

Când scăpă în sfârşit, îşi verifică telefonul şi descoperi mai multe mesaje. După cum ceruse, echipele îi trimiseseră fişele medicale ale celor care comiseseră crimele de îndată ce le primiseră. Deocamdată avea informaţiile cu privire la Eduardo Medina, Dominic Burrell şi Marcus Townsend. I le transmisese imediat lui

Edmunds, apoi o pornise spre Serviciile Medico-Legale.

* * *

Edmunds se uită la ecranul telefonului care zbârnâia, anunţându-l că primise consecutiv trei e-mailuri. Văzând numele lui Baxter, se ridică şi se duse la toaletă, încuindu-se într-o cabină şi descărcând dosarele ataşate mesajului. Parcurse rapid primul raport şi găsi ce căuta în doar câteva secunde. Îl deschise pe al doilea şi găsi acelaşi cuvânt, câteva pagini mai jos. Deschise al treilea raport şi începu să citească. Deodată, îi sclipiră ochii. Ţâşni din cabină, ieşi din toaletă şi o luă la fugă spre lift.

* * *

Baxter, Rouche şi Curtis tocmai încheiaseră discuţia cu medicul legist. Când ieşiră din nou pe First Avenue, lui Baxter îi sună telefonul. Dacă ar fi fost oricine altcineva, ar fi ignorat apelul.

— Edmunds? întrebă, trăgându-se deoparte.

— *Toţi* mergeau la consiliere, într-o formă sau alta! o anunţă el entuziasmat.

— Cine?

— Cei care au comis crimele. Ăsta e punctul lor comun! Am intrat pe site-ul celor de la „De pe străzi pe culmi” şi acolo scria că li se oferă consiliere oamenilor, ca să-i ajute să se pună din nou pe picioare. Asta m-a pus pe gânduri. Conform informaţiilor pe care le am despre Patrick Peter Ferguson, a avut o cădere nervoasă din cauza presiunii financiare de a-şi întreţine mama bolnavă. E de înţeles că a apelat la terapie. Şi ghici ce?

— Spune-mi!

— Marcus Townsend a *şi* acceptat oferta generoasă a celor de la „De pe străzi pe culmi” de a merge la şedinţe gratuite de dezvoltare personală. Eduardo Medina a intrat în depresie după ce cererea de imigrare a fiicei lui a fost respinsă – în noaptea dinaintea crimei, a participat la o întâlnire a Alcoolicilor Anonimi –, iar Dominic Burrell era obligat să meargă la şedinţe săptămânale, în cadrul programului de reabilitare.

Baxter zâmbea. Edmunds n-o dezamăgise niciodată până atunci.

— Deloc surprinzător, Glenn Arnolds avea probleme mentale grave din copilărie, îi spuse entuziasmată. Deja îl luasem pe psihiatrul lui în vizor.

— Luaţi-l şi mai atent: avem cinci din cinci!

Edmunds aproape că striga.

— OK. Te las s-o spui tu.

— Ce să spun?

— Că ai fi pierdută fără mine.

Baxter îi închise.

* * *

Cât durase această scurtă conversaţie, Curtis încercase să clocească un plan prin care s-o lase pe Baxter cu Lennox în timp ce ea şi Rouche dădeau fuga în Comitatul Westchester spre a sta de vorbă cu alunecosul doctor Bantham. Amuţi când Baxter se apropie de ei zâmbind, ceea ce nu se întâmpla prea des.

— *Trebuie* să-l găsim pe psihiatru, le spuse hotărâtă.

Rouche se uită la Curtis şi rânji.

CAPITOLUL 15

Duminică, 13 decembrie 2015
12:22 p.m.

— Deci, dacă în ebraică *„Azaz”* înseamnă „putere”, iar *„El”* înseamnă „Dumnezeu”, există o teorie conform căreia, în *această* ordine, „Azazel” înseamnă „putere asupra Lui Dumnezeu”… Şi aici scrie că animalele considerate creaturi „ale întunericului”, cum ar fi liliecii, şerpii şi canidele sălbatice, sunt „receptacule foarte deschise la a purta spiritele necurate de la o gazdă la alta”.

— Am putea să vorbim despre altceva, *te rog?* se plânse Curtis de la volan, în timp ce semnaliza că se pregăteşte să iasă de pe autostradă. Chiar începi să mă bagi în sperieţi.

Rouche surprinsese una din numeroasele apariţii la televizor ale pastorului Jerry Pilsner Jr. din cursul dimineţii şi tot drumul căutase pe Google informaţii despre suspectul lor supranatural.

Baxter se străduise din răsputeri să doarmă o bună parte din prelegere.

Intrară pe un drum de ţară, de-a lungul căruia ramurile copacilor desfrunziţi păreau că se întind ca nişte degete noduroase, gata să prindă maşinile stinghere.

— OK, staţi s-o auziţi pe-asta… spuse Rouche entuziasmat, dând cu degetul pe ecranul telefonului.

Curtis pufni.

Trezită din nou, Baxter îşi şterse un firicel de salivă din colţul gurii.

— „Vânat de arhanghelul Rafael, lui Azazel cel căzut i se iau aripile pârjolite şi este înlănţuit în beznă, în groapa cea mai adâncă din lumea creată. Căci Azazel a rămas îngropat sub piatra cea mai colţuroasă, în cel mai îndepărtat şi nemilos pustiu din lume – într-un mormânt acoperit cu penele frânte din propria-i manta zdrenţuită, spre a nu mai vedea în veci lumina, până când va fi aruncat în foc în Ziua Judecăţii.”

— Mulţam, căscă Baxter.

— Te urăsc, Rouche, îi spuse Curtis, înfiorată de povestea sinistră.

— Vă mai citesc doar fragmentul ăsta: „În acea beznă fără sfârşit, Azazel a căzut pradă nebuniei şi, neputând să se smulgă din lanţuri, şi-a desprins spiritul de trupul încătuşat pentru a rătăci pe pământ pentru vecie, trecând printr-o mie de suflete.”

Rouche îşi lăsă telefonul în poală.

— Am reuşit să mă bag şi pe mine în sperieţi.

Primii fulgi diafani cădeau uşor pe parbriz, când intrară pe aleea îngheţată care ducea spre casa familiei Bantham. Meteorologii anunţaseră ninsori abundente spre seară, avertizând că, peste noapte şi spre dimineaţă, urmau să fie condiţii de viscol.

În timp ce Curtis se apropia de garaj, ţinându-se după urmele de cauciucuri lăsate de Rouche în ajun, Baxter se uită spre casă, care părea la fel de pustie ca în după-amiaza trecută, doar că apăruseră nişte urme adânci de paşi pe pajiştea altfel imaculată.

— A trecut cineva pe-aici, comentă de pe bancheta din spate, cu speranţă în glas.

Curtis parcă maşina şi coborâră în frig. Rouche observă că o vecină îi privea curioasă de lângă casa de vizavi şi speră că femeia o să-i lase în pace. Vecina o porni spre ei, cât pe-aci să alunece de două ori în timp ce mergea pe alee.

— Luaţi-o înainte, le spuse.

Curtis şi Baxter se apropiară de uşa de la intrare, în timp ce el încerca s-o deturneze pe vecina indiscretă înainte să-i întârzie şi mai mult, alegându-se cu vreo fractură de şold.

— „Vă pot ajuta cu ceva?” îşi şopti în barbă, anticipând replica tipică a unui vecin care-şi bagă nasul.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Îl căutăm pe doctorul James Bantham, îi spuse Rouche, concediind-o zâmbitor.

Curtis sună la uşă sub privirea bănuitoare a femeii, care nu dădea semne c-are de gând să plece.

— E frig afară, spuse Rouche, sugerându-i subtil femeii că era mai bine să se retragă la căldură şi să-şi vadă naibii de treburile ei.

Baxter bătu tare la uşă, dar nu le răspunse nimeni.

— Au un sistem de securitate bun, spuse vecina, fără a se obosi să ascundă unde bătea.

— Mie-mi ziceţi? i-o întoarse Rouche, scoţându-şi legitimaţia. Au trei poliţişti la uşă.

Femeia adoptă pe dată o atitudine mai caldă, deşi i se învineţiseră mâinile de frig şi păreau că, în curând, o să-i cadă.

— Aţi încercat să-i sunaţi pe mobil? sugeră, scoţându-şi propriul telefon.

— Da.

— Dar aveţi şi numărul lui Terri? întrebă, ducând telefonul la ureche. E o femeie tare drăguţă. Şi copiii la fel. Ne ajutăm reciproc pe…

— Taci! îi zbieră Baxter din dreptul uşii.

Femeia păru scandalizată. După o clipă, Baxter se întoarse spre Curtis.

— Auzi?

Se lăsă pe vine şi împinse uşiţa pentru corespondenţă, dar nu se mai auzea nimic.

— Sună din nou! îi strigă vecinei indiscrete.

După câteva secunde, se auzi din nou zumzetul înfundat al unui telefon vibrând pe o suprafaţă tare.

— Telefonul e în casă, îi strigă lui Rouche.

— Oh, exclamă vecina. Ciudat. Ea ţine întotdeauna telefonul cu ea, în caz c-o sună băieţii. Probabil că e acasă. Poate că e în baie.

Rouche citi o îngrijorare sinceră pe chipul femeii.

— Baxter! Ascultă din nou, îi strigă.

Îşi scoase şi el telefonul şi formă iar numărul pe care încercase să-l contacteze pe doctor, în ziua precedentă, simţind o strângere de inimă, în răstimpul cât aştepta să sune.

Baxter îşi lipi urechea de deschizătura îngustă, chinuindu-se să audă ceva.

— *„Oh, afară-i un ger amarnic...”*

Şocată, căzu pe pământul ud, în timp ce melodia de Crăciun se auzea, la volum maxim, chiar după uşă.

— *„Dar noi am făcut un foc straşnic...”*

Rouche se întoarse spre femeia nedumerită.

— Plecaţi!

O rupse la fugă spre casă, ducând deja mâna la armă.

În timp ce Baxter o privea de pe jos, Curtis trase un şut în uşă, forţând broasca.

— *„Şi dacă tot nu ne grăbim...”*

Curtis lovi din nou în uşă. De data asta uşa se deschise, telefonul zburând, cu tot cu melodia de sărbătoare, fix sub bradul impunător.

— FBI-ul! E cineva acasă? strigă Curtis, acoperind ultimul vers din refren.

Rouche şi Baxter intrară după ea. În timp ce Rouche urca în fugă scara, Baxter o porni de-a lungul holului, intrând în bucătărie.

— Doctore Bantham? îl auzi strigând undeva, deasupra ei.

În casă era cald. În mijlocul bucătăriei spaţioase, rustice, tronau patru castroane pe jumătate golite, în care se răcise mâncarea uitată. O pojghiţă groasă se aşternuse peste supa de un portocaliu-aprins.

— E cineva acasă? strigă Curtis din camera învecinată, în vreme ce Rouche bocănea în continuare la etaj.

Baxter se uită la ce mai rămăsese din chiflele rumenite, aflate lângă trei din cele patru castroane şi apoi pe jos, unde se vedeau firimituri şi câte o coajă stingheră, lăsând o dâră care mergea în direcţia din care venise ea. Se ţinu după dâra întreruptă pe-alocuri, ajungând până la jumătatea holului, în dreptul a ceea ce părea să fie uşa îngustă de la un bufet.

— Alo? strigă, înainte de a deschide precaut uşa, descoperind un rând de trepte abrupte, de lemn, care dispăreau în beznă. Alo?

Păşi pe prima treaptă, căutând un întrerupător pe perete. Lemnul scârţâi sub greutatea ei modestă.

— Curtis! strigă.

Scoase telefonul mobil şi aprinse lanterna încorporată, scăldând scara într-o lumină albă, rece. Mai coborî timid două trepte. Cu fiecare centimetru câştigat, mai smulgea o porţiune din pivniţă din beznă. Dând să mai coboare o treaptă, călcă pe ceva care nu era fixat în podea şi simţi cum îi fuge glezna.

Căzu grămadă, lovindu-se de un perete rece de piatră.

— Baxter? o auzi pe Curtis strigând-o.

— Aici, jos! gemu.

Zăcea întinsă pe podeaua cu miros de mucegai, inspirând praf şi umezeală, luând la rând fiecare parte a corpului şi studiindu-şi simptomele. Se alesese cu câteva vânătăi, i se luase coaja de la julitura de pe frunte şi simţea cum îi zvâcneşte glezna în cizmă, dar părea să fi scăpat, doar cu câteva răni minore. Telefonul rămăsese pe antepenultima treaptă, luminând chifla care-i pusese piedică.

— La naiba, se strâmbă, ridicându-se în capul oaselor.

Curtis apăru în prag.

— Baxter?

— Salutare!

Îi făcu cu mâna.

Se auziră paşi apăsaţi deasupra şi Rouche veni şi el în fugă.

— Ai păţit ceva? o întrebă Curtis. Ar fi trebuit să aprinzi lumina.

Baxter era gata să-i zică vreo două, când Curtis întinse mâna şi trase de un cablu aflat lângă uşă, care scoase un clinchet.

— S-ar putea să fi găsit ceva care să ne ajute, începu Curtis, dar Baxter n-o mai asculta.

Se uita cu ochii mari la ceva ascuns în beznă, neîndrăznind nici măcar să sufle. Becul stingher şi prăfuit care atârna din tavan începu să se aprindă încet, răspândind o lumină portocalie.

— Baxter?

Pulsul lui Baxter o luă la goană pe măsură ce silueta cea mai apropiată căpătă formă umană, ca şi cea de lângă ea. Ambele persoane erau întinse cu faţa în jos, cu saci de cânepă plini de sânge traşi peste cap. Deja dădea să plece, mânată de instinctul „luptă sau fugi”, când lumina atinse intensitatea maximă. Ridicându-se în genunchi, mai văzu încă două siluete dincolo de primele, într-o poziţie identică, tot cu sacii plini de sânge traşi peste cap, dar având doar jumătate din statura unui adult.

— Ce e? o întrebă Curtis agitată.

Baxter urcă pe brânci scara, mişcându-se poticnit atât din cauza spaimei, cât şi din cauza gleznei scrântite. Se prăvăli în hol şi trânti uşa în urma ei cu piciorul, încercând să-şi recapete suflul. Ţinea un picior proptit în uşă, ca şi cum se temea că ar putea să urce ceva după ea.

Curtis stătea pregătită cu telefonul în mână, în caz că era nevoie să ceară întăriri. Rouche îngenunche lângă Baxter şi aşteptă răbdător o explicaţie. Ea se întoarse spre el, gâfâind, şi Rouche îi simţi răsuflarea caldă pe faţă.

— Cred… că am găsit… familia Bantham.

* * *

Rouche era aşezat afară pe terasă, uitându-se la zăpada care se aşternea peste multitudinea de vehicule care umpleau acum aleea lungă. Prinzând unul din fulgii fragili, îl topi între degete.

Îi veni o amintire în minte: fiica lui jucându-se în grădină când era mai mică, să fi avut vreo patru-cinci ani, înfofolită să nu-i fie frig, încercând să prindă fulgi de zăpadă pe limbă. Se uita fascinată la norii albi, care se dezintegrau deasupra ei. Fără vreo undă de teamă în glas, îl întrebase dacă se prăbuşeşte cerul.

I se întipărise în minte, cine ştie de ce, acea idee absurdă că vezi lumea stingându-se sub ochii tăi, că nu poţi decât să urmăreşti neputincios ce se întâmplă, prinzând fulgi de zăpadă. Realiză, în vreme ce norii continuau să se spulbere deasupra lui, că momentul avea o cu totul altă semnificaţie pentru el, acum, că asistase la aceste acte de neînţeles în violenţa şi cruzimea lor, derulate sub un cer ca într-un glob cu zăpadă.

Urmau şi altele, era sigur de asta, şi niciunul dintre ei nu putea face nimic altceva decât să urmărească spectacolul.

* * *

Acum că era înconjurată de colegii lor şi luminată de becuri care nu erau de acum o mie de ani, pivniţa arăta ca orice alt loc în care se petrecuse o crimă, deşi era unul populat de profesionişti înlăcrimaţi, unde lumea se scuza frecvent ca să „iasă un pic”. Echipa de criminalişti de teren revendicase nivelul inferior, ca să menţină integritatea locului unde se comisese crima, în timp ce colegii lor îşi vedeau de treabă în bucătărie, unde se reuniseră membrii familiei, înainte de a fi ucişi. Doi fotografi se plimbau dintr-o cameră în alta, consemnând totul, şi Unitatea Canină parcursese deja toată casa.

Baxter şi Curtis erau la etaj. Niciuna nu scosese o vorbă de aproape o oră, de când căutau orice le-ar fi putut fi de folos în investigaţie.

Nu erau semne vizibile că ar fi avut loc o luptă. Curios lucru, pe cadavrul doctorului descoperiseră scrijelit cuvântul „Marionetă”, nu „Momeală”, în timp ce pe celelalte cadavre nu se găsise nicio inscripţie. Membrii familiei fuseseră imobilizaţi şi apoi executaţi, pe rând, cu un singur glonţ în ceafă. Conform estimărilor, trecuseră între 18 şi 24 de ore de la momentul comiterii crimelor.

Atmosfera de la locul crimei era întotdeauna mai tensionată când printre victime erau şi copii. Baxter simţea treaba asta la fel de acut ca restul lumii, deşi ea una nu avea copii, nu plănuia să aibă vreodată şi evita, pe cât posibil, să aibă de-a face cu ei. Oamenii lucrau cu o râvnă alimentată de furie, dispuşi să renunţe la mâncare, la somn, la timpul petrecut cu propriile lor familii, doar ca să-şi facă treaba şi, poate de-asta, Baxter îşi ieşi din fire când îl zări pe Rouche afară, stând degeaba.

Coborî ca vijelia, ignorând glezna care-i zvâcnea, ieşi cu paşi apăsaţi pe uşa deschisă şi-i dădu lui Rouche un brânci, trântindu-l de unde stătea.

— Au! gemu Rouche, rostogolindu-se pe burtă.

— Ce mama *naibii,* Rouche?! zbieră la el. Toată lumea e înăuntru şi încearcă să ajute, iar tu stai aici cu mâinile în sân!

Unitatea Canină din cadrul Echipelor pentru Situaţii de Urgenţă care dădea roată locului se opri în depărtare şi poliţistul îi strigă ceva câinelui-lup când animalul începu să latre agresiv la ei.

— Nu pot să am de-a face cu copii ucişi, îi spuse Rouche simplu, ridicându-se şi uitându-se la câinele care se plictisise şi-o luă iar din loc.

— Cine poate? Crezi că *vreunul* dintre noi vrea să fie în casa aia? Dar asta este treaba noastră!

Rouche nu-i răspunse nimic. Începu să se scuture de zăpadă.

— Ştii c-am lucrat la cazul „Ucigaşului incinerator”, nu? continuă Baxter. Împreună cu Lupul...

Şovăi. Făcea eforturi să nu pomenească numele fostului ei partener compromis.

— Eu şi Lupul a trebuit să ne confruntăm cu *27* de fete ucise în tot atâtea zile.

— Uite ce-i, am avut o experienţă nasoală... când lucram la un caz, şi de-atunci, pur şi simplu, nu mai pot să văd copii ucişi... niciodată, îi explică Rouche. E o chestie de-a mea. Eu îmi văd de treabă aici. OK?

— Nu, nu e OK, de fapt, *mama ei de treabă!*

Baxter înşfăcă un pumn de zăpadă şi gheaţă de pe jos, în timp ce se întorcea în casă. Rouche se strâmbă, scuturându-se pe cămaşă. Câteva clipe mai târziu, un bulgăre tare de zăpadă îl izbi zdravăn în cap.

* * *

Când plecară de la locul crimei, încheind ziua de lucru, se întunecase. Ninsoarea abundentă anunţată la meteo sosise şi fulgii scăpărau pe cerul întunecat în grădina din faţa casei, luminată de reflectoare. Când ieşiră, Baxter şi Curtis îl descoperiră pe Rouche ghemuit în acelaşi loc.

— Vă las o clipă, se scuză Curtis.

Baxter îşi trase fesul de lână pe cap şi se aşeză lângă el, studiind grădina liniştită. Cu coada ochiului, îi observă tăietura urâtă de pe frunte.

— Scuze că te-am lovit, îi spuse.

Se uită la luminiţele de Crăciun care împodobeau casele vecinilor, scăpărând laolaltă cu beculeţele de pe maşinile de poliţie.

— N-ai de ce să te scuzi, îi zâmbi Rouche. N-aveai de unde să ştii c-o să mă doară.

Baxter părea spăsită.

— Am pus un pietroi în el.

Rouche zâmbi şi apoi îi pufni râsul pe amândoi.

— Ce am ratat? întrebă Baxter.

— Păi, ninge.

— Mulţam. M-am prins.

— Nu înţeleg. Acum îşi omoară propriii confraţi? Cum se leagă treaba asta cu modelul de până acum?

Rouche oftă.

— Le-am spus tuturor echipelor că prioritatea este să-i identificăm şi să-i localizăm pe ceilalţi terapeuţi şi am cerut lista completă de pacienţi ai lui Bantham de la cabinetul din Gramercy. Am cerut, de asemenea, analize de sânge complete pentru toate Marionetele.

Rouche realiză că tot nu-i spusese nimeni lui Baxter despre drogurile ilegale găsite în sângele lui Glenn Arnolds. Avea de gând să abordeze problema cu Curtis în cursul serii.

— Pentru orice eventualitate, adăugă, când Baxter îl privi intrigată. Dar principala chestie la care m-am concentrat a fost să adun probe.

Arătă spre un cort în miniatură care fusese instalat în grădina de un alb imaculat.

— Urmele ucigaşului.

— Nu putem fi siguri că sunt urmele lui.

— *De fapt,* putem.

Rouche îşi scoase telefonul şi îşi plimbă degetul pe ecran până ajunse la o poză pe care o făcuse în după-amiaza aceea. Îi înmână telefonul lui Baxter: o bură de zăpadă fină se cernea din cer, iar casa idilică, ce avea s-o bântuie pe

Baxter de-acum încolo, se profila întunecată dedesubt. Maşina FBI-ului era parcată în faţa garajelor şi se vedeau urme de cauciucuri decupate clar în gheaţă, în urma ei. Acum scoase la iveală de zăpadă, un rând de urme adânci aleseseră drumul cel mai scurt, prin grădină.

— Ar fi putut fi un vecin sau băiatul care aduce ziarele, îi spuse Baxter.

— N-a fost nici, nici. Uită-te din nou!

Baxter se concentră la ecran şi mări poza.

— Nu se văd urme care să ducă *spre* casă!

— Exact, încuviinţă Rouche, şi azi-noapte n-a nins pe-aici. Am verificat. Am dat o tură înainte să apară toată gaşca. Am eliminat urmele lăsate de noi doi, de Curtis şi de vecina indiscretă; doar *astea* au mai rămas.

— Ceea ce înseamnă că… ucigaşul trebuie să fi fost aici ieri! Erau înăuntru, în timp ce noi aşteptam la uşă! icni Baxter. La naiba! Am fi putut să-l prindem!

Îi înapoie telefonul.

Rămaseră tăcuţi un timp.

— Crezi că individul care i-a omorât pe oamenii ăştia e cel care trage sforile? *Azazel* al tău? îl întrebă.

— Nu ştiu.

— Doamne sfinte, Rouche. Ce naiba se-ntâmplă?

El zâmbi trist, întinzând mâna dincolo de adăpostul oferit de terasă, în viscolul care începea să prindă puteri.

— …Se prăbuşeşte cerul.

CAPITOLUL 16

Duminică, 13 decembrie 2015
6:1 3 p.m.

Viscolul se pornise mai devreme decât fusese anticipat, îngropând statul New York în zăpada care tot cădea de sus, aşternându-se de câţiva centimetri, în timp ce crivăţul sufla pe dedesubt. Până să apuce sistemul de încălzire din maşină să-şi facă treaba, ieşiră de pe New England Thruway şi, judecând după maşina buşită care se vedea la aproape un kilometru mai în faţă, se aflau departe de primele victime ale condiţiilor meteo. Curtis se luase după instrucţiunile afişate cu litere portocalii, luminoase, pe un panou de semnalizare instalat în pripă şi se alăturase convoiului de maşini care înaintau ca melcul, până când, într-un târziu, intrară pe Route 1.

Baxter simţi că e gata să aţipească pe bancheta din spate. Afară pe geam se vedeau doar forme haotice, ca pe un ecran cu purici. În maşină, încălzirea sufla aer cald, cu miros de piele, dinspre bordul cu lumină difuză. Zgomotul cauciucurilor care-şi croiau drum prin zăpadă era la fel de relaxant ca susurul unui pârâu liniştit, în timp ce, în fundal, din staţia poliţiei se auzeau sporovăieli, o multitudine de voci vorbind despre accidente de maşină, altercaţii prin baruri şi jafuri.

Se resimţea după ziua avută, ca toţi cei implicaţi. La locul crimei, se lăsase dominată de bravada profesională, aceeaşi atitudine blazată care o ajutase să treacă peste câteva dintre cele mai dificile momente din cariera ei. Dar acum, aşezată pe bancheta din spate a maşinii, în întuneric, nu vedea dinaintea ochilor decât pivniţa aceea, cadavrele aplecate în faţă: legaţi la mâini şi la ochi, îngenuncheaţi, o familie întreagă masacrată.

Deşi ştia că e complet nedrept din partea ei, le purta pică lui Thomas, Tiei, puţinilor prieteni cu care mai ţinea legătura. În ce abisuri de coşmar fuseseră aruncaţi în ziua respectivă? Oare îi plouase în drum spre serviciu? Poate că se treziseră cu alt fel de lapte în cafea decât ceruseră la Starbucks? Vreun coleg făcuse un comentariu răutăcios?

Niciunul dintre ei nu înţelegea ce înseamnă să fii detectiv la Omucideri. Niciunul dintre ei nu putea nici măcar să conceapă lucrurile pe care trebuia să le vadă, să şi le amintească ea.

Niciunul dintre ei nu avea tăria necesară.

Nu era ceva neobişnuit să ai resentimente la adresa oamenilor care duceau o viaţă mai simplă, mai banală. Fără îndoială, din cauza asta, atâţia dintre colegii ei se implicau în relaţii cu alţi oameni din poliţie. Existau justificări, desigur – turele, faptul că lucrau atât de aproape unii de alţii, interesele comune –, dar Baxter bănuia că era ceva mai profund la mijloc. Oricât de neplăcut ar fi fost să o recunoască, până la urmă oricine sau orice nu avea legătură cu munca lor începea să pară uşor… trivial.

— Tu eşti de acord, Baxter? se întoarse Rouche să se uite la ea.

Nici măcar nu-şi dăduse seama că i se adresase cineva.

— Ă?

— Viscolul se înteţeşte, repetă Rouche. Ziceam c-am putea să facem un popas şi să mâncăm ceva.

Baxter ridică din umeri.

— Zice că OK, îi traduse Rouche lui Curtis.

Baxter se uită pe geam. Conform unui indicator acoperit de chiciură, tocmai intrau în Mamaroneck, ce-o mai fi fost şi ăla, în timp ce se pusese pe-o ninsoare mai abundentă decât văzuse vreodată. De-abia reuşind să desluşească formele clădirilor de pe strada principală, Rouche şi Curtis se chiorau prin viscol, căutând un loc unde să oprească.

— Poţi să-mi arunci haina încoace? o rugă Rouche, aparent îndeajuns de optimist, încât să creadă că aveau să găsească un loc.

Baxter înşfăcă haina aflată pe scaunul de lângă ea. În timp ce Rouche îi mulţumea şi trăgea haina prin deschizătura dintre cele două locuri din faţă, Baxter observă ceva picând dintr-unul din buzunare şi aterizând la picioarele ei. Întinse mâna şi căută pe jos, până când găsi coala boţită. Era gata să i-o înapoieze, când observă numele lui Glenn Arnolds printat în capul paginii.

Cu ochii aţintiţi în ceafa lui Rouche, despături cu grijă foaia.

— Ce-i acolo pe stânga? întrebă Curtis, arătând spre un loc unde mai multe vehicule ieşiseră de pe drumul principal.

— „Restaurant şi pizzerie”! citi Rouche entuziasmat. E OK pentru toată lumea?

— Sună bine, spuse Baxter absentă, încercând să citească foaia boţită în lumina intermitentă aruncată de clădirile pe lângă care treceau – dungi portocalii care accentuau în treacăt anumite secţiuni.

Reuşi să-şi dea seama că era o analiză de sânge efectuată post-mortem. Deşi lista de medicamente şi substanţe chimice nu-i spunea nimic, se vedea că medicul legist încercuise anumite puncte care, probabil, aveau o anumită relevanţă.

De ce i-o fi ascuns Rouche treaba asta? Tocmai cântărea dacă să-l ia la întrebări pe loc, când el se întoarse spre ea şi-i zâmbi.

— Nu ştiu ce părere ai tu, dar eu aş bea o bere.

Ea îi zâmbi, făcând hârtia ghemotoc în poală în timp ce Curtis intra în parcarea supraaglomerată, ţinându-se după vehiculul din faţă. După ceva muncă de convingere din partea lui Rouche, Curtis acceptă să parcheze pe iarbă. Baxter îşi puse fesul de lână şi mănuşile. Rouche îşi lăsă legitimaţia pe parbriz, considerând că asta era o justificare mai mult decât suficientă pentru că intrase într-un strat de flori sau pe o pajişte sau ce-o fi fost ascuns sub zăpadă.

Coborâră în parcarea în care viscolea, pregătindu-se să înfrunte gerul pe măsură ce se apropiau de restaurant. Era o coadă la care erau cel puţin 24 de persoane, pornind de la uşa principală. Oamenii se refugiaseră lângă ferestrele care îi ispiteau cu căldură, conversaţii şi hrană caldă, îndârjindu-i în hotărârea de a pătrunde, într-un final, în local. În timp ce Rouche şi Curtis îşi ocupară locul la coadă, Baxter se scuză că avea de dat un telefon.

Se îndepărtă ca să nu fie auzită, ieşind pe strada principală, unde se afla o biserică minusculă, desprinsă parcă dintr-o felicitare de Crăciun, efect spulberat doar de prăvălia Dunkin’ Donuts de vizavi. Îl sună pe Edmunds. După câteva apeluri, intră mesageria.

Îi lăsă un mesaj laconic:

— Trebuie să vorbim. Sună-mă!

În loc să li se alăture colegilor ei, care nu înaintaseră niciun pic la coadă, se aşeză pe un zid şi se puse pe aşteptat, sperând că o să fie sunată cât de curând.

Trebuia *neapărat* să stea de vorbă cu el.

* * *

O familie căreia îi venise rândul a fost poftită înăuntru, astfel că Rouche şi Curtis înaintară doi paşi spre intrare, cu satisfacţie. Observară silueta lui Baxter vizavi, cu chipul luminat de ecranul telefonului.

— Chiar credeam că facem progrese, spuse Curtis abătută. Şi acum iar ne-am poticnit.

Rouche îşi dădu seama că se gândea la Glenn Arnolds şi la bărbatul nevinovat pe care fusese silită să-l ucidă. Sincer vorbind, era uluit că tânăra mai era în stare să facă ceva la cât de devastată fusese cu doar 24 de ore în urmă. Înţelesese din conversaţia lor nocturnă de după revolta din închisoare că provine dintr-o familie sus-pusă. Din momentul acela, favoritismul lui Lennox, atitudinea protectoare şi tendinţa ei de a face excepţii pentru Curtis i se păruseră de-a dreptul evidente.

I se păru bizar că tânăra nu-şi dădea seama că hotărârea ei de a triumfa în cariera aleasă, cazurile importante pe care le avea la activ şi ascensiunea ei rapidă cu care se lăuda, încercând să-şi sfideze familia, se *datorau* de fapt familiei şi faptului că era cine era.

Oricui altcuiva i s-ar fi luat cazul şi i s-ar fi impus săptămâni întregi de evaluări şi testări, dar, din cauză că ea voia să-şi spele păcatele, era aici cu ei.

— Chiar *facem* progrese, îi spuse, zâmbindu-i liniştitor.

N-ar fi trebuit să găsim familia Bantham, nu încă. Toate celelalte cadavre ne-au fost plimbate pe dinainte, acestea în schimb… nimic regizat, niciun public. Acestea erau ascunse. Şi asta înseamnă că suntem pe drumul cel bun. O Marionetă ucisă; poate că Bantham chiar *era* manipulat să comită o crimă… *poate* că el a ţinut piept.

Curtis încuviinţă, înainte să mai înainteze câţiva paşi la coadă.

— Mi-aş fi dorit să-i putem salva, atâta tot, zise.

După cum spusese Rouche la momentul respectiv, Arnolds fusese primul şi poate singurul suspect aflat în viaţă. Doar el ar fi putut să le dea informaţiile de care aveau atâta nevoie şi pierduseră acel avantaj din cauza lui Curtis. Rouche citi pe chipul ei că se întreba dacă, în cazul în care ea ar fi luat o altă decizie, ar fi reuşit, poate, să ajungă la timp la familia Bantham.

— Trebuie să lucrăm în echipă, îi spuse Rouche.

Curtis îi urmări privirea aţintită asupra lui Baxter, care părea să-şi fi aruncat telefonul peste un gard încuiat, de nervi, şi acum se chinuia să-l recupereze.

Zâmbiră amândoi.

— Respect ordinele pe care le-am primit, îi spuse.

— Ordine idioate.

Curtis ridică din umeri.

— Nu e practic s-o eliminăm pe Baxter din investigaţie. Uite ce s-a întâmplat azi.

— Chiar aşa, *hai* să ne uităm la ce s-a întâmplat azi! se zburli Curtis la rândul ei. Ştia că trebuie să ne concentrăm pe pista cu psihiatrul – de unde? Nu i-am zis noi. Poate că şi *ea* ne ascunde nişte lucruri. Te-ai gândit la asta?

Rouche oftă şi o studie pentru o clipă.

— Şi ce-o să se întâmple în ziua în care Lennox îţi spune să mă elimini şi pe mine din investigaţie?

Curtis păru un pic stingherită. Şovăi.

— O să te elimin.

Îi susţinu privirea şi dădu din cap, ca şi cum nu era sigură că are dreptate, dar refuza să-şi ceară scuze sau să cedeze.

— Pur şi simplu? o întrebă Rouche.

— Pur şi simplu.

— O să-ţi uşurez treaba, îi spuse Rouche. O să-i spun *eu* despre medicamente. Mie nu mi-a dat nimeni ordine să nu-i spun şi, chiar dacă mi-ar fi dat, le-aş fi ignorat.

— Dacă faci asta, *o să-i dau raportul* lui Lennox. *O să consemnez* că mi-ai ignorat dorinţele explicite. Şi ea *o să ceară* să fii înlocuit.

Curtis nici măcar nu-l mai putea privi în ochi acum. Întorcându-i spatele, descoperi că încă un grup intrase şi înaintă. Erau aproape în dreptul uşii. După câteva minute, se întoarse din nou spre el.

— Şi acum mă simt prost, îi spuse. Fac eu cinste cu cartofii cu brânză şi chili.

Rouche părea în continuare un pic jignit.

Curtis oftă.

— Şi cu un milkshake.

* * *

Vestea bună era că Baxter îşi recuperase telefonul, cu ajutorul unui băţ lung şi epuizând înjurăturile pe care le ştia. Vestea proastă era că Edmunds n-o sunase nici acum. Între timp o luase tremuratul şi zăpada care i se depusese pe cizme o udase până la şosete. Formă din nou numărul şi aşteptă să intre mesageria.

— Eu sunt. Am avut o zi naşpa. S-ar părea că ai avut dreptate în privinţa psihiatrului, dar… e complicat. O să-ţi povestesc mai târziu. Mai e ceva: agentul CIA, Damien Rouche, am nevoie să-l verifici. Şi, înainte să începi, nu. Nu sunt paranoică şi ştiu că nu mi-a pus toată lumea gând rău, dar am găsit ceva şi te rog să ai încredere în mine în privinţa asta. Doar… doar vezi ce găseşti, OK? OK. Pa!

— Cartofi cu brânză şi chili… începu Rouche, aflat la doar câţiva metri distanţă.

Baxter ţipă şi alunecă, aterizând greoi.

Rouche se apropie s-o ajute.

— N-am nimic, îl repezi, ridicându-se în picioare şi ţinându-se de posterior, semn că o durea.

— Voiam doar să-ţi spun c-am prins o masă şi că ne face

Curtis cinste cu cartofi cu brânză şi chili.

— Vin într-un minut.

Se adună, în timp ce-l urmărea cum traversează, întorcându-se la restaurant. Oare cât auzise? Probabil că nu conta.

Rouche avea secrete faţă de ea.

Şi, într-un fel sau altul, Baxter avea să afle motivul.

CAPITOLUL 17

Luni, 14 decembrie 2015
8:39 a.m.

L-am verificat – de fapt, e un personaj malefic care se hrăneşte cu pisicuţe.

L-ai citit bine ;) Încerc să te sun la prânz.

Edmunds apăsă pe „Trimite”, ştiind că, odată ce se trezea Baxter, o să şi-o ia fără îndoială.

— Iar eşti cu telefonul? îl întrebă o voce nazală de la biroul din faţa lui, în timp ce-şi băga mobilul la loc, în buzunar.

Edmunds ignoră întrebarea şi se conectă din nou la computer, de unde fusese deconectat, în timp ce se ocupase cu altele. Îl dispreţuia pe individul smiorcăit şi pupincurist cu care era obligat să lucreze: Mark Smith. Incredibil, numele era probabil cel mai interesant lucru la el. Edmunds ştia şi fără să se uite la el că bărbatul de 30 de ani, cu părul zburlit, purta un costum mai mare cu două numere, peste o cămaşă îngălbenită, cu pete de transpiraţie la subraţ. Din cauza lui, în tot biroul mirosea a aşternuturi.

Mark îşi drese glasul.

— Ziceam că, din câte văd, iar eşti cu telefonul, insistă, când Edmunds nu-i răspunse.

Gândindu-se ce-ar fi făcut Baxter, Edmunds se aplecă pe lângă ecran şi-i arătă degetul mijlociu individului mărunt şi meschin.

— Asta vezi? îl întrebă, întorcându-şi din nou atenţia spre ecran.

Ostilitatea lui Edmunds, deşi atipică, era complet justificată. Era greu de crezut acum, dar avusese o perioadă când se lăsase intimidat de colegi, iar acest personaj anodin se dovedise capul răutăţilor. Situaţia se agravase treptat, până când ajunsese să-i fie groază să mai meargă la birou.

Asta se întâmpla acum ceva vreme, înainte să se fi transferat pentru scurt timp la Brigada de Omucideri şi Infracţiuni Grave, unde lucrase la cazul „Păpuşa de cârpe”, înainte să-şi fi găsit un mentor în Baxter, un mentor mereu irascibil, uneori insuportabil, adesea volatil şi capabil să te inspire cât ai clipi.

Nimeni n-o lua de sus pe Baxter. Pur şi simplu, nu-i lăsa s-o facă. Refuza deschis să înghită mizerii, indiferent de la cine, fie că era un superior sau nu, fie că persoana avea dreptate sau nu.

Doar gândul la încăpăţânarea prietenei lui îl făcu să zâmbească. Putea să fie o adevărată pacoste uneori.

Îşi amintea limpede ziua când se hotărâse, în sfârşit, să ceară transferul. Îşi dorise dintotdeauna să lucreze ca detectiv la Omucideri. Studiase psihologia criminalistică la universitate, dar talentul lui înnăscut în materie de cifre şi în depistarea configuraţiilor, combinat cu lipsa de încredere în sine, îl împinsese spre un post sigur şi călduţ în cadrul Departamentului de Fraude. O întâlnise pe Tia. Se mutaseră împreună, după ce găsiseră un apartament cu intrare separată într-o fostă locuinţă socială, care părea imună la orice eforturi de modernizare sau redecorare. Şi apoi Tia rămăsese gravidă.

Toată viaţa lui părea bătută în cuie… şi tocmai asta fusese problema.

După o zi deosebit de rea la birou, din cauza lui Mark şi trepăduşilor lui cu sprâncene îmbinate, Edmunds se scuzase dintr-o şedinţă şi depusese, în sfârşit, cererea de a-şi urma visul. Colegii lui îi râseseră în faţă când aflaseră. Se certase cu Tia când ajunsese acasă şi dormise pe canapea, pentru prima dată de când erau împreună. Dar fusese hotărât, motivat să acţioneze împotriva aversiunii colegilor, a slujbei plicticoase, având certitudinea că-şi irosea talentul.

Hotărârea de a reveni la Fraude fusese una dintre cele mai grele pe care le luase în viaţa lui, să trebuiască să intre din nou pe uşă în acea primă zi şi să se aşeze la acelaşi birou pe care-l părăsise cu mai puţin de o jumătate de an în urmă. Toată lumea din departament a presupus că nu reuşise să se afirme, că nu avea calităţile necesare spre a rezista la Omucideri, nimeni nu s-a mirat că se descurca mai bine cu tabelele decât cu cadavrele. Însă adevărul era că se descurcase de minune în scurtul răstimp petrecut acolo. Jucase un rol esenţial în rezolvarea cazului „Păpuşa de cârpe”. Din acest motiv, se întorsese la Fraude, purtându-le pică tuturor. Oamenii ăştia habar n-aveau câte realizase el, în timp ce lucrase la unul din cele mai importante cazuri din istoria recentă.

Nimeni n-avea habar.

Apogeul eforturilor lui de investigaţie fusese ascuns publicului larg, învăluit într-un nor de taină din care se revărsase un potop de adevăruri incomplete, menite să protejeze reputaţia poliţiei metropolitane şi, prin extensie, pe cea a detectivului Fawkes. Era unul dintre puţinii oameni care ştia secretul compromiţător al poliţiei metropolitane şi adevărul despre ce se întâmplase în acea sală de tribunal scăldată în sânge, dar se văzuse silit să păstreze tăcerea de dragul lui Baxter.

Înciudat, păstrase comunicatul de presă oficial prin care se anunţase dispariţia Lupului, citindu-l, din când în când, pentru a-şi reaminti că treaba nu era mai roz în alte părţi… De fapt, începea să realizeze, într-un final, că nu conta de ce parte te aflai.

Situaţia era albastră peste tot.

…ca urmare, detectivul William Fawkes este căutat pentru a fi interogat în legătură cu o serie de probleme care au apărut în timp ce investiga cazul „Păpuşa de cârpe” şi pentru presupusa agresiune împotriva lui Lethaniel Masse, în momentul arestării acestuia, care s-a soldat cu probleme medicale pe termen lung.

Oricine deţine informaţii cu privire la locul unde se află este încurajat să anunţe de urgenţă Poliţia.

Şi cu asta, basta.

Voiau doar să-i pună nişte întrebări.

Pe Edmunds îl lua cu greaţă numai când se gândea la asta. Lupul dispăruse rapid de pe lista de priorităţi, reuşind să se sustragă eforturilor de mântuială de a i se da de urmă.

Edmunds fusese tentat să investigheze pe cont propriu, dar avea mâinile legate: în caz că încerca să ia urma Lupului, risca să scoată la lumină amestecul lui Baxter în fuga acestuia. N-avea ce face, nu putea decât să înghită resemnat nedreptatea faptului că Lupul scăpase nepedepsit şi să-şi vadă propria contribuţie la rezolvarea cazului redusă la simple bârfe în această versiune edulcorată a evenimentelor.

De-asta îşi dispreţuia în aşa hal colegii, slujba, propria viaţă: toată lumea continua să nu dea doi bani pe el.

— Ştii că n-avem voie cu telefonul aici, mormăi Mark în timp ce Edmunds îşi restarta computerul.

Edmunds aproape că uitase de prezenţa lui.

— Doamne, te urăsc cu spume, Mark!

Simţi telefonul vibrând în buzunar şi îl scoase ostentativ, răspunzând SMS-ului de la Tia.

— Deci… începu Mark.

— Nu-mi zice nimic.

— …pe unde *ne-am* plimbat ieri? îl întrebă Mark, de-abia reuşind să-şi stăpânească încântarea. La un moment dat, spre după-amiază, nu te-am găsit pe nicăieri. Voiam să te întreb ceva. L-am iscodit pe Gatiss dacă ştie pe unde ai plecat, dar habar n-avea.

Edmunds îi auzi rânjetul din glas. Târâtura cu ifose dăduse fuga în biroul şefului imediat ce Edmunds ieşise să stea de vorbă cu Baxter despre lucruri care chiar contau.

— I-am spus că, probabil, a trebuit să răspunzi la un telefon urgent, continuă Mark, având în vedere că ai considerat de cuviinţă să-ţi ţii telefonul la tine şi să-l verifici, o dată la câteva minute, toată ziua.

Edmunds îşi încleşta pumnii. Nu fusese niciodată o persoană violentă, şi nici n-avea constituţia necesară, dar cumva Mark ştia întotdeauna să-l scoată din fire. Timp de câteva clipe îşi imagină cum ar fi fost să-i izbească moaca pocită de monitor, apoi se întoarse spre propriul computer şi descoperi că îl deconectase din nou. Nu era nici nouă dimineaţa, ceea ce însemna că, în mod oficial, nici nu începuse programul.

Oftă din rărunchi.

Baxter aţipi pentru o fracţiune de secundă. Când se ridică în capul oaselor, descoperi că nu pierduse nimic: femeia care abera continua să abereze.

Baxter, Rouche şi Curtis revendicaseră trei încăperi alăturate la Secţia 9 a Poliţiei newyorkeze pentru a-i intervieva mai rapid pe cei 17 participanţi la programul „De pe străzi pe culmi”. Fiecare dintre aceştia acceptase oferta bine-intenţionată, dar – privind în urmă – posibil contraproductivă, a organizaţiei caritabile de a face cursuri gratuite de „dezvoltare personală”.

Realiză subit că, în cazul acestei femei cu mintea înceţoşată de droguri, nu funcţionase deloc.

Dintre cei cinci ucigaşi identificaţi, doar Glenn Arnolds fusese pacientul doctorului Bantham, la prestigioasa clinică din Gramercy. Varianta la preţ redus, un anume Phillip East, îşi oferise serviciile atât lui Eduardo Medina, cât şi lui Mark Townsend, în calitatea oarecum vagă de „instructor de dezvoltare personală”, prin intermediul organizaţiei caritabile. Stabiliseră deja că Dominic Burrell avusese interacţiuni cu doctorul Alexei Green, cu care Curtis discutase, ba chiar şi flirtase, la penitenciar, dar nu găsiseră niciun document care să ateste că Patrick Peter Fergus ar fi consultat vreodată un terapeut.

Încercările repetate ale echipelor din State şi din Marea Britanie de a-i contacta pe East şi Green nu făcuseră decât să le confirme, o dată în plus, amestecul terapeuţilor în toată povestea, chiar dacă nu aveau imaginea de ansamblu încă. Fără a avea habar dacă cei doi bărbaţi orchestraseră crimele sau urmau să fie descoperiţi cum îl găsiseră pe Bantham, Curtis propusese să înceapă să ia la rând clienţii de pe lista lor. Până acum însă, fusese pierdere de vreme.

Baxter trimise la plimbare persoana pe care o intervieva şi se ridică să-şi facă o cafea. În camera învecinată, Rouche era cufundat în conversaţie. Îl urmări bănuitoare un răstimp cum glumea şi râdea cu o persoană aflată în afara câmpului ei vizual, dar realiză apoi că încă nu-l anunţase pe Edmunds despre ce descoperiseră în casa familiei Bantham.

Aveau o singură informaţie nouă. În cursul nopţii, Unitatea Canină luase o urmă care-i condusese până la un loc de popas, aflat la câteva sute de metri dincolo de pârâu. Unul dintre vecini observase o dubă verde sau albastră parcată acolo în dimineaţa în care fusese comisă crima, deşi, fiindcă în apropiere erau doar drumuri de ţară, şansele de a surprinde ceva pe camerele de supraveghere erau aproape nule.

Trebuia să-l pună la curent pe Edmunds.

Trecu pe lângă grupul pestriţ de oameni care aşteptau să fie intervievaţi şi ieşi pe East 5th Street. Aşezându-se pe una din băncile aflate vizavi de secţie, se instală în urma lăsată de posteriorul persoanei de dinainte. Studie clădirile învecinate cu secţia de poliţie: era o privelişte tipică pentru New York. La una din ele se făceau lucrări de renovare – galerii coborau de la ferestrele goale, trecând pe lângă scările tradiţionale de incendiu, acoperite de zăpadă, până în dreptul benelor de dedesubt. Părea un joc imens de „Şerpi şi scări”.

Demoralizată de imagine, scoase telefonul şi-l sună pe Edmunds.

Un pas înainte. Doi înapoi.

* * *

Edmunds aşteptă ca şeful lui să iasă din birou, înainte de a afişa pe ecran tranzacţiile financiare ale lui Thomas din săptămâna anterioară. După ce trase cu ochiul să se asigure că nu era nimeni la imprimantă, dădu clic pe butonul „Tipăreşte” şi se ridică de la birou. Adună paginile calde scuipate de imprimantă, observând că raportul era mai lung ca de obicei, probabil din cauză că mai era un pic până la Crăciun.

Simţi că-i vibrează telefonul în buzunar şi se uită, cât de discret se putea, la ecran. Simţi privirea lui Mark în ceafă, în timp ce îndesa foile în buzunarul de la haină, ieşind grăbit din birou să răspundă.

De cum dispăru Edmunds, Mark se aplecă spre calculatorul lui şi mişcă mouse-ul să se asigure că nu va fi deconectat. Se ridică şi dădu roată biroului, aşezându-se în faţa calculatorului lui Edmunds.

— Ce pui la cale? se întrebă şoptit, în timp ce parcurgea paginile deschise: BBC News, o hartă a Manhattanului, e-mailul de serviciu.

Îi sclipiră ochii când văzu o filă cu e-mailul personal al lui Edmunds, dar, spre dezamăgirea lui, când intră pe ea văzu că fusese deconectat deja. Dar nu conta. Găsise ce căuta: pe ecran erau afişate tranzacţiile financiare personale ale unui anume Thomas Alcock şi nicăieri pe birou nu se vedea vreun document care să justifice această încălcare a intimităţii. Verificarea neautorizată a conturilor unei persoane fizice era o infracţiune foarte gravă.

Mark nu-şi mai încăpea în piele de bucurie, în timp ce scotea la imprimantă propria copie a tranzacţiilor lui Thomas spre a i-o înmâna lui Gatiss ca dovadă.

În sfârşit, îl prinsese.

CAPITOLUL 18

Luni, 14 decembrie 2015
10:43 a.m.

Pe Baxter o luă cu frig.

Dat fiind că decisese impulsiv să-l sune pe Edmunds, nu era îmbrăcată suficient de gros pentru o conversaţie prelungită în ger. El o lăsă să povestească despre familia Bantham, despre vehiculul suspect observat aproape de locul crimei şi despre fişa de analize printată, pe care o găsise îndesată în buzunarul lui Rouche, fără să spună nimic.

— E ceva aiurea la mijloc, continuă Baxter. Nu sunt eu paranoică. Vorbeşte tot timpul la telefon, cu soţia lui cică, şi chiar *tot* timpul. Te întorci să te uiţi după el la locul crimei şi te trezeşti c-a dispărut şi vorbeşte cu această persoană misterioasă în loc să-şi facă treaba.

— Tu ce-ar trebui să faci acum? Probabil nu să stai de vorbă cu mine, comentă Edmunds, făcând pe avocatul diavolului.

— Nu-i acelaşi lucru.

— Poate chiar *vorbeşte* cu soţia lui.

— Oh, zău aşa. Nimeni nu vorbeşte *aşa* des cu propria soţie. Pe deasupra, nu ţine îndeajuns de mult la ea cât să locuiască pe acelaşi continent, aşa că nu prea pare genul care tânjeşte după afecţiune, îi spuse Baxter, clănţănind din dinţi.

Îşi trăsese picioarele sub ea, făcându-se ghem.

— E foarte… secretos, la modul bizar, şi acum ştiu că-mi ascunde dovezi importante. Poţi să-l verifici, *te rog,* pentru mine?

Edmunds şovăi, sigur că nu putea să iasă nimic bun din a-şi băga nasul în treburile colegului ei.

— Bine, dar…

— Stai aşa, îl întrerupse Baxter, văzându-i pe Rouche şi Curtis ţâşnind pe intrarea principală.

Se ridică de pe bancă.

— L-au găsit pe Phillip East! îi strigă Curtis de peste drum.

— Trebuie să închid, îi spuse Baxter lui Edmunds.

Întrerupse convorbirea şi o porni zorită spre maşină.

Când îi prinse din urmă, Rouche îi puse haina şi geanta în braţe.

— Mulţam, dar ai uitat fesul, îi spuse Baxter, nu cumva să pară prea recunoscătoare faţă de bărbatul pe care tocmai îşi rugase prietenul să-l verifice.

Urcară în maşină. Curtis o porni în marşarier şi întoarse pe loc, demarând în trombă. Când dădu să-şi ia haina pe ea, Baxter se trezi că-i cad fesul şi mănuşile în poală.

* * *

Edmunds se întoarse în birou, înveselindu-se un pic când văzu că Mark nu era la locul lui. Se conectă din nou pe computer şi era gata să revină la treaba imbecilă de care trăsese toată ziua, când observă că îl pândea cineva. Mark

Îl privea din biroul lui Gatiss, dar îşi feri privirea când Edmunds se uită ţintă la el.

Un pic deconcertat, închise toate paginile care n-aveau legătură cu serviciul şi apoi îndesă foaia cu tranzacţiile lui Thomas pe fundul genţii, pentru orice eventualitate.

* * *

Spre dezamăgirea lor, avocatul lui Phillip East ajunsese înaintea lor la biroul FBI local şi era deja în sala de interogatorii, fără îndoială sfătuindu-şi clientul să nu răspundă la nicio întrebare.

Lennox o aşteptase pe Curtis. Îi înmână un telefon mobil cuiva din echipa ei şi apoi îi întâmpină, intrând direct în miezul problemei.

— Şi-a adus avocatul. Aflaţi ce puteţi, acum, că am pus mâna pe el, dar mă îndoiesc sincer că-l vom mai putea ţine mai mult de o jumătate de oră la ce pomelnic de ameninţări mi-a turuit avocatul.

— Cine e avocatul? o întrebă Curtis în timp ce străbăteau împreună biroul.

— Ritcher, veni răspunsul.

— Oh, la naiba!

Curtis avusese de-a face cu el şi înainte: un avocat al apărării renumit pentru eficienţa cu care punea beţe în roate poliţiei, angajat de obicei ca să-i scoată pe cei bogaţi şi influenţi din belelele pe care tindeau să le atragă cu banii şi aroganţa lor. Mai rău, îi amintea lui Curtis de tatăl ei. Se îndoia sincer că aveau să scoată ceva de la East de-acum.

— Baftă, le ură Lennox când ajunseră în dreptul sălii de interogatorii.

Întinse braţul, blocându-i calea lui Baxter.

— Tu, nu.

— Poftim?

Rouche dădu să protesteze şi el, dar Lennox continuă.

— Nu când avem de-a face cu Ritcher. O să ne alegem cu câte un proces pentru fiecare silabă pe care o scoţi.

— Dar…

— Poţi să priveşti discuţia. Şi cu asta, basta.

Rouche şovăi, dar Baxter îi făcu semn să meargă şi intră cu paşi apăsaţi în cămăruţa alăturată. Rouche intră în sala de interogatorii şi luă loc lângă Curtis. Aşezat de cealaltă parte a mesei, Ritcher părea un individ plin de sine şi de venin, întocmai cum sugera reputaţia lui. Avea între 55 spre 60 de ani, o faţă lungă şi colţuroasă şi o coamă de păr alb, des şi ondulat. Prin comparaţie, clientul lui părea să fi fost privat deopotrivă de somn şi hrană; costumul jerpelit atârna pe silueta lui firavă. Se uita neliniştit în jur, cu ochii afundaţi în orbite.

— Bună dimineaţa, domnule East, îl salută Curtis afabil. Domnule Ritcher, o plăcere ca întotdeauna! Doriţi ceva de băut?

East clătină din cap.

— Nu, o refuză Ritcher. Şi, ca să ştiţi, mai aveţi dreptul la patru întrebări.

— Aşa deci? întrebă Rouche.

— Da.

— Pe bune?

Ritcher se întoarse spre Curtis.

— Ar trebui să vă sfătuiţi colegul să nu-şi facă un duşman din mine.

— Aşa ar trebui?

Curtis îi trase un şut pe sub masă.

* * *

În camera alăturată, Baxter clătină din cap.

— Ar fi trebuit să mă lăsaţi să intru, mormăi.

* * *

— Am o întrebare, începu Ritcher. Ce îi dă FBI-ului dreptul să-l târască pe clientul meu aici ca şi cum ar fi un delincvent mărunt, fără a i se da măcar o explicaţie, nu mai spun vreun indiciu că ar fi comis vreo activitate ilegală?

— Am încercat să-l sunăm, îi spuse Rouche nonşalant, dar *clientul* dumneavoastră şi familia sa au ales să fugă de lume.

Se întoarse spre doctor.

— Nu-i aşa, Phillip?

— Trebuie doar să-i punem domnului East câteva întrebări în legătură cu un caz pe care-l investigăm. Atâta tot, interveni Curtis, încercând zadarnic să-l îmbuneze pe avocatul irascibil.

— Da, cazul pe care-l *investigaţi,* rânji Ritcher dispreţuitor. Superiorul dumitale a avut amabilitatea de a-mi relata deducţiile celor mai strălucite minţi de la FBI şi apoi ne-a confiscat bunurile personale, desigur, în caz că am fi simţit impulsul de a împărtăşi agerimea voastră de invidiat cu restul lumii: descoperiţi cadavrul unui psihiatru care şi-a oferit serviciile unuia din ţicniţii ăştia care-şi zic Marionete şi acum, cu o sclipire de geniu, îi bănuiţi pe toţi terapeuţii indivizilor ăstora de fapte necurate… Mă simt inspirat.

— Clientul dumneavoastră a lucrat ca terapeut cu *doi* dintre ucigaşi, spuse Curtis.

Ritcher oftă.

— Trebuie să vă corectez: a lucrat ca terapeut cu *unul* dintre ei în calitate oarecum oficială. În ceea ce-l priveşte pe celălalt, clientul meu şi-a sacrificat timpul liber în sprijinul unei organizaţii caritabile pentru persoane fără adăpost. O întreprindere admirabilă, cred că-mi veţi da dreptate.

East se uită involuntar spre Rouche, cu ochii mari, apoi îşi lăsă privirea în jos.

— L-aţi mai reprezentat pe Phillip până acum? îl întrebă Rouche pe avocat.

— Nu văd ce relevantă are acest lucru.

— Eu, da.

— Prea bine, exclamă Ritcher exasperat. E prima dată când îl reprezint… pe domnul… East, de fapt, spuse apăsat.

— Cine plăteşte pentru serviciile dumneavoastră şi în ce formă?

— Acum, *ştiu* sigur că această informaţie nu e relevantă.

— Pentru că bănuiesc că serviciile dumneavoastră nu sunt ieftine, continuă Rouche. Sunteţi as în a-i scoate basma albă pe cei bogaţi şi afundaţi în rahat.

Ritcher zâmbi şi se rezemă de spătarul scaunului, în timp ce Rouche îi dădea înainte.

— Vă rog să mă iertaţi că mi se pare *un pic* suspect că un terapeut cu jumătate de normă, şef de birou în restul timpului, îmbrăcat într-un costum luat la mâna a doua, se hotărăşte să apeleze la serviciile ASR…

Ceilalţi îl priviră nedumeriţi.

— …as în a te scoate basma albă, explică Rouche, doar pentru a răspunde la câteva întrebări, ceea ce n-a putut face până acum, pentru că el şi familia lui s-au dat la fund.

— Se ascundea şi o întrebare printre toate insultele şi perorările dumitale?

— Cu întrebările n-ajungem nicăieri, spuse Rouche. Nu-mi răspundeţi la ele. Nu vă întreb, vă *spun.*

Arătă spre dosarul aflat în faţa lui Curtis, în timp ce East îl privea agitat. Curtis părea stingherită, dar îi întinse dosarul. Rouche începu să-l răsfoiască.

— Poţi să zici că sunt sceptic, Phillip, dar, când am auzit că ai dispărut, am presupus că ai fugit pentru că te simţeai vinovat. Acum că te-am cunoscut, văd limpede că ai fugit de frică.

Rouche se opri la una din pagini. După o clipă, se văzu silit să-şi ferească privirea. Scoase fotografia din dosar şi-o aruncă în mijlocul mesei.

— Doamne sfinte! exclamă Ritcher.

— Rouche! ţipă Curtis.

East, în schimb, părea fascinat de fotografia alb-negru care-i înfăţişa pe toţi membrii familiei Bantham, legaţi, cu sacii pe faţă şi zăcând aliniaţi, întocmai cum îi găsise Baxter.

— El e James Bantham, psihiatru… de-al vostru, îi explică Rouche.

Observă că East îşi dezlipea involuntar cămaşa largă de piept.

— Poţi s-o vezi pe soţia lui întinsă lângă el şi, în spatele ei, sunt cei doi băieţi ai lor.

Părea că se dă o luptă lăuntrică în East. Nu reuşea să-şi ia ochii de la fotografie. Respira accelerat, se auzea în toată cămăruţa.

— Bantham nu ne-a spus nimic, îi zise Rouche, cu o notă de regret exagerat. Probabil că şi-a imaginat că îi apără astfel.

Ritcher întinse mâna şi întoarse fotografia şocantă cu faţa în jos.

— La revedere, agent Rouche, îi spuse, ridicându-se.

Enervant lucru, singura persoană din istorie care-i pronunţase corect numele din prima încercare era singura persoană care, dacă-l întrebai pe Rouche, ar fi preferat să-l uite.

— Mai… mai avem întrebări! se bâlbâi Curtis.

— Sunt sigur că aveţi, îi răspunse Ritcher.

— Phillip, spuse Rouche în timp ce avocatul încerca să-l zorească să iasă. Phillip!

East îşi întoarse privirea spre el.

— Dacă noi am reuşit să te găsim, ei *sigur* vor reuşi.

Rouche ştia că spune adevărul, chiar dacă tot nu avea idee cine erau „ei”.

— Ignoră-l, îl îndemnă Ritcher, îndrumându-l spre locul de unde îşi puteau revendica lucrurile confiscate.

— La naiba! comentă Curtis, urmărindu-i pe cei doi bărbaţi cum se îndepărtau prin aglomeraţia din biroul mare. N-am scos nimic de la el.

— Nu-l putem lăsa să plece, spuse Rouche.

Îşi scoase cătuşele din buzunar.

— Dar Lennox a zis…

— O bag în mă-sa pe Lennox.

— O să-ţi ia cazul până să apuci să te întorci în sala de interogatorii.

— Măcar va mai exista un caz.

O îmbrânci la o parte şi o porni grăbit după cei doi bărbaţi care aşteptau liftul.

— Phillip! strigă din celălalt capăt al biroului.

Uşile se deschiseră şi cei doi intrară în lift.

— Phillip! îl strigă din nou Rouche, luând-o la fugă spre uşile care se închideau. Aşteaptă!

Doborî o persoană care-i stătea în cale, sprintând pe ultimii metri şi strecurându-şi mâna prin deschizătura care stătea să dispară. Uşile de metal începură să trepideze şi se deschiseră din nou, dezvăluindu-i pe Ritcher şi East. Alături de ei în cabina minusculă se afla Baxter, înfofolită bine cu haina şi fesul, încât era aproape de nerecunoscut.

— La ce etaj? întrebă, pe un ton nevinovat.

Rouche îşi îndesă cătuşele în buzunar, scoţând o carte de vizită şi înmânând-o terapeutului.

— În caz că-ţi aminteşti ceva… spuse, lăsând uşile să se închidă între ei.

Curtis îl prinse din urmă, în timp ce publicul pe care îl atrăsese începuse să se împrăştie.

— L-ai lăsat să ne scape? întrebă nedumerită.

— Nu.

* * *

Ultima jumătate de oră din programul de lucru părea că nu mai trece şi Edmunds de-abia aştepta să ajungă acasă şi să se cufunde din nou în investigarea crimei. Ultimul buletin de la Baxter îl preocupase toată după-amiaza şi, oricât de oribil ar fi fost s-o recunoască, îl incitase. Adora provocarea pe care o reprezenta un mister nerezolvat şi cazul ăsta nu-l dezamăgise. Fusese sigur că legătura oferită de terapie va uni toate firele, dar, din contră, complicase şi mai mult povestea.

— Te putem răpi pentru o clipă? îl întrebă Mark, apărând chiar în spatele lui şi făcându-l să tresară.

Rămăsese cu privirea pierdută în ecran, fără să mai observe altceva.

— În biroul lui Gatiss, adăugă Mark, nereuşind să-şi ascundă zâmbetul.

Edmunds se aşteptase că o să şi-o ia pentru ce se întâmplase în după-amiaza trecută, aşa că se ridică şi-l urmă pe Mark. Spera doar ca muştruluiala care-l aştepta să nu dureze prea mult.

De cum intră, îl văzu pe Thomas aşezat faţă în faţă cu Gatiss, la biroul acestuia. În mod evident, nu era vorba despre conversaţia telefonică. În timp ce Mark închidea uşa în urma lor, Edmunds se aşeză, uitându-se neliniştit la prietenul lui, aşezat pe scaunul alăturat.

Mark îşi trase un scaun în dreptul biroului.

— Îmi pare rău că a trebuit să vă chem aici, în aceste condiţii, domnule Alcock, începu Gatiss.

Şeful lui Edmunds era un bărbat îndesat, complet chel, cu ochii mici şi injectaţi.

— Nicio problemă, îi răspunse Thomas amabil.

— Am fost informat de o situaţie care vă priveşte, mă tem. Ca urmare, am considerat de cuviinţă să vă chem aici şi să lămurim pe loc problema.

Lui Edmunds nu-i plăcea de nicio culoare direcţia în care evolua discuţia. Avusese întotdeauna mare grijă să-şi acopere urmele.

— S-o luăm cu începutul, zise Gatiss. Vă cunoaşteţi?

— Da, răspunse Thomas, zâmbindu-i lui Edmunds. Alex îmi este prieten apropiat şi a lucrat la un moment dat cu… iubita mea.

Şi Thomas şi Edmunds se strâmbară involuntar. Termenul părea extrem de nepotrivit cu referire la Baxter. Mark urmărea atent discuţia, sorbind lacom fiecare detaliu al avalanşei care avea să-l zboare pe Edmunds din viaţa lui.

— Şi tu, Edmunds. E un pic stânjenitor, mă gândesc, când „prietenul” tău stă chiar lângă tine. Consideri că domnul Alcock se face vinovat de vreo activitate ilicită?

— Sigur că nu.

Mark scoase un chiţăit de încântare.

— Interesant. Ei bine, domnule Alcock, s-ar putea să vă şocheze vestea, dar prietenul dvs. S-a folosit, în mod ilegal, de programele noastre de detectare a fraudelor pentru a verifica situaţia conturilor dvs. personale şi tranzacţiile de pe cardurile de credit, spuse Gatiss, uitându-se furios la Edmunds.

Umflându-se în pene, Mark scoase foaia printată şi o puse pe birou, în faţa lor.

— Păi… nu prea, spuse Thomas cu un aer nedumerit, pentru că eu l-am rugat s-o facă.

— Ce face?! exclamă Mark.

— Poftim? întrebă Gatiss.

— Doamne, mă simt oribil dacă l-am băgat în bucluc cu chestia asta, spuse Thomas. Am antecedente în ceea ce priveşte jocurile de noroc. L-am rugat pe Alex să-mi urmărească situaţia financiară şi să mă ia la întrebări dacă are bănuieli că… am *călcat strâmb* din nou. Din păcate, mă cunosc: eu n-aş recunoaşte-o niciodată de bunăvoie. E un prieten foarte bun.

— Patru luni şi n-ai pariat deloc, spuse Edmunds mândru, zâmbind involuntar şi bătându-l pe Thomas pe spate.

— Chiar şi-aşa e ilegal! se zburli Mark, acoperindu-l.

— Mark! Ieşi afară! îl somă Gatiss, ieşindu-şi, într-un final, din fire.

Edmunds se scărpină discret cu degetul arătător, un gest pe care nu-l putea vedea decât Mark când se ridică în picioare şi ieşi din cameră.

— Deci eraţi la curent cu aceste verificări efectuate de Edmunds? îl întrebă Gatiss pe Thomas.

— Absolut.

— Înţeleg.

Se întoarse spre Edmunds.

— Dar Mark are dreptate. Oricât de bine intenţionat ar fi, abuzul resurselor constituie o infracţiune.

— Da, domnule, încuviinţă Edmunds.

Gatiss oftă din rărunchi, cântărindu-şi opţiunile.

— De data asta primeşti doar un avertisment. *Nu* mă face să regret c-am fost indulgent.

— Nu, domnule.

* * *

Edmunds îl conduse pe Thomas spre ieşire. De cum ieşiră pe uşă, îi bufni râsul.

— Antecedente cu jocurile de noroc, pufni Edmunds. Îţi merge repede mintea.

— Păi, nu prea puteam să le spun adevărul, nu? Că prietenei mele îi e aşa de greu să se încreadă în cineva, încât mă va părăsi dacă nu sunt supus unor verificări săptămânale.

O spusese pe ton de glumă, dar era limpede că Thomas se simţea rănit că, după o relaţie de opt luni, Baxter tot n-avea încredere deplină în el.

Pe măsură ce el şi Thomas se împrieteniseră, Edmunds se trezise pus într-o situaţie imposibilă. Îşi putea trăda noul prieten, continuând cu verificările ilegale, dar, făcând acest lucru, salva relaţia dintre Thomas şi Baxter. Sau putea refuza să facă ce-i ceruse Baxter, caz în care ea ar pune capăt pe loc relaţiei, mai curând decât să-şi asume riscul de a fi rănită din nou. În cele din urmă, decisese să-i mărturisească adevărul lui Thomas, care primise vestea admirabil. Se arătase plin de înţelegere pentru paranoia extremă a lui Baxter. Dat fiind că nu avea nimic de ascuns, îi dăduse lui Edmunds binecuvântarea să continue să-i dea periodic raportul lui Baxter, argumentând că prefera varianta asta, decât să-şi ducă viaţa fără ea.

Thomas era bărbatul potrivit pentru Baxter. Edmunds era sigur de asta. Cu timpul, avea s-o înţeleagă şi ea.

* * *

— Urmăreşte maşina aia!

Baxter nu fusese niciodată mai entuziasmată când rostise replica asta, după ce se urcase pe bancheta din spate a unui taxi galben în New York.

Ritcher şi East se despărţiseră în faţa sediului FBI. Baxter sperase că East o să ia metroul de-acolo, însă vremea care începea să se strice îl împinsese să arunce banii pe un taxi. Panicată la gândul că risca să piardă cea mai bună pistă pe care o aveau, fusese cât pe-aci să sfârşească sub roţile unei maşini, în încercarea de a opri un taxi la rândul ei.

Efortul de a nu scăpa din ochi taxiul lui East, în timp ce înaintau poticnit prin Districtul Financiar fusese ca un joc de alba-neagra. Traficul se mai domolise odată ce ieşiseră de pe insulă şi intraseră pe autostradă. Convinsă că nu mai exista niciun risc să-l piardă pe East, Baxter îşi scoase telefonul. Ştia că Rouche şi Curtis aşteptau, probabil, veşti de la ea şi erau gata s-o pornească pe urmele ei. Trase cu ochiul pe geam, căutând vreun indicator, şi apoi le scrise rapid un SMS:

278 spre Red Hook

Odată ce apăsase pe „Trimite”, recunoscu inflexiunile bine cunoscute, cu accent de Louisiana, care se revărsau de la radio.

— Scopul este să te descompună bucată cu bucată, până când nu mai rămâne nimic din tine, explica pastorul Jerry Pilsner Jr.

— Şi… din experienţa mea foarte limitată privind exorcismele şi chestii de-astea… bazată, în principal, pe filme de groază, glumi prezentatorul, asta se întâmplă în mai multe stadii, nu-i aşa?

— Corect. În trei stadii.

— Dar… asta e doar atât, nu? E genul de chestie pe care o vedem în filme de groază? Doar nu susţineţi serios că asta se întâmplă cu aceste „Marionete”, nu?

— Vorbesc foarte serios. Trei stadii, între care primul este „infestarea diabolică”. Acesta e momentul în care entitatea îşi alege victima, testează cât de influenţabilă este… îşi face cunoscută prezenţa. Al doilea stadiu este „oprimarea”, în care entitatea pune stăpânire pe viaţa subiectului, acutizând victimizarea psihologică, făcându-şi victima să se întrebe dacă mai e în toate minţile.

— Şi al treilea? întrebă prezentatorul.

— Posedarea – momentul în care voinţa victimei este subjugată în sfârşit. Momentul în care invită entitatea în propriul trup.

— O invită?

— Nu în sensul tradiţional, explică pastorul. Dar există întotdeauna o alegere la mijloc. În caz că *alegi* să te predai… *alegi* să-i dai permisiunea.

Baxter se aplecă spre şofer.

— Aţi putea să închideţi radioul, vă rog?

CAPITOLUL 19

Luni, 14 decembrie 2015
12:34 p.m.

Taxiul în care se afla Baxter zăbovi în dreptul uneia din intrările de pe latura estică a Parcului Prospect, în timp ce Phillip East îşi plătea la rândul lui taxiul, la vreo sută de metri mai încolo. East rămase pe loc mai bine de un minut, studiind neliniştit maşinile care treceau şi parcul de vizavi. Părând să se fi convins că nu fusese urmărit, merse o bucată de drum înapoi, în direcţia în care era Baxter, apoi intră într-un bloc elegant, în stil Art Deco.

Baxter coborî din taxi şi-i plăti mult prea mult şoferului. Avea o bănuială că taximetristul se mocăise dinadins, în timp ce căuta rest, ştiind foarte bine că, după ce-l urmărise pe acest individ dintr-un capăt în altul al oraşului, va prefera să piardă mai curând suma de 8 dolari şi 50 de cenţi decât să piardă prada. Fentând traficul, o porni pe urmele lui East pe intrarea principală.

Pentru o clipă, crezu că-i scăpase, dar apoi auzi cum cineva descuia o uşă pe culoarul de la parter. Luându-se după zgomot, îl văzu pe East intrând pe o uşă aflată la capătul holului. Străbătu cu paşi mari holul, cufundat în beznă din cauză că se arsese becul, şi-şi notă numărul apartamentului.

Apoi ieşi şi traversă strada, instalându-se pe una din băncile de la intrarea în parc, de unde putea să fie cu ochii pe clădire, fără a atrage atenţia. Se pregăti să înfrunte frigul şi-şi scoase telefonul, ca să-l pună la curent pe Rouche.

* * *

Cu un sfert de oră mai devreme, Curtis şi Rouche mai aveau vreo 12 minute până acolo. Baxter bătea pasul pe loc prin fleşcăială, în parte să se încălzească, dar, în primul rând, pentru că nu mai avea răbdare.

— Crăciun fericit! îi ură zâmbitor un domn în vârstă, în timp ce trecea pe lângă ea, dar interpretă corect privirea încruntată a lui Baxter drept o invitaţie să se care rapid.

Tocmai îl sunase din nou pe Rouche să afle de ce întârzie, când un vehicul necunoscut opri ilegal în faţa blocului.

Baxter se ridică.

— Maxim cinci minute! îi promise Rouche spăşit la telefon. Baxter?

Se mută ca să vadă mai bine. Un bărbat cu glugă coborî din maşină. Trase uşa laterală şi scoase un rucsac voluminos de-acolo.

— Baxter?

— S-ar putea să avem o problemă, îi spuse Baxter, trecând deja strada, în timp ce bărbatul intra în holul de fiţe. Tocmai a oprit o dubă verde. Şoferul se comportă suspect.

Îl auzi pe Rouche, transmiţându-i mesajul lui Curtis. După câteva secunde auzi vuietul sirenei în telefon. Luând-o la fugă pe aleea plină de mocirlă care ducea spre uşile de sticlă, dădu să deschidă una din uşi când îl văzu pe bărbat în hol, ghemuit deasupra rucsacului, la doar câţiva paşi distanţă. Se opri brusc, cât pe-aci să alunece, lipindu-se de peretele de cărămidă, ca să nu fie observată.

— Două minute, Baxter. Aproape c-am ajuns, îi strigă Rouche, încercând să acopere sirena. Aşteaptă-ne!

Baxter se aplecă să se uite pe lângă perete. Prin uşa de sticlă văzu că bărbatul asambla ceva. Tot nu reuşea să-i vadă faţa. După o clipă, bărbatul scoase un pistol, cu un amortizor fixat pe ţeavă. Îl ascunse în haină, închise rucsacul şi se ridică.

— Nu avem două minute la dispoziţie, îi şopti lui Rouche. Familia lui East s-ar putea să fie înăuntru.

Închise până să apuce Rouche să protesteze. Trebuia să facă ceva, mai ales când avea proaspătă în minte imaginea familiei Bantham.

Intră pe uşa principală şi văzu silueta luând-o pe urmele lui East pe culoarul întunecat, oprindu-se în dreptul uşii lui. Trebuia să câştige timp, aşa că-şi scoase cheile din geantă, zornăindu-le tare în holul tăcut. Simţind că bărbatul se întorsese spre ea, o porni agale spre el pe culoar ca şi cum ar fost o locatară picată din lună.

Mergea cât de încet putea, sub ochii bărbatului, care nu se obosi să ascundă că aştepta s-o vadă trecând.

Când era la câţiva paşi de el, îşi ridică privirea şi îi zâmbi suav.

— Crăciun fericit!

Bărbatul nu reacţionă. Îşi trase gluga hainei de iarnă peste faţă, acoperindu-şi nasul şi maxilarul. Nu reuşi să-şi dea seama decât că era alb, de statură şi greutate medie, şi că avea ochii căprui-închis. Ţinea o mână ascunsă în haină, în care strângea fără îndoială pistolul.

Rouche şi Curtis tot nu se vedeau, aşa că-şi scăpă cheile pe podea, improvizând din mers.

— La naiba, mormăi, lăsându-se în genunchi după ele.

Alese cheia cea mai lungă şi mai ascuţită, cheia de la Thomas de-acasă, şi şi-o strecură între articulaţiile degetelor, pe post de armă improvizată. Îl văzu pe bărbat, dându-şi ochii peste cap, exasperat, şi profită de ocazie.

Ridicându-se brusc, izbi cu pumnul înarmat pe sub gluga bărbatului, înfigându-i cheia în obraz. Se prăbuşiră amândoi peste uşa apartamentului şi bărbatul ţipă de durere.

O îmbrânci în peretele din faţă şi scoase arma de sub haină, în timp ce Baxter se arunca peste el, lovindu-l cu latul palmei cu forţa necesară să-i spargă nasul ascuns de glugă, ştiind că lacrimile de durere o să-i înceţoşeze privirea.

Lupul o învăţase bine.

Bărbatul începu să lovească orbeşte, pălind-o cu arma greoaie. Se auzi cheia în broască şi apoi un chip îngrijorat se chiori la ei prin uşa crăpată. Uitând de Baxter, bărbatul trase un şut în uşă, deschizând-o de tot şi trântindu-l pe East pe spate.

Se auziră ţipete dinăuntru şi apoi trei împuşcături în surdină, una după alta.

— Nu! ţipă Baxter.

Se ridică în picioare şi dădu buzna după el.

* * *

— Duba verde! zbieră Rouche în timp ce Curtis oprea traficul şi accelera pe contrasem.

El scosese deja pistolul şi îşi desprinsese centura de siguranţă, grăbit să ajungă odată la Baxter. Curtis opri sirena şi apăsă zdravăn pedala de frână, simţind sistemul de antiblocare trepidându-i sub talpă. Maşina se opri cu scârţâit de frâne la niciun metru de uşile decolorate ale dubei.

Rouche sări din maşină şi de-abia făcuse câţiva paşi spre intrare când se auzi zgomot de sticlă spartă de la una din ferestrele de la parter. Când se întoarse să se uite, bărbatul tocmai ţâşnea pe-acolo, aterizând şui şi rostogolindu-se prin zăpadă. Îi întâlni privirea lui Rouche pentru o fracţiune de secundă, apoi se ridică în picioare şi o rupse la fugă în direcţia opusă.

— Găseşte-o pe Baxter! îi strigă Rouche lui Curtis, luând-o pe urmele suspectului.

Cu arma ridicată, Curtis intră în fugă în clădire, străbătând holul de la parter în direcţia geamului spart. Mai multe persoane ieşiseră în prag şi se uitau spre o uşă deschisă înconjurată de bucăţi de tencuială.

— Baxter? strigă.

Cu pistolul înainte, se opri în prag şi dădu cu ochii de un cadavru. East zăcea întins pe spate, cu ochii sticloşi aţintiţi spre tavan. Sângele roşu-închis se îmbibase în mocheta bej de sub el.

— Baxter? o strigă din nou, cu un tremur în glas.

Auzi plânsete dintr-o altă cameră şi înaintă precaut, oprindu-se să deschidă uşa de la baie cu piciorul şi să se asigure că nu era nimeni în mica bucătărie. Intrând în camera de zi, descoperi că era pe jumătate devastată. Mobila fusese făcută bucăţi. Dintr-o masă mare de sticlă rămăseseră doar cioburi minuscule înfipte în mochetă. O femeie îşi strângea în braţe cei trei copii, protejându-i, clar neştiind dacă nou-venita avea de gând să-i salveze sau să-i ucidă. În capătul opus al camerei, Baxter zăcea încovoiată, ca şi cum fusese proiectată prin biblioteca făcută praf. Îşi ţinea braţul stâng îndoit în spate.

— Baxter! icni Curtis.

Dădu fuga spre colega ei şi-i luă pulsul, răsuflând uşurată când îl simţi zvâcnind cu înverşunare în degete şi apoi zâmbi când o auzi pe Baxter înjurând înfundat.

— So… soţul meu? o întrebă soţia lui East, respirând poticnit.

Curtis clătină din cap.

În timp ce femeia izbucnea în plâns, Curtis ceru o ambulanţă prin staţie.

* * *

Rouche se cufundase în labirintul de alei îngheţate care înconjurau complexul rezidenţial imens şi proprietăţile învecinate. Se rătăcise de-a binelea, în timp ce se ţinea după zgomotul unor paşi fantomatici, care nu făceau decât să-l ducă spre o nouă cale blocată, doar cu o fâşie de cer deasupra, oferind un plafon comun aleilor claustrofobice.

Se opri când ajunse la o răspântie, culoare de beton care se răsfirau în toate direcţiile.

Închise ochii ca să se poată concentra.

Zgomotul făcut de cineva care alerga se auzi chiar în spate.

Se întoarse.

Văzând că nu era nimeni acolo, luă colţul, mergând pe singura cale pe care ar fi putut s-o aleagă fugarul, zdrelindu-şi umerii când se strecură prin deschizătura îngustă. Când dădu roată unui nou zid, îşi ridică mâinile în defensivă şi se trânti pe spate.

Un husky imens stătea ridicat pe picioarele din spate, arătându-şi colţii şi mârâind, în timp ce rodea ca apucatul gardul de sârmă ghimpată care-i despărţea.

Încet, Rouche îşi lăsă mâinile pe lângă corp. Odată ce se convinse că animalul n-avea cum să intre, se ridică. Dar, văzându-l cum trage în continuare de sârmele rigide, simţi un fior pe şira spinării.

Rouche se trase involuntar mai aproape, nu-l mai despărţeau nici 20 de centimetri de capul animalului, uitându-se în ochii lui întunecaţi…

Deodată, câinele scheună ca şi cum ar fi fost rănit, se lăsă din nou în patru labe şi se făcu nevăzut pe o altă alee.

Rouche ascultă zgomotul făcut de labe până când nu se mai auzi nimic şi, apoi, scutură din cap, simţindu-se un pic ridicol pentru că se lăsase impresionat de pastorul de la TV şi de teoriile lui.

Îşi ridică pistolul şi se întoarse în labirintul întunecat.

După cinci minute şi-un pic, se întoarse la apartament. Se opri, văzând cadavrul lui East în hol. Avea trei urme de gloanţe presărate pe piept şi mocheta care mustea îi scârţâi sub tălpi lui Rouche, când se aplecă asupra lui. Prin găurile lăsate de gloanţe în materialul cămăşii se întrezărea inscripţia cunoscută, grosolană: „Marionetă”.

Se frecă la ochii încercănaţi:

— La naiba!

* * *

Tia aţipise pe canapea pe la şapte seara. La 9:20 p.m., Edmunds coborî, după ce reuşise în sfârşit s-o adoarmă pe Leila. Venise de la lucru, gătise cina, îi curăţase litiera lui Bernard, spălase un morman de rufe şi vasele adunate de două zile. O luă pe Tia în braţe şi o duse în pat, simţindu-se un soţ-model.

Pentru prima dată, simţi că-şi câştigase dreptul de a continua să lucreze până spre dimineaţă, cu bruma de energie pe care-o mai avea. Intră în bucătărie să-şi facă o cafea tare. Trebuia să se trezească. Avea de traversat tot oraşul.

După avertismentul oficial primit în după-amiaza aceea, nu putea risca să mai folosească software-ul antifraudă spre a-l investiga pe Rouche. Se folosise de resursele limitate care-i mai rămăseseră ca să adune câteva informaţii elementare. Chiar şi înarmat cu puţinele chestii găsite, observase nişte anomalii evidente, care justificau o explorare mai aprofundată.

Se întrebă dacă nu cumva Baxter îl mirosise bine totuşi.

Studiind organigrame din arhivă, pe care le găsise săpând prin secţiunea de Resurse Umane a intranetului, Edmunds descoperise că un fost coleg de la Omucideri şi Infracţiuni Grave lucrase cu Rouche pe vremea când era la Brigada Antidrog. Edmunds avusese noroc şi-l prinsese în tură.

Bărbatul i-l descrisese pe Rouche ca fiind „o minte brici”, „un pic excentric”, dar per total „de gaşcă”, ceea ce corespundea în mare cu felul cum îl descrisese Baxter; în schimb, când fusese întrebat despre convingerile religioase ale lui Rouche, bărbatul pufnise în râs.

— Sunt eu mai evlavios ca el, amice, îi spuse lui Edmunds, ceea ce era foarte grăitor când venea de la un detectiv pasionat de *death metal,* care avea pe antebraţ un tatuaj aproape decolorat cu textul:

Dumnezeu a murit

Bărbatul îi relată apoi o poveste pe care i-o spusese un prieten din Brigada de Pază şi Protecţie, unde se transferase Rouche în 2004.

— A fost concediat. Cel puţin, asta a presupus toată lumea. N-a fost nicio petrecere de adio, nu i s-a găsit înlocuitor. Efectiv azi era, mâine nu mai era. A dispărut fără urmă. Şeful a făcut ca toţi dracii, după cum era de aşteptat.

Edmunds îi mulţumi pentru ajutor şi stabiliră să iasă la o băută la un moment dat, plan pe care niciunul dintre ei n-avea de gând să-l pună în practică. Reuşise să obţină adresa lui Rouche înainte de a pleca de la birou şi aprecie că la ora aia n-avea să-i ia nicio jumătate de oră să ajungă. Ieşi tiptil în hol, îşi trase haina pe el şi-şi puse fularul, luă din cuier cheile de la maşină şi se furişă pe uşă.

* * *

— Vedeţi porţiunea asta mică, închisă la culoare? E un fragment de os care a rămas înfipt în articulaţia cotului, îi explică doctorul pe un ton vesel.

— Minunat, oftă Baxter. Pot să plec acum?

Fusese ţinută aproape trei ore în salon, timp în care doctorii şi asistentele o împunseseră şi o examinaseră pe toate părţile, şi începea să-şi piardă răbdarea. O durea tot corpul şi avea numai vânătăi după altercaţia cu bărbatul cu glugă. Era plină de zgârieturi minuscule pe faţă, datorate mesei de sticlă, care se făcuse ţăndări, la rândul ei, pentru că venise în contact cu faţa lui Baxter. Şi acum se alesese cu trei degete fracturate, prinse cu atele, şi cu o aşchie de os în cot, pe care să le adauge la lista crescândă de accidentări.

Doctorul se scuză şi puse o asistentă să-i aducă o faşă pentru braţ.

— Te-ai purtat foarte curajos azi, îi spuse Curtis când rămaseră singure.

— Mai curând, prosteşte, spuse Baxter, strâmbându-se de durere.

— Un pic din amândouă, zâmbi Curtis. Rouche a zis că au descoperit saci de cânepă şi bandă adezivă în rucsacul pe care l-au găsit la locul crimei. Cât să-i ajungă pentru cinci persoane. Le-ai salvat viaţa.

Simţindu-se stingherită, Baxter ignoră laudele.

— Unde e Rouche?

— Unde crezi? îi răspunse Curtis, ceea ce însemna, probabil, că vorbea la telefon ca de obicei.

Observându-i expresia abătută, Curtis se simţi obligată să-i ţină un discurs de încurajare.

— Nu ne-am izbit iar de un zid. Ştii asta, da? L-au adus pe Ritcher să-l ia la întrebări din nou. Membrii familiei sunt sub protecţia poliţiei şi sunt intervievaţi chiar acum. Acum avem acces nelimitat la lista tranzacţiilor lui East şi lista convorbirilor telefonice, iar mostrele de ADN prelevate de pe cheile şi hainele tale au fost transmise de urgenţă echipei de criminalişti. Facem progrese.

O asistentă fâstâcită reveni, ţinând în mână o eşarfă de un mov ţipător.

— E pentru dumneavoastră, anunţă, înmânându-i-o lui Baxter.

Şi Curtis, şi Baxter se uitară circumspect la hidoşenie.

— Neagră n-aveţi? o întrebară la unison.

— Mă tem că nu, răspunse femeia răstit. Acum, este opţional…

— Opţional?

— Da.

— Atunci e pentru dumneavoastră, îi spuse Baxter, punându-i eşarfa la loc în mână.

Se întoarse spre Curtis şi-i zâmbi.

— Hai să mergem!

* * *

Edmunds mai verifică o dată adresa pe care o obţinuse pentru casa familiei Rouche în lumina chioară din Volvo-ul lui prăpădit. Parcase în faţa casei întunecate. Chiar şi din maşină, vedea porţiunile unde se scorojise vopseaua de pe tocurile ferestrelor şi buruienile care se iţeau prin crăpăturile de pe aleea abruptă. Un aer de paragină domnea peste casa veche, care ar fi putut deveni mult mai mult decât era.

Îşi închipui că locuinţa în ruină hrănea, poate, imaginaţia copiilor din împrejurimi: casa bântuită de pe deal. Deşi nu-l întâlnise niciodată pe Rouche, Edmunds se înfurie pe el. El, Tia şi Leila trebuiau să-şi ducă viaţa într-o locuinţă socială urâtă, privilegiu pentru care trăiau la limita subzistenţei. Dar, chiar şi cu resursele lor limitate, făceau mari eforturi să-şi înfrumuseţeze casa, deşi nu aveau niciun sprijin de la vecinii mulţumiţi cu mocirla lor.

Făcând un efort, Edmunds îşi transformase fără să vrea căsuţa modestă într-o ţintă pentru câţiva din vecinii care-i purtau pică, ofensaţi pentru că îndrăznea să aspire la pătura mijlocie. Chiar în dimineaţa aceea, descoperise că şiragul de beculeţe de Crăciun, într-o combinaţie plăcută de alb şi albastru, era tăiat în jumătate – şi nu avea bani să-l înlocuiască. Rouche, în schimb, avea o casă superbă pe o stradă pitorească, într-o suburbie prosperă, şi o lăsase pur şi simplu de izbelişte.

Edmunds coborî din maşină şi închise portiera cât mai silenţios cu putinţă. Asigurându-se încă o dată că nu era nimeni prin preajmă, o porni pe alee, spre casă. Din păcate, nu se vedea niciun vehicul. O plăcuţă de înmatriculare ar fi putut fi o sursă utilă de informaţii, dar văzu două tomberoane pe o latură, care aveau să fie la fel de bune.

La lumina lanternei, începu să scotocească prin deşeuri, căutând orice ar fi putut avea legătură cu misteriosul agent FBI. Deodată, aleea îngustă fu scăldată în lumină. Edmunds se lăsă pe vine după tomberoane chiar în momentul în care un domn în vârstă ieşi din casa învecinată şi scoase capul peste gard. Edmunds îşi trase picioarele lungi cât mai aproape de corp.

— Vulpi afurisite, îl auzi pe om bombănind.

Se auziră paşi, zgomotul unei uşi care se închide, cheia răsucită în broască şi apoi lumina se stinse. Edmunds îndrăzni în sfârşit să respire din nou. După mustrarea oficială primită în după-amiaza aceea, ultimul lucru care-i lipsea era să fie prins ca intrus pe proprietatea unui agent CIA. Ca urmare, se mustră singur pentru că fusese atât de nesăbuit, dar reacţiile fizice trădau ce simţea cu adevărat: valul de adrenalină care-i făcea inima să bată mai repede, în timp ce aburul răsuflării lui sacadate începea să circule regulat, ca un tren cu abur care prinde viteză.

Înainte de a încerca să plece, voia să se asigure că vecinul în vârstă nu mai stătea la pândă, aşa că o ţinu tot înainte pe aleea laterală, intrând în grădina din spate, unde iarba înaltă i se lipea de cracul pantalonilor, îmbibându-i de apă. O căsuţă de jucărie imaculată era instalată acolo, făcând notă discordantă cu plăcile de gard dezmembrate şi un coteţ de iepuri dezafectat.

Mai era o lumină aprinsă în casă. Tocmai trăgea cu ochiul prin uşile care dădeau spre terasă, când începu să sune telefonul din hol. După cinci apeluri, auzi o voce de femeie răspunzând.

— Bună, dragule! Îţi ducem dorul amândouă, tare, tare mult!

Edmunds înjură în barbă, ascunzându-se şi pornind-o târâş spre alee. Trecu de tomberoane şi ieşi grăbit în alee, fără a fi văzut. Urcându-se în maşină, porni fără să aprindă farurile, ştiind că aşa nu era niciun risc să-i fie identificată maşina. Odată ce reveni pe drumul principal, aprinse farurile şi acceleră, cu inima bătându-i nebuneşte.

Nu descoperise nimic şi totuşi o ţinu într-un zâmbet tot drumul.

CAPITOLUL 20

Luni, 14 decembrie 2015
7:54 p.m.

Pe Curtis şi Rouche îi izbi un val de aer cald când intrară în hotel. O voce cunoscută, arţăgoasă, acoperea vuietul radiatorului în stil industrial aflat deasupra lor. Se ţinură după sunetul vocii, care-i conduse într-un bar prăpădit. Un eveniment sportiv părea pe cale să înceapă la televizorul pătrăţos, iar luminile foarte puternice scoteau în evidenţă toate defectele decorului în stilul anilor ’80, tapetul închis la culoare pătat de nicotină şi urmele băuturilor vărsate de 30 de ani încoace.

— Am zis că mă descurc! se zburli Baxter la barman, împroşcând vin roşu din paharul mare pe care-l comandase.

Se trânti într-un separeu aflat lângă geam, lovindu-se la braţul accidentat, şi înjură tare.

— Şi *de-asta* trebuie să porţi o faşă, mormăi Rouche, apoi întrebă şoptit: Crezi c-ar observa dacă am face stânga împrejur şi ne-am căra?

Realiză că vorbea singur, deoarece Curtis rămăsese ţintuită în faţa televizorului cu imagine neclară. În ciuda ambianţei banale, stătea drepţi, cu mâna la inimă, în timp ce un cor de băutori de bere şi amatori de hotdogi, cât să umple un stadion de mărime medie, intona imnul american.

— Americanii ăştia, ţâţâi Baxter, în timp ce Rouche se aşeză, lăsând o cărţulie decolorată pe masa lipicioasă, între ei. Ar trebui să te postezi şi tu acolo, dacă tot îţi urăşti aşa mult ţara natală.

Rouche se uită din nou la Curtis, care părea să aibă lacrimi de mândrie în ochi.

— Neah, mersi, când am chef de karaoke, eu cânt „Since U Been Gone”.

Când se întoarse din nou spre Baxter, „The Star-

Spangled Banner”[7] ajunsese la finalul apoteotic, în aplauze demne de un bis la un concert Bon Jovi.

— Oare e… Rouche şovăi, apoi arătă spre paharul din faţa ei. Oare e recomandat să bei aşa ceva, dacă iei analgezice?

Baxter se uită chiorâş la el.

— Cred că-l merit, tu nu?

Rouche decise s-o lase moartă. Curtis li se alătură, studiind la fel de îngrijorată paharul enorm al lui Baxter. Probabil că barmanul i-l umpluse ochi în speranţa că femeia arţăgoasă n-avea să revină să mai ceară unul.

— Oare e indicat să bei aşa ceva dacă…?

Curtis nu-şi duse la capăt întrebarea, văzându-l pe Rouche cum clatină din cap, avertizând-o. Schimbă brusc subiectul, luând cartea de pe masă şi citind titlul de pe copertă:

— „Părintele Vincent Bastian: O relatare privind exorcismul lui Mary Esposito”… Doar n-o ţii *în continuare* cu chestia asta, nu?

Rouche îi smulse cartea din mână şi dădu paginile până unde îndoise colţul.

— OK. Ascultaţi aici – o mărturie scrisă a cuiva care *chiar* a fost posedat… „Noaptea mă bântuia, şi chiar şi în plină zi. Şi, deşi soarele ardea, ardea pe un cer negru – culorile erau estompate, ca şi cum le vedeam la lumina lumânării, iar eu eram o umbră, silit să-mi împart trupul cu el.”

Se uită la ele, dar păreau pe dinafară. Baxter sorbi cu nesaţ din paharul cu vin.

— Cum a spus Geamănul nostru, în timp ce se uita la constelaţiile de la Grand Central. „La mine e întotdeauna noapte”, le explică Rouche. Haide, spuneţi-mi că treaba asta nu e relevantă.

— Nu e relevantă! îi răspunseră Baxter şi Curtis la unison.

---

[7] Imnul naţional al Statelor Unite, bazat pe o poezie compusă în 1814, menită să celebreze o victorie obţinută de armata americană în timpul Războiului din 1812 *(N. t.).*

— Şi apoi, azi, la complexul rezidenţial, m-am ţinut după zgomotul cuiva care alerga şi am…

Fusese pe punctul de a le pomeni de întâlnirea cu câinele, dar se întrerupse, văzându-le expresiile.

— Complici lucrurile mai mult decât e cazul, Rouche, îi spuse Baxter, înţelepţită de vin. Creezi conexiuni care nu există. Nu totul se reduce la zei şi fantome. Uneori, e vorba doar de oameni care sunt nişte javre.

— Că bine zici, încuviinţă Curtis, grăbindu-se să schimbe din nou subiectul. Lennox presupune c-o să ne părăseşti, acum, că ai fost rănită în acţiune.

— Mda, pun pariu, râse Baxter, punând capăt conversaţiei. Deci, am făcut vreun progres?

— S-ar părea că-şi propusese să lase duba, îi spuse Rouche. Au găsit ADN la greu. O să le ia câteva zile să identifice care al cui e. Soţia şi copiii nu par să ştie nimic. East s-a întors acasă acum vreo două zile…

— În ziua în care l-am luat la ochi pe Bantham, adică? întrebă Baxter.

— Exact. A început să îndese lucruri în genţile de voiaj, zbierând că trebuiau să plece.

— A inventat o poveste cum că un fost pacient de-al lui făcuse o fixaţie pentru el, dar soţia a declarat că se comporta bizar de câteva săptămâni, adăugă Curtis.

— Nu s-a gândit să-l întrebe de ce avea cuvântul „Marionetă” scrijelit pe piept, deci? întrebă Baxter sarcastic.

— A zis că n-au mai avut relaţii… intime de când a început toată treaba, îi spuse Curtis, ridicând din umeri.

Baxter oftă din rărunchi şi goli paharul de vin.

— Eu cred că mă car. Simt nevoia să fac un duş după ce m-au împuns pe toate părţile.

— Ai nevoie să te ajute cineva să te îmbraci? o întrebă Curtis.

— Nu. Mulţumesc, îi zise Baxter încruntată, ca şi cum tocmai îi făcuse avansuri. Mă descurc.

* * *

La uşa lui Curtis bătu cineva.

— Aş avea nevoie de ajutor să mă dezbrac, spuse Baxter, care nu putea vedea zâmbetul de pe chipul colegei ei, pentru că rămăsese blocată în cămaşă când încercase să şi-o scoată peste cap.

— Stai să-mi iau cheia. Vin, îi răspunse Curtis, tuşind ca să-şi ascundă râsul şi intrând grăbită în cameră în timp ce din hol se auzeau voci.

— La ce te holbezi? o auzi pe Baxter răstindu-se la cineva.

Curtis o conduse înapoi în camera ei, unde mergea în surdină un post de ştiri britanic, care rezuma cea mai recentă decizie legislativă ce stârnise nemulţumirea publicului. După puţină echilibristică, Curtis reuşi s-o elibereze. Stingherită, Baxter se acoperi cu un prosop.

— Mulţam.

— Cu plăcere.

— Târâtură!

Curtis păru şocată.

— Poftim?

— Nu ziceam de tine, o lămuri Baxter, uitându-se spre televizor, în timp ce căuta pe bâjbâite telecomanda să dea mai tare.

Dat fiind că în Anglia era miezul nopţii, difuzau în buclă aceleaşi reportaje în reluare. Îi venise rândul ultimului segment al serii, prezentat de Andrea Hall, care îi atrase atenţia lui Baxter când propriul chip obosit apăru pe ecranele mari, în spatele reporterei elegante. În coafura roşcată, avangardistă a acesteia apăruse o şuviţă de un blond-intens, pe care aveau s-o imite, fără îndoială, femeile din toată ţara până la prânz.

— Îmi pare rău, spunea Andrea, cu vocea sugrumată de lacrimi. Desigur, după cum mulţi dintre dvs. ştiţi, mă leagă o prietenie apropiată de doamna inspector-şef Baxter…

— Târâtură! repetă Baxter, fierbând de furie, în timp ce Curtis luă decizia înţeleaptă de a nu spune nimic.

— …eu împreună cu restul echipei îi urăm însănătoşire grabnică, în urma acestei „altercaţii” cu un suspect.

Andrea inspiră adânc şi trecu mai departe, cu aerul de profesionalism stoic care e de aşteptat de la o persoană căreia i se rupe.

— OK. Stăm de vorbă cu doamna comandant Geena Vanita, de la Poliţia Metropolitană. Bună seara, doamnă comandant!

* * *

Şefa lui Baxter apăru pe ecrane, în faţa unui fundal generic cu Londra.

— Bună seara, doamnă Hall!

Perfect conştientă de darul reporterei ambiţioase de a agrava o situaţie deja nasoală, Vanita hotărâse, în mod vădit, că era mai sigur să se aventureze personal pe terenul minat al unui interviu cu ea.

— V-aţi declara o persoană religioasă, doamnă comandant? o atacă Andrea direct.

— Ăăă…

Expresia Vanitei sugera că interviul o scosese deja din zona ei de confort.

— Dacă am putea să ne limităm la…

— Dat fiind că n-am mai primit comunicate oficiale, presupun că *tot* nu aveţi nicio pistă solidă privind aceste crime groaznice – aparent, opera unui singur individ tulburat psihic şi, totuşi, comise de persoane între care nu există nicio legătură *vădită*?

— Ei bine… suntem încă în curs de a investiga…

— Azazel.

— Pof…

— Aţi auzit teoria pastorului Jerry Pilsner Jr., presupun?

— Desigur, răspunse Vanita, reuşind să ducă la capăt o propoziţie laconică.

Personajul fanatic fusese aproape imposibil de evitat, deoarece apărea la toate emisiunile la care era invitat.

— Şi?

— Şi…?

— El a oferit o explicaţie oarecum *neconvenţională* pentru ce se întâmplă.

— Într-adevăr.

— Pot să vă întreb dacă poliţia a luat în considerare ipoteza lui?

Vanita zâmbi.

— Categoric, nu. Ar fi o risipă jenantă a unor resurse vitale.

Andrea râse şi Vanita se relaxă vizibil.

— Dar oare chiar ar fi? întrebă Andrea, căzând teatral pe gânduri. Vreau să zic, la noi, ca şi în Statele Unite, lăcaşurile religioase de toate cultele au avut un număr-record de vizitatori săptămâna aceasta.

Expresia Vanitei se schimbă, semn că anticipa cursa spre care o împingea reportera.

— Iar poliţia metropolitană respectă…

— Oare e o prostie din partea lor să creadă în ceva, doamnă comandant?

— Deloc, dar…

— Deci acum ne spuneţi că ipoteza „îngerului căzut” *este* o direcţie de investigaţie validă?

Sărmana Andrea părea nedumerită la culme.

— Nu, nu spun aşa ceva. Vreau să spun că…

Vanita nu-şi găsea cuvintele.

— Nu sunt detectiv, continuă Andrea, dar nu există măcar posibilitatea ca aceste crime să fie inspirate de Scriptură şi poate chiar de ideea unui înger căzut?

Vanita se blocă, timp în care chibzuia care răspuns le-ar fi dăunat mai puţin.

— Doamnă comandant?

— Da… Nu. Noi…

— Ei bine, da sau nu?

Andrea îşi aruncă braţele în lături, exasperată.

— De bună seamă, poliţia intenţionează să investigheze toate…

— Da, o întrerupse Vanita. *Luăm* în calcul acea posibilitate.

Deodată camera se trase înapoi, punând-o pe prezentatoare în mijlocul cadrului, cu peretele acoperit de ecrane întinzându-se pe câţiva metri de-o parte şi de alta.

— Oh, nu, şopti Baxter, intuind că urma un moment de geniu în materie de ştiri de senzaţie, marca Andrea Hall.

Ecranele din spatele pupitrului începură să licărească şi să zumzăie, creând suspans, ştergând chipul Vanitei şi înlocuindu-l cu două aripi enorme, negre şi zdrenţuite, plasate astfel încât păreau să fi ţâşnit din silueta reporterei multipremiate, care continuă.

— Şi iată, anunţă Andrea, adresându-i-se unui public global, poliţia metropolitană vânează îngeri căzuţi.

— Ce tot spune? întrebă Curtis.

— Ăsta e stilul ei, răspunse Baxter, privind cum se scuturau pene negre din mantia animată a Andreei.

— Dar e absurd!

— Nu contează – nu când o spune *ea*... Stai să vezi, spuse Baxter, pregătindu-se sufleteşte.

— ...Sunt Andrea Hall şi ne revedem mâine-dimineaţă, de la ora şase, când vom discuta faţetele bizare şi terifiante ale cazului pe care poliţia îl denumeşte acum... „Crimele Azazel”.

— Nu! gemu Baxter disperată.

Închise televizorul şi scutură din cap.

— Te... te simţi bine? o întrebă Curtis blând.

— N-am nimic, răspunse Baxter, amintindu-şi că avea un prosop pe ea şi trăgându-l ca să se acopere un pic mai mult. Cred că o să mă culc.

Se lăsă o tăcere stingherită, timp în care Baxter aştepta ca tânăra s-o lase în pace. În schimb, Curtis se aşeză la biroul din colţul camerei.

— De fapt, speram să am un prilej să discutăm între patru ochi, îi spuse.

Baxter rămase în uşa de la baie, încercând să ascundă cât de stingherită se simţea. S-ar fi simţit stânjenită şi dacă ar fi stat îmbrăcată atât de sumar în faţa lui Thomas, cu atât mai mult când încerca să aibă o conversaţie cu o femeie pe care o cunoştea doar de câteva zile.

Curtis continuă.

— Probabil că nu mai contează acum, când ştim că pista cu terapeuţii e una solidă, dar mă simt aiurea că ţi-am ascuns asta. Medicul legist a identificat nişte anomalii în analizele de sânge ale lui Glenn Arnolds.

Baxter încercă să pară surprinsă de veste, deşi vedea colţul documentului cu pricina iţindu-se din dosarul de pe birou.

— Pe scurt, nu-şi lua tratamentul antipsihotic. În schimb, începuse să ia alte substanţe, care i-au agravat starea psihică. Din anumite *motive…* nu ţi-am împărtăşit aceste informaţii şi îmi cer scuze pentru asta.

— OK. Mulţam că mi-ai spus, îi zise Baxter zâmbind.

Un moment emoţionant în timp ce era îmbrăcată doar în sutien era prea mult pentru ea. Nu-şi dorea decât să treacă odată.

— Păi, cred că o să… începu, arătând spre duş.

— Sigur.

Curtis se ridică să plece.

Baxter se temea că o să încerce s-o îmbrăţişeze în drum spre ieşire şi se crispă când se întâmplă inevitabilul.

— Suntem o echipă, nu? îi zâmbi Curtis.

— Cu siguranţă, încuviinţă Baxter, trântindu-i uşa în nas.

* * *

— Faptul că a fost aruncată într-o masă n-a fost o aluzie suficient de clară că ar fi cazul să se care? şopti Lennox în timp ce ea şi Curtis se îndreptau spre sala de şedinţe a biroului local.

Tocmai o zărise pe Baxter mergând greoi în faţa lor.

Un agent tânăr intră în sală cu teancul de documente pe care le ceruse.

— Le-aţi putea împărţi dumneavoastră, agent…?

— Rouche.

— Rooze?

— Pentru numele Domnului! Alege pe altcineva, îl repezi Lennox.

Odată ce toată lumea se aşezase, atacă direct primul punct de pe ordinea de zi, evitând dinadins să pomenească de numeroasele răni suferite de Baxter.

În faţă, pe tabla magnetică a lui Rouche mai apăruse o coloană:

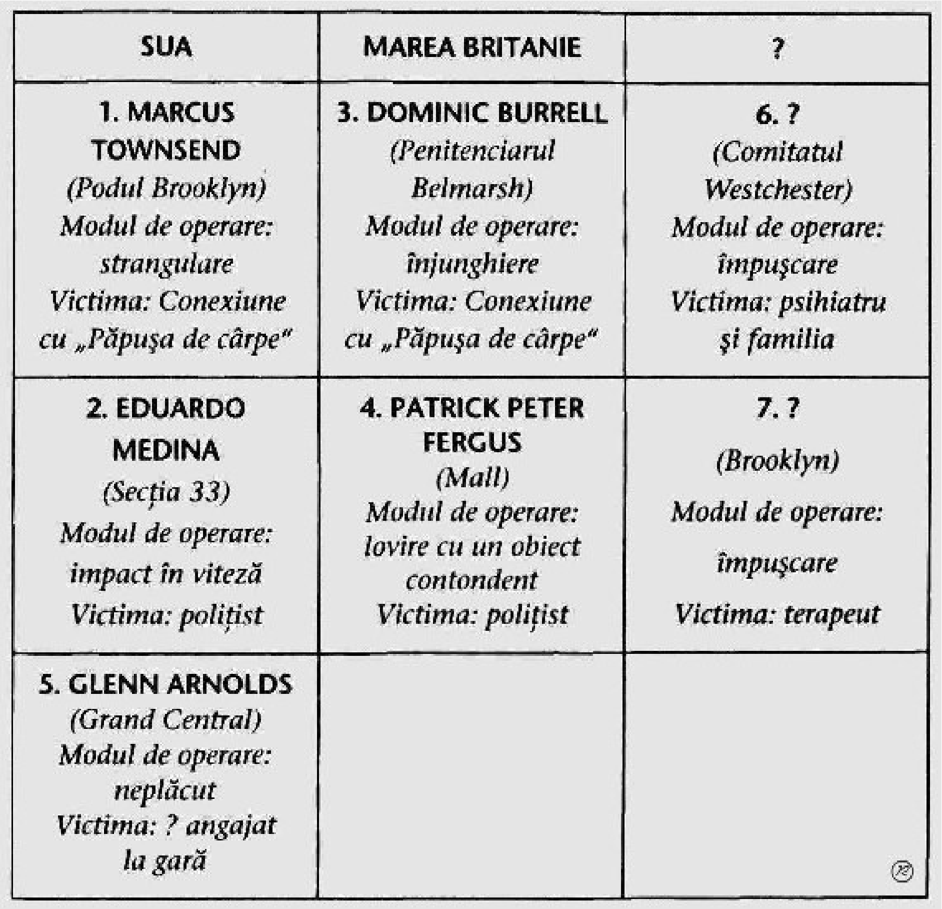

SUA	MAREA BRITANIE	?
1. MARCUS TOWNSEND *(Podul Brooklyn)* *Modul de operare: strangulare* *Victima: Conexiune cu „Păpuşa de cârpe"*	**3. DOMINIC BURRELL** *(Penitenciarul Belmarsh)* *Modul de operare: înjunghiere* *Victima: Conexiune cu „Păpuşa de cârpe"*	**6. ?** *(Comitatul Westchester)* *Modul de operare: împuşcare* *Victima: psihiatru şi familia*
2. EDUARDO MEDINA *(Secția 33)* *Modul de operare: impact în viteză* *Victima: polițist*	**4. PATRICK PETER FERGUS** *(Mall)* *Modul de operare: lovire cu un obiect contondent* *Victima: polițist*	**7. ?** *(Brooklyn)* *Modul de operare: împuşcare* *Victima: terapeut*
5. GLENN ARNOLDS *(Grand Central)* *Modul de operare: neplăcut* *Victima: ? angajat la gară*		

— Urmele de paşi din Brooklyn sunt identice cu cele găsite la casa familiei Bantham, le spuse Lennox. Conform raportului balistic, gloanţele corespund. În plus, pentru prima dată se repetă modul de operare. O să risc şi o să spun că nu cred că uciderea acestor doi bărbaţi a fost planificată. Marionete ucise. Nicio Momeală. Sunt acţiunile cuiva mânat de disperare, cineva care încearcă să-şi şteargă urmele. Aveţi ceva de adăugat? întrebă, uitându-se la Rouche şi Curtis.

— Doar că acest „cineva" nu este un profesionist: Baxter i-a ţinut piept serios, iar cele trei gloanţe pe care le-a tras în East şi-au făcut efectul doar din cauza hemoragiei provocate, nu pentru că i-ar fi atins vreun organ intern, spuse Rouche, ceea ce susţine ipoteza că este disperat.

— Nu poate fi o coincidenţă că, de îndată ce începem să-i luăm în vizor pe oamenii ăştia, sfârşesc prin a fi ucişi, spuse Curtis.

— Nu. Nu poate, încuviinţă Lennox. Că tot veni vorba, pentru ucigaşul nostru recidivist avem o înălţime şi o greutate aproximativă, precum şi o descriere vagă: „bărbat de rasă albă, ochi căprui”.

Baxter ignoră împunsătura subtilă din cuvântul „vag”.

— Cui îi aparţinea apartamentul în care stătea East? întrebă cineva.

Lennox răsfoi hârţoagele.

— Un anume… Kieran Goldman. S-ar părea că el şi East erau prieteni, iar terenul a rămas viran până când a strâns bani să construiască acolo.

— Deci nu ştim nimic? întrebă acelaşi poliţist. Dacă nu cumva criminaliştii găsesc vreun nume, n-avem nicio pistă?

— Nici gând, spuse Lennox. Acum ştim identitatea persoanei care orchestrează totul. Acum ştim *în sfârşit* cine trage sforile.

— Ştim?

O sală plină de figuri intrigate aşteptă să audă continuarea.

— Vi-l prezint pe Azazel…

Datorită Andreei Hall, numele era adoptat de tot mai mulţi ziarişti, în aşa măsură încât până şi FBI-ul ajunsese să se refere la caz ca şi cum ar fi fost opera unui înger căzut care călătorea dintr-un trup în altul.

Curtis simţi o strângere de inimă când Lennox le arătă o fotografie cu psihiatrul britanic dispărut. Nu numai că omorâse un om nevinovat, dar acum afla că dăduse nas în nas cu suspectul numărul 1 al FBI-ului, flirtase cu el ca o şcolăriţă fără minte şi-l lăsase să-i scape.

— Alexei Green, anunţă Lennox. Green a făcut cinci excursii separate peste Ocean ca să-i viziteze pe East şi Bantham, doar în ultimul an. După cum ştim deja, a fost terapeutul lui Dominic Burrell în închisoare. Ce nu ştiam până acum e faptul că firma de curăţenie la care lucra

Patrick Peter Fergus, incendiatorul care a ucis-o pe poliţistă, fusese contractată de către cabinetul lui Green, astfel că acesta a avut destule ocazii să-l recruteze, să-l manipuleze sau să-l convingă pe canale neoficiale.

— Şi mobilul lui Green ar fi… *care,* mai exact? întrebă Baxter.

Lennox îi aruncă o privire ucigătoare, dar îi răspunse pe un ton profesionist:

— Încă investigăm acest aspect. Dar Green este veriga de legătură între toate Marionetele. El e, oameni buni. Prinderea lui Alexei Green *trebuie* să fie prioritatea noastră.

— Nu sunt aşa convinsă, interveni Baxter. Că e implicat: categoric. Că ar coordona totul: de ce?

— Sunt de acord, i se alătură Rouche.

— Aşa deci? întrebă Lennox iritată. Poate că asta vă va face să vă răzgândiţi: după ce l-am intervievat, East a dat un singur telefon din taxi, în drum spre Parcul Prospect. Vrea cineva să ghicească pe cine a sunat?

Nimeni nu se hazardă, intuind că era mai sigur să nu zică nimic.

— Aţi ghicit: pe Alexei Green. East se dăduse peste cap să se ascundă, cu tot cu familia. Şi i-a şi ieşit, până când i-a acordat încrederea lui tocmai persoanei nepotrivite. Îl sună pe Green să-i ceară sfatul. După o jumătate de oră, se trezeşte la uşă cu cineva hotărât să-l ucidă.

Rouche era nedumerit.

— Dacă Green foloseşte şi acum acel telefon, de ce nu putem da de el?

— Nu-l foloseşte. Era un telefon de unică folosinţă şi, oricum, apelul a durat prea puţin pentru a-l putea localiza.

Rouche era încă şi mai nedumerit.

— Şi-atunci de unde ştiţi că-i aparţinea lui Green?

— Am ascultat convorbirea, îi spuse Lennox, ridicând din umeri. *Chiar* crezi că am fi lăsat pista cea mai importantă să ne scape pur şi simplu, doar pentru că a ieşit la înaintare cu un avocat de fiţe?

Rouche era impresionat de stratagema folosită de agentul special responsabil. Îşi jucase rolul foarte convingător la momentul respectiv, dar acum îşi aminti de nemulţumirea lui Ritcher că lui şi lui East li se confiscaseră bunurile personale.

— Dovezile se adună: Alexei Green trage sforile şi o să punem la bătaie toate resursele ca să-l…

Lennox tăcu, observând că nimeni nu mai era atent la ea. Le urmări privirile aţintite la geamurile care dădeau spre biroul principal, unde toată lumea era într-o vrie. Deschise uşa sălii de şedinţe şi-l opri pe poliţistul tânăr care tocmai trecea în fugă pe lângă sală:

— Ce se întâmplă?

— Încă nu suntem siguri. E ceva legat de un cadavru într-un…

Toate telefoanele din birou părură să se pună pe sunat în acelaşi timp. Lennox dădu fuga spre biroul cel mai apropiat şi răspunse, făcând ochii mari pe măsură ce asculta cu atenţie.

— Curtis! ţipă.

Agentul special sări în picioare şi Baxter şi Rouche ieşiră după ea.

— Biserica din Times Square, de pe Broadway! îi somă Lennox, fără a le mai da alte explicaţii.

În timp ce ei ieşeau, fără să comenteze, o auziră pe Lennox răcnind ordine, s-o audă toată lumea din încăpere:

— Atenţie la mine! Tocmai ni s-a semnalat un incident *major…*

CAPITOLUL 21

Marţi, 15 decembrie 2015
10:03 a.m.

Nimeni nu scosese o vorbă în timp ce goneau prin oraş, în maşina condusă de Curtis. Staţia de comunicaţii a poliţiei nu tăcuse o clipă, transmisiunile pe un ton agitat se întretăiau, iar dispeceratele trimiteau din ce în ce mai multe întăriri la locul cu pricina, de fiecare dată când confirma o nouă brigadă. Puţinele informaţii pe care se văzuseră siliţi să le împărtăşească pe canalul deschis poliţiştii aflaţi acolo te băgau în sperieţi:

— …cadavre peste tot…

— …spânzurate pe pereţi…

— …toţi sunt morţi.

Curtis trebui s-o ia pe trotuar ca să treacă de traficul blocat, pe măsură ce se apropiau de West 51st Street. La două străzi mai încolo, un poliţist tânăr le făcu semn să treacă prin perimetrul izolat în pripă de pe Broadway. Trase o barieră firavă din plastic peste fleşcăiala îngheţată, deschizându-le strada pustie. Curtis acceleră spre mulţimea de maşini de poliţie abandonate dincolo de intersecţia aflată mai în faţă, care îşi revărsau luminile albastre de la girofar în toate direcţiile.

Se opriră abrupt în faţa clădirii Paramount Plaza, ultimul punct până la care puteau merge cu maşina, şi de acolo o luară la fugă pe jos. Baxter căuta din priviri ceva care să aducă a biserică, studiind faţadele uniforme, întunecate de gazele de eşapament, convinsă că merg în direcţia greşită. Se simţi şi mai nedumerită când intră pe urmele lui Curtis şi Rouche pe uşile unui teatru vechi şi elegant.

Holul bogat decorat, în stilul anilor ’30, era o combinaţie stranie de motive decadente, mesaje care asigurau privitorul că *singurul* lucru de care ai nevoie în viaţă e Dumnezeu şi poliţişti cu expresii traumatizate, care sugerau că Dumnezeu nu avea o zi foarte bună, probabil.

Dincolo de uşile deschise se întrezărea sala de spectacol. Baxter vedea lanternele aprinse care luminau tavanul aurit şi partea de sus a unei cortine roşii ca sângele, trase ca şi cum urma să înceapă un spectacol.

Intră pe uşă pe urmele colegilor ei.

Nu apucară să facă decât trei paşi în sala impunătoare şi se opriră.

— Oh, Doamne! şopti Curtis, în timp ce Rouche se uita în jur ca şi cum nu-i venea a crede.

Baxter îşi croi drum printre ei, dar regretă pe loc decizia. Vechiul cinematograf transformat în teatru, renăscut sub formă de biserică, suferise o ultimă metamorfoză, o mutaţie perversă: o manifestare pe viu a iadului pe pământ. O luă cu ameţeală, în timp ce cuprindea cu privirea scena din faţa ochilor săi. Uitase sentimentul, aceeaşi senzaţie de scufundare pe care o trăise când dăduse cu ochii de Păpuşa de cârpe spânzurată în faţa acelor ferestre imense, în apartamentul mizerabil din Kentish Town.

Nenumărate fire care se întretăiau deasupra capetelor lor, mergând de la scenă spre balcon, din tavan până în podeaua acoperită de mochetă, dintr-un perete în celălalt – o pânză de păianjen din oţel suspendată deasupra rândurilor de scaune roşii, somptuoase. Cadavre ca nişte insecte prinse în cursă, schimonosite în poziţii contorsionate, unice şi totuşi tulburător de familiare, nefireşti şi deformate, dezbrăcate şi acoperite de cicatrici.

Ca în transă, Baxter o luă înainte, conducându-şi colegii în adâncul sălii… în adâncul iadului.

Lanternele aruncau umbre ameninţătoare pe pereţi, reflecţii schimonosite ale subiecţilor desfiguraţi, şi se auzeau murmure înfundate din rândul zecilor de poliţişti aflaţi deja înăuntru, care-şi croiau drum printre imaginile de coşmar. Nimeni nu dădea ordine, nimeni nu făcea pe şeful, probabil deoarece, ca şi Baxter, nimeni nu avea idee ce să facă.

Raza unei lanterne trecu peste un cadavru aflat deasupra lor, reflectându-se în pielea închisă la culoare.

Nedumerită, Baxter se trase mai aproape, însoţită de un scârţâit straniu care se auzi şi mai tare cum măsura din priviri lungimea membrelor îndoite, contorsionate mai violent decât la alţii.

— Poţi, te rog? îi spuse unui poliţist care trecea pe lângă ei, într-o şoaptă ca la teatru.

Încântat că se găsise cineva să-i spună ce să facă, bărbatul îşi îndreptă lanterna în sus.

— Mai sunt şi altele, îi informă, în timp ce membrele din lemn se legănau agale.

Se uitau la o reproducere în mărime naturală, dar fără chip, a persoanelor suspendate de jur împrejur – capul, un oval lipsit de ochi, cu o expresie sinistră încrustată în lemnul şlefuit… o marionetă care plutea în faţa unei scene, cu un cuvânt familiar scrijelit pe corpul gol pe dinăuntru: „Momeală”. Cum te uitai de jur împrejur prin sala întunecată, era imposibil să-ţi dai seama care dintre siluetele contorsionate din jur erau oameni în carne şi oase.

Trecu un răstimp şi apoi Curtis se îndepărtă de ei. Ridicându-şi legitimaţia deasupra capului, se adresă întregii săli:

— Sunt agentul special Elliot Curtis, FBI! *Eu* voi prelua comanda aici. Toată lumea trebuie să-mi dea raportul mie şi orice comunicare cu presa se va face prin intermediul meu… Mulţumesc.

Baxter şi Rouche se priviră, dar niciunul nu spuse nimic.

— Curtis, nu te îndepărta! şuieră Rouche când ea se trase mai departe, oprindu-se între scaunele aflate fix în centru, adevărata scenă a teatrului, un punct arbitrar spre care erau întoarse cu faţa toate cadavrele suspendate. Curtis!

Tânăra îl ignoră, dându-i unui poliţist misiunea deloc de invidiat de a calcula numărul exact de victime raportate la manechinele de lemn.

Baxter făcu câţiva paşi spre cel mai apropiat cadavru suspendat, apreciind că victima avea în jur de 60 de ani. Avea gura căscată larg, ca şi rănile care-i fuseseră lăsate recent pe piept: „Momeală”. Chiar şi în lumina slabă, reuşi să desluşească pielea albastru-vineţie a morţilor. Fusese spânzurat de un cablu, astfel că de-abia atingea cu degetele de la picioare mocheta veche, roşie.

Tresări auzind o bufnitură deasupra, dar apoi văzu raza unei lanterne de la balcon, semn că un poliţist curajos verifica etajul superior. Curtis îi zâmbi neliniştită din mijlocul sălii, oprită sub cadavrul unui bărbat aflat la câteva rânduri mai încolo.

Murmurele lăsară loc unui zumzet înfundat, pe măsură ce intrau tot mai mulţi poliţişti în uniformă în sală, o maree albastră care se revărsa de pe străzile oraşului într-o singură încăpere, ca moliile care dau târcoale unei flăcări. Şi mai multe lanterne luminau sala întunecată.

Razele noi de lumină poposiră pe încă patru cadavre suspendate în apropiere, moment în care Baxter observă ceva ce-i scăpase înainte. Îşi căută pe bâjbâite telefonul, îndreptând lumina slabă spre un cadavru suspendat sub balcon şi apoi spre silueta solitară contorsionată sus de tot pe scenă. Dădu fuga spre femeia suspendată cu spatele la ea. Aplecându-se să treacă pe sub cablurile care susţineau cadavrul femeii, îi lumină pieptul dezgolit.

— Baxter? o întrebă Rouche.

Observase că se poartă ciudat şi dădu fuga spre ea.

— Ce este?

— Ceva…

Întoarse capul şi lumină trupul slab şi palid aflat în continuare în spatele lui Curtis.

Curtis îi privi intrigată.

— Baxter? repetă Rouche.

— Momeală, spuse ea absentă.

— Ce-i cu asta?

— Toţi sunt Momeli. Absolut toţi, explică, uitându-se îngrijorată în jur. Aşadar, unde sunt toate Marionetele?

Îi picură un strop de sânge pe obraz. Îl atinse instinctiv, mânjindu-se pe faţă.

Rouche îşi ridică privirea spre cadavrul aflat lângă ei, văzând cuvântul familiar scrijelit pe trupul firav, dârele roşu-aprins care continuau să se prelingă mai jos de buric.

— Morţii nu sângerează, mormăi, trăgând-o pe Baxter de-acolo.

De data asta, ea nu-i opuse rezistenţă, dar se întoarse cu o expresie îngrozită spre el, în timp ce raza lanternei ei improvizate poposea asupra victimei de lângă Curtis – de un alb spectral în lumina lanternei.

Curtis le făcu semn să se apropie, vrând să ştie despre ce vorbeau, când muşchii de sub pielea palidă zvâcniră şi unul din braţele lungi şi albe din spatele ei se desprinse din reţeaua de fire, lăsând să-i scapere ceva în mâna strânsă pumn…

Până să apuce Rouche să ducă mâna la armă, până să apuce vreunul din ei s-o avertizeze măcar, cadavrul înviat îşi plimbă mâna prin dreptul beregatei ei, dintr-o singură mişcare.

Baxter rămase cu gura căscată, în timp ce Rouche trase trei focuri asurzitoare spre trunchiul bărbatului, făcându-l să tresară smucit între firele încordate care-l susţineau.

Timp de câteva clipe, nu se mai auzi nimic în sala tăcută, doar zumzetul metalic al plasei care vibra.

Curtis se uită cu ochii mari în ochii lui Rouche, înţelegând ce se întâmpla. Îşi duse mâna la gât şi, când o retrase, era plină de sânge închis la culoare. Sângele îi curgea şuvoi pe bluza albă, ca şi cum s-ar fi lăsat cortina. Baxter o luase deja la fugă spre ea, când Curtis se clătină şi căzu, dispărând după un rând de scaune.

— Toată lumea afară! strigă Rouche. Ieşiţi de-aici!

Mai multe dintre siluetele din jurul lor începuseră să se desprindă din poziţiile contorsionate. Ţipetele poliţiştilor panicaţi atingeau cote asurzitoare, amplificate de acustica sălii, în timp ce oamenii se buluceau să iasă la lumină.

Păianjenul sosise.

Se auziră împuşcături aiurea.

Rouche auzi un glonţ şuierându-i la câţiva centimetri pe lângă ureche.

Un strigăt de sus – după o fracţiune de secundă, poliţistul aflat la balcon îi cădea moale la picioare, într-o poziţie grotescă.

Rouche ridică arma şi o luă la fugă după Baxter, spre mijlocul sălii.

* * *

Se auzi o bufnitură puternică din capătul opus al sălii, un alt zgomot decât cel al unei împuşcături, urmată de strigătele disperate ale poliţiştilor care încercau să iasă. Rouche recunoscu zgomotul şi fără să se întoarcă; fusese sunetul speranţei spulberate; fusese zgomotul uşilor grele de lemn care se trânteau, închizându-i acolo, într-un loc care nu-i mai aparţinea Lui Dumnezeu.

O descoperi pe Baxter ghemuită deasupra lui Curtis, în timp ce de jur împrejurul lor continua masacrul. Verifică dacă mai avea puls şi ciuli urechea la zgomotul respiraţiei ei, ţinând apăsată rana fatală cu mâna plină de sânge.

— Simt un puls slab! icni uşurată.

Se uită la Rouche.

— Ia-i pistolul, o somă Rouche pe un ton lipsit de emoţie.

Baxter nici măcar nu procesă ce spunea.

— Trebuie s-o scoatem de-aici.

— Ia-i… pistolul, repetă Rouche.

Baxter se uită lung la el, dezgustată.

O străfulgerare albă ţâşni deodată ca din puşcă spre Rouche. Luat prin surprindere, de-abia reuşi să tragă un singur foc, nimerindu-l pe atacator în gambă şi aruncându-l spre scaunele din jumătatea opusă a sălii, dar câştigând doar un scurt răgaz. Rouche se aplecă peste Curtis şi-i trase arma din toc. Apoi o smuci pe Baxter, forţând-o să se ridice, în vreme ce ea se zbătea să scape.

— Dă-mi drumul! Mai trăieşte! strigă Baxter, în timp ce el o trăgea de lângă Curtis. Mai trăieşte!

— N-o mai putem ajuta cu nimic! îi strigă Rouche, dar Baxter nu-l auzea în vacarmul în care se împleteau propriile proteste, focurile de armă şi zgomotele sfâşietoare ale ofiţerilor muribunzi, prinşi în dreptul ieşirii şi doborâţi cu arme artizanale: lame improvizate, unelte şi sârme. Puţinii oameni care mai zgâriau pe la uşi, încercând să scape, erau înconjuraţi.

— Nu-i mai putem ajuta cu nimic pe niciunul dintre ei.

Se văzu silit să-i dea drumul lui Baxter când bărbatul pe care-l rănise aruncă spre ei cu o bucată de metal zimţată, decupându-i o bucată de carne din jurul mijlocului. Rouche se trase înapoi, strâmbându-se de durere şi ţinându-se de coastă. Prinse de ţeavă pistolul pe care-l luase de la Curtis şi-l lovi zdravăn cu patul armei pe individul aflat la pământ, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa. Apoi, îi întinse arma lui Baxter, care rămase uitându-se lung la ea.

Mai multe trupuri continuau să stea atârnate de jur împrejurul sălii. Era imposibil să-ţi dai seama dacă erau cadavre, marionete sau figuri aflate la pândă. Rouche nu avea nici tragerea de inimă, nici timpul să se apropie îndeajuns să afle, pentru că încă două siluete palide ieşiră din penumbra din capătul sălii, luând-o la fugă pe culoar spre ei.

— Baxter, trebuie să plecăm… Trebuie să plecăm! îi spuse ferm.

Ea încă se uita cu jind spre locul în care îşi abandonaseră prietena, când scaunul de lângă ea explodă, împroşcând o ploaie de aşchii şi câlţi.

Cineva trăgea în ei.

În timp ce goneau spre scenă, pistolarul din balcon continua să tragă ca un ageamiu în jurul lor, doborând una din marionetele de lemn, până când rămase fără gloanţe. Rouche o luă înainte pe scările din partea laterală a scenei. În timp ce urcau, pândi silueta solitară aflată în lumina reflectoarelor, să vadă dacă mişcă.

Mai mulţi ochi lacomi se întoarseră spre ei

Scări şubrede urcau pe pereţi, înălţându-se deasupra lor, iar nişte funii groase, înnodate, atârnau deasupra lor ca nişte laţuri. Auzeau de undeva zgomotul urmăritorilor care se apropiau.

Îi urmărea tropotul de picioare goale pe podelele de lemn, în timp ce-şi croiau drum prin labirintul din măruntaiele clădirii vechi, călăuziţi doar de indicatoarele pentru ieşirile de incendiu, săgeţi de un verde fosforescent care străpungeau întunericul. Mergeau cu arma în mână pe lângă uşile deschise, un şir interminabil de răspântii care le încetineau înaintarea pe culoarele murdare.

Se auzi un zgomot chiar în spatele lor.

Rouche făcu stânga împrejur şi scrută întunericul.

Aşteptă, dar nu surprinse nicio mişcare în afară de o găleată ruginită care se legăna agale de una din funiile pe care le urniseră.

Întorcându-se spre Baxter, descoperi că dispăruse.

— Baxter? şuieră, scrutând trei culoare pe care ar fi putut s-o ia.

Ţipetele dezlănţuite şi zgomotele celor care fugeau păreau că-l înconjoară.

— Baxter?

Luă o decizie şi o porni pe unul din culoare, bazându-se doar pe faptul că era infinitezimal mai bine luminat decât celelalte două opţiuni. Pe la jumătatea drumului, ecoul înfundat al vocilor agitate începu să se audă îndoit şi trei siluete fantomatice apărură după colţ, mai în faţă.

— Oh, la naiba, icni Rouche, întorcându-se şi rupând-o la fugă în direcţia opusă.

Avea senzaţia că acum, acum, o să cadă în nas, picioarele lui de-abia ţineau pasul cu dorinţa sa disperată de a fugi. O tăie în goană prin răspântia unde se pierduse de Baxter şi-o ţinu tot înainte, în vreme ce ţipetele din urma lui se auzeau din ce în ce mai înverşunate, mai violente, ca şi cum animalele de pradă intuiau sfârşitul iminent al vânătorii.

Rouche nu îndrăznea să se uite în urmă, dar trăgea orbeşte în spate, nefăcând decât să ciuruiască peretele tern. O strigă pe Baxter, sperând că panica din glasul lui o s-o împingă să fugă, dacă mai era în stare. Împuşcăturile lăsară loc unor pocnituri surde, semn că-şi epuizase muniţia. Sări peste o cutie goală de vopsea, şi o auzi rostogolindu-se pe podea, după câteva secunde.

Se apropiau de el.

Luă abrupt colţul şi se izbi tare de perete, simţind o mână pe obraz, gata să-l înhaţe, în timp ce se smulgea de-acolo. La capătul opus al culoarului, încadrată de o geană de lumină, se întrezărea o ieşire de incendiu. O rupse la fugă spre ea, auzind răsuflarea urmăritorilor, şi se împinse în zăvor, ţâşnind în lumina orbitoare de afară.

Îl întâmpină pârâitul armelor automate, urmat de un ordin răstit:

— ESU! Nu mişca! aruncă arma din mână!

Rouche se conformă, cu ochii lăcrimând de frig.

— Lasă-te încet în genunchi!

— E OK, e OK, insistă o voce cunoscută. E cu mine.

Pata neagră care acoperea câmpul vizual al lui Rouche se transformă într-un poliţist din Echipa pentru Situaţii de Urgenţă, în echipament de protecţie. Rouche recunoscu clădirile de vizavi şi realiză că reţeaua de coridoare şi depozite a bisericii îl scosese din nou pe West 51st Street, cu două clădiri mai încolo.

Poliţistul înarmat îşi înclină arma şi trecu pe lângă Rouche spre locul în care zăceau două cadavre dezgolite, în pragul uşii deschise. Rouche luă gestul drept permisiunea să se ridice de-acolo şi oftă uşurat când o văzu pe Baxter, dar ea nu avu aceeaşi reacţie, nici nu se apropie de el.

— Au reuşit să intre? îl întrebă Rouche agitat pe poliţist. E o femeie înăuntru, o agentă FBI, care…

Poliţistul îl întrerupse.

— Acum, acum vor sparge uşile sălii de spectacol.

— Trebuie să intru, îi spuse Rouche.

— Trebuie să rămâi aici, îl corectă bărbatul.

— S-ar putea să n-o găsească la timp!

Rouche se întoarse, dând s-o ia spre intrarea principală, dar poliţistul ridică puşca de asalt AR-15.

Baxter se apropie grăbită ca să intervină.

— Suntem cuminţi, îi strigă poliţistului, blocându-i drumul lui Rouche.

Îl îmbrânci, şi Rouche îşi duse mâna la piept.

— Chiar încerci să te sinucizi? îl întrebă. Parcă mi-ai zis că nu vrei să mori, mai ştii? Mi-ai promis.

— E încă înăuntru! îi spuse Rouche. Poate dacă reuşesc… Dacă aş putea…

— S-a dus, Rouche! strigă Baxter să-l acopere, apoi repetă şoptit: S-a dus.

Se auzi un bubuit înfundat… şi apoi faţada bisericii fu spulberată în vreme ce o sferă imensă de foc se învârtejea în aer, dispărând în şuierat de geamuri sparte. Baxter şi Rouche se traseră poticnit înapoi, astupându-şi urechile, în timp ce un nor de fum înghiţea toată strada. Baxter simţi că o ustură ochii, până când nu mai văzu nimic. Simţea nisip sub pleoape şi apoi îl simţi pe Rouche luând-o de mână. Habar n-avea unde o conducea, până când auzi scârţâitul unei portiere.

— Urcă! îi strigă, trântind portiera în urma ei şi dând roată maşinii.

Acum putea să respire din nou şi se frecă la ochi până când reuşi să-i deschidă. Erau într-una din maşinile de poliţie abandonate în mijlocul intersecţiei. De-abia reuşi să desluşească trăsăturile lui Rouche în talazul de fum negru care se revărsa prin dreptul geamurilor – ca şi cum se întunecase înainte de vreme.

Niciunul dintre ei nu scoase o vorbă.

Baxter începuse să tremure, pe măsură ce procesa evenimentele din ultimele 20 de minute.

Şi apoi se auzi o a doua explozie.

Baxter îl prinse pe Rouche de mână, simţind că nu mai avea aer. Zgomotul nu se auzise dinspre biserică de data asta, ci de undeva de aproape, dar nu puteau vedea nimic dincolo de geamurile maşinii. Baxter închise ochii, când se auzi o a treia explozie. Simţea că Rouche o strânge în braţe, când îi izbiră vibraţiile celei de-a patra explozii, ultima.

Afară începu să se lumineze, pe măsură ce fumul din jurul lor se risipea. Baxter îl împinse pe Rouche la o parte şi coborî din maşină, acoperindu-şi nasul şi gura cu mâneca, pe post de mască improvizată. Poliţistul din ESU nu se vedea pe nicăieri, aşa că bănui că se refugiase undeva după prima explozie. Rouche coborî pe cealaltă parte.

Primele limbi de foc începură să coloreze cerul de deasupra oraşului, spre centru, în timp ce fuioare de fum negru se înălţau în văzduh, o imagine dureros de cunoscută când o suprapuneai pe clădirile din New York.

— Unde e asta? întrebă Baxter, nereuşind să-şi ia ochii de la privelişte.

— În Times Square, şopti Rouche.

Tăcerea fu spulberată de un val asurzitor de sirene, alarme şi oameni, apropiindu-se ca o avalanşă.

— Oh, încuviinţă Baxter ca în transă, în timp ce stăteau ţintuiţi locului, dezarmaţi, privind oraşul incendiat.

ŞEDINŢA NR. 1

Marţi, 6 mai 2014
9:13 a.m.

Deşi se grăbea, Lucas Keaton ştia că n-o să poată ieşi din casă până nu îndrepta fotografia care stătea strâmb. Chiar dacă ar fi încercat, ar fi sfârşit prin a se întoarce după cinci minute de mers şi ar fi întârziat şi mai mult. Bătăile în uşă continuară în timp ce el se apropia de fotografie, ridicând-o uşurel dintr-o parte. Se strădui din răsputeri să nu se concentreze la amintirea prinsă sub geam… dar voinţa lui era la fel de slabă ca întotdeauna – pierduse nenumărate ore în faţa acestui perete, cufundându-se într-un trecut scăldat în lumina trandafirie asociată cu perfecţiunea.

Nici măcar nu mai auzea bătăile înverşunate, în vreme ce privea cu nesaţ instantaneul: înconjurat de soţie şi de cei doi fii, purtând cu toţii haine cu emblema Universal Studios, clişeul absolut.

Lucas se concentră pe imaginea lui din trecut. Îşi lăsase o barbă deasă pe-atunci, începea să se vadă deja un început de burtă, tipic pentru oamenii între două vârste, pe sub tricoul kitsch, pentru turişti, iar părul lui sârmos îi acoperea o porţiune mult mai mare din chelie decât acoperea acum. Adoptase expresia exersată îndelung pentru poze, aceeaşi mască a fericirii pe care o rezerva în mod obişnuit pentru îndatoririle lui publicitare şi interacţiunile cu presa.

Poate că era fizic alături de ei, dar gândurile îi rătăceau aiurea, la lucruri mai importante, şi se ura pentru asta.

Persoana de la uşă apelă la soneria stridentă, smulgându-l pe Lucas din repriza de ură de sine. Coborî grăbit scările, studiindu-şi cravata în oglinda mare din holul de la intrare.

— Îmi cer scuze că vă bat la cap, domnule Keaton, dar o să întârziem, se scuză şoferul când îi deschise.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, Henry. N-aş ajunge nicăieri la timp dacă *nu* m-ai bate tu la cap. Îmi cer scuze că te-am lăsat să aştepţi, îi spuse zâmbind.

Henry urcă direct pe locul şoferului, ştiind, după ce îşi oferise de nenumărate ori serviciile pasagerului multimilionar, că acesta detesta să i se deschidă uşa.

— Mergem în altă parte în dimineaţa asta, spuse Henry pe ton de conversaţie, în timp ce pornea la drum.

Lucas nu-i răspunse imediat. Nu-şi dorea decât să stea în linişte.

— O să mă întorc singur de-acolo.

— Sunteţi sigur? întrebă Henry, aplecându-se în scaun şi uitându-se spre cer. Pare că sunt şanse de ploaie.

— N-o să păţesc nimic, îl linişti Lucas. Dar vreau să pui la socoteală şi drumul de întoarcere şi să mergi să iei prânzul într-un loc drăguţ în timpul ăla.

— Sunteţi foarte amabil, domnule.

— Henry, n-aş vrea să fiu nepoliticos, dar am câteva e-mailuri de verificat înainte de această… şedinţă.

— Înţeleg perfect. Mă anunţaţi dacă aveţi nevoie de ceva.

Mulţumit că omul nu se supărase, Lucas îşi scoase telefonul şi rămase uitându-se tot drumul la ecranul gol.

Lucas pierduse socoteala tuturor celebrităţilor, magnaţilor şi potentaţilor pe care-i cunoscuse în perioada lui de glorie, şi totuşi nu se simţise niciodată atât de emoţionat ca acum, aşteptând în anticamera minimalistă a cabinetului lui Alexei Green. Îi tremurase piciorul întruna, în timp ce completa formularul care-i fusese înmânat la sosire. De-abia reuşise să ţină stiloul în mâna transpirată şi îşi rosese în aşa hal unghia de la degetul mare, încât acum era tivită cu sânge roşu-aprins.

I se tăie respiraţia de-a binelea când sună telefonul de la recepţie.

După câteva secunde, uşa din faţa lui se deschise şi un bărbat neobişnuit de arătos se ivi în prag. Poate pentru că tocmai îşi studiase propriul început de chelie în poză, Lucas nu reuşi să-şi ia ochii de la părul lui Green, pieptănat peste cap în stilul la modă acum în rândul vedetelor de cinema – arăta el însuşi ca o vedetă de cinema.

— Lucas, eu sunt Alexei, îl întâmpină Green, dând mâna cu el, cu aerul sincer al unui prieten vechi. Te rog, intră, intră! Te servesc cu ceva? Un ceai? O cafea, poate? Un pahar cu apă?

Lucas clătină din cap.

— Nu? Păi, intră şi ia loc.

Green îi zâmbi, închizând încet uşa în urma lor.

* * *

Lucas nu scosese o vorbă de mai bine de 20 de minute. Îşi făcea de lucru cu fermoarul hainei în timp ce Green îl privea răbdător. Când Lucas se uită la Green, îi susţinu pentru scurt timp privirea, apoi îşi lăsă din nou ochii spre haina pe care-o ţinea în poală. După câteva momente, bufni în plâns, hohotind cu faţa în mâini, fără a scoate o vorbă.

Trecură aproape cinci minute.

Lucas se şterse la ochi şi oftă adânc.

— Îmi pare rău, se scuză, cât pe-aci să izbucnească din nou în lacrimi.

— Nu e cazul, îi spuse Green liniştitor.

— Doar că… dumneavoastră… Nimeni nu poate înţelege prin ce-am trecut. N-o să-mi revin niciodată. Dacă iubeşti pe cineva, vreau să zic dacă iubeşti *cu adevărat* pe cineva, şi pierzi acea persoană… n-ar trebui să-ţi revii, este?

Green se aplecă spre bărbatul tulburat, întinzându-i un mănunchi de şerveţele din cele „pentru bărbaţi”, pe care le ţinea pe birou.

— Există o diferenţă majoră între a-ţi reveni şi a accepta că nu poţi controla unele lucruri, îi spuse Green blând. Uită-te la mine, Lucas!

Cuprins de sfială, se uită din nou în ochii psihiatrului.

— Cred sincer că pot să te ajut, îi spuse Green.

Zâmbind în timp ce se ştergea la ochi, Lucas încuviinţă.

— Da… Da, şi eu cred că m-aţi putea ajuta.

CAPITOLUL 22

Marţi, 15 decembrie 2015
2:04 p.m.

Baxter trimise trei SMS-uri identice: unul adresat lui Edmunds, unul Vanitei şi încă unul lui Thomas:

Sunt bine. Vin acasă.

Îşi închisese telefonul şi luase unul din puţinele trenuri care mai circulau spre Coney Island. Simţea nevoia să lase în urmă Manhattanul, oamenii traumatizaţi şi cei patru nori negri care pluteau deasupra oraşului, întunecând cerul albastru: cartea de vizită a unui ucigaş.

Unul câte unul, toţi ceilalţi pasageri circumspecţi coborâseră pe traseu. Rămasă singură, Baxter coborî în staţia de metrou aproape pustie.

Parcul de distracţii era închis în perioada iernii, siluetele scheletice ale distracţiilor fiind înconjurate de chioşcuri şi dughene cu obloanele trase, cu lacăte mari la vedere. Îşi strânse mai bine haina pe ea ca să se apere de vânt, mai rece şi mai tăios decât era în oraş, şi o porni spre plajă.

În ochii lui Baxter, scena dezvăluia găunoşenia ascunsă sub aparenţe, nimic altceva decât iluzia ţesută de luminile strălucitoare şi muzica gălăgioasă, menită să-ţi distragă atenţia de la lipsa de substanţă a ceea ce ţi se oferea. Acelaşi principiu atrăsese, probabil, mulţimi de oameni în Times Square în dimineaţa aceea, în acea capcană pentru turişti, celebră pe mapamond, unde se adunau oameni din toate colţurile lumii ca să caşte gura la versiuni luminoase ale reclamelor, care, de regulă, se întreceau în a-ţi atrage atenţia.

Deşi ştia că furia ei era deopotrivă absurdă şi îndreptată spre o ţintă greşită, se simţea dezgustată de încercările acestor companii de a-şi băga produsele pe gâtul tuturor. Absurdul unei morţi petrecute în lumina unei reclame la Coca-Cola o făcea să pară o risipă şi mai mare.

Nu voia să se mai gândească la asta. Nu voia să se gândească la nimic, mai ales la Curtis, la cum o lăsaseră să moară în acel loc oribil.

Oricât de tare ar fi vociferat şi protestat pe tema laşităţii lui Rouche, ştia că îl lăsase s-o ia de-acolo, că, dacă ar fi fost cu adevărat hotărâtă să rămână, nimic n-ar fi putut s-o smulgă de lângă colega ei. *De-asta* era atât de furioasă pe el: ştia şi el. Fusese o decizie luată de comun acord.

Ei doi o abandonaseră.

Merse înainte pe promenadă, trecând de parcul de distracţii, până când văzu marea şi zăpada întinzându-se în faţa ei… şi o ţinu tot înainte.

* * *

A doua zi, Baxter se trezi devreme şi sări peste micul dejun ca să nu dea ochii cu Rouche. Era o zi frumoasă, geroasă, de iarnă, fără urmă de nor pe cer, aşa că îşi luă o cafea la pachet şi o porni pe jos spre Federal Plaza. După ce trecu prin controalele de securitate, luă liftul până la birou, unde domnea tăcerea.

Era prima sosită în sala de şedinţe şi se aşeză instinctiv în colţul din stânga, în spate. După o clipă, realiză motivul. Ea şi Lupul revendicaseră întotdeauna ultimul rând la şedinţele şi sesiunile de formare. Cei doi răzvrătiţi care-şi făceau de cap unde nu puteau fi văzuţi.

Zâmbi, apoi se înfurie pe sine pentru că o apucaseră nostalgiile: îşi aminti momentul când Finlay avusese proasta inspiraţie să adoarmă în timpul unei sesiuni de formare privind corectitudinea politică. Timp de 20 de minute, ea şi Lupul îi întorseseră treptat scaunul până când ajunsese să stea cu spatele la restul lumii. Expresia de pe chipul formatorului când îşi dăduse seama şi începuse să răcnească la el fusese un deliciu. Îl făcuse pe Finlay „un nemernic leneş şi plin de muşchi”, ceea ce dusese la sfârşitul prematur al cursului.

Baxter avea prea multe pe cap ca să înceapă să se gândească la treburi de-astea. Se ridică şi se mută în primul rând.

Sala se umplu la nouă fără cinci, într-o atmosferă de furie şi agitaţie. Baxter avu grijă să-i evite privirea lui Rouche când acesta intră şi începu s-o caute din priviri.

Toate eforturile ei de a face faţă morţii lui Curtis fuseseră zadarnice. La 20 de secunde după ce intră în cameră, Lennox aprinse ecranul imens, activat manual, pe care apăru o fotografie de-a lui Curtis, zâmbitoare în uniforma completă a FBI-ului, cu tenul imaculat chiar şi la o asemenea rezoluţie.

Baxter avu senzaţia că o pocnise cineva în plex şi îşi feri privirea, ştiind că altfel i-ar fi dat lacrimile.

Dedesubt era afişat textul:

Agent special Elliot Curtis
1990-2015

Lennox îşi lăsă capul în pământ şi rămase tăcută pentru o clipă.

Apoi îşi drese glasul.

— S-ar părea că Domnul şi-a dorit încă un înger.

Baxter făcu un efort supraomenesc ca să nu iasă ca vijelia, dar apoi, spre surprinderea ei, Rouche se ridică în picioare şi ieşi.

După o pauză încordată, Lennox deschise şedinţa. Anunţă că, „în mod regretabil”, Baxter avea să-i părăsească în după-amiaza aceea şi îi mulţumi pentru contribuţia „inestimabilă” la investigaţie. Accentuă apoi că greul de-abia începea pentru restul lumii, că vor lucra îndeaproape cu Consiliul Securităţii Naţionale şi Brigada Antiteroristă din cadrul NYPD în „continuarea investigaţiei”, apoi îl prezentă pe agentul care urma să preia îndatoririle lui Curtis.

— Noi toţi, ca agenţi de poliţie, ca naţiune, ne-am lăsat manipulaţi ieri dimineaţă, spuse Lennox, adresându-se tuturor. *Nu* vom mai face aceeaşi greşeală. Retrospectiv, totul ne apare limpede: cum a exploatat faima cazului „Păpuşa de cârpe”, ca să stârnească atenţia presei, spectacolul grotesc oferit la Grand Central, pentru a se asigura că întreaga lume vorbeşte despre asta, cum şi-a ales victimele din rândul oamenilor noştri, pentru a provoca o reacţie disproporţionată… Momeală.

Se lăsă o tăcere stingheritoare după ce Lennox rezumase situaţia. Fuseseră avertizaţi de la bun început că cineva încerca să-i întărâte, şi nici măcar unul dintre ei nu anticipase deznodământul.

— Am mobilizat toate resursele.

Lennox făcu o pauză, studiindu-şi notiţele.

— Cumulând victimele de la biserică şi din Times Square, am pierdut 22 de persoane ieri, între care poliţişti din cadrul NYPD, o întreagă echipă ESU şi, desigur, pe agentul special Curtis. Numărul total al morţilor a ajuns la 160 de persoane, deocamdată. Ne aşteptăm însă ca numărul să crească semnificativ pe măsură ce avansează operaţiunile de recuperare şi mai pierdem dintre răniţi.

Se uită la fotografia lui Curtis.

— Avem datoria faţă de toate aceste persoane să-i vânăm şi să-i pedepsim pe cei vinovaţi…

— Oh, să vezi ce-o să mi-i pedepsesc, mormăi cineva.

— …onorându-ne, totodată, colegii prin respectarea celor mai înalte standarde de profesionalism, pe care le-ar fi aşteptat din partea noastră, adăugă Lennox. Sunt sigură că vi s-a luat să mă ascultaţi, aşa că-i dau cuvântul agentului special Chase.

Agentul care o înlocuia pe Curtis se ridică. Baxter decisese deja că-i este antipatic din principiu, dar se bucură să descopere că antipatia ei era, de altfel, complet justificată. Chase purta jumătate din echipamentul de protecţie la birou, fără vreun motiv anume, în afara faptului că i se părea că arată mişto.

— OK, începu Chase, care transpira vizibil pe sub straturile excesive. Am reuşit să identificăm două din vehiculele implicate în atacurile de ieri.

Fotografiile începură să circule încet prin sală. Într-una apărea o dubă albă aflată într-un gang, în cealaltă, o a doua dubă albă parcată în mijlocul unei zone pietonale.

— După cum vedeţi, avem două vehicule identice: plăcuţe de înmatriculare false, poziţionate strategic pentru a produce cât mai multe pagube, continuă Chase.

— Într-un gang? întrebă o agentă aflată mai în faţă.

— Pagube structurale, cât şi pierderi de vieţi omeneşti, o lămuri Chase, strângând mai tare hârtia pe care o ţinea în mână. Duba parcată în gang era poziţionată, astfel încât să doboare panourile publicitare şi globul de Anul Nou. Eram deja în stare de maximă alertă. În *orice* altă zi, aceste vehicule ar fi fost trase pe dreapta şi interceptate până să se apropie la maximum zece străzi de centru. Ne-am lăsat garda jos mai puţin de o oră şi am plătit pentru asta.

— Şi celelalte două explozii? întrebă cineva.

— Ultima detonare s-a produs în subteran, la metrou, dar nu într-un tren. Presupunem că au folosit un rucsac sau ceva asemănător, dar ne va lua ceva timp să-l găsim. Explozia din biserică pare să fi fost declanşată prin deschiderea uşilor. Ipoteza noastră – manechinele din lemn goale pe dinăuntru erau umplute cu explozibil, care s-a activat în momentul în care băieţii noştri au pătruns în clădire.

Chase le arătă o fotografie recentă a psihiatrului britanic cu plete.

— Principalul nostru suspect, doctorul Alexei Green, pare să fi dispărut de pe faţa Pământului. Crede că se poate ascunde de noi. Se înşală. Crede că e mai inteligent decât noi. Din nou, se înşală. Niciunul dintre noi nu va avea pace până ce nu-l arestăm pe nemernicul ăsta. Acum, la treabă!

* * *

În avion, Baxter se instală pe locul de la geam. Îi luase aproape o oră şi jumătate să treacă prin controalele de securitate intensificate, implementate în după-amiaza trecută. După şedinţă fusese chemată în biroul lui Lennox pentru o conversaţie ipocrită de rămas-bun şi aşteptase momentul oportun să se sustragă, fără a trebui să mai dea ochii cu Rouche. Fusese nepoliticos să plece fără să-şi ia la revedere, dar nu avea încredere în el. I se părea enervant de excentric uneori, de-a dreptul ciudat alteori şi acum chipul lui îi amintea de cea mai oribilă experienţă din viaţa ei, un moment terifiant şi ruşinos deopotrivă.

Se bucura că scăpase de el.

După ce rătăcise fără ţintă toată seara pe străzile oraşului, era extenuată. Mersese kilometri întregi. Când se întorsese în sfârşit la hotel, gândurile de care încercase să fugă o prinseseră din urmă, nelăsând-o să închidă un ochi.

Scoase căştile ieftine de plastic din buzunarul din faţa ei, găsi un post de radio care s-o adoarmă şi închise ochii.

Zumzetul înfundat al motoarelor începu să se estompeze, acompaniat de sunetul liniştitor al aerului cald suflat în cabina luminată difuz. Baxter îşi trase pătura în jurul ei şi se foi ca să se aşeze mai comod, realizând deodată că nu se învelise înainte să adoarmă.

Trezită pe dată, deschise ochii şi descoperi un chip cunoscut la câţiva centimetri de chipul ei, sforăind uşurel, cu gura căscată.

— Rouche! exclamă, trezind cel puţin şapte persoane aflate în apropiere.

Rouche se uită nedumerit în jur pentru o clipă.

— Ce-i?

— Sssst! îi sâsâi cineva din spate.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Rouche îngrijorat, în şoaptă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Baxter la rândul ei, continuând să vorbească tare. Ce cauţi aici?

— Unde?

— În… Aici! În avion!

— Doamnă, v-aş ruga să vorbiţi mai încet, îi spuse o stewardesă înţepată, aflată pe culoar. Îi deranjaţi pe ceilalţi pasageri.

Baxter se uită lung la ea până când femeia se îndepărtă, clătinându-se pe tocuri.

— Pornind de la premisa plauzibilă că evenimentele de ieri constituie deznodământul atacurilor din State, trebuie să ne pregătim pentru posibilitatea că va avea loc un atentat similar în Marea Britanie, îi şopti Rouche, foarte încet. Alexei Green e cea mai bună pistă pe care o avem şi a fost văzut pentru ultima dată la Londra, la scurt timp după ce Curt…

Se opri, nevrând să-i rostească numele.

— La scurt timp după ce am vizitat penitenciarul.

— Curtis, se stropşi Baxter. Ar *trebui* să-i spui numele. Oricum o să ne bântuie toată viaţa pe amândoi. Eram înarmaţi. Ar fi trebuit să încercăm. Am lăsat-o pur şi simplu să moară acolo!

— N-am fi putut s-o salvăm.

— N-ai de unde să ştii!

— Ştiu! se răsti Rouche la ea, într-o rară manifestare de furie.

Îi făcu jenat cu mâna unei biete bătrâne aflate pe scaunul învecinat, dincolo de culoar, şi coborî glasul.

— Ştiu.

Pentru o clipă, niciunul nu spuse nimic.

— N-ar fi vrut să te sacrifici pentru ea, continuă Rouche blând. Şi ştie că n-ai vrut s-o abandonezi.

— Îşi pierduse cunoştinţa, i-o întoarse Baxter tăios.

— Acum, vreau să spun. Ştie. Probabil că ne priveşte de sus şi…

— Oh, taci *dracului*!

— Tu să taci, mormăi cineva din faţă.

— Să nu *îndrăzneşti* să-mi vii cu rahaturi religioase. Nu sunt un copil nătâng căruia i-a murit hamsterul, aşa că ţine-ţi pentru tine vrăjelile cu zâna din cer, bine?

— OK. Îmi cer scuze, spuse Rouche, ridicându-şi mâinile ca şi cum se preda.

Dar Baxter nu terminase.

— N-am de gând să stau să te ascult cum te consolezi cu fantezia că e într-un loc minunat acum şi ne e recunoscătoare că am lăsat-o să moară într-o baltă de sânge, pe o podea mizerabilă. A murit! S-a dus! A simţit durere şi apoi neantul. Şi cu asta, basta!

— Îmi pare rău că am deschis subiectul, spuse Rouche, şocat de tirada înverşunată a lui Baxter.

— Se presupune că eşti inteligent, Rouche. Cariera noastră se bazează pe adunarea de probe, pe realităţi concrete, şi, totuşi, n-ai nicio problemă să crezi că există un nemernic bătrân cocoţat pe un nor, pe undeva, care ne aşteaptă pe toţi ca un ursuleţ de pluş geriatric. Pur... pur şi simplu, nu pricep.

— Poţi să încetezi? *Te rog,* îi spuse Rouche.

— S-a dus, bine? continuă Baxter, realizând de-abia acum că plângea. Acum e doar o bucată de carne ţinută într-o ladă frigorifică, din cauza noastră. Şi, dacă va trebui să trăiesc toată viaţa cu povara asta, ai face bine să trăieşti şi tu!

Îşi puse căştile în urechi şi se întoarse spre geam, încă gâfâind după ieşirea pe care o avusese. Nu-şi vedea decât propriul chip reflectat în geamul întunecat, în timp ce expresia ei furibundă dispăru treptat, lăsând în locul ei ceva ce aducea a vinovăţie.

Prea căpoasă ca să-şi ceară scuze, închise ochii până când, într-un final, aţipi din nou.

* * *

Odată ajunşi la Heathrow, Rouche se comportase la fel de afabil şi agreabil ca de obicei, făcând-o pe Baxter să se simtă şi mai rău. Ignorase toate încercările lui de a intra în vorbă cu ea şi se împinsese grăbită pe lângă el, ca să coboare înaintea lui. Valiza ei fusese printre primele debarcate din avion. O smulsese de pe bandă şi o trăsese după ea, mergând să-l aştepte pe Thomas.

După zece minute, auzi un huruit de rotiţe din spate, aşa că-şi aţinti privirea asupra locului unde opreau maşinile, până când auzi valiza trecând mai departe. Cu coada ochiului, îl văzu pe Rouche îndreptându-se spre staţia de taxi. Uitându-se la propria ei valiză, descoperi surprinsă că mănuşile şi fesul ei ţipător apăruseră deasupra. Se uită abătută la ele.

— Sunt o persoană oribilă, absolut oribilă, îşi zise şoptit.

CAPITOLUL 23

Joi, 17 decembrie 2015
9:34 a.m.

— ’Neaţa, şefa!

— ’Neaţa!

— Bine ai revenit, şefa!

— Mulţam.

— La naiba! S-a întors.

La cinci minute după sosirea la New Scotland Yard, Baxter trebui să-şi croiască drum prin revărsarea de saluturi, în general prietenoase, spre a ajunge la adăpost, în biroul ei.

În dimineaţa aceea, se întorsese cu maşina la Thomas acasă, unde făcuse un duş rapid şi se schimbase. Luaseră micul dejun împreună, în timp ce Echo stătea îmbufnat în colţ, nevenindu-i a crede că Baxter fusese în stare să-l abandoneze într-un loc necunoscut aproape o săptămână. Dar, pentru prima dată, sosirea la Thomas păruse o întoarcere acasă… Thomas îi dăduse sentimentul că e acasă.

Nefiindu-i foarte clar cât era ceasul şi nici măcar ce zi era, Baxter o pornise spre serviciu.

Trântind rapid uşa biroului, închise ochii şi oftă adânc, rezemându-se de uşa firavă, în caz că mai încerca vreo persoană să-i ureze bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa!

Deschizând încet ochii, îl descoperi pe Rouche aşezat la biroul ei. Părea enervant de vioi şi de plin de viaţă.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Da! strigă Baxter. Oh, bună, Jim!

Un bărbat mai în vârstă, cu mustaţă, intră şi se uită întrebător la Rouche.

— ’Neaţa. Am venit pentru interviul nostru, îi zise precaut.

— Nu te sfii, îl linişti Baxter, întorcându-se spre Rouche.

Jim e agentul însărcinat cu „vânarea” detectivului Fawkes, îi explică.

— Deci, începu Jim, fără a se mai obosi să se aşeze, l-ai văzut pe Lupul?

— Nu.

— Super. Ne vedem săptămâna viitoare atunci, îi spuse, închizând uşa în urma lui.

Baxter se pregăti pentru următorul vizitator, dar nu mai apăru nimeni.

— Ţi-am luat locul, spuse Rouche, ridicându-se şi mutându-se pe unul din scaunele ieftine de plastic. Am programat o întâlnire cu şeful diviziei antitero la Thames House. La zece şi jumătate. Sper că e OK? Apoi la douăsprezece ne întoarcem aici să ne întâlnim cu cineva de la S015[8].

— Bine.

— Mă gândeam să mergem împreună, adăugă el precaut.

— Aşa deci? oftă Baxter. Bine, dar conduc eu.

* * *

— Suflaţi! Suflaţi! Suflaţi în continuare!

Alcoolmetrul ţiui de două ori înainte ca poliţistul tânăr să i-l ia de la gură lui Baxter. Colegul lui era întins cu faţa în jos pe asfalt, recuperând ce mai rămăsese din bicicletă de sub Audi. Biciclistul îmbrăcat într-un costum supraelastic era consultat de un paramedic, deşi se alesese doar cu câteva zgârieturi minore. Rouche, în schimb, stătea aşezat pe bordură fără să zică nimic, vizibil şocat.

— Deci, am terminat? strigă Baxter, adresându-se tuturor.

După un răspuns mormăit, scoase o carte de vizită din buzunar şi i-o înmână biciclistului furibund, fără să se oprească. Rouche se ridică fără tragere de inimă şi se urcară amândoi în maşină. Câteva bucăţi de fibră de carbon rămase pe asfalt zdrăngăniră când Baxter băgă maşina în marşarier şi-şi continuă drumul spre Millbank, care nu era departe.

---

[8] Direcţia de Operaţiuni Speciale din cadrul Scotland Yard specializată în combaterea terorismului *(N. t.)*.

— Pune-le tu în torpedo, te rog, îi zise Baxter, înmânându-i un teanc de cărţi de vizită cu sigla poliţiei metropolitane, la fel cu cea pe care i-o lăsase biciclistului.

Rouche le luă, dar apoi se opri.

— Ştii că pe astea e scris numele Vanitei, da? o întrebă.

Baxter se uită intrigată la el, ca şi cum era bătut în cap.

Rouche continua să se holbeze la ea, aşteptând o explicaţie.

— Chiar nu pot să mai primesc cereri de despăgubire în caz de accident. Am primit ultimul avertisment de la poliţia rutieră acum vreo 11 accidente. O să-mi comand nişte cărţi de vizită pe numele lui Finlay Shaw când apuc... „Finlay” ar putea fi şi nume de fată, nu?

— Categoric nu, spuse Rouche.

— Ei bine, *eu* cred că ar putea. Şi nu-i nicio problemă, îl linişti Baxter. El s-a pensionat. N-o să se supere.

Rouche încă nu părea prea convins.

După câteva minute de linişte, în care parcurseră cam un metru şi jumătate prin traficul blocat, Rouche încercă să iniţieze o conversaţie.

— Prietenul tău probabil se bucură că te-ai întors, îi spuse degajat.

— Probabil.

Baxter cedă etichetei, răspunzându-i cu un comentariu similar, pe care îl enunţă cu tot atâta emoţie ca un robot.

— Probabil că e plăcut pentru familia ta că te au un pic mai mult în preajmă.

Rouche oftă.

— Deja plecaseră la lucru şi la şcoală când am ajuns acasă, după ce şoferul de taxi mi-a făcut turul Londrei.

— Păcat. O să încercăm să terminăm la o oră normală diseară, ca să apuci să le revezi.

— Mi-ar plăcea, zâmbi Rouche. Mă gândeam la ce mi-ai spus legat de Curtis şi...

— Nu vreau să vorbesc despre asta! strigă Baxter ca să-l acopere, revenind într-o clipită la emoţia din ajun.

Se instală din nou tăcerea.

— Păi, nu vreau nici să *nu* zici nimic! protestă Baxter nervoasă. N-am putea să vorbim despre altceva?

— Cum ar fi?

— Cum ar fi orice. Nu ştiu. Povesteşte-mi despre fiica ta sau ceva de genul ăsta.

— Îţi plac copiii? o întrebă Rouche.

— Nu.

— Sigur că nu. Păi, are un păr roşu-aprins, ca maică-sa. Îi place să cânte, dar să te păzească Dumnezeu dacă te nimereşti prin preajmă când se porneşte.

Baxter zâmbi. Lupul spusese frecvent acelaşi lucru despre ea. După ce arestaseră un traficant de droguri care scosese cuţitul să-l atace, o rugase să-i cânte prizonierului, în timp ce el pleca să le aducă ceva de mâncare.

Opri maşina, blocând o intersecţie aglomerată.

— Îi place să înoate, să danseze şi să se uite la *X-Factor* sâmbătă seara, continuă Rouche. Şi nu-şi doreşte altceva de ziua ei decât Barbie, Barbie… şi iar Barbie.

— La 16 ani?

— 16?

— Mda. Amicul tău, agentul ăla FBI, zicea că e de-o seamă cu fiica lui: şaisprezece ani.

Rouche păru pe dinafară o clipă, apoi începu să râdă.

— Uau! Nu-ţi scapă nimic, este? McFarlen *nu* e amicul meu. M-am gândit c-ar fi mai uşor s-o las aşa decât să-i spun că a încurcat borcanele. Are şase ani… Pe aproape, oricum, zâmbi.

Într-un final, Baxter trecu de intersecţie, intrând pe o trecere de pietoni.

— Cum o cheamă?

Rouche şovăi pentru o clipă înainte să-i răspundă.

— Ellie… Mă rog, Elliot. O cheamă Elliot.

* * *

Comandantul de divizie Wyld se rezemă de spătarul scaunului, uitându-se la colegul lui. Baxter vorbea întruna de zece minute încoace, în timp ce Rouche încuviinţa în tăcere.

Wyld părea surprinzător de tânăr, ca să deţină un post aşa important în cadrul serviciilor secrete şi emana un aer de încredere în sine de nezdruncinat.

— Inspector-şef Baxter, o întrerupse, când văzu că ea nu dădea niciun semn că ar vrea să-şi tragă suflul. Vă înţelegem îngrijorarea…

— Dar…

— …şi faptul că aţi venit să ne semnalaţi acest lucru, dar suntem deja la curent cu ancheta dumneavoastră şi avem o echipă care analizează informaţiile transmise de FBI pe această temă.

— Dar eu…

— Trebuie să înţelegeţi, zise bărbatul, acoperind-o, că în Statele Unite, şi la New York în special, gradul de alertă era deja „critic”, ceea ce înseamnă că un atac era iminent.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, îi spuse Baxter.

— Bun. Atunci veţi înţelege când vă spun că în Marea Britanie gradul de alertă este menţinut, de cincisprezece luni încoace, la „sever” – cumva neliniştitor, dar, din fericire, constant.

— Atunci treceţi la nivelul următor!

— Nu e ca şi cum ai apăsa pe un buton, mă tem, spuse Wyld, râzând dispreţuitor. Aveţi idee cât pierde economia de fiecare dată când creştem gradul de alertă? Miliarde: prezenţa armată pe străzi, mobilizarea armatei, faptul că oamenii nu mai merg la lucru, sistarea investiţiilor externe, devalorizarea acţiunilor la Bursă. Lista poate continua la infinit… Dacă declarăm că nivelul este „critic”, recunoaştem în faţa întregii lumi că urmează să primim o lovitură majoră şi că nu putem face nimic ca s-o prevenim.

— Deci e vorba de bani? întrebă Baxter.

— Parţial, recunoscu Wyld. Dar mai curând e vorba de faptul că am fi sută la sută siguri că va urma un atac şi nu e cazul. De când am rămas la gradul de alertă „sever”, am prevenit şapte atacuri teroriste majore despre care ştie şi opinia publică şi mult mai multe despre care nu se ştie. Ideea e, inspector-şef Baxter, că, dacă ar urma să aibă loc un incident legat de crimele Azazel…

— Nu le numim aşa.

— …am fi aflat ceva până acum.

Baxter clătină din cap şi râse a pagubă.

Rouche recunoscu expresia şi interveni rapid, până să apuce ea să le spună ceva ireparabil agenţilor MI5.

— Nu cumva sugeraţi că e doar o coincidenţă faptul că prăpădul din Times Square a fost declanşat, la mai puţin de zece minute după masacrul din biserică?

— Sigur că nu, se zburli Wyld. Dar *dumneavoastră* aţi luat în calcul posibilitatea ca atacul să fi fost unul de natură oportunistă? Că acest atac terorist iminent a fost declanşat, profitând de incidentul major cu care se confrunta poliţia newyorkeză?

Nici Baxter, nici Rouche nu-i răspunseră.

— Ancheta FBI-ului a indicat deja că explozibilele artizanale folosite la biserică sunt complet diferite de dispozitivele detonate în apropiere. Şi toată teoria asta cum că „se întâmplă în paralel în Marea Britanie şi în SUA”: aici s-au comis doar două crime, despre care a scris atât presa de peste ocean, cât şi cea locală. Până şi *dumneavoastră* trebuie să recunoaşteţi că e foarte posibil ca masacrul de la biserica Times Square să fi fost deznodământul planificat de la bun început.

Baxter se ridică să plece. Rouche o urmă.

— Aţi primit vreo veste? îl întrebă Baxter pe Wyld în drum spre ieşire. A revendicat cineva toată nenorocirea?

Wyld se uită exasperat la colegul lui.

— Nu. Nu, n-a revendicat nimeni atacul.

— Ştiţi de ce? îl întrebă din hol. Pentru că încă nu s-a sfârşit.

* * *

— Dobitoci! şuieră Baxter de cum ieşiră din nou în stradă, cu intrarea impunătoare, cu arcadă, de la Thames House profilată ameninţător în fundal, în timp ce dinspre râu sufla un vânt tăios.

Rouche n-o asculta. Tocmai îşi parcurgea e-mailurile primite pe telefon.

— L-au găsit pe unul dintre ucigaşii de la biserică, trăieşte!

— Serios? Cum aşa?

— Cică era îngropat sub un morman de moloz, pe unul din culoarele din culise, unde a fost mai adăpostit de explozie. E în comă, dar Lennox insistă să-l scoată din comă, în ciuda recomandărilor medicului.

— Bravo ei, comentă Baxter.

Nu-i era simpatică femeia, dar ştia că Vanita n-ar fi luat în veci o decizie atât de curajoasă. Era treaba detectivilor să ia astfel de decizii dificile şi treaba ei să-i sacrifice atunci când o făceau.

— Medicii spun că, mai mult ca sigur, se va alege cu leziuni cerebrale ireversibile, dacă este scos prea devreme din comă.

— Şi mai bine.

— Dacă se întâmplă asta, o să iasă nasol pentru Lennox. O să-i pună pielea în băţ.

— Mda.

Baxter ridică din umeri.

— E un efect secundar răspândit, din păcate, când faci ce trebuie să faci.

* * *

La 8:38 seara, Edmunds intră poticnit pe uşa casei şi îl izbiră diverse mirosuri – pudră de talc, caca proaspăt şi pâine prăjită –, precum şi ţipetele Leilei, care urla cât o ţineau plămânii.

— Alex? Tu eşti? îi strigă Tia din dormitor.

Din mers, Edmunds aruncă o privire în bucătărie, unde totul era vraişte. Urcând scările, o descoperi pe Tia cu fetiţa în braţe. Părea epuizată.

— Unde ai fost?

— La cârciumă.

— La cârciumă?

Edmunds încuviinţă cu un aer nevinovat.

— Te-ai îmbătat?

Edmunds ridică din umeri, spăsit. Îşi propusese să bea doar un pahar, dar Baxter avusese o grămadă de lucruri să-i povestească. Acum că se gândea, întotdeauna se resimţea a doua zi când încerca să ţină pasul cu ea.

— Ţi-am spus de dimineaţă, îi zise, adunând lucruri de pe jos în timp ce străbătea camera.

— Nu, îl corectă Tia. Mi-ai spus doar că Emily se întoarce azi. Sau ar trebui să deduc că, odată ce se întoarce *ea,* o să şi dai fuga la o băută cu ea?

— Avem un caz! exclamă Edmunds.

— Nu… tu… n-ai! *Ea* are *un* caz! *Tu* lucrezi la Fraude!

— Are nevoie de mine.

— Ştii ce? Relaţia asta ciudată dintre voi doi… nu mă deranjează. Dacă vrei să te ţii după ea ca un căţeluş de care ţi se face milă, n-ai decât.

— Ce te-a apucat? Doar îţi place de Baxter! Sunteţi prietene!

— Oh, *zău* aşa! pufni Tia. Femeia e varză. E aşa de prost-crescută, încât e ceva de ordinul absurdului. E cea mai îndărătnică persoană pe care o cunosc, e căpoasă ca un catâr.

Edmunds dădu s-o contrazică, dar realiză că nu prea avea ce replică să dea la toate aceste argumente perfect valabile. Bănuia că Tia exersa de ceva vreme această tiradă la adresa lui Baxter.

Leila începu să plângă şi mai tare când mama ei ridică glasul.

— Şi ai văzut câte pahare de vin poate să bage în ea într-o seară? Cerule!

Lui Edmunds îi chiorăi stomacul, parcă dându-i dreptate. Încă un argument valabil.

— Dacă-ţi plac aşa mult femeile autoritare, ascultă aici: bea o stacană de apă, mănâncă nişte pâine prăjită şi trezeşte-te, zbieră Tia la el. Ai tu grijă de Leila în seara asta. Eu mă culc pe canapea!

— Bine!

— Bine!

Azvârli cu un ursuleţ de pluş în el când Edmunds se întoarse să iasă. El îl luă de pe podea şi coborî cu el, amintindu-şi cât de stingherită fusese Baxter când i-l înmânase, cadou la prima aniversare a Leilei. Îl întrista gândul că până şi cele mai simple interacţiuni cu oamenii o puneau la încercare.

O iubea pe Tia mai mult ca orice pe lume şi înţelegea punctul ei de vedere, dar ea nu-şi putea imagina prin ce trecuse cea mai bună prietenă a lui, ce experienţe de coşmar trăise şi cât de mult pierduse, doar săptămâna asta. Avea să facă orice ţinea de el ca s-o ajute să treacă peste încercarea asta.

Avea nevoie de el.

INIŢIEREA

Marţi, 24 noiembrie 2015
9:1 3 p.m.

Ştia că e rândul ei.

Le simţea privirile aţintite asupra ei, dar tot nu se mişcă.

Aruncă un ochi în spate, ceea ce-i confirmă ce ştia deja: că singura cale de ieşire ar fi putut fi la fel de bine la capătul lumii.

N-avea cum să ajungă la ea.

— Sasha? îi şopti uşurel o voce la ureche.

Alexei apăruse lângă ea. Trebuia să-şi amintească să i se adreseze oficial în faţa celorlalţi. El nu lăsa chiar pe oricine să-i spună pe numele mic, dar îi spusese că ea e o persoană specială.

— Ce-ar fi să vii cu mine? îi spuse blând, întinzându-i mâna. Haide!

O porniră printre ceilalţi. Pentru cei din stânga Sashei, încercarea se încheiase deja, dar laşitatea ei prelungise un pic aşteptarea chinuitoare a celor din dreapta.

Green o conduse spre capătul încăperii, spre punctul unde apăruse o dâră roşie pe podeaua lustruită, după ce unui dintre „fraţii” ei îşi pierduse cunoştinţa, în mijlocul procesului. Un bărbat pe care nu-l recunoştea o privea impasibil, cu un cuţit însângerat în mână. N-avea să-i cureţe, nu înainte de a o mutila – asta era şi ideea. Erau parte dintr-un întreg acum, egali, uniţi.

— Gata? o întrebă Green.

Sasha încuviinţă, respirând poticnit.

El trecu în spatele ei, descheindu-i bluza şi lăsând-o să-i cadă de pe umeri.

Dar, când necunoscutul apropie lama cuţitului de ea, Sasha tresări, dându-se înapoi şi izbindu-se de Green.

— Îmi pare rău… îmi pare rău, se scuză. N-am nimic.

Se apropie din nou de bărbatul cu ochii stinşi, închise ochii şi încuviinţă.

Bărbatul ridică din nou cuţitul… Simţi metalul rece lipindu-i-se de piele.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău, repetă, începând să plângă şi ferindu-se. Nu pot.

În timp ce ea plângea în hohote în faţa întregii adunări, Green o strânse în braţe.

— Ssst… Ssst, o linişti.

— Fac orice vrei, jur. Asta e *totul* pentru mine. Pur şi simplu… nu pot.

— Dar, Sasha, *înţelegi* de ce îţi cer să faci asta pentru mine? o întrebă Green.

Dacă ar fi atins-o cu fierul înroşit, tot n-ar fi putut fi mai dureros decât expresia trădată de pe chipul lui.

— Da.

— Spune-mi… Şi mai bine, spune-ne tuturor, o îndemnă Green, dându-i drumul.

Sasha îşi drese glasul.

— Asta arată că am face orice pentru tine, că suntem ai tăi şi că te vom urma oriunde, vom face orice ne ceri, fără să întrebăm nimic.

Se uită din nou la lama încovoiată şi începu să plângă.

— Bun. Dar ştii că nu eşti obligată să faci nimic dacă nu vrei, o linişti Green. Eşti sigură că nu poţi face asta?

Ea clătină din cap.

— Prea bine… Eduardo! strigă Green.

Un bărbat păşi printre şirurile de confraţi. Trase stingherit de bandajele proaspete.

— Tu şi Sasha sunteţi prieteni?

— Da, Ale… scuze, vreau să zic, domnule doctor Green.

— Cred că are nevoie de ajutorul tău acum.

— Mulţumesc, şopti Sasha când Eduardo se apropie, înconjurând-o cu braţul.

Green îi strânse afectuos mâna, apoi îi dădu drumul.

Ajunseseră pe la jumătatea sălii când li se adresă din nou:

— Eduardo, strigă, oprindu-i în punctul în care îi putea vedea toată lumea. Mă tem că Sasha a decis că nu e de-a noastră… Ucide-o!

Şocat, Eduardo se întoarse, dând să spună ceva, dar Green se îndepărta deja, indiferent acum că-şi dăduse sentinţa. Bărbatul se întoarse spre Sasha, neştiind ce să facă.

— Eddie? icni ea, urmărind cum se schimba expresia de pe chipul prietenului ei.

Nici măcar nu mai vedea ieşirea acum, prin valul de privitori.

— Ed!

Ochii lui se umplură de lacrimi şi apoi o lovi cu pumnul în faţă, ameţind-o.

Ea dădu să se agaţe în cădere, smulgându-i bandajele.

Singurul lucru la care se mai putu concentra, în timp ce el îngenunchea deasupra ei, a fost cuvântul întipărit pe pieptul lui. Şi, în ultimele ei clipe de viaţă, asta o alină cumva, pentru că cel care o dădea cu capul de podeaua tare nu era prietenul ei… El nu mai exista.

CAPITOLUL 24

Joi, 17 decembrie 2015
3:36 p.m.

Pereţii de sticlă amortizau strigătele de afară, în timp ce Lennox şi Chase străbăteau holul de la intrarea în Centrul Medical Montefiore. Cineva, cel mai probabil medicul bărbatului aflat în comă, anunţase presa despre ce urma să se întâmple şi ziariştii se înfiinţaseră în păr. Dincolo de camere, apăreau intermitent pancarte: activişti care protestau împotriva deciziei FBI-ului de a scoate prematur din comă un bărbat care suferise un traumatism cranian ce i-ar fi putut fi fatal.

— Cerule! Repede mai uită oamenii ăştia, mormăi Lennox ţinându-se după săgeţile care-i ghidau spre secţia de terapie intensivă.

Chase n-o auzise. Se chinuia să ţină pasul cu superiorul lui ierarhic, în timp ce deturna apelurile telefonice adresate ei. Scotea un scârţâit enervant la fiecare pas, din cauză că diversele componente ale echipamentului de protecţie se frecau unul de altul.

— Da, înţeleg, domnule… Da, domnule… Şi, după cum am zis, nu poate fi contactată momentan.

Un bărbat între două vârste, într-un palton lung, maro, care venea din direcţia opusă, părea foarte interesat de ei.

Lennox era gata să-i atragă atenţia lui Chase când bărbatul scoase un aparat foto şi un reportofon din buzunar:

— Agent Lennox, credeţi că FBI-ul este deasupra legii? o întrebă acuzator, în timp ce Chase îl îmbrâncea în perete.

Lennox o ţinu tot înainte pe culoar fără să se oprească.

— Judecător, juriu şi călău – aşa merg lucrurile acum?

Deşi imobilizat de Chase, bărbatul continuă să strige după ea:

— Familia *nu* şi-a dat acordul.

Cu un aer la fel de încrezător, Lennox trecu printre cei doi poliţişti puşi de pază la uşă şi intră în salonul de terapie intensivă. Înăuntru, atmosfera era şi mai tensionată. Un defibrilator trona sumbru pe un cărucior, într-un colţ. Trei asistente îşi făceau de lucru cu nişte fire şi tuburi, iar medicul pregătea o seringă. Niciunul n-o băgă în seamă, în vreme ce-l studia pe bărbatul întins în pat.

Era la fel de slăbănog ca un puştan, deşi avea vreo 20 de ani. Aproape toată jumătatea dreaptă a corpului era acoperită de arsuri grave. Până şi cele şapte litere înşelătoare scrijelite pe piept i se revărsaseră peste coaste: o Marionetă care pozase în Momeală, un ucigaş care pozase în victimă. Un suport solid pentru gât îi ţinea capul fix, iar un tub subţire, mânjit de sânge, se iţea din orificiul minuscul care-i fusese scobit în ţeastă.

— Vreau să vă spun încă o dată că mă opun ferm, îi zise medicul. Sunt sută la sută împotriva acestei proceduri.

— Am luat notă, spuse Lennox, în timp ce intra şi Chase în salon.

Se bucură că avea măcar o persoană de partea ei.

— Riscurile pe care le presupune trezirea pacientului în cazul unui astfel de traumatism cranian sunt imense, exacerbate exponenţial dacă luăm în calcul tulburările lui psihice consemnate deja.

— Am luat notă! repetă Lennox mai apăsat. Începem?

Doctorul clătină din cap şi se opri în dreptul pacientului. Introduse prima seringă într-un port, un punct de acces în sistemul închis de tuburi intravenoase şi medicamente administrate pacientului imobilizat la pat. Încet, foarte încet, luă mâna de pe pompiţă, tulburând lichidul transparent dinăuntru.

— Pregătiţi căruciorul pentru resuscitare, spuse, adresându-se asistentelor. Trebuie să menţinem presiunea intracraniană la cote minime. Monitorizare constantă a pulsului şi tensiunii arteriale. Haideţi!

Lennox se uită ţintă la corpul nemişcat, refuzând să lase agitaţia ei lăuntrică să-i transpară pe chip. Orice s-ar fi întâmplat, cel mai probabil se alesese praful de cariera ei în FBI. Declanşase o criză de PR la scară naţională, ignorase ordinele directe ale superiorilor ei şi minţise medicii pentru a-i convinge să se conformeze. Spera doar că, până la urmă, sacrificiul n-avea să fie în zadar, că acest ultim inamic rămas în viaţă ar putea să le ofere piesa care le scăpase în tot acest timp.

Bărbatul icni. Deschise brusc ochii şi încercă să se ridice, dar tuburile şi firele care-l ţineau în viaţă îl traseră înapoi.

— OK. OK. Andre? Andre, o să te rog să rămâi calm, îi spuse doctorul liniştitor, punându-i o mână pe umăr.

— Tensiunea e 152 cu 93, îi strigă una dintre asistente.

— Sunt doctorul Lawson şi te afli la Centrul Medical Montefiore.

Bărbatul se uită de jur împrejur. Făcu ochii mari, speriat, văzând imagini de coşmar, pe care nimeni altcineva nu le vedea.

— Ritmul cardiac este de 92 şi în creştere. Tensiunea e prea mare, spuse asistenta neliniştită.

— Nu muri. Nu muri, îşi şopti Lennox, când bărbatul începu să se zvârcolească.

Doctorul puse mâna pe o a doua seringă şi o fixă într-un alt port. În câteva secunde, pacientul se linişti şi se moleşi, gata să adoarmă.

— Tensiunea scade.

— Andre, e cineva aici care trebuie să-ţi pună câteva întrebări.

Bărbatul încuviinţă somnoros. Doctorul se dădu la o parte ca s-o lase pe Lennox să treacă.

— Bună, Andre, îi zâmbi Lennox, dând tonul celui mai amical interogatoriu din istorie.

— Nu-l luaţi cu lucruri complicate. Întrebări scurte, la obiect, o avertiză medicul, trăgându-se înapoi să monitorizeze semnele vitale ale pacientului.

— Am înţeles.

Se întoarse din nou spre bărbatul întins în pat.

— Andre, îl recunoşti pe omul acesta?

Ridică o fotografie cu Alexei Green, arătând întocmai ca o vedetă rock în devenire, cu părul lui lung până la bărbie, îngrijit impecabil. Andre se chinui să se concentreze la poză. Într-un final, încuviinţă.

— L-ai întâlnit vreodată?

Gata să adoarmă, Andre încuviinţă din nou:

— Cu… toţii… trebuie, spuse împleticit.

— Când? Când s-a întâmplat asta? îl întreba Lennox.

Andre clătină din cap ca şi cum nu reuşea să-şi amintească. În fundal, ţiuiturile regulate începeau să se înteţească. Lennox se uită la doctorul Lawson, care schiţă un gest ce părea să însemne „Continuaţi”. Ea se conformă cu inima îndoită. Se uită fix la literele scrijelite pe pieptul bărbatului, „Momeală”, decupate până la jumătatea trunchiului costeliv.

— Cine ţi-a lăsat semnul ăsta pe piept? îl întrebă.

— Altu’.

— Altul? Un alt ce? O altă… Marionetă?

Ultimul cuvânt îl spuse aproape şoptit.

Andre încuviinţă. Gâfâia şi icnea, încercând să pronunţe cuvintele.

— Noi toţi… îm-preună.

— Cum adică „împreună”?

El nu spuse nimic.

— Când eraţi la biserică? îl întrebă.

Andre clătină din cap.

— Aţi fost cu toţii împreună înainte de biserică?

Bărbatul încuviinţă.

— Şi bărbatul *ăsta* a fost şi el acolo?

Îi arătă din nou fotografia lui Green.

— Da.

Lennox se întoarse entuziasmată spre doctor.

— De când aţi zice că are aceste cicatrici? îl întrebă.

Doctorul se ridică şi studie rănile, făcându-l pe Andre să tresară când îi atinse o porţiune sensibilă, un pic mai jos de subraţ.

— Cu aproximaţie, pe baza scarificării, inflamaţiei şi infecţiei: de vreo două-trei săptămâni.

— Asta coincide cu ultima vizită a lui Green în State, îi confirmă Chase din spate.

Lennox se întoarse din nou spre pacient.

— Ştiai că biserica urma să sară în aer?

Andre încuviinţă ruşinat.

— Ştiai şi despre celelalte bombe?

El o privi intrigat.

— OK, zise Lennox, citind răspunsul în expresia lui. Andre, trebuie să-mi spui cum a fost aranjată întâlnirea aia. De unde ai ştiut unde să te duci?

Lennox îşi ţinea răsuflarea. Dacă reuşeau să-şi dea seama cum comunicau aceşti oameni între ei, puteau intercepta mesajele până să mai facă alte victime. Îl privi pe bărbatul epuizat, care se chinuia să-şi amintească. Andre îşi duse mâna la ureche.

— Prin telefon? îl întrebă Lennox sceptică.

Echipa ei analizase minuţios lista apelurilor şi mesajelor, aplicaţiile şi datele utilizate de ceilalţi ucigaşi.

Andre clătină din cap frustrat. Arătă cu mâna spre ecranul electronic de deasupra patului.

— Prin computer?

El îşi atinse urechea.

— Prin ecranul telefonului? întrebă Lennox. Un fel de mesaje pe telefon?

Andre încuviinţă.

Nedumerită, Lennox se întoarse spre Chase. Agentul înţelese ordinul nerostit de a împărtăşi imediat această informaţie importantă şi ieşi pe uşă. Lennox îşi dădea seama că n-avea să mai scoată prea multe de la el, dar avea de gând să-l interogheze până ce-o întrerupea medicul.

— Mai scria şi altceva în aceste *mesaje?* Era vreo instrucţiune legată de ce să faceţi după biserică?

Andre începu să scâncească.

— Andre?

— Ritmul cardiac se accelerează din nou, strigă asistenta.

— Ce scria în ele, Andre?

— Tensiunea creşte!

— Până aici. O să-i dau un sedativ, se zburli doctorul, făcând un pas spre ei.

— Aşteaptă! strigă Lennox. Ce ţi-au spus să faci?

Bărbatul şoptea ceva în barbă, căutându-şi din nou din priviri torţionarii nevăzuţi. Lennox se aplecă spre el ca să audă ce spunea.

— ...lumea... toată... moară... ’tă lumea... moară toată lumea... Omoară pe toată lumea...

Lennox simţi cum îi aluneca pistolul din toc.

— Armă! ţipă.

Înşfăcă arma din mâinile bărbatului chiar când acesta trase un foc, nimerind în perete. Aparatura de monitorizare lumina intermitent şi ţiuia în disperare, în timp ce continuau să se lupte. Doctorul Lawson şi asistentele se târau pe podea. Încă un foc făcu praf becul din tavan, împroşcând patul cu cioburi. Chase dădu buzna în salon şi se aruncă peste pistolarul imobilizat la pat, astfel că împreună reuşiră să triumfe cu uşurinţă asupra bărbatului slăbit.

— Adoarme-l! îl somă Chase pe doctor, care se ridică imediat în picioare şi întinse mâna spre una din seringi.

În timp ce-i ţineau pistolul orientat spre peretele exterior, unde nu putea face rău, pacientul se afundă treptat în inconştienţă, până când îi scăpă pistolul din mâna moale.

Lennox puse pistolul la loc în toc şi-i zâmbi uşurată colegului ei.

— Cu excepţia ultimelor douăzeci de secunde, aş zice că a mers binişor!

* * *

Baxter închise radioul ca să nu mai audă emisiunea matinală care-o scotea din fire şi continuă să pândească gura de metrou Hammersmith, sub grindina care înfiripa modele de gheaţă când i se izbea de parbriz.

După câteva minute, Rouche ieşi de la metrou cu telefonul la ureche, ca de obicei. Îi făcu cu mâna lui Baxter şi apoi se opri la ieşire, continuând să vorbească.

— Pe bune? mormăi Baxter înfundat.

Îl claxonă nervoasă şi ambală motorul până când Rouche o luă la fugă prin ploaia torenţială şi se urcă în maşină. Sub tălpi îi scârţâiau cutii goale de sendvişuri de la Tesco şi sticle pe jumătate goale de energizant Lucozade.

— ’Neaţa. Mulţam, îi spuse, în timp ce Baxter o lua pe Fulham Palace Road.

Baxter nu-i răspunse, dând din nou drumul la radio, dar descoperi că emisiunea o enerva mai tare ca oricând. Îl închise, nu după mult timp, şi se resemnă cu ideea de a face conversaţie.

— Ce mai face nemernicul ăla care e-n comă?

Toată echipa fusese pusă la curent cu progresele făcute de FBI în ajun.

— Mai trăieşte, îi spuse Rouche.

— Asta-i bine… Cred. Ar trebui să însemne că ne mai bazăm pe Lennox un pic.

Rouche o privi surprins.

— Ce-i? E prima persoană într-o poziţie de conducere pe care o cunosc care chiar a făcut ceva ce-aş fi făcut şi eu, se apără Baxter, hotărând să schimbe subiectul. Deci, au uitat să verifice SMS-urile ucigaşilor?

Afară ploaia se înteţea.

— Cred că e un pic mai complicat de-atât.

— Îhâm.

— O să încerce să decripteze… ăăă… datele stocate… fragmentate… Internetul, îi explică Rouche, fără a explica nimic. A mai percheziţionat cineva casa lui Green între timp?

— Unde crezi că mergem acum? îl întrebă Baxter.

O ţinură tot înainte pe strada principală. Rouche se uită cu jind la vitrinele luminate ale magazinelor.

— Ţi-e foame? o întrebă.

— Nu.

— Eu am sărit peste micul dejun.

— Nasol.

Baxter pufni şi trase pe dreapta.

— Eşti cea mai tare! Tu vrei ceva? o întrebă Rouche, coborând deja în ploaie.

— Nu.

Rouche trânti portiera după el şi fentă traficul ca să ajungă la brutăria de peste drum, lăsându-şi telefonul pe scaunul maşinii. Baxter se uită la telefon pentru o clipă, apoi îşi întoarse din nou atenţia spre brutărie, dar privirea i se întoarse involuntar spre scaunul de alături. Bătu darabana pe volan, simţind că n-are stare.

— La naiba!

Înhăţă telefonul. Ecranul era blocat – îşi plimbă degetul peste el – dar nu avea parolă. Apăsă pe o iconiţă şi începu să parcurgă lista de apeluri.

— Pe cine naiba suni tot timpul?

Ajunse la lista de apeluri iniţiate, în care revenea iar şi iar acelaşi număr: un număr cu prefix de Londra, apelat aproape din oră în oră, în decursul după-amiezii şi serii trecute.

Şovăi o clipă.

Trase din nou cu ochiul la brutărie, cu inima bătându-i nebuneşte, duse telefonul la ureche şi apăsă pe „Sună”.

Îl auzi sunând.

— Haide! Haide! Haide!

Răspunse cineva.

— Bună, drag…

Portiera se deschise.

Baxter închise şi aruncă telefonul la loc pe scaun, în timp ce Rouche se aşeza. Era ud leoarcă şi părul lui încărunţit părea mai închis la culoare, ceea ce-i dădea un aer mai tineresc. Bărbatul se mută pe scaun şi trase telefonul de sub el, punându-şi-l în poală.

— Ţi-am luat o gogoaşă, spuse, întinzându-i-o lui Baxter. Pentru orice eventualitate.

Mirosea delicios, ce-i drept. Baxter i-o smulse din mână şi se strecură rapid printr-o breşă apărută în trafic.

În timp ce-şi desfăcea chifla cu şuncă şi ou din ambalaj, Rouche observă că ecranul telefonului era luminat. Aruncă o privire spre Baxter, care se uita concentrată la şoseaua inundată de apă. O studie atent câteva clipe, apoi îşi plimbă degetul peste ecran ca să-l blocheze din nou.

CAPITOLUL 25

Vineri, 18 decembrie 2015
8:41 a.m.

— Vrei să te calmezi pentru o clipă? şuieră Edmunds, ieşind grăbit din birou şi atârnând pe hol cu telefonul la ureche.

Reuşise să doarmă trei ore, o cifră-record, mai mult decât dormea Tia în medie, dar organismul lui obosit începea să se resimtă după nopţile nedormite din ultima vreme.

Când şeful lui ieşi deodată din liftul aflat mai spre capătul holului, Edmunds se refugie în toaleta pentru persoane cu handicap şi coborî glasul:

— Sunt sigur că există o explicaţie foarte logică.

— Pentru faptul că m-a minţit întruna de când am început să lucrez la acest caz? îl întrebă Baxter şoptit.

Se afla în dormitorul imens al apartamentului de la ultimul etaj închiriat pe numele lui Alexei Green, în Knightsbridge. Pe jos erau împrăştiate haine scumpe, în timp ce dulapul şi sertarele fuseseră golite. Salteaua fusese spintecată, revărsând arcuri şi câlţi pe covorul de lângă fereastra cu vedere spre clădirea Harrods, spre sud-est. Televizorul fusese scos din perete şi panoul din spate fusese desprins de ecran.

Echipa de percheziţie lucrase temeinic.

Baxter îl auzi pe Rouche scotocind prin dezastrul dintr-o altă cameră.

— Gândeşte-te… *efectiv* i-am văzut cum au găsit ceva sub ochii mei la Secţia 33 şi el a negat c-ar fi găsit ceva. Raportul toxicologic de care Curtis…

Făcu o pauză.

— L-am găsit boţit în buzunarul lui de la haină şi acum mă minte legat de unde a fost azi-noapte.

— De unde ştii?

— De ce ar suna acasă din oră în oră toată noaptea, dacă era deja acolo?

— Poate c-ar fi trebuit s-o întrebi pe soţia lui treaba asta când ai vorbit cu ea, sugeră Edmunds.

— N-am apucat, şuieră Baxter. Deci, ţinând cont de asta, de toată situaţia bizară cu familia lui şi de faptul că nici măcar nu pare să ştie ce vârstă are fiica lui – acum are şaişpe ani, acum are şase – cred doar că… e ceva suspect la mijloc.

— Dacă pui problema la modul ăsta… zise Edmunds, făcând o pauză. Dar nu e o infracţiune să fii un tată execrabil. Ce-are viaţa lui personală de-a face cu cazul nostru?

— Nu ştiu! Totul… Nimic.

Tăcu în clipa când Rouche ieşi din al doilea dormitor, trecând în hol. Rouche căscă zdravăn şi se întinse, dezvelindu-şi abdomenul palid. Îi făcu prietenos cu mâna şi apoi intră în bucătărie.

— Trebuie să pătrund acolo, şopti Baxter.

— Unde? întrebă Edmunds. La el acasă, adică?

— Diseară. Deja m-am oferit să-l duc cu maşina. O să-i cer voie să merg la baie sau ceva de genul. Dacă nu-mi iese figura, va trebui să intru cu forţa.

— Nu poţi să faci asta!

— Nu văd nicio altă variantă. Nu pot să am încredere în el şi trebuie să aflu ce-mi ascunde.

— Nu vreau să faci de una singură chestia asta, îi spuse Edmunds.

— Deci recunoşti că e ceva suspect în toată treaba?

— Nu. Dar… doar… ne întâlnim acolo, bine? Să-mi spui la ce oră.

— Bine.

Baxter îi închise.

— Ce fată drăguţă, exclamă Rouche din prag, făcând-o să tresară vinovată.

Ţinea în mână un tablou personalizat în care apăreau Alexei Green şi o femeie frumoasă. Păreau cel mai fericit cuplu pe care-l văzuse Baxter vreodată, eclipsând cu uşurinţă peisajul spectaculos din fundal, care bifa tot ce ţi-ai fi putut dori de la un peisaj – soarele asfinţind deasupra unui fiord liniştit.

— Trebuie s-o identificăm, spuse Baxter, îmbrâncindu-se pe lângă el. Oricum, eu nu mai am ce face aici.

— Ne pierdem vremea, spuse Rouche, punând tabloul la loc în harababura din camera de oaspeţi şi ieşind după ea în hol. Poliţia metropolitană a parcurs deja fiecare milimetru.

— Zi-mi ceva ce nu ştiu.

— Ziceam şi eu.

— Cum spui tu, îi zise Baxter, intrând în bucătăria elegantă.

Blatul de lucru de granit scânteia în lumina reflectoarelor şi oraşul cenuşiu se întindea în zare, dincolo de balconul care dădea roată ultimelor etaje.

— Ştii ce altceva n-am găsit aici? Motivul care să-l fi făcut pe Alexei Green să vrea să arunce jumătate din New York în aer. De ce să fi riscat totul când avea atâtea lucruri de…

Se opri observând că se uita fix la ea.

— Ce e?

Începu să se simtă stingherită, văzând că el continua să se zgâiască la ea.

— Ce e, Rouche?

— Suntem la ultimul etaj, nu?

— Mda.

El ţâşni spre ea. Baxter îşi încleştă involuntar pumnul, dar se relaxă când el o ocoli şi deschise uşa de la balcon. Un vânt rece suflă prin apartamentul spaţios, mişcând fotografiile şi hârţoagele împrăştiate pe jos. Baxter ieşi după el în ploaie.

— Împinge-mă, îi zise Rouche.

— Poftim?

În tonul ei se strecurase o notă tăioasă.

— Împinge-mă ca să pot să urc, îi explică Rouche. Pe acoperiş.

— Oh!

Baxter răsuflă uşurată.

— Mda… Nu.

Rouche îşi dădu ochii peste cap şi-apoi se căţără pe balustrada udă.

— Doamne sfinte, Rouche!

El se întinse şi se prinse de marginea acoperişului plat, încercând zadarnic să se ridice în braţe. Evitându-i picioarele care se zbăteau, Baxter îi dădu un brânci în direcţia potrivită, până când Rouche se cocoţă în sfârşit şi se făcu nevăzut.

Chiar atunci îi sună telefonul.

— Baxter, răspunse. A-ha… Mda… Bine.

Închise.

— Rouche! îl strigă, sub ploaia care-i şfichiuia faţa.

Figura lui Rouche se ivi peste margine.

— Ai găsit ceva pe-acolo? îl întrebă.

— Acoperişul, îi răspunse el, un pic stingherit.

— Echipa tehnică a găsit ceva.

Din politeţe, se făcu că nu observă când lui îi crăpară pantalonii între picioare la coborâre.

— Mergem?

* * *

— OK. Deci chestia asta chiar e interesantă, le spuse Steve de la Tehnic, învârtindu-se printre cablurile care făceau conexiunea între laptopuri, cutiuţe cu luminiţe, alte cutiuţe cu luminiţe şi telefoane mobile. Am făcut o a doua încercare cu telefonul ucigaşului de pe Mall.

— Ceea ce n-ar fi fost nevoie să faci dacă *cineva* şi-ar fi făcut ca lumea treaba de la bun început, îi spuse Baxter acuzator.

— Păi, să nu începem să arătăm oamenii cu degetul, spuse Steve stingherit, dat fiind că Baxter arăta la propriu spre el. Mă rog, am găsit ceva. Ăla – arătă spre telefonul nou, sofisticat, de pe masă – îi aparţine lui Patrick Peter Fergus.

Tastă ceva pe laptop.

Se auzi un ţiuit vesel.

— Cred că ai primit un SMS, îi spuse entuziasmat lui Baxter.

Dându-şi ochii peste cap, Baxter puse mâna pe mobil şi apăsă pe iconiţa familiară pentru Mesaje:

— „Salutare, şefa. Emoji care face cu ochiul”, citi cu voce tare.

— Stai să vezi, îi zise Steve, nemaiîncăpându-şi în piele de entuziasm, în timp ce număra secundele pe ceas. OK. Ia citeşte-l din nou.

Baxter gemând. La capătul răbdării, se uită la ecran şi descoperi că SMS-ul dispăruse. Nedumerită, dădu înapoi la lista SMS-urilor primite de la diversele contacte din agenda lui Fergus.

— A dispărut!

— Mesaje care se şterg singure, după ce au fost citite, anunţă Steve mândru de el. Sau „mesaje sinucigaşe”, cum le-am zis eu. Pe telefonul ăla a fost instalată o aplicaţie-clonă pentru mesaje. Arată întocmai ca aia standard. Ba chiar se comportă ca aplicaţia standard în 99,9% din cazuri. Asta până când primeşte un SMS de la o anumită combinaţie de cifre, caz în care se întâmplă chestia asta şi conţinutul nu mai poate fi recuperat.

Baxter se întoarse spre Rouche, care părea că face un efort să urmărească discuţia.

— Ce zici de asta? îl întrebă, în timp ce Steve îşi făcea de lucru cu echipamentul, cu un rânjet larg.

— Zic că… tipul ăsta s-ar putea să facă pe el de emoţie, *la propriu,* dacă îl rugăm să mai trimită un mesaj, îi spuse Rouche şoptit, făcând-o să chicotească. Ca să fiu la curent, continuă Rouche, uitându-se la echipament, *acum* susţinem că Patrick Peter Fergus era un Moş Crăciun de 61 de ani care era as în tehnologie?

— Categoric nu, spuse Steve. Astea sunt chestii foarte şmechere. *Aşa ceva* se face la nivel de fabricaţie.

— Unde?

— În modul de faţă colaborez cu americanii la chestia asta, dat fiind că ei au mult mai multe dispozitive recuperate cu care să lucreze.

— Ai zis că ai găsit ceva care ne poate fi util *acum,* îi reaminti Baxter.

— Da, îi zâmbi Steve. Serverul de la sediul S-S Mobile din California, punctul de unde au pornit toate aceste mesaje sinucigaşe, fiecare trimis de pe un alt număr. Poate că n-o să reuşim să recuperăm informaţiile din telefoane, dar *trebuie* să fie înregistrate undeva, în punctul de unde au pornit. FBI-ul ne va trimite fişierele într-o oră maxim.

Baxter părea aproape fericită, sau cel puţin nu chiar atât de abătută ca de obicei.

Steve tastă încă un mesaj scurt şi apăsă încântat pe butonul „Răspuns”.

Telefonul din mâna lui Baxter ţiui:

Cu plăcere ;-)

Imprimanta din biroul mare continua să înghită pagină după pagină, scoţând un vraf de mesaje care însemnau câteva ore bune de muncă pentru Baxter şi echipa ei.

Lumea interlopă din capitală se autodepăşise, astfel că aveau o seară neobişnuit de plină şi prea puţini oameni care să parcurgă mormanul de mesaje pe care le recuperase FBI-ul de la serverul S-S Mobile. Baxter reuşise să alcătuiască o echipă de doar şase persoane, majoritatea luaţi cu arcanul în ziua lor liberă.

Scoase capacul de la cariocă:

Ei nu te înţeleg, Aiden, nu cum te înţelegem noi.
Să ştii că nu eşti singur.

— Ce *sunt* rahaturile astea? şopti, punând pagina într-un teanc separat.

După patru ore, ajunseră la consensul că aceste frânturi bizare de predici, provocări şi îndemnuri n-ar fi reuşit să convingă nici cele mai influenţabile minţi. Mai curând, aceste comunicări insidioase care-i trezeau în miez de noapte spre a dispărea fără urmă avuseseră rolul să le umbrească gândurile dintre şedinţe – acele ore de intimitate menite să-i transforme pe cei vulnerabili în arme.

— Ce *sunt* rahaturile astea? exclamă Rouche cu voce tare de la biroul alăturat.

Se uită înspre tabla magnetică, pe care fuseseră compilate, din mesaje, detalii privind trei adunări, pe ambele maluri ale Atlanticului. Dat fiind că toate avuseseră loc deja, ceruseră înregistrările relevante de pe camerele de supraveghere.

— E ca şi cum le-ar aţâţa paranoia, sentimentul că nu sunt buni de nimic, spuse Baxter, marcând un alt mesaj, perfect conştientă de faptul că se exprimase exact ca Edmunds, cu aiurelile lui psihologice, reminiscenţe din facultate, care o călcaseră întotdeauna pe nervi. Le promite măreţie şi un scop, lucruri pe care n-ar reuşi niciodată să le obţină de unii singuri.

Rouche aşteptă că ea să-şi adune gândurile.

— Chiar *este* un cult, continuă. Nu în sensul tradiţional, dar e tot un fel de isterie colectivă menită să îndeplinească dorinţele unei singure persoane.

— Azazel al nostru, spuse Rouche. Doctorul Alexei Green.

— Şefa! o strigă o detectivă din capătul opus al biroului, fluturând încântată o foaie deasupra capului. Cred c-am găsit ceva...

Baxter dădu fuga spre ea, urmată de Rouche. Îi smulse foaia din mână femeii şi citi mesajul scurt:

Hotelul Sycamore, 20 decembrie, 11 a.m.
Jules Teller vă urează bun-venit, pentru ultima dată.

— Ei bine? întrebă Rouche.

Baxter zâmbi, întinzându-i mesajul, teoretic imposibil de recuperat.

— Jules Teller? întrebă Rouche, gândindu-se că-i suna cunoscut numele.

— Ăsta e numele pe care a fost făcută rezervarea pentru ultima întâlnire, îl lămuri Baxter. Ăsta e. E Green. Şi acum ştim *exact* unde va fi.

* * *

— Ce-i asta? întrebă Rouche, uitându-se spre bancheta din spate a maşinii, în timp ce Baxter îl ducea acasă la o oră de vârf.

— Temă pentru acasă.

— Pot să te ajut şi eu?

Rouche întindea deja mâna spre cutie.

— Nu! Mă descurc.

— O să-ţi ia ore bune să le parcurgi!

— Am zis că mă descurc.

Rouche se dădu bătut, uitându-se pe geam la vitrinele decorate de mântuială de Sărbători. Un Moş Crăciun prăpădit, mecanic, îi făcu cu mâna din care mai rămăsese doar un ciot. Deprimat, se întoarse spre Baxter.

— Mai avem două zile.

— Ă?

— Conform mesajelor, mai avem două zile, explică Rouche, până la întâlnirea organizată de Green. Cum vrei să procedăm? Să dăm o raită pe-acolo mâine-dimineaţă?

— Nu sunt sigură că are rost să ne facem planuri pentru mâine, spuse Baxter.

— Ce vrea să însemne asta?

Baxter ridică din umeri, dar după câteva minute continuă:

— N-o să calce niciunul pe-acolo mai devreme de duminică.

Rouche o studia în continuare atent, în timp ce în minte i se derula comentariul aruncat într-o doară.

— Pentru prima dată, suntem cu un pas înaintea lui, explică Baxter. Green habar *n-are* că am găsit mesajele. Asta e *singura* noastră şansă. Nu putem risca să ne dăm de gol.

— La stânga aici! îi reaminti Rouche.

Baxter răsuci de volan şi se izbi de bordură când maşina intră, patinând pe strada plină de verdeaţă. Recunoscu Volvo-ul prăpădit al lui Edmunds când trecură pe lângă el şi trase în faţa casei la fel de prăpădite a lui Rouche.

— Mulţam că m-ai adus. Pot să vin singur dimineaţă dacă ţi-e mai uşor aşa.

— Da, mi-ar fi.

— Bine atunci, îi zâmbi Rouche.

Coborî, făcându-i stângaci cu mâna, şi apoi începu să urce pe aleea alunecoasă.

În oglinda retrovizoare, Baxter îl văzu pe Edmunds coborând din maşină. Aştept̆ ca Rouche să se facă nevăzut şi-apoi coborî în frig.

Îşi salută prietenul dând din cap, inspiră adânc şi-apoi o porni pe aleea în pantă, spre uşa bătută de intemperii.

CAPITOLUL 26

Vineri, 18 decembrie 2015
6:21 p.m.

Uşa era încadrată de iederă sălbăticită şi frunzele tremurau în ritm cu primii stropi de ploaie îngheţată.

De două ori, Baxter fusese tentată să bată la uşă, dar se oprise realizând că gestul ar fi pus capăt, fără drept de apel, parteneriatului ei cu Rouche.

O geană de lumină portocalie se strecura printre tocul uşii şi lemnul umflat, poposindu-i pe umărul de la haină. Trase cu ochiul la Edmunds, care se postase vizavi, şi zâmbi timid înainte de a se întoarce din nou spre casă.

— Bun, îşi şopti, bătând tare în uşă.

Când nu-i răspunse nimeni, bătu din nou, mai tare.

Într-un final, auzi zgomot de paşi pe podea. Cineva răsuci cheia în broască şi uşa se crăpă precaut. Baxter văzu întinzându-se lanţul care bloca uşa şi pe Rouche chiorându-se la ea prin deschizătură.

— Baxter?

— Hei, îi spuse zâmbind stânjenită. Scuze, dar cred că traficul o să fie nasol până ajung în Wimbledon, şi fac pe mine.

Rouche nu reacţionă imediat, dispărând pe moment, lăsând să se vadă tapetul zdrenţuit din spatele lui şi firele de praf care se îmbulzeau să evadeze din casa muribundă.

Când apăru din nou, i se vedea doar un ochi.

— Nu e… nu e cel mai bun moment.

Baxter făcu un pas sfios în faţă, zâmbind în continuare, ca şi cum atitudinea circumspectă a colegului ei ar fi fost perfect normală.

— Intru şi ies cât ai clipi. Pe cuvânt! Două minute maxim.

— Ellie… A luat un virus la şcoală şi nu se simte bine deloc şi…

— Mai *ţii minte* că am străbătut tot oraşul să te aduc acasă, da? îl întrerupse Baxter, făcând încă un pas sfios spre uşa crăpată.

— Da, sigur că da, îi răspunse Rouche repede, realizând fără îndoială că era de-a dreptul nesimţit. Ştii ce? E un Tesco un pic mai încolo. Sigur au toaletă.

— Un Tesco? întrebă Baxter glacial, înaintând.

— Mda.

Rouche observă schimbarea radicală de atitudine, observă cum ea scruta bruma de spaţiu care se vedea dincolo de el.

Se măsurară din priviri o bună bucată de vreme.

— Păi cred c-o să mă duc acolo atunci, îi zise Baxter, studiindu-l.

— OK. Îmi pare rău.

— Nu-i bai. Am plecat, atunci.

— Noapte…

Baxter se aruncă spre el. Lanţul se desprinse din lemn, dislocat de forţa impactului, în timp ce ea se opintea în uşă.

— Baxter! ţipă Rouche, chinuindu-se să împingă uşa. Încetează!

Ea reuşi să-şi strecoare piciorul între uşă şi tocul uşii şi tresări când dădu cu ochii de pata mare de sânge îmbibată în parchetul de lemn şlefuit.

— Lasă-mă să intru, Rouche! zbieră la el, în vreme ce el o călca pe picior, recâştigând teren.

Era mai puternic decât ea.

— Lasă-mă-n pace! Te rog! îi strigă Rouche disperat şi, cu o ultimă sforţare, se opinti cu tot corpul în uşă şi i-o trânti în faţă. Pleacă, Baxter, te implor! îi auzi vocea înfundată dinăuntru.

— La naiba! strigă, auzindu-l că încuie din nou uşa. Tu eşti vinovat de ce-o să se întâmple, Rouche!

Trase un şut în uşa blocată, cu piciorul deja beteag, apoi ieşi şchiopătând pe alee. Edmunds îi veni în întâmpinare pe la jumătatea drumului şi întinse mâna s-o ajute, ştiind foarte bine c-avea să-l refuze.

— Sunt pete de sânge pe jos, îl anunţă.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? o întrebă Edmunds, iniţiind deja apelul spre dispeceratul de urgenţă.

Îi răspunse imediat cineva.

— Baxter? şuieră, acoperind receptorul. Eşti sigură? Nu ne permitem riscul să te înşeli în privinţa asta.

Ea stătu pe gânduri o clipă.

— Nu mă înşel. Cheamă o echipă.

* * *

Uşa cedă imediat, desprinzându-se din balamale într-o revărsare de aşchii şi şuruburi împrăştiate care încotro. Primul membru al echipei de intervenţie armată dădu buzna înăuntru, acompaniat de un cor de ordine răstite, ca să-l imobilizeze pe bărbatul care stătea în tăcere pe podeaua goală din hol.

Rouche rămase nemişcat, cu capul plecat.

— Eşti înarmat? ţipă la el şeful echipei, nu că ar fi fost nevoie, studiind precaut mâinile agentului CIA.

Rouche clătină din cap.

— E demontat. Pe masa din bucătărie, mormăi.

Ţinând în continuare arma îndreptată spre bărbatul cu un aer resemnat, şeful echipei trimise un alt poliţist să verifice în bucătărie, în timp ce colegii lui se împrăştiau prin casa dărăpănată.

Baxter şi Edmunds intrară pe urmele ultimului poliţist înarmat, oprindu-se în prag şi încercând să aprecieze ce cantitate de sânge se putuse îmbiba pe o porţiune aşa mare din podea. Uşa spartă se clătină sub ei când trecură peste ea, trăgând pentru prima dată în piept aerul stătut, plin de praf. Un singur bec îngălbenit atârna de tavan, luminând porţiuni din tapetul jupuit, care părea să aibă cel puţin 40 de ani.

Baxter se simţi imediat în largul ei, pentru că era genul de loc în care îşi petrecuse bună parte din cariera ei: adevărul putred ascuns în spatele uşilor închise, întunericul ascuns sub o faţadă normală: era locul în care se petrecuse o crimă.

Se întoarse spre Edmunds.

— Nu m-am înşelat, îi spuse, încercând să se umfle în pene, dar nereuşind să ascundă amestecul de uşurare şi tristeţe care o năpădise.

Trecură pe lângă o uşă deschisă în dreapta, unde pereţii camerei pustii erau acoperiţi de pete de igrasie. Porţiuni din podea erau pătate de ploaie. Baxter merse înainte, păşind peste Rouche, rămas în hol, şi încercând să ignore expresia de pe chipul lui, expresia unui om trădat.

Privită de la baza scării largi, casa părea şi mai părăginită decât le apăruse din prag. Crăpături adânci străbăteau varul dezvelit. Mai multe trepte putreziseră şi cruci trasate grosolan cu vopsea marcau locurile în care nu era indicat să te laşi cu toată greutatea. La parter, bucătăria arăta ca şi cum a fi avut loc un atentat cu bombă acolo, evocându-i lui Baxter imagini de la New York, pe care se ruga să le poată uita într-o bună zi.

— Urcă tu. Eu rămân aici, îi spuse lui Edmunds.

Îi aruncă din nou o privire lui Rouche, care rămăsese aşezat pe podea între ei. Era limpede că se dăduse bătut – stătea cu faţa în mâini, cu spatele cămăşii mânjit de jegul din propria-i casă.

În timp ce Edmunds îşi risca viaţa, jucând un fel de ruletă cu treptele, Baxter intră în bucătăria plină de moloz. Peretele care separa bucătăria de camera învecinată zăcea făcut bucăţi pe podea. În puţinele bufeturi rămase era etalată o gamă deprimantă de conserve şi pachete de porcării instant. Cabluri electrice neizolate se iţeau după plăcile de faianţă crăpate, oferindu-i o scăpare umanitară nefericitului confruntat cu perspectiva de a lua cina în casa Rouche.

— Animale, la naiba, mormăi unul dintre poliţişti. Cine trăieşte în halul ăsta?

Baxter îl ignoră şi se îndreptă spre uşile terasei, ca să se uite la grădina întunecată. Desluşi cu greu o căsuţă de jucărie viu-colorată, bine întreţinută, un model la care să aspire casa părăginită a familiei. Pereţii căsuţei erau umbriţi de buruieni, care păreau gata s-o înghită cu totul.

* * *

De la etaj, Edmunds auzea echipa de intervenţie scotocind prin camerele aflate de-o parte şi de alta. Bucăţi întregi din tavan zăceau pe jos, călcate în picioare şi confundându-se cu mocheta antică şi de demult, şi auzea apă picurând undeva deasupra. Dacă n-ar fi fost seară deja, era sigur c-ar fi văzut cum pătrunde lumina prin acoperişul crăpat.

Un cablu lung şi alb străbătea podeaua, conducând spre prima dovadă că locuia cineva acolo: un robot telefonic lăsat pe jos, în capul scărilor. O luminiţă de avertizare licărea pe aparat:

Memorie plină

Înaintă, lăsându-şi colegii în urmă şi, cu un gol în stomac, se apropie de uşa închisă aflată la capătul holului. Pulsul i se acceleră văzând o rază de lumină pe sub lemnul văruit şi retrăi o senzaţie familiară.

Uşa părea să scânteieze, în contrast cu întunericul din restul casei, îmbiindu-l să se apropie, întocmai cum îl atrăsese becul stingher care scânteiase deasupra cadavrului „Păpuşii de cârpe”.

Ştia că nu vrea să vadă ce e dincolo de uşă, dar rezerva lui de coşmaruri era încă săracă în comparaţie cu a lui Baxter. Era o oroare la care era dispus să se expună pentru a-şi cruţa prietena.

Se pregăti sufleteşte, apăsă pe clanţa bogat ornamentată şi împinse încet uşa…

— Baxter! zbieră din toţi rărunchii.

O auzi avântându-se nesăbuit pe scara-capcană, în timp ce el revenea în hol, făcându-le semn poliţiştilor că nu e niciun pericol.

Ea se apropie bocănind.

— Ce e? îl întrebă, îngrijorată.

— Te-ai înşelat.

— Ce tot spui?

Edmunds oftă din rărunchi.

— Ai înţeles greşit lucrurile, îi spuse, arătând din cap spre uşa deschisă.

Baxter îi aruncă o privire întrebătoare şi apoi îi dădu roată, intrând în dormitorul mic, dar superb decorat. Peretele din capătul opus era acoperit de o pictură murală sofisticată, lucrată minuţios, în spatele unui pat îngust plin cu animăluţe de pluş. Peste rafturi era întins un şirag de luminiţe, care le dădea un aer de basm şirurilor de CD-uri cu muzică pop.

Lângă căsuţa de păpuşi Barbie Dream House aflată în colţul camerei primitoare, se vedeau trei fotografii aşezate pe pervaz: Rouche cu părul încă neîncărunţit zâmbind larg, cu o fetiţă superbă în cârcă, care râdea şi ţinea în mână o jucărie de pluş; Rouche şi mai tânăr, cu frumoasa lui soţie, care o ţinea în braţe pe fiica lor; o poză cu fetiţa în zăpadă, stând lângă căsuţa de jucărie, într-o grădină necunoscută. Părea că încearcă să prindă fulgi de zăpadă pe limbă.

Într-un final, Baxter îşi lăsă privirea în jos. Avea sub tălpi un sac de dormit care fusese întins peste covorul moale de lângă pat. Sacoul de la costumul bleumarin al lui Rouche era împăturit cu grijă pe pernă, aşezat vădit astfel, încât să nu deranjeze nimic în camera micuţă, imaculată.

Se şterse la ochi.

— Dar… le sună tot timpul, şopti, simţind că i se face rău. Mi-a răspuns când am sunat şi tu ai zis că era cineva aici când ai venit…

Se întrerupse când îşi dădu seama că Edmunds dispăruse.

Luă din pat un pinguin cu un aer cam nătâng, recunoscând jucăria de pluş dintr-una din fotografii. Purta un fes de lână portocaliu, nu foarte deosebit de al ei.

După o clipă, se auzi o voce de femeie în casa pustie.

— Bună, dragule! Îţi ducem dorul amândouă, tare, tare mult!

Baxter lăsă jucăria la loc pe pat şi ascultă nedumerită vocea vag cunoscută care părea să crească în intensitate până când Edmunds apăru din nou în prag, cu robotul telefonic în mână.

— Bun, spune-i „Noapte bună” lui tati, Ellie…

Într-un final, un semnal sonor întrerupse abrupt mesajul înregistrat, lăsând să domnească tăcerea.

— La naiba, oftă Baxter, ieşind cu paşi apăsaţi din cameră şi oprindu-se în capul scării. Toată lumea afară! le ordonă.

Figuri curioase se iviră în cadrul uşilor.

— M-aţi auzit: afară!

Îi mână pe poliţiştii nemulţumiţi pe scări, trecând peste Rouche care rămăsese în hol şi dându-i afară în ploaie. Edmunds rămase ultimul. Se oprise în pragul uşii sparte.

— Vrei să te aştept? o întrebă.

Ea îi zâmbi recunoscător.

— Nu. Du-te acasă!

Odată ce rămăseseră singuri, se aşeză tăcută pe podeaua murdară lângă Rouche. El părea prea cufundat în gânduri ca s-o observe. Fără luxul de-a avea uşă la intrare, ploaia torenţială începuse să inunde capătul opus al holului.

Rămaseră în tăcere câteva minute bune, până îşi făcu Baxter curaj să vorbească.

— Sunt un jeg, declară ferm. Un jeg de ultima speţă.

Rouche se întoarse să se uite la ea.

— Tipul ăla roşcovan, uşor enervant, cu aer de tocilar care tocmai a plecat... începu Baxter. E *efectiv singura* persoană de pe planeta asta de rahat în care am încredere. Atât. În el şi-n nimeni altcineva. N-am încredere în prietenul meu. Suntem de opt luni împreună... dar n-am încredere în el. Cer periodic situaţia lui financiară pentru că mi-e teamă că încearcă să se folosească de mine sau să mă rănească sau... nici măcar nu ştiu ce altceva. E jalnic, nu-i aşa?

— Mda, încuviinţă Rouche pe gânduri. Aşa ceva chiar *e* jalnic.

Zâmbiră amândoi. Baxter se ghemui mai mult ca să se încălzească.

— S-a întâmplat chiar după ce cumpărasem dărăpănătura asta, începu Rouche, uitându-se în jur la casa în paragină. Ne duseserăm în oraş. Ellie... Avea iar probleme de sănătate... Cu plămânii, mititica...

Se întrerupse, uitându-se la ploaia care se înteţea în capătul holului.

— Era joi, 7 iulie 2005.

Baxter îşi duse involuntar mâna la gură, recunoscând data întipărită în memoria oricărui londonez.

— Tocmai mergeam s-o consulte un specialist la Great Ormond Street. Acum eram în metrou, totul normal, în clipa următoare, nu mai eram. Lumea ţipa. Fum şi praf peste tot, mă usturau ochii. Dar nu conta nimic din toate astea, pentru că îmi ţineam fiica în braţe, era inconştientă, dar încă mai respira, şi îşi ţinea piciorușul îndoit aiurea…

Rouche trebui să se oprească, să se adune.

Baxter rămăsese nemişcată. Aştepta să continue, ţinându-şi în continuare mâna la gură.

— Şi-apoi mi-am văzut soţia zăcând sub un morman de moloz, la niciun metru mai încolo, unde se prăbuşise tavanul trenului peste noi. Ştiam că n-o pot salva. *Ştiam* că nu pot. Dar a trebuit să încerc. Aş fi putut s-o scot pe Ellie atunci de-acolo. Oamenii fugeau deja prin tunel spre staţia Russell Square. Dar trebuie să încerci, nu? Încep să trag de bucăţi de metal pe care n-aveam nicio şansă să le urnesc când ar fi trebuit s-o scot pe Ellie de-acolo. Atâta fum şi funingine: n-a mai putut face faţă. Şi-apoi se mai prăbuşeşte o bucată din acoperiş, cum era inevitabil să se întâmple. Toată lumea rămasă acolo începe să intre în panică. Intru şi eu în panică. O iau în braţe pe Ellie să mă ţin după ceilalţi prin tunel, când cineva strigă că e posibil să mai fie explozibil pe şine. Deodată, nu mai pleacă nimeni. *Ştiu* că pot să ies, dar aştept pur şi simplu, pentru că nu mai pleacă nimeni altcineva… *nimeni.* Mulţimea a decis şi eu m-am conformat fără să gândesc. N-am ieşit la timp. Aş fi putut s-o fac… dar n-am făcut-o.

Baxter amuţise. Se şterse la ochi şi se uită lung la Rouche, uluită că mai avea puterea să meargă înainte, după ce trecuse prin atâtea.

— Ştiu că mă învinovăţeşti pentru c-am abandonat-o pe Curtis în locul ăla oribil, dar…

— Nu, îl întrerupse Baxter. Nu te mai învinovăţesc. Chiar nu.

Îşi lăsă şovăind mâna peste a lui. Îşi dori să nu fi fost atât de stângace, altfel l-ar fi îmbrăţişat. Îşi dorea s-o facă.

— Pur şi simplu, nu puteam să fac de două ori aceeaşi greşeală, ştii? îi spuse Rouche, trecându-şi degetele prin părul grizonant.

Baxter încuviinţă în timp ce se activă unul din comutatoarele temporizate, aprinzând veioza din colţ.

— OK. E rândul tău din nou, îi spuse Rouche, cu un zâmbet forţat.

— L-am lăsat pe Lupul… pardon, pe detectivul Fawkes, îi explică ea, l-am lăsat să-mi scape. Îi pusesem cătuşele. Întăririle erau la câteva minute distanţă… şi l-am lăsat să plece.

Rouche încuviinţă ca şi cum bănuise.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Ba sigur că ştii. Erai îndrăgostită de el?

— Nu ştiu, îi răspunse Baxter sincer.

Rouche îşi cântări cu grijă următoarea întrebare.

— Şi ce-ai face dacă l-ai revedea?

— Ar trebui să-l arestez. Ar trebui să-l detest. Ar trebui să-l omor cu mâna mea, pentru că m-a transformat în epava asta paranoică.

— Dar eu nu te-am întrebat ce *ar trebui* să faci, îi spuse Rouche zâmbind. Te-am întrebat ce *ai* face.

Baxter clătină din cap.

— Sincer… nu ştiu, îi răspunse, încheind repriza ei. Povesteşte-mi ce e cu sângele din prag.

Rouche nu-i răspunse imediat. Îşi descheie calm manşetele şi-şi suflecă mânecile, dezvelind cicatricile adânci, trandafiriu-închis, care-i străbăteau antebraţele.

De data asta, îl îmbrăţişă de-a binelea, amintindu-şi, cine ştie de ce, una din perlele de înţelepciune pe care le împărtăşise Maggie cu un Finlay devastat, în seara în care descoperiseră că îi revenise în forţă cancerul.

— Uneori, lucrurile care aproape că ne ucid sunt lucrurile care ne salvează.

Nu-şi rosti gândul cu voce tare.

— La câteva zile după ce am ieşit din spital, îi explică Rouche, au început să curgă felicitările de aniversare pentru soţia mea. Stăteam pur şi simplu lângă uşă, citind teancul şi… bănuiesc că încă nu-mi sunase ceasul.

— Eu beau prea mult, exclamă Baxter, convinsă că ea şi Rouche nu mai aveau secrete unul faţă de celălalt. Adică… *prea* mult.

Rouche râse auzindu-i mărturisirea deplasat de voioasă. Baxter păru jignită, dar zâmbi involuntar.

Chiar erau varză amândoi.

Rămaseră într-o tăcere relaxată câteva clipe.

— Gândesc că ne-am făcut destule confidenţe pentru o seară. Haide, îi zise Baxter, ridicându-se şi întinzându-i o mână îngheţată.

Îl ajută să se ridice, apoi îşi scoase cheile, desprinse una de pe inelul de metal şi i-o întinse.

— Ce-i cu asta? o întrebă Rouche.

— E cheia de la apartamentul meu.

El dădu s-o refuze.

— Îmi faci un serviciu, îi zise Baxter. Thomas o să fie în culmea fericirii când o să-i spun că mă mut la el un timp. Motanul e deja la el. E perfect aşa. Chiar n-are rost să încerci să mă contrazici.

Rouche avu sentimentul acut că aşa şi era, probabil.

Acceptă cheia, încuviinţând.

CAPITOLUL 27

Vineri, 18 decembrie 2015
10:10 p.m.

Rouche puse farfuriile în maşina de spălat vase, în timp ce Baxter termina de schimbat aşternuturile în camera alăturată. El se temea să atingă orice în apartamentul ei surprinzător de ordonat, care avea să-i ofere un cămin temporar, până când rezolvau cazul sau până când era obligat să se întoarcă în State. O auzea dincolo, înjurând în timp ce se chinuia să-şi facă bagajele pentru o perioadă nedeterminată, îndesând lucruri în două genţi mici de voiaj.

Baxter ieşi din dormitor după câteva minute, târând genţile burduşite după ea.

— Băga-mi-aş! oftă, văzându-şi hainele de birou lăsate peste banda de alergat.

Le adună de-acolo şi găsi un buzunar cu fermoar în care să le îndese.

— Bun. Eu am plecat, atunci. Serveşte-te cu… ce-o fi. Găseşti nişte produse de igienă personală sub chiuvetă, dacă ai nevoie.

— Uau! Eşti bine pregătită!

— Mda, îi răspunse ea în doi peri.

Trecuse momentul când ar fi putut să-i explice de ce mai ţinea, ba chiar îşi reînnoia, rezerva de cosmetice bărbăteşti din dulăpiorul din baie – o parte mai jalnică din fiinţa ei încă mai spera că s-ar putea dovedi utile la un moment dat.

— Păi, serveşte-te! Noapte bună!

Rouche realiză prea târziu că ar fi trebuit, poate, să se ofere s-o ajute cu bagajele, când auzi o bufnitură din hol, urmată de o înjurătură deosebit de colorată. Decise că era mai sigur să pretindă că nu auzise şi intră în dormitor. Zâmbi descoperind cele câteva animăluţe ponosite de pluş care fuseseră îndesate pe fugă sub pat.

Îl mişcase tot efortul lui Baxter de a-l face să se simtă bine-venit în casa ei. Aprinse veioza de pe noptieră şi stinse lumina din tavan, recreând pe dată un pic din atmosfera din camera primitoare a lui Ellie. Despachetă cele trei fotografii pe care le ţinuse pe pervaz şi, timp de câteva minute, se cufundă în amintirile fericite pe care le evocau. Într-un final, îşi întinse sacul de dormit pe covor şi se schimbă în hainele de culcare.

* * *

Baxter ajunse la Thomas un pic după 11 seara. Lăsându-şi lucrurile în hol, intră direct în bucătăria întunecată şi-şi turnă vin într-un pahar. Încă înfometată, din vina patronului chitros de la prăvălia cu *fish&chips* de pe Wimbledon High Street, dădu iama în frigider după ceva dulce. În mod enervant, Thomas era într-una din fazele sporadice când încerca să mănânce sănătos, ceea ce însemna că singurele ei opţiuni erau felii de fructe fără ciocolată sau o sticlă cu o mâzgă verde, cu un aer dubios, pe care „Vânătorii de fantome” ar fi considerat-o fără îndoială dovada unor activităţi paranormale.

— Ahhh! Nici să nu încerci, figură! zbieră Thomas din prag.

Baxter se uită pe lângă uşa de la frigider, făcând ochii mari. Era îmbrăcat în boxeri, cu o pereche de botoşi ecosez în picioare, şi mânuia cu un aer ameninţător o rachetă de badminton. Aproape că se prăvăli de uşurare când o văzu.

— Oh, slavă Domnului! Tu erai! Era cât pe-aci să… – se uită la arma ridicolă pe care şi-o alesese –, mă rog, să-ţi lipesc o rachetă, de fapt.

Baxter rânji şi ridică paharul de pe masă.

— „Nici să nu încerci, figură”? îl întrebă

— Din cauza adrenalinei, îi spuse Thomas în defensivă. Ceva de genul să nu încerci nimic şi cum că nu vreau să văd vreo figură, mi-a ieşit o combinaţie când am deschis gura.

— Îhâm… zise Baxter, zâmbind cu nasul în pahar.

— Aşa, îi zise Thomas, punându-i o mână pe umăr s-o liniştească. Bea. Ai tras o sperietură zdravănă.

Baxter începu să râdă, împroşcând vin în jur.

Thomas îi întinse rola de şerveţele.

— Nu ştiam că vii, îi spuse, în timp ce ea îşi ştergea petele rozalii proaspăt apărute pe bluză.

— Nici eu.

El îi ridică părul căzut peste faţă, dezvelind câteva din juliturile mai încăpăţânate, care încă nu se vindecaseră.

— Pare c-ai avut o zi grea, îi zise.

Baxter îl privi circumspect.

— Deşi eşti frumoasă fără să faci vreun efort şi pari perfect odihnită, desigur, adăugă el repede, îmbunând-o. Deci, ce se întâmplă?

— Mă mut aici.

— Aşa… vreau să zic, aşa deci! Super! De când?

— Din seara asta.

— OK! încuviinţă el. Vreau să zic, mă bucur, dar ce-i cu graba asta?

— La mine locuieşte un bărbat.

Lui Thomas îi luă o clipă să proceseze partea asta. Se încruntă şi dădu să spună ceva.

— Am putea să vorbim mâine despre asta? îl întrebă Baxter. Sunt extenuată.

— Sigur. Hai să ne culcăm, atunci.

Baxter îşi lăsă paharul neterminat în chiuvetă şi îl urmă pe Thomas.

— Am uitat să-ţi spun că dormim în camera de oaspeţi deocamdată, o anunţă Thomas, în timp ce urcau scările. Puricii lui Echo au cucerit dormitorul nostru. Am cam fost asediat, dar am mai lansat un bombardament nuclear contra gângăniilor în seara asta, care o să elimine şi ultima jivină afurisită, sper.

Vestea asta ar fi scos-o din fire cu orice alt prilej, dar Thomas părea incredibil de mândru de genocidul menit să pună capăt războiului lui la scară microscopică şi cuvintele „bombardament nuclear contra gângăniilor” sunaseră atât de absurd pronunţate cu accentul lui de fiţe, încât nu putu decât să râdă, în timp ce el o conducea pe scări.

* * *

A doua zi dimineaţă, Baxter intră în biroul Brigăzii de Omucideri şi Infracţiuni Grave cu un mers un pic prea ţanţoş, din cauză că se văzuse silită să împrumute o pereche de boxeri de la Thomas, deoarece uitase să-şi ia lenjerie intimă la ea. Fiind sâmbătă şi o oră atât de matinală, nu se aştepta să vadă vreo figură importantă, dar, când intră în biroul ei, dădu cu ochii de Vanita, aşezată pe scaunul ei, faţă în faţă cu un bărbat elegant la vreo 50 de ani.

Baxter îi privi intrigată.

— La naiba! Scuze… Stai aşa, sunt…?

— Da, eşti, o linişti Vanita. Ăsta e biroul *meu*… până când tu îţi reiei îndatoririle normale.

Baxter părea pe dinafară.

— Nimic din ce-ţi spun nu-ţi sună cunoscut? o întrebă Vanita pe un ton superior.

Bărbatul aşezat cu spatele la Baxter îşi drese glasul şi se ridică, oprindu-se să-şi încheie nasturele de sus de la costumul făcut pe comandă.

— Scuze, Christian. Am uitat că voi doi nu v-aţi cunoscut, de fapt, spuse Vanita. Christian Bellamy, inspector-şef Baxter. Baxter, ţi-l prezint pe noul nostru comisar… începând de ieri.

Bărbatul arătos avea un ten bronzat artificial. Părul bogat, cărunt, şi ceasul opulent, Breitling, contribuiau la impresia că era mult prea bogat ca să se mai obosească să presteze o muncă plătită, dincolo de vreun prânz ocazional de afaceri sau vreo videoconferinţă pe marginea piscinei. Avea un zâmbet fermecător, genul de zâmbet care spune „Votaţi-mă”, care, în mod vădit, îşi făcuse efectul.

Dădu mâna cu Baxter.

— Felicitări, îi spuse Baxter, dându-i drumul la mână. Dar aveam impresia că sunteţi deja comisar, de fapt.

Vanita râse prefăcut.

— Christian s-a transferat de la Brigada de Infracţiuni Economice, Specializate şi…

— Chiar nu ţin morţiş să aud povestea vieţii lui, o întrerupse Baxter, întorcându-se din nou spre bărbat. Fără supărare.

— Nu mă supăr, îi zâmbi bărbatul. Pe scurt: eram doar comisarul interimar.

— Păi, făcu Baxter, uitându-se la ceas, eu doar mă *prefăceam* c-aş fi interesată. Aşa că vă rog să mă scuzaţi…

Comisarul pufni în râs.

— Clar eşti la înălţimea aşteptărilor! îi spuse, descheindu-şi sacoul ca să se aşeze la loc. Eşti întocmai cum mi te-a descris Finlay, ba chiar şi mai şi.

Baxter se opri în drum spre ieşire.

— Îl cunoaşteţi pe Finlay? întrebă, nu foarte convinsă.

— Ne ştim doar de vreo 35 de ani. Am lucrat împreună la Jafuri o vreme, apoi aici o vreme, înainte s-o luăm fiecare pe drumul lui, profesional vorbind.

Baxter îşi zise că formularea era un mod destul de arogant de a simula tactul.

Ce spunea printre rânduri: Finlay rămăsese în stagnare pe acelaşi post fără viitor, în timp ce amicul lui cu tenul tăbăcit avansase până în vârful ierarhiei.

— Am trecut pe la el şi Maggie ieri-seară, continuă bărbatul. Noua anexă arată bine.

Baxter o surprinse pe Vanita dându-şi ochii peste cap.

— N-am văzut-o, zise. Am fost un pic cam prinsă.

— Desigur.

Bărbatul îi zâmbi, stânjenit.

— Am auzit c-am făcut progrese încurajatoare.

— Da. *Noi* am făcut progrese.

Comisarul îi ignoră tonul.

— Păi, asta-i o veste bună, zise. Dar, odată ce se termină povestea asta, trebuie să-i faci o vizită. Ştiu că s-ar bucura să te vadă. Chiar şi-a făcut griji pentru tine.

Baxter se simţea cam jenată de cât de personală devenise deodată conversaţia.

— Păi, a venit şi partenerul meu, minţi, ieşind din birou.

— Transmite-i salutări când treci pe la el, bine? strigă comisarul după ea în timp ce Baxter se refugia în mica bucătărie, ca să-şi facă o cafea.

* * *

Sâmbătă dimineaţa târziu, temperatura urcase la şase grade Celsius şi era o atmosferă sufocantă, ca efect al stratului de nori negri care părea să te pândească întotdeauna în capitală. În mod miraculos, Baxter reuşi să găsească un loc de parcare pe strada principală. Erau parcaţi la o sută de metri de Hotelul Sycamore din Marble Arch, care, conform mai multor mesaje sinucigaşe recuperate, urma să găzduiască ultima adunare organizată de Green.

— Oooo! Au o cameră de proiecţie, anunţă Rouche care parcurgea site-ul hotelului de pe telefon.

Se uită spre clădire.

— Crezi că e cineva la pândă?

— Probabil, îi replică Baxter. Am venit doar să studiem ieşirile exterioare, punctele de acces şi punctele de observaţie.

Rouche îşi umflă obrajii.

— Există o singură metodă să aflăm.

Baxter îl prinse de braţ când el deschise portiera să coboare.

— Ce faci?

— Ieşirile exterioare, punctele de acces şi punctele de observaţie… Nu se vede mare lucru de-aici.

— Cineva ne-ar putea recunoaşte.

— Pe tine, poate. Dar pe mine, nu. Motiv pentru care ţi-am adus o deghizare improvizată din cuibuşorul tău.

— Din *apartamentul* meu, îl corectă Baxter.

— Din apartamentul tău. Sper că nu te deranjează.

Îi întinse şapca de baseball pe care o găsise în cuier.

— E o deghizare în trei paşi, îi explică Rouche, văzând că nu părea prea impresionată.

— Se întâmplă să-mi mai fi adus şi altceva de-acasă? îl întrebă, ridicând din sprâncene.

El părea nedumerit.

— Orice altceva… insistă Baxter.

— Oh, chiloţi! Mda, îi spuse, zâmbind şi scoţând o pungă de plastic cu lenjerie din geantă.

Ea i-o smulse din mână şi o aruncă pe bancheta din spate, apoi coborî din maşină.

— Pasul doi al deghizării: suntem îndrăgostiţi, îi spuse Rouche, luând-o de mână.

— Şi pasul trei? pufni Baxter.

— Zâmbeşte! îi spuse Rouche, mormăind apoi: Aşa n-o să te recunoască nimeni.

* * *

Agentul special Chase se chinui să-şi reţină colegul.

— Pentru Dumnezeu, Saunders, ţipă Baxter. Ai idee câte hârţoage am de completat de fiecare dată când împingi oamenii să te pocnească în figură?

În sala de şedinţe a Brigăzii de Omucideri şi Infracţiuni Grave erau adunaţi detectivii de la Scotland Yard alocaţi cazului, agenţii SO15 şi agenţii FBI, încă afectaţi de schimbarea de fus orar, care aveau să ia parte la operaţiunea de duminică. Baxter pusese la curent diversele echipe, împărtăşindu-le analiza ei externă privind locul de desfăşurare a operaţiunii.

În mare, întâlnirea decurgea cum era de aşteptat.

MI5-ul trimisese un agent menit să joace un rol simbolic, care, în mod clar, primise instrucţiuni să nu dezvăluiască nimic, ci să raporteze în detaliu tot ce se discuta, în ceea ce era, probabil, una dintre cele mai flagrante demonstraţii de spionaj din istorie. Rouche, ca unic reprezentant al CIA-ului, încerca să-i înmâneze discret lui Baxter perechea de chiloţi rătăciţi care-i căzuseră în geantă.

Din fericire, nu observă nimeni scena în afară de Blake, care părea devastat.

— Sala aia de conferinţe ar trebui să fie plină de camere acum, spuse Chase, adresându-se întregii adunări, în murmurele de aprobare ale colegilor lui.

— Şi de unde ştim că nu pândesc locul? îl întrebă Baxter exasperată. De unde ştim că n-o să percheziţioneze sala, căutând camere sau microfoane sau agenţi FBI bătuţi în cap ascunşi după perdele?

Chase ignoră râsetele din capătul opus al camerei.

— Sunt ţicniţi, nu spioni!

Agentul MI5 îşi ridică nasul din laptop ca şi cum l-ar fi strigat cineva pe nume, confirmând impresia unanimă că era, probabil, cel mai prost agent secret din branşă.

— Or fi ei ţicniţi, dar nişte ţicniţi care au reuşit să coordoneze atacuri pe două continente diferite, fără a putea fi opriţi, remarcă Baxter. Dacă îl alertăm fie şi pe *unul*... ar putea să ne scape *toţi*. Rămânem la planul iniţial: monitorizare pasivă a celor cinci intrări, iar sistemul de camere CCTV al hotelului va fi redirecţionat aici, folosind tehnologii de recunoaştere facială. Introducem un om de-al nostru deghizat în uşier sau recepţioner cu un microfon ultrasofisticat, în caz că nu se poate infiltra cineva acolo. De cum avem confirmarea că Alexei Green se află în clădire, acţionăm.

— Şi dacă Green nu-şi face apariţia? o întrebă Chase, căutând s-o provoace.

— O să apară.

— Dar dacă nu apare?

Atunci... am pus-o!

Baxter se uită la Rouche, cerându-i ajutorul din priviri.

— Dacă nu reuşim să obţinem o confirmare a prezenţei lui Green, aşteptăm până în ultimul moment, spuse Rouche, şi-apoi luăm cu asalt sala după cum am plănuit. Dacă nu-l putem prinde acolo, o să ajungem la el interogându-i pe toţi complicii lui din sală.

— Am o întrebare rapidă, interveni Blake, cu ceaiul în mână. Ziceaţi ceva cum că să se infiltreze cineva „acolo”. Care-i treaba cu asta?

— Avem nevoie de o confirmare vizuală, îi spuse Rouche fără ocolişuri. E suspectul numărul 1 al FBI-ului. Oricine citeşte ziarul l-ar recunoaşte. Cel mai probabil, va încerca să-şi ascundă chipul sau să se deghizeze.

— De acord, dar nu vă aşteptaţi *pe bune* ca unul dintre noi să intre pur şi simplu acolo, fără să aibă habar ce-o să se întâmple când se închid uşile alea, şi să stea în mijlocul unui grup de psihopaţi cu gânduri criminale?

În încăpere se lăsă o tăcere mormântală.

Rouche se uită la Baxter, rămas fără replică, recunoscând că, poate, nu părea cel mai inspirat plan dacă o luai aşa.

Baxter ridică din umeri.

— Aveţi vreo idee mai bună?

ŞEDINŢA NR. 6

Miercuri, 11 iunie 2014
11:32 a.m.

Cămaşa albă, la comandă, ateriză făcută ghemotoc pe podeaua băii, lăsând să se îmbibe cafeaua fierbinte în prosopul de bumbac egiptean. Alegând una de schimb din şifonierul din dormitorul mare, Lucas începu să se îmbrace, studiindu-se în oglindă.

Oftă văzându-şi începutul de burtă, semnul roşu-aprins lăsat pe piept de băutura fierbinte. Se încheie cât de repede putea la nasturi, acoperindu-se la loc şi întorcându-se în grabă în camera de zi, în care un bărbat slăbănog la vreo 65 de ani tasta de zor pe BlackBerry.

— Mii de scuze, spuse, mutându-şi scaunul din balta rămasă pe podea şi aşezându-se. Tot fac chestii de-astea în ultimul timp.

Bărbatul îl privi precaut.

— Te simţi bine, Lucas? îl întrebă.

Deşi erau aici din motive profesionale, cei doi bărbaţi se cunoşteau de ani de zile.

— N-am nimic, spuse, nu prea convingător.

— Vreau să spun că… nu pari în apele tale, dacă nu te superi că-ţi spun. Nu există vreo cauz*ă pen*tru întâlnirea noastră de azi, nu?

— Categoric nu, îl linişti Lucas. Îmi propuneam de mult să fac treaba asta. Cred c-a fost o neglijenţă din partea mea că nu m-am îngrijit mai devreme de asta, după… mă rog, după… după…

Bărbatul mai în vârstă îi zâmbi blând şi încuviinţă.

— Desigur… Deci, totul e cum nu se poate mai simplu. O să-ţi citesc doar ce e mai important: „Revoc orice testament şi orice dispoziţii testamentare până la acest moment… Desemnez firma de avocatură Samuels-Wright and Sons drept executori testamentari… În urma acoperirii datoriilor, cheltuielilor de înmormântare şi taxelor succesorale, îmi las în întregime averea rămasă organizaţiei caritabile afiliate Spitalului Great Ormond Street”. Etc. etc. etc. „Lucas Theodor Keaton”. E în regulă aşa?

Lucas şovăi pentru o clipă şi apoi, cu mâna tremurând în ciuda eforturilor, scoase un stick de memorie din buzunar. I-l întinse.

— Mai e şi ăsta.

Avocatul luă stick-ul şi îl privi curios.

— E doar un mesaj… pentru persoanele în cauză… în caz că va veni momentul, îl lămuri Lucas stingherit. Explică motivul.

Încuviinţând, avocatul puse stick-ul într-un buzunar al servietei.

— E un gest foarte atent, spuse. N-am nicio îndoială că vor dori să afle mai multe despre persoana care le lasă această sumă… sincer, astronomică.

Bărbatul era gata să se ridice, dar se opri.

— Eşti un om cumsecade, Lucas. Puţini dintre cei care au ajuns pe asemenea culmi ale avuţiei şi puterii au rămas imuni la ego şi la toate rahaturile de genul ăsta… Voiam doar să-ţi spun asta.

* * *

Când Lucas ajunse la şedinţa cu Alexei Green, psihiatrul era ocupat cu o femeie deosebit de atrăgătoare. Avea o atitudine politicoasă faţă de ea şi nu părea deloc interesat de semnalele foarte clare pe care i le transmitea femeia.

— Vorbesc serios. *Efectiv,* a doua zi după ce am asistat la prelegerea dumneavoastră privind modurile de aplicare concretă a neuroştiinţelor comportamentale, am depus o cerere să-mi schimb tema lucrării de doctorat.

— Mda, mă rog, trebuie să mulţumiţi neuroştiinţelor comportamentale pentru asta… N-aş putea să-mi arog eu meritul, glumi Green.

— Ştiu că e o obrăznicie să vă cer asta, dar fie şi o oră de discuţie cu dumneavoastră ar fi…

Femeia scoase un chiţăit de încântare, atingându-i braţul lui Green şi râzând.

Din prag, Lucas o urmărea fascinat cum se învârtea extaziată pe lângă psihiatru, îmbătată de farmecul lui.

— Uite ce vă propun… începu Green.

Recepţionista îşi dădu ochii peste cap.

— …ce-ar fi să discutaţi cu Cassie şi ea o să găsească un interval de timp în care putem lua prânzul săptămâna viitoare?

— Vorbiţi serios?

— Săptămâna viitoare o să fii la evenimentul ăla la New York, îi strigă Cassie pe un ton plictisit din spatele pupitrului.

— Săptămâna următoare, atunci, promise Green, observându-şi în sfârşit pacientul care aştepta în prag. Lucas! îl strigă.

Trebui să o împingă uşor pe femeie în direcţia potrivită ca s-o facă să se urnească, în timp ce venea în întâmpinarea lui Lucas.

* * *

— Să ştii, ai voie să fii furios pe persoana… pe oamenii care v-au făcut asta ţie şi familiei tale, îi spuse Green precaut.

Soarele se ascunse după un nor, cufundând biroul în penumbră. Deodată, abajurul bogat decorat, fotoliile masive şi biroul solid, din lemn, care, de obicei, dădeau un aer primitor camerei, îi apărură stinse, inerte, şi psihiatrul aşijderea, doar o umbră pământie a propriei persoane.

— Oh, sunt furios, îi spuse Lucas, scrâşnind din dinţi. Dar nu pe ei.

— Nu înţeleg, spuse Green, un pic tăios.

Îşi stăpâni imediat tonul.

— Imaginează-ţi că eu sunt omul care a luat metroul spre centrul Londrei în ziua aceea, având un dispozitiv explozibil asupra lui, cu unicul scop de a ucide cât mai mulţi oameni cu putinţă. Ce ai vrea să spui?

Lucas se uită în gol, cântărind întrebarea lui Green. Se ridică şi începu să se învârtă prin cameră. Întotdeauna gândea mai limpede când se mişca.

— Nimic. N-aş vrea să-i spun absolut nimic. N-ar avea niciun rost să-mi descarc furia asupra lui, ar fi ca şi cum m-aş descărca pe un obiect lipsit de viaţă… un pistol… un cuţit. Oamenii ăştia nu sunt altceva decât nişte unelte, spălate pe creier şi manipulate. Nu sunt altceva decât marionete în slujba unei cauze mult mai vaste decât ei.

— Marionete? întrebă Green, cu un amestec de interes şi scepticism în glas.

— Se comportă ca nişte animale sălbatice când li se dă drumul, continuă Lucas, atrase de locurile unde e prada cea mai bogată, iar noi… noi ne adunăm laolaltă în număr atât de mare, momindu-i involuntar, mizând pe faptul că norocul va fi de partea noastră, că va fi rândul altcuiva să moară. Şi, în tot acest timp, oamenii care *chiar* trag sforile, precum şi cei care au rolul să ne apere, se joacă şi unii, şi alţii cu noi ca şi cum am fi piese de şah.

Cuvintele păreau să fi trezit ceva în Green, care rămăsese cu privirea aţintită pe geam.

— Îmi cer scuze pentru monolog. Doar că… mă ajută foarte mult să stau de vorbă cu dumneavoastră, recunoscu Lucas.

— Poftim? întrebă Green, furat de gânduri.

— Spuneam doar că mă întreb dacă ne-am putea vedea mai des, poate de două ori pe săptămână, de-acum încolo? întrebă Lucas, încercând să-şi ascundă disperarea din glas. Dar înţeleg că sunteţi plecat săptămâna viitoare… La New York, parcă?

— Da. Aşa e, zâmbi Green, încă reflectând la cuvintele lui Lucas.

— Mergeţi des acolo?

— De cinci, şase ori pe an. Nu-ţi face griji – nu va trebui să reprogramez prea des întâlnirile noastre, îl linişti Green. Dar da, desigur. Dacă te ajută şedinţele noastre, cu siguranţă le putem programa mai des. Dar, deoarece faci progrese remarcabile, mă întreb dacă n-ar fi cazul să încerc ceva un pic diferit cu tine… o abordare inedită, dacă vrei. Crezi că eşti pregătit pentru asta, Lucas?

— Da.

CAPITOLUL 28

Sâmbătă, 19 decembrie 2015
2:34 p.m.

Întocmai cum ar fi făcut un meşter, agentul special Chase abandonă duba, ocupând două locuri de parcare pentru persoane cu handicap. Îi înmână colegului o scară, apoi scoase o trusă de unelte din spate. Îmbrăcaţi în salopete identice, cei doi bărbaţi intrară în holul Hotelului Sycamore şi-o porniră spre recepţie.

În timp ce înaintau prin hol, Chase observă primul indicator discret care fusese fixat deja în aşteptarea adunării clandestine de a doua zi:

20 decembrie – 11 a.m.
Directorul Equity UK, **Jules Teller**, ne va vorbi despre efectul
crizei economice asupra preţului acţiunilor, prăpastia
pe buza căreia stau pieţele financiare în momentul de faţă
şi ce înseamnă asta pentru dumneavoastră.

Chase trebuia să recunoască dibăcia adversarului: cine avea nevoie de o armată de agenţi de pază care să le protejeze secretele când se putea folosi de preţul acţiunilor şi de pieţele financiare pe post de bariere la fel de eficiente?

Asigurându-se că amândoi recepţionerii erau ocupaţi cu altele, se ţinură după indicatoare, străbătând un hol care-i conduse spre sala de conferinţe modestă. Din fericire, camera era pustie. Mai multe rânduri de scaune ponosite erau orientate spre scena nu prea înaltă. În sală domnea un miros de mucegai, iar pereţii bej îi dădeau un aer obosit, tulbure.

Dacă prelegerea plicticoasă a lui Jules Teller despre acţiuni ar fi fost un eveniment real, îşi zise Chase, ăsta ar fi fost locul ideal în care s-o ţină.

Închiseră uşa în urma lor şi se puseră pe treabă.

În urma şedinţei dezastruoase de dimineaţă, Lennox îşi exprimase limpede poziţia faţă de agentul ei principal aflat în deplasare: i-o fi purtat ancheta la Londra, dar acesta rămânea un caz al FBI-ului şi Alexei Green rămânea suspectul numărul 1 pe lista lor. Directivele ei erau să ignore ordinul paranoic al lui Baxter de a se ţine departe de hotel şi să instaleze camere şi microfoane în sală. De cum dădeau cu ochii de Green, Chase şi agenţii din subordine trebuiau să se concentreze la ţintă, lăsând-o pe Baxter şi pe oamenii ei să culeagă publicul zburătăcit.

Ca agent cu o experienţă bogată în operaţiuni sub acoperire, Chase ţinu cont totuşi de posibilitatea ca hotelul să fi fost sub supraveghere, ridicată de Baxter. Învăţase pe pielea lui că era întotdeauna mai bine să fii ultraprecaut în privinţa asta. Ca urmare, el şi colegul lui efectuară o lucrare pe bune la uşile duble, înlocuind două dintre balamale unsuroase în timp ce instalau prima cameră. În tot acest răstimp, nu-şi ieşiră din rol, vorbind doar despre lucrare, cu accente britanice acceptabile, în caz că asculta cineva.

În 15 minute, erau gata. Instalaseră trei camere şi un microfon şi înlocuiseră patru balamale care scârţâiau.

— N-a fost prea greu, este, meştere? zâmbi colegul lui Chase, un american care împărtăşea prejudecata răspândită că toţi englezii vorbesc ca şi cum sunt gata să se apuce să cureţe hornul, de dragul lui Mary Poppins.

— Un ceai? sugeră Chase, înghiţindu-şi un râgâit şi bătându-se pe burtă, intrat cu totul în pielea personajului.

Îşi strânseră sculele, fluierând în timp ce-şi vedeau de treabă, şi-o porniră înapoi spre dubă.

* * *

Ancheta poliţiei metropolitane bătea pasul pe loc.

Reuşiseră să preleve mostre de ADN de pe cheile cu care-l atacase Baxter pe ucigaşul lui Phillip East, dar, după cum era de aşteptat, nu găsiseră niciun corespondent în sistem. O echipă parcurgea în continuare, în ritm de melc, înregistrările CCTV care aveau legătură cu cele trei întâlniri anterioare.

Operaţiunea de căutare a pacienţilor lui Alexei Green îi condusese deocamdată doar spre exemple foarte agreabile, perfect vindecate, de foşti şi actuali pacienţi, care susţineau unanim că Green era un bărbat blând şi sincer, care-i ajutase să treacă peste momente dificile. Baxter îi dăduse uneia din echipe misiunea de a obţine datele de contact de urgenţă pentru toţi, punând oameni la pândă la adresele respective, în speranţa că aveau să dea, poate, de una dintre Marionetele lui Green.

FBI-ul nu făcuse niciun secret din faptul că îl căutau pretutindeni pe Green, cu tot cu trepăduşii lui. Aşa că el îşi risipise armata, care avea să se mai reunească o singură dată, înainte de a declanşa cine ştie ce grozăvie pe care o puneau la cale pentru locuitorii Londrei.

Adunarea de duminică avea să fie singura lor şansă să oprească povestea asta.

Sâmbătă, spre seară, Baxter se săturase.

Îşi vedeau de treabă în virtutea inerţiei, dar ştiau cu toţii că, de fapt, trebuiau să aştepte până a doua zi. Mai stătu o dată de vorbă cu Mitchell, poliţistul sub acoperire pe care îl alesese să se infiltreze în sala de conferinţe. Apoi, convinsă că totul era pus la punct, îl lăsă pe Rouche cu un fost coleg de-al lui Green, se scuză şi-o porni spre Muswell Hill, deşi norii mohorâţi nu se risipiseră.

Lăsă maşina lângă un copac cunoscut, dar îi luă o clipă să recunoască locuinţa cândva familiară din spatele lui, care se pricopsise între timp cu încă o cameră deasupra garajului şi cu un Mercedes nou-nouţ pe alee. Auzi zgomot de bormaşină când coborî şi-o porni spre intrare, ca să sune la uşă.

O femeie prezentabilă la 50 de ani şi-un pic îi deschise. Avea ochi albaştri, scânteietori, care contrastau cu părul negru ca pana corbului, prins într-un coc în stilul anilor ’50. Avea pete de vopsea pe blugii bleumarin-închis şi puloverul lălâu, dar dădea impresia că e ceva voit.

— Salutare, belea! exclamă, cu inflexiunile ei aristocratice, apoi o îmbrăţişă pe Baxter şi-i trase o ştampilă, lăsându-i urme de ruj trandafiriu pe obraz.

Baxter reuşi într-un final să i se desprindă din braţe.

— Bună, Maggie, îi spuse râzând. E acasă?

— E *mereu* acasă mai nou, oftă femeia. Nu cred că ştie cum să-şi umple timpul. I-am zis că aşa o să se întâmple dacă iese la pensie, dar... ştii cum e Fin. Mă rog, intră, intră!

Baxter intră după ea.

Finlay era unul dintre oamenii care-i erau cel mai dragi, dar, de fiecare dată când o vedea pe Maggie, se minuna cum reuşise prietenul ei bătrân şi pocit să seducă şi să ţină lângă el o femeie atât de atrăgătoare, mereu drăguţă şi rafinată. Când era întrebat, el răspundea invariabil: „Am aspirat la mai mult”.

— Ce mai faci? întrebă Baxter, o întrebare care avea o semnificaţie mult mai profundă când i-o adresai unei persoane care fusese bolnavă atâta timp.

— Am o perioadă bună. Nu pot să mă plâng, îi zâmbi Maggie, conducând-o în bucătărie.

Începu să-şi facă de lucru cu ceainice şi ceşti, în timp ce Baxter aştepta răbdătoare.

Îşi dădea seama că Maggie vrea s-o întrebe ceva.

— Ce e?

Femeia mai în vârstă se întoarse cu o expresie nevinovată, dar o abandonă aproape imediat. Se cunoşteau de prea mult timp ca să mai joace teatru.

— Mă întrebam doar dacă ai vreo veste de la Will.

Baxter se aşteptase la întrebare.

— Nu. N-am nicio veste. Pe cuvânt!

Maggie păru dezamăgită. Ea şi Lupul deveniseră prieteni foarte apropiaţi de-a lungul anilor, ba chiar îşi petrecuse de câteva ori Crăciunul cu ei până să apară nepoţii.

— Ştii că rămâne între noi dacă îmi spui, nu?

— Ştiu. Dar asta nu schimbă faptul că nu m-a contactat.

— Se întoarce el, îi spuse Maggie.

Baxter nu era încântată de tonul liniştitor pe care o spusese.

— Dacă se întoarce, va fi arestat.

Maggie zâmbi.

— Vorbim de Will, *totuşi.* Şi ai voie să-ţi fie dor de el. Tuturor ne lipseşte. Dar nimeni nu-i duce dorul mai mult ca tine, sunt sigură.

Femeia asistase la destule interacţiuni între Baxter şi Lupul de-a lungul anilor, cât să-şi dea seama că relaţia dintre ei era una mai profundă decât o simplă amiciţie sau relaţie colegială.

— Tot n-aţi apucat să-l cunoaşteţi pe Thomas, îi spuse Baxter, schimbând subiectul şi nu prea. O să-l iau şi pe el data viitoare.

Maggie zâmbi încurajator, ceea ce o enervă şi mai tare.

Zgomotul de bormaşină de la etaj se întrerupse.

— Ia-o înainte. Eu vin cu băuturile.

Baxter o porni pe scări, luându-se după mirosul de vopsea proaspătă, şi-l descoperi pe Finlay în patru labe, fixând o scândură în podea. N-o observă decât după ce Baxter îşi drese glasul, moment în care el lăsă baltă totul, gemu când îi trosniră spatele şi genunchii şi se ridică s-o îmbrăţişeze.

— Emily! Nu mi-ai spus că treci pe-aici.

— N-am ştiut nici eu.

— Păi, e o bucurie să te văd. Mi-am făcut griji cu tot ce s-a întâmplat în ultimul timp. Ia loc, insistă Finlay, până să-şi dea seama că nu era cine ştie ce ofertă.

Un colţ întreg din podeaua plină de rumeguş era rezemat de perete, aşteptând să fie fixat, lăsând o gaură prin care ai fi putut să cazi. Cutii de vopsea şi material de etanşare erau înşirate în spaţiul minuscul care nu era acoperit de sculele antice şi de demult.

— Putem să coborâm, îi propuse, gândindu-se mai bine.

— Nu, nu-i nevoie… Casa arată bine.

— Mda, mă rog, ori făceam asta, ori trebuia să ne mutăm, îi spuse el, arătând spre cameră. Vrem să ajutăm mai mult copiii acum că m-am…

— Plictisit?

— Pensionat, o corectă Finlay cu un zâmbet uşor amar.

Bine, asta dacă Maggie se hotărăşte într-un final ce culoare vrea.

— Ditamai anexa. O maşină nouă de fiţe pe alee, spuse Baxter, părând mai curând intrigată decât impresionată.

— Ce pot să spun? Pensia chiar avea o valoare pe vremea când am intrat eu în branşă. Tu o să te alegi cu o nimica toată şi-un şut în cur, ca să ştii.

Făcu o pauză să vadă dacă Maggie îl auzise folosind o vorbă de dulce.

— Deci… ar trebui să-mi fac griji în privinţa ta?

— Nu.

— Nu?

— Până mâine la prânz se va fi terminat totul, îi spuse Baxter zâmbind. O să afli toată povestea când Vanita o să apară ca o divă şi-o să anunţe cum a salvat ea lumea, stând la birou cu mâinile în sân.

— Ce se întâmplă mâine? o întrebă Finlay, cu un aer îngrijorat.

— Nimic pentru care să te îngrijorezi tu, *moşule.* Practic noi o să stăm să ne uităm cum îşi face FBI-ul treaba, îl minţi, ştiind foarte bine că el ar fi insistat s-o însoţească dacă bănuia, fie şi pentru o clipă, că ar putea avea nevoie de ajutorul lui.

Trebuise deja să-l mintă pe Edmunds din fix acelaşi motiv.

El o măsură din priviri.

— Deci, l-am cunoscut pe noul nostru comisar azi-dimineaţă, îi spuse. M-a rugat să-ţi transmit salutări.

— Aşa deci? întrebă Finlay, hotărându-se să se aşeze pe jos până la urmă.

— Pare să ţină mult la tine. Cine e, de fapt?

Finlay îşi trecu mâinile peste faţa murdară, cu un aer obosit, chibzuindu-şi răspunsul.

— E cel mai vechi prieten al lui Fin, răspunse Maggie în numele lui, urcând cu o tavă pe care ducea ceaiul şi un borcănel cu amenzi pentru înjurături. Erau aproape inseparabili când ne-am cunoscut cu toţii. Se aveau mai curând ca fraţii.

— Nu mi-ai pomenit niciodată de el, spuse Baxter, surprinsă.

— Oh, ba da, tu fată. Mai ştii povestea cu victima care a înviat? îi reaminti Finlay. Şi faza aia când am găsit cea mai mare captură de droguri din istoria Glasgow-ului? Şi faza aia când l-a împuşcat cineva în fund?

— *Toate* poveştile alea erau despre el?

Le auzise de atâtea ori, încât le ştia pe de rost.

— Îhâm… Nu că vreuna din chestiile astea l-ar face bun de comisar.

— E gelos, atâta tot, îi spuse Maggie lui Baxter, mângâindu-l afectuos pe Finlay pe începutul de chelie.

— Ba nu-s! protestă ei îmbufnat.

— Ba cred că eşti! râse Maggie. Au avut o mică neînţelegere acum mult timp, îi explică lui Baxter, care ridică din sprâncene, ştiind foarte bine ce însemna o „neînţelegere” pe limba lui Finlay. Şi-au zburat câţiva pumni, şi nişte mese şi scaune pe deasupra. Şi-au tras câteva înjurături şi s-au ales amândoi cu nişte oase rupte.

— El nu mi-a rupt niciun os, mormăi Finlay.

— Doar nasul, îi aminti Maggie.

— Nu se pune.

— Dar au trecut peste toate astea, o linişti pe Baxter, întorcându-se din nou spre soţul ei. Şi, până la urmă, tu ai fost cel care m-a câştigat, nu?

Finlay o strânse în braţe afectuos.

— Da. Da.

Maggie îl sărută pe frunte şi se ridică.

— Vă las să staţi de vorbă, spuse, coborând din nou pe scări.

— Doar pentru că *eu* sunt prieten vechi cu el, îi spuse Finlay, nu înseamnă că *tu* poţi să ai mai multă încredere în el decât în orice alt şef care mută hârţoage. Se aplică regula obişnuită: ţine-te departe de el, mai puţin când chiar nu se poate altfel. Dar, dacă-ţi dă bătăi de cap, trimite-l la mine.

* * *

Rouche era complet treaz. Nu reuşea să închidă ochii de câteva ore bune, se tot gândea la operaţiunea iminentă, jucându-se cu cruciuliţa de argint de la gât. Zarva care se-auzea dinspre Wimbledon High Street se înteţise pe măsură ce petrecăreţii de weekend se înghesuiau în baruri şi restaurante, bând până ce uitau de inhibiţii şi luând-o apoi dintr-un local ticsit în altul.

Oftă şi aprinse veioza de pe noptieră, luminând porţiunea din podeaua camerei lui Baxter pe care o revendicase. Abandonând orice speranţă că o să se poată odihni, ieşi din sacul de dormit, se îmbrăcă rapid şi ieşi să bea ceva.

* * *

Thomas se întoarse pe o parte şi atinse pe bâjbâite pilota subţire de lângă el. Nici măcar nu deschise imediat ochii, încercând să-şi amintească, confuz, dacă Baxter urcase de fapt. Hotărând într-un final că probabil că nu, se sculă din pat şi coborî la parter, descoperind-o adormită în faţa televizorului. Un episod mai vechi din *QI* se derula pe ecran, ţinându-şi singur companie, în timp ce drojdia de Cabernet Sauvignon adăsta pe buza paharului de vin pe care Baxter încă-l mai ţinea în mână, înclinat mai să-l verse.

Thomas zâmbi, uitându-se la ea. Avea un aer atât de liniştit! Expresia i se relaxase, îi dispăruse încruntătura obişnuită, şi se făcuse ghem, ocupând doar o pernă pe canapeaua de trei locuri. Se aplecă s-o ia în braţe.

Îi scăpă un icnet înăbuşit, dar nu reuşi s-o urnească deloc.

Se mută şi încercă din nou.

Poate că era din cauza unghiului în care stătea ea, poate că era din cauza budincii consistente cu paste pe care o gătise la cină sau poate că meciurile lui de badminton de două ori pe săptămână nu reuşiseră să-i dezvolte muşchii aşa mult cum ar fi sperat. Până la urmă, alese s-o lase unde era. O înveli cu pătura ei preferată, ajustă un pic termostatul şi-o sărută pe frunte, apoi urcă din nou la etaj.

CAPITOLUL 29

Duminică, 20 decembrie 2015
10:15 a.m.

— Astea-s vrăjeli! se zburli Baxter, închizându-i telefonul în nas Vanitei.

Plouase necontenit toată dimineaţa, bruindu-le sistemul de comunicaţii şi încurcându-i eforturile de a organiza cele patru echipe de intervenţie armată aflate la dispoziţia ei. Se afla la ultimul nivel al unei parcări supraetajate de unde echipa FBI putea observa de sus hotelul învecinat. O porni glonţ spre Chase, care arăta şi mai solid ca de obicei, chiar având motive să-şi poarte echipamentul de protecţie de data asta.

— Mi-ai trimis la plimbare poliţistul? strigă, încercând să se facă auzită prin ploaie.

Chase se întoarse spre ea cu o expresie plictisită.

— Da. Nu mai avem nevoie de el, spuse dispreţuitor, întorcându-se spre punctul de observaţie. Totul e pus la punct.

— Hei, vorbesc cu tine! ţipă Baxter, ţinându-se după el.

— Uite ce e, vă suntem recunoscători că ne puneţi la dispoziţie oameni sau resurse, dar asta este o operaţiune a FBI-ului şi, dacă nu cumva am înţeles-o greşit pe şefa ta, chiar nu mai ai niciun motiv să te afli aici.

Baxter dădu să-l contrazică, dar Chase continuă:

— Stai liniştită, dacă scoatem ceva relevant de la Green, desigur c-o să-ţi transmitem informaţiile.

— O să mi le transmiteţi? întrebă Baxter.

Ajunseră în dreptul dubei. Ploaia se înteţise, iar picăturile care se izbeau de acoperişul de metal formau un nor de ceaţă deasupra maşinii.

Chase apăsă pe mâner şi trase portiera laterală ca să urce, dezvăluind un ansamblu de monitoare care transmiteau imagini filmate de trei camere diferite din sala de conferinţe.

Baxter înţelese deodată de ce nu mai era nevoie de poliţistul ei sub acoperire: Chase şi echipa lui ignoraseră ordinul ei de a nu intra în hotel.

— Oh, jigodiilor!

— După cum spuneam, totul e pus la punct, spuse Chase fără vreo remuşcare, în timp ce Baxter se îndepărta furibundă. Baxter! strigă după ea. Dacă vă văd, ori pe tine, ori pe agentul Rouche, că încercaţi să vă amestecaţi în operaţiunea mea, le voi da agenţilor mei ordin să vă intercepteze şi să vă reţină!

* * *

Baxter ieşi din parcare şi o rupse la fugă spre Audi-ul ei parcat pe stradă. Urcă şi scoase un ţipăt de nervi.

Rouche, complet uscat, cu o pungă pe jumătate goală de Cadbury Crunchie Rocks, aşteptă politicos să termine de ţipat.

— Vanita l-a lăsat pe Chase să preia controlul operaţiunii. Au împânzit sala cu camere. Şi l-au trimis pe Mitchell la plimbare. De fapt, ne-au trimis pe toţi la plimbare, îi prezentă ea evenimentele într-o formă condensată.

— Ştie că eu nu lucrez pentru ea, da? întrebă Rouche, întinzându-i o bomboană s-o înveselească.

— Nu contează. Chase m-a ameninţat c-o să ne „intercepteze” şi o să ne „reţină” dacă ne băgăm şi cred că e îndeajuns de javră să se ţină de cuvânt.

— Şi eu care credeam că suntem în aceeaşi tabără.

— De unde ţi-a venit ideea? întrebă Baxter exasperată. Nu mi-a căzut prea bine ceva ce-a zis Chase. Încep să am impresia că FBI-ul o să-l înhaţe pur şi simplu pe Green şi-o s-o tulească în State, lăsându-ne pe noi să strângem în urma lor.

Rouche încuviinţă. Bănuise că ăsta era planul.

Se uitară amândoi lung la imaginea sumbră pe care o aveau dinainte.

— Mai sunt 28 de minute, oftă Rouche.

Se auzi o bătaie în geamul de pe partea ei.

Tresărind, Baxter se întoarse şi dădu cu ochii de figura zâmbitoare a lui Edmunds.

— Ce mama…?

El dădu roată maşinii şi deschise portiera din stânga, descoperindu-l pe Rouche acolo.

— Edmunds, se prezentă, întinzându-i mâna udă.

— Rouche, se prezentă acesta, dând mâna cu el. Eu o să… propuse, arătând spre bancheta din spate.

Rouche făcu schimb de locuri, lăsându-l pe Edmunds să urce la adăpost. Între timp, el mută o pereche de tenişi vechi, nişte ambalaje unsuroase de mâncare chinezească şi o cutie de biscuiţi Jaffa Cake de-un metru pe scaunul de lângă el.

— Ce cauţi aici? îşi întrebă Baxter prietenul.

— Vă ajut, zâmbi Edmunds. M-am gândit că nu v-ar strica o mână de ajutor.

— Mai ţii minte când ţi-am zis că n-am nevoie de ajutor?

— Mai ţii minte când ai folosit cuvintele „te rog” şi „mulţumesc”?

— Ah, încuviinţă Rouche.

Ea se întoarse nervoasă spre el.

— Ahhhhhh, ce? întrebă.

— Păi, o dai pe politeţuri doar când minţi, îi răspunse Rouche, uitându-se la Edmunds ca şi cum îi cerea sprijinul.

— Exact, încuviinţă Edmunds. Şi ai observat că, atunci când îţi trânteşte o insultă zdravănă, dă din cap apoi, de parcă ar spune: „Da, ce i-am zis-o?”

Rouche pufni în râs.

— Da, chiar *aşa* face.

Tăcură amândoi, interpretând noua expresie care apăruse pe chipul ei.

— Cum ne-ai găsit? întrebă, încleştând dinţii.

— Mai am *câţiva* prieteni la Omucideri, îi spuse Edmunds.

— *Tu* ai observat că, atunci când spui o minciună, scoţi numai tâmpenii pe gură? îl întrebă Baxter, dând imperceptibil din cap. N-ai *niciun* prieten la Omucideri. Toată lumea te urăşte.

— Dur, comentă Edmunds. Bine – eu n-am niciun prieten acolo, dar Finlay mai are. S-a prins şi el că se întâmplă ceva.

— Pentru *Dumnezeu,* spune-mi că nu l-ai târât şi pe Finlay în chestia asta!

Edmunds avea un aer uşor spăsit.

— Parchează acum.

— Pentru numele Domnului!

— Deci, le zise vesel, de ce stăm cu mâinile în sân?

Se auzi un foşnet din spate.

— FBI-ul ne-a pus pe tuşă, îi spuse Rouche, molfăind un biscuit. Trebuie să aflăm ce se întâmplă înăuntru, dar l-au trimis la plimbare pe agentul ales de Baxter şi pe noi o să ne aresteze dacă ne băgăm.

— Oh, spuse Edmunds, procesând în câteva secunde evenimentele din ultima jumătate de oră. OK. Ţineţi-vă telefonul deschis, atunci, le spuse, coborând din nou în ploaie.

— Edmunds! Unde pleci? Aşteaptă!

Portiera de la maşină se trânti şi îl priviră pornind spre intrarea hotelului.

Rouche era impresionat. Nu crezuse că e cineva în stare să-i facă faţă atât de eficient lui Baxter.

— Ştii, chiar mi-e simpatic fostul tău şef, îi spuse, fără să-şi dea seama că face o gafă.

— Cine? întrebă Baxter, gata de atac.

El făcu o pauză ca să-şi dreagă vocea.

— Mai sunt 23 de minute.

* * *

Edmunds era uşurat că se refugiase de ploaie, până când îşi aminti că, astfel, intrase într-o clădire plină de membri ai unui cult care se automutilau şi omorau oameni. Dat fiind că se apropia rapid ora predării camerelor, un şuvoi aparent interminabil de oameni intrau şi ieşeau. Străbătu holul, înconjurat de urme de noroi, ţinându-se după indicatoarele discrete. La capătul culoarului era un rând de uşi deschise care dădeau spre o sală aparent pustie.

Edmunds îşi scoase telefonul şi formă numărul lui

Baxter, prefăcându-se că-şi caută cartela de acces prin buzunare, în caz că l-ar fi observat cineva.

— Mai există vreo altă sală de conferinţe? o întrebă şoptit.

— Nu. De ce? întrebă Baxter.

— De unde stau eu, pare complet pustie.

— Şi unde stai?

— Pe hol. La zece metri distanţă.

— Mai sunt 15 minute până când ar trebui să înceapă.

— Şi n-a apărut chiar *nimeni?*

— Nu poţi fi sigur. Cât de mult vezi din sală?

Edmunds făcu câţiva paşi în faţă, uitându-se în urmă să se asigure că era singur.

— Nu prea mult, dar n-am văzut nici ţipenie… Mă duc să mă uit mai de-aproape.

— Nu! Nu face asta! protestă Baxter panicată. Dacă te înşeli… dacă e cineva înăuntru, rişti să compromiţi totul.

Edmunds o ignoră şi-o ţinu înainte spre încăperea tăcută. Îi apărură dinainte mai multe scaune goale.

— Tot nimeni, îi raportă înfundat.

— Edmunds!

— Intru.

— Nu!

Intră pe uşă, păşind în sala de conferinţe complet pustie. Se uită nedumerit în jur.

— Nu e nimeni aici, îi spuse lui Baxter, deopotrivă uşurat şi preocupat.

Ochi o foaie albă lipită cu scotch pe uşă, pe dinăuntru, şi se apropie să citească, observând abia atunci telefonul mobil rezemat subtil de tocul uşii – un ochi ameninţător, o cameră, care se uita spre el, fără îndoială transmiţându-i imaginea în altă parte. Încă un rând de ochi care pândeau încăperea pustie.

— Oh, la naiba, spuse.

— Ce e? îl întrebă Baxter la telefon. Ce s-a întâmplat?

— Au mutat-o.

— Ce?

— Au mutat întâlnirea… la City Oasis, peste drum, îi spuse Edmunds, rupând-o deja la fugă. Suntem în clădirea greşită!

CAPITOLUL 30

Duminică, 20 decembrie 2015
10:41 a.m.

Edmunds ţâşni din holul Hotelului Sycamore, speriat că tocmai compromisese întreaga operaţiune. Măcar persoana care pândea, oricine va fi fost, văzuse doar un civil stingher intrând în sală, ceea ce era de preferat unei echipe de intervenţie armată.

Până s-o acopere ploaia, o auzise pe Baxter transmiţând informaţia celor de la FBI. Ţinea telefonul în mână, încă deschis, în timp ce traversa în fugă strada aglomerată şi intra pe uşile rotative de sticlă ale Hotelului City Oasis.

Coloane de marmură se înşirau în holul mare de la recepţie, în care se revărsase un vagon întreg de oameni, ca să se adăpostească de ploaie.

Edmunds căută din priviri săgeţile care arătau în ce direcţie s-o apuce:

▯ Săli de conferinţă

Răsturnă din greşeală valiza cuiva, în timp ce fugea spre holul respectiv. Când ajunse acolo, zări doi bărbaţi solizi, în mod clar agenţi de pază, postaţi în faţa unor uşi de sticlă în capătul holului şi o mare mulţime de oameni în sala din spatele lor. Aruncă o privire spre ei, cu nonşalanţă prefăcută, şi-apoi o ţinu înainte, ducând telefonul la ureche.

— Baxter? Mai eşti?

O auzi ţipând la cineva în fundal.

— Da, aici sunt.

— Sala de conferinţe 2, o informă.

* * *

Duba intră în viteză pe drumul din spatele hotelului, oprindu-se în dreptul uneia din intrările din spate. Uşile culisante se deschiseră şi echipa coborî de-acolo, în pocnete şi ţiuituri, pe măsură ce îşi pregăteau echipamentul şi-şi testau emiţătoarele.

— Eşti sigur că de data asta e clădirea care trebuie, şefu’? întrebă unul dintre agenţi.

Ca un adevărat profesionist, şeful de echipă ignoră comentariul.

— Vreau să dai fuga până în capătul clădirii şi să vezi câte intrări mai avem de acoperit, îi spuse colegului tare-n gură.

Se asigură că radioemiţătorul lui era fixat pe canalul potrivit şi apăsă pe „Vorbeşte”, anunţând în cască:

— Echipa 4 pe poziţie. Revenim cu raportul situaţiei.

* * *

Duba echipei de supraveghere FBI opri lângă Audi-ul lui Baxter, pe strada principală. Şoferul maşinii din spate claxonă nervos, dar deveni mult mai răbdător când din maşină coborî agentul FBI înarmat.

Baxter se apropie de Chase, în timp ce acesta dădea ordine echipei.

— Echipa 3, există un al doilea punct de acces, chiar după colţ faţă de poziţia voastră. Toate unităţile, toate unităţile, Troian se pregăteşte să intre în clădire. Repet: Troian se pregăteşte să intre în clădire.

Baxter îşi dădu ochii peste cap.

Acum că Mitchell era la jumătatea drumului spre New Scotland Yard, din dubă coborî propriul agent „sub acoperire” al lui Chase. Bărbatul părea să fie fratele mai tânăr şi mai musculos al lui Vin Diesel. Până şi Chase părea scund pe lângă colegul lui impunător, care arăta caraghios îmbrăcat în blugi şi un pulover larg.

— Du-te! îi ordonă Chase, trimiţându-l peste drum.

Baxter clătină din cap şi-şi reluă conversaţia cu Edmunds.

— Agentul FBI a pornit-o într-acolo, îi spuse.

— OK. Cum arată? întrebă Edmunds în şoaptă.

Baxter încă urmărea din priviri bărbatul care se îndepărta bălăbănindu-se stângaci.

— Ca un agent FBI care se chinuie să nu arate a agent FBI, îi zise ea, ridicând din umeri.

* * *

— L-am localizat pe agentul lui Chase, spuse Edmunds, uitându-se pe deasupra mulţimii din hol, înainte de a se întoarce grăbit în punctul de observaţie pe care-l găsise.

Mai multe holuri conduceau spre sălile de conferinţă. Descoperise că holul învecinat ducea direct spre uşa sălii 3, lăsându-l la 15 metri mai încolo de uşa păzită. Se uită după colţ şi-l surprinse din lateral pe bărbatul impunător aflat dincolo de uşa deschisă. Zumzetul de voci care se revărsa în hol sugera că erau câteva zeci de oameni înăuntru, poate chiar mai mulţi, şi mai văzuse încă doi agenţi de pază apărând de când stătea el la pândă.

— OK, şopti la telefon. Am o vedere parţială spre uşă.

— Înaintează în continuare prin hol, îl informă Baxter.

Edmunds văzu o femeie cu părul gras apropiindu-se de uşă. În fracţiunea de secundă cât o văzuse, femeia făcuse un gest ciudat.

— Stai aşa, şopti, îndrăznind să iasă din colţ, ca să vadă mai bine.

Uşa îi bloca în continuare câmpul vizual.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Baxter neliniştită.

— Nu sunt sigur. Spune-i să aştepte.

Urmă o pauză.

— A intrat deja în hol, îi răspunse Baxter încordată.

— La naiba, şuieră Edmunds, cântărindu-şi opţiunile. La naiba! La naiba!

— E cazul să abandonăm misiunea?… Edmunds? Abandonăm misiunea?

Edmunds luase deja o decizie şi era la jumătatea drumului spre uşa deschisă, cu telefonul la ureche. Unul dintre bărbaţii cu ceafa groasă se uită pe după uşă, auzindu-l că se apropie, în mod vădit neaşteptându-se să vină cineva din acea direcţie. Când ajunse în dreptul uşii, Edmunds îi zâmbi amabil bărbatului, observând-o pe femeia cu părul gras din spatele lui, care îşi ţinea bluza desfăcută în faţa colegului acestuia, fără îndoială prezentându-şi pieptul mutilat pe post de invitaţie ca să poată intra.

Edmunds începu să turuie stupizenii:

— Ştiu! Dacă s-ar opri odată ploaia, chiar am putea, spuse râzând, ieşind în holul principal, unde tocmai venea agentul FBI din direcţia opusă.

Ambii aveau prea multă experienţă spre a ceda tentaţiei de a se uita unul la altul sau a-şi transmite printr-un gest din cap dacă se putea acţiona sau nu, ştiind că bărbatul din prag le pândea fiecare mişcare.

Edmunds trecu pe lângă bărbatul musculos fără să încetinească, neputând să-i spună că în mai puţin de un minut avea să fie descoperit.

Nu îndrăzni să grăbească pasul.

— Mda, nu în Anglia, aşa-i? râse tare la telefon, apoi spuse şoptit: Abandonaţi misiunea! Abandonaţi misiunea!

În spatele lui, agentul FBI mai avea doar trei paşi până la uşă când o coti la dreapta şi-o luă nonşalant pe culoarul de pe care tocmai venise Edmunds.

* * *

— Trebuie să mai fie o intrare! zbieră Chase în radioemiţător, încercând disperat să salveze operaţiunea, care se poticnea.

Se întoarse nervos spre dubă.

— Chase! Chase! îl strigă Baxter, încercând să-i atragă atenţia.

Se opri pentru o clipă să se uite la ea.

Ea îi arătă degetul mijlociu.

— Cu plăcere… jigodie!

Ştia că nu era un comentariu foarte constructiv, dar nu susţinuse niciodată că ar fi o persoană perfectă. Chase păru sincer jignit pentru o clipă, nu că i-ar fi păsat, şi-apoi îşi reluă discuţia cu agentul lui.

— Vreo fereastră? Ai cum să mai faci o încercare, sau poate avem cum să eliminăm agenţii de pază? propuse.

Baxter se îndepărtă şi se rezemă de maşină. Observă o zgârietură proaspătă pe uşa din stânga şi o frecă absentă, reluându-şi conversaţia cu Edmunds.

— Tocmai ai salvat întreaga operaţiune de idioţii ăştia, îi spuse, dar tot mai vor să bage pe cineva în sală.

— Dacă o fac şi Green nu e înăuntru, ne scapă definitiv, spuse Edmunds.

Începu să-i zbârnâie telefonul la ureche. Se uită la ecran.

— Stai aşa. Am alt apel… Rouche?

— Am o idee. Hai să ne întâlnim la cafeneaua de peste drum.

Şi-i închise.

— Edmunds? reveni la el. Rămâi pe poziţie. Rouche are o idee. Revin.

Îi închise şi parcurse din priviri vitrinele prăvăliilor de vizavi.

CAFENEAUA LA ANGIE

Udă leoarcă şi degerată, îşi croi drum printre maşini şi intră în cafenea, declanşând un clopoţel strident atârnat deasupra uşii. Un strat vizibil de jeg părea să se fi aşternut peste fiecare locşor, inclusiv peste Angie în persoană.

Rouche era aşezat la una din mesele bej, cu nişte şerveţele între picioare şi un pahar de unică folosinţă cu cafea în mână. De cum o văzu, se ridică şi intră în toaletă. Baxter se uită la ceas. Mai aveau zece minute şi-un pic până când ar fi trebuit să înceapă întâlnirea, poate chiar mai puţin până când Chase şi sosiile lui de actori dădeau buzna în sală şi compromiteau totul.

Încordată, străbătu încăperea, ignorând privirile clientelei cu fundul la vedere, şi intră la toaletă, împingând uşa cu umărul decât să rişte să atingă clanţa cu degetele. Când văzu că se confruntă cu două opţiuni, indicate şi mai limpede din cauza părţilor intime adăugate cu graffiti, împinse uşa de la *Bărbaţi* şi intră în încăperea dezgustătoare.

Un curent de aer rece se revărsa printr-un geam jivrat la care nu se putea ajunge. Cele două pisoare îngălbenite erau pline ochi de discuri odorizante albastre, nu că ar fi părut cineva să le considere mai mult decât o sugestie pe care o puteai ignora, optând în schimb pentru podeaua acoperită de urină.

Rouche îşi lăsase sacoul peste marginea cabinei şi se spăla pe mâini la singura chiuvetă.

— Nu puteam să vorbim şi dincolo? îl întrebă, uitându-se din nou la ceas.

El părea absent, ca şi cum n-o auzise.

— Rouche?

El opri apa fierbinte şi Baxter realiză că nu se spălase pe mâini, ci spălase ceva ce ţinea *în* mâini. Fără să scoată o vorbă, îi întinse cuţitul ascuţit de friptură pe care-l sustrăsese din bucătărie.

Ea se uită nedumerită la cuţit.

Rouche începu să se descheie la cămaşă.

— Nu! Nici gând, Rouche! Ai înnebunit? exclamă, când îi pică în sfârşit fisa.

— Trebuie să pătrundem acolo, îi spuse el simplu, scoţându-şi cămaşa.

— Da, spuse Baxter calm. Dar putem găsi o altă cale.

Amândoi ştiau că era o minciună.

— N-avem timp pentru asta. Ori mă ajuţi, ori pot s-o fac de unul singur şi-atunci o să fac şi mai mari ravagii.

Dădu să-i ia cuţitul din mână.

— OK! OK, spuse Baxter, părând că era gata să vomite.

Se apropie sfioasă de el şi-şi lăsă mâna stângă pe umărul lui. Îi simţea răsuflarea caldă pe frunte.

Apropie cuţitul de pieptul lui şi şovăi.

Uşa din spatele lor se deschise şi un bărbat solid rămase încremenit în prag. Se întoarseră amândoi şi se uitară chiorâş la el. El se uită involuntar de la Baxter la Rouche, observând cămaşa abandonată şi arma pe care i-o lipise ea de piept.

— Revin, mormăi, făcând stânga împrejur.

Baxter se întoarse din nou spre Rouche, recunoscătoare în sinea ei pentru cele câteva clipe în plus să se pregătească sufleteşte. Cântări de unde să înceapă şi-apoi îl împunse uşurel cu vârful cuţitului până-i dădu sângele, trasând o linie subţire în jos, până când Rouche o prinse de mână.

— O să fiu omorât din cauza ta, îi spuse tăios, încercând s-o provoace. Ai văzut cum arătau cicatricile oamenilor ălora. Dacă n-o poţi face ca lumea…

— Chestia asta e pe viaţă, Rouche. Ştii asta?

El încuviinţă.

— Fă-o!

Îşi scoase cravata de rezervă din buzunarul de la pantaloni, o împături şi o prinse între dinţi, muşcând tare.

— Fă-o! o somă din nou, înăbuşit de căluşul improvizat.

Baxter se strâmbă şi înfipse lama cuţitului în carne, silindu-se să ignore icnetele lui involuntare de durere, felul în care îi tremurau muşchii pe sub piele, cum îi sufla gâfâind în păr, în timp ce ea îi scrijelea literele pe piept.

La un moment dat, el se rezemă împleticindu-se de chiuvetă, cât pe-aci să-şi piardă cunoştinţa, în vreme ce sângele cald i se prelingea pe piept, îmbibându-se în betelia de la pantaloni.

Cât încerca el să se adune, Baxter se uită dezgustată la ce-i făcuse şi o luă cu greaţă. Avea mâinile mânjite de sângele lui.

MARIO

Rouche se uită în oglindă la opera neterminată.

— Nu te-ai gândit să-mi spui mai devreme că scrii urât? glumi, dar Baxter era prea traumatizată ca să poată zâmbi.

Îşi îndesă căluşul la loc în gură, se îndreptă de spate şi încuviinţă din cap.

Baxter înfipse din nou lama ca să traseze ultimele litere.

MARIONETĂ

De cum termină, lăsă cuţitul să cadă în chiuvetă cu mâinile tremurânde şi dădu fuga în cabină ca să vomite. Când ieşi, după niciun minut, descoperi şocată că Rouche inventase o ultimă tortură pentru sine.

Ţinea cuţitul într-o mână şi o brichetă în cealaltă, încălzind lama pătată de sânge pe dedesubt.

Baxter nu credea că mai poate suporta altceva.

— Cauterizez rana, îi explică Rouche. Trebuie să opresc sângerarea.

Nu-i ceru ajutorul.

Lipi cuţitul pe lat de rana cea mai adâncă, lăsând să se audă un sfârâit îngrozitor de carne arsă, şi-o ţinu tot înainte de-acolo.

Aplecat peste chiuvetă, se întoarse spre ea, cu lacrimi în ochi, încercând să-şi recapete suflul.

— Ceasul? o întrebă, de-abia putând să vorbească.

— Zece şi cincizeci şi şapte.

El încuviinţă, ştergându-se de sânge cu prosoapele grosolane de hârtie.

— Cămaşa.

Baxter se uită intrigată la el.

— Cămaşa, te rog, spuse el, arătând în jos.

Baxter i-o înmână, nereuşind să-şi ia ochii de la pieptul lui mutilat decât după ce Rouche se acoperi.

Îşi scoase mobilul.

— Edmunds? Am nevoie să-ţi găseşti un punct de observaţie bun… Rouche încearcă să intre.

CAPITOLUL 31

Duminică, 20 decembrie 2015
10:59 a.m.

Pe Edmunds îl luă cu greaţă.

Cu doar câteva minute mai devreme, Baxter îl informase despre sacrificiul pe care-l făcuse agentul CIA pentru a salva operaţiunea.

Îl văzu pe Rouche intrând pe uşile rotative. Era pământiu la faţă şi transpirat, de-abia se ţinea pe picioare şi tot trăgea de sacoul de la costum, încercând să-şi ascundă cămaşa mânjită de sânge.

— L-am localizat pe Rouche, îi spuse lui Baxter, încercând să reziste impulsului de a da fuga să-l ajute. N-o să funcţioneze, continuă îngrijorat. Nu cred c-o să ajungă nici până la uşă.

— O să ajungă.

Rouche străbătu împleticit holul de la recepţie, cu mâna la piept, atrăgând mai multe priviri curioase, până când trebui să se rezeme de perete, fix în afara câmpului vizual al celor doi bărbaţi care păzeau intrarea. Deodată îl lăsară picioarele. Se prelinse pe lângă perete, lăsând o dâră roşie peste vopseaua bej.

Edmunds făcuse involuntar câţiva paşi spre el, dar se opri când Rouche scutură discret din cap.

Cifrele de pe cadranul ceasului lui Edmunds se rearanjară, cu un ţiuit: era ora 11. Îi văzu pe cei doi bărbaţi aflaţi mai încolo că se uită şi ei la ceas.

— Hai odată, îşi spuse în barbă, uitându-se involuntar de la Rouche la bărbaţii aflaţi în prag şi înapoi.

* * *

Rouche se dezlipi de perete. Îşi simţea cămaşa lipită de piele şi încercă să-şi spună că materialul era îmbibat de transpiraţie, nu de sânge. Avea senzaţia că-i lăsase cineva o gaură în carne. Simţea briza stârnită de fiecare rotaţie a uşii undeva în el, ca şi cum ar fi trecut chiar prin el.

Nereuşind să identifice o sursă anume a durerii, creierul îi spuse că i se activaseră toate terminaţiile nervoase.

Se sili să se îndrepte de spate şi luă colţul, intrând pe hol şi îndreptându-se hotărât spre uşa deschisă. Cei doi bărbaţi îl priveau circumspect cum vine spre ei. În spatele lor, publicul părea să se fi aşezat şi zumzetul conversaţiilor începea să se stingă.

Cei doi bărbaţi păreau să fie fraţi, având aceleaşi trăsături colţuroase şi acelaşi gabarit impunător. Rouche se apropie de cel mai masiv dintre ei, indicaţia psihologică a faptului că n-avea nimic de ascuns. Îi salută cu un gest scurt din cap.

Studiindu-l precaut, bărbatul îi făcu semn să intre doar până în prag, postându-l tactic pe Rouche, astfel încât să nu-l mai vadă pe celălalt bărbat aflat în spatele lui.

Arătă spre pieptul lui Rouche.

Încleştând din dinţi, Rouche îşi descheie sacoul, simţind cum i se deschid din nou rănile când îşi scoase mâna de pe mânecă. Nici nu trebui să se uite în jos ca să-şi dea seama în ce hal era: expresia de pe chipul bărbatului era foarte grăitoare.

Din cămaşa lui albă nu mai rămăsese decât o cârpă cu pete roşii şi cafenii, care i se lipise de corp, un bandaj care trebuia schimbat. Deodată, o mână mare şi bătătorită îi astupă gura, inundându-l cu o duhoare de nicotină îmbibată în piele, şi un braţ gros ca un trunchi de copac îi înconjură beregata.

* * *

— Avem o problemă! îi spuse Edmunds lui Baxter. S-au prins că e ceva suspect.

— Eşti sigur? îl întrebă Baxter, nereuşind să-şi ascundă panica din glas. Dacă am fost daţi de gol, trebuie să acţionăm acum.

— Nu ştiu sigur… Nu-i văd.

Vocea lui Baxter se auzi înfundat pentru o clipă:

— Pregătiţi-vă să acţionaţi, spuse cuiva aflat în fundal.

Apoi o auzi din nou la volum normal.

— Tu hotărăşti, Edmunds.

* * *

— Hei! Hei! Hei! interveni un bărbat cu o voce blândă, dând fuga spre intrare.

Mai multe persoane din public observaseră agitaţia şi acum urmăreau lacom scena. Rouche se zbătea zadarnic să scape din strânsoare. Cămaşa îi fusese sfâşiată, lăsând să se vadă inscripţia, aproape ilizibilă acum din cauza sângerării, ca un desen colorat care se revarsă din contururi.

— Ce se întâmplă? îi întrebă cel nou-venit pe cei doi agenţi de pază.

Era un bărbat la vreo 45-50 de ani, scund, cu o figură de om cumsecade, oarecum ironic, având în vedere locul unde se aflau.

— Ne-ai spus să acţionăm dacă vedem ceva suspect, domnule doctor, îi spuse fratele mai înalt. Cicatricile lui sunt proaspete, explică, deşi n-ar mai fi fost nevoie.

Doctorul desfăcu blând cămaşa lui Rouche şi se strâmbă, văzând în ce hal arăta. Se uită în ochii lui Rouche şi-i făcu semn celuilalt frate să-l lase să vorbească.

Rouche icni când bărbatul îi luă mâna de la gură şi braţul care-i înconjura beregata îşi slăbi un pic strânsoarea.

— Vai de mine, ce ţi-ai făcut, spuse doctorul, calm, dar circumspect.

Aştepta o explicaţie.

— Mi le reînnoiesc în fiecare dimineaţă, spuse Rouche.

Era cel mai bun răspuns care-i venise în minte.

Doctorul părea să stea în cumpănă.

— Cine te-a invitat azi aici? îl întrebă.

— Doctorul Green.

Răspunsul, deşi ar fi putut fi adevărat, nu-i fusese de niciun folos. FBI-ul îl transformase pe Alexei Green într-unul dintre cei mai celebri oameni din lume, aproape peste noapte. Bărbatul îşi frecă bărbia, studiindu-l pe Rouche.

— Omorâţi-l, spuse, ridicând abătut din umeri.

Rouche făcea ochii tot mai mari, pe măsură ce braţul îi strângea beregata. Începu să dea din picioare şi să tragă disperat de braţul gata să-l sufoce, când ceva îi atrase atenţia doctorului.

— Opreşte-te! îi ordonă gorilei.

Îl prinse pe Rouche de mâini, ridicându-le înaintea lui.

— Îmi dai voie? întrebă politicos, ca şi cum Rouche ar fi avut de ales.

Îi desfăcu manşetele şi suflecă mânecile, dezvăluind cicatricile decupate grosolan pe antebraţe. Doctorul atinse blând pielea rozalie, ridicată şi încreţită.

— Astea nu-s aşa proaspete, îi zâmbi lui Rouche. Cum te numeşti?

— Damien, îi spuse Rouche gâtuit.

— Trebuie să înveţi să respecţi instrucţiunile, Damien, spuse, apoi li se adresă celor doi agenţi de pază. Cred că putem spune fără dubii că Damien e de-al nostru.

Lui Rouche i se dădu drumul din strânsoare şi icni, făcând doi paşi poticniţi în faţă astfel ca Edmunds să-l poată vedea în uşa deschisă.

— Aţi făcut o treabă bună, le spuse bărbatul celor doi fraţi. Dar cred că-i datoraţi scuze lui Damien aici de faţă, ce ziceţi?

— Scuze, spuse bărbatul mai înalt, uitându-se în pământ ca un copil care fusese dojenit.

În schimb, bărbatul care-l imobilizase pe Rouche se întoarse cu faţa la perete. Începu să lovească peretele cât de tare putea.

— Hopa! Hopa! interveni doctorul, prinzându-l de mâini ca să nu se mai rănească. Nimeni nu s-a supărat pe tine, Malcolm. Te rugam doar să-i cer scuze lui Damien. Aşa e frumos.

Bărbatul nu îndrăzni să se uite în ochii doctorului.

— Scuze.

Rouche acceptă curtenitor scuzele, deşi era încă îndoit de spate şi nu-şi recăpătase suflul, şi profită de ocazie ca să-şi scoată casca cu microfon din buzunar.

— Adună-te o clipă, îi zise doctorul, punându-i o mână pe spate. Când eşti gata, găseşte-ţi un loc.

Încă îndoit de spate, Rouche îl surprinse pe Edmunds în hol, cu telefonul la ureche, înainte ca uşile masive să fie închise şi încuiate, sechestrându-l acolo.

Doctorul se îndepărtă.

Silindu-se să se ridice, Rouche se îmbrăcă la loc, fixându-şi rapid casca şi uitându-se pentru prima dată pe îndelete de jur împrejur. În comparaţie cu locul deprimant de vizavi, sala părea modernă şi luminoasă. Numără rapid scaunele de pe ultimul rând şi rândurile care-l despărţeau de scenă spre a estima cât de mare era publicul. Scena în sine era înălţată cam la un metru şi jumătate deasupra solului şi în spatele ei era desfăşurat un ecran mare de proiecţie. Doctorul care-l lăsase să intre urcă pe scările din mijloc, pentru a se alătura altor două persoane pe care Rouche nu le recunoştea.

— Am intrat, mormăi. Între 35 şi 50 de suspecţi.

Ochi un loc liber spre capătul unui rând şi îşi croi drum într-acolo, mergând cu spatele la scenă. Chiar când ajunse în dreptul scaunului, toată lumea din jur se ridică în picioare, iar el se trezi înconjurat de o mare de figuri. Primul lui instinct a fost s-o rupă la fugă, deşi ştia că n-are unde să scape, dar apoi toţi izbucniră în aplauze extaziate.

Alexei Green urcase pe scenă.

Întorcându-se, Rouche îl văzu pe bărbatul pletos, care tocmai făcea cu mâna publicului cuprins de adoraţie. Spre a-şi face intrarea un pic mai memorabilă, adoptase un costum elegant cu un luciu albastru-metalic şi, mai semnificativ poate, pusese să se proiecteze în spatele lui o fotografie enormă cu cadavrul spânzurat al Bancherului, cu New Yorkul în fundal.

Rouche se alătură aplauzelor, conştient de faptul că era şi el pe undeva în poza aia, un chip pierdut în mulţimea amorfă de agenţi din echipele de intervenţie care priveau cadavrul de la adăpost, de pe pod.

— Îl văd pe Green, anunţă, trebuind aproape să ţipe ca să se facă auzit printre uralele şi aplauzele din ce în ce mai entuziaste, în timp ce imaginea de pe ecran se schimba: maşina de poliţie şifonată înlocui cadavrul Bancherului, iţindu-se cu spatele în uşa Secţiei 33, ca un mâner de cuţit.

Rouche îşi aminti momentul când văzuse ce mai rămăsese din corpul lui Kennedy la morgă, un om de treabă după spusele tuturor. Îşi aminti de funia murdară care-i rămăsese legată la mână, de unde fusese legat de capota propriei maşini de patrulare, înainte de a fi proiectat, cu maşină cu tot, prin zidul unei clădiri în care se aflau prietenii şi colegii lui.

Rouche aplaudă şi mai tare.

* * *

— Către toate echipele: postaţi-vă pe poziţii, ordonă Chase în radioemiţător.

— Sunt între 35 şi 50 de oameni în public, îi spuse Baxter.

— Între 35 şi 50 de suspecţi, traduse Chase în engleza americană.

Baxter se îndepărtă de unitatea de monitorizare mobilă pentru a reveni la cealaltă conversaţie.

— Edmunds, evacuează holul. Intră echipa.

* * *

Edmunds se uită îngrijorat de jur împrejurul holului aglomerat.

— Mda… Nicio problemă.

— Ai nevoie de ajutor? îl întrebă Baxter.

— Nu, mă descurc. E şi Fi…

Finlay, care i se alăturase cu câteva clipe mai devreme, clătină din cap.

— E o nimica toată, se corectă Edmunds, apoi îi închise.

— Doar şi-ar face griji dacă ar şti că am venit, îi explică Finlay. Hai să scoatem lumea de-aici şi nici nu-i nevoie să afle.

Edmunds încuviinţă. Se despărţiră şi începură să mâne oamenii spre ieşire, cât de discret puteau, pe un rând de uşi, în timp ce poliţiştii înarmaţi dădeau buzna pe cealaltă uşă.

* * *

Rouche îndrăzni să tragă cu ochiul pe lângă uşă, aşteptându-se ca agentul Chase şi echipa lui să-şi facă intrarea cât de curând. Erau trei ieşiri, câte una de-o parte şi de alta a scenei şi uşile mari, duble, pe care intrase şi el.

O avertizase deja pe Baxter că erau câte doi agenţi de pază amatori la fiecare intrare, dar niciunul nu părea să fi auzit că se apropie echipele de intervenţie armată, care, fără îndoială, de-acum, erau la doar câţiva paşi de uşile de lemn.

Deveni din nou atent la Green, care coborî în fugă treptele din faţa scenei pentru a veni în mijlocul adepţilor lui, cu părul răvăşit, ţinut locului de casca la care era ataşat microfonul. Rouche trebuia să recunoască – Green era un orator fermecător şi charismatic, exact genul de personalitate hipnotică, menită să-i inspire pe cei uşor influenţabili.

— Suntem *nespus* de mândri de fraţii şi surorile noastre, spuse înfocat publicului, cu un tremur în glas.

Părea să se uite în ochii fiecărei persoane din public, în timp ce se plimba dintr-un capăt în altul al sălii. O femeie aflată la capătul unuia din rânduri îl înconjură cu braţele, când trecu pe lângă ea, lăsându-se să cadă de pe scaun şi plângând de bucurie. Rouche observă că unul dintre agenţii de pază dăduse să se apropie, dar Green ridică o mână, semn că nu păţise nimic. O mângâie pe femeie pe păr şi-apoi îi ridică bărbia, adresându-i-se direct.

— Şi vrem ca ei să fie la fel de mândri de noi.

Toată sala aplaudă entuziast ideea, iar el continuă:

— Iar o persoană foarte norocoasă, aflată chiar *aici* în momentul *ăsta,* va avea prilejul să-şi îndeplinească această dorinţă, doar că un pic mai devreme decât noi toţi, zâmbi Green, reuşind în sfârşit să se desprindă din braţele femeii.

Rouche profită de comentariu, ca să se uite din nou de jur împrejur, în timp ce fiecare persoană din public studia chipurile din jur, căutând eroul misterios. Când se întoarse Rouche, Green era chiar la capătul rândului lui. Îi despărţeau doar două persoane. Nu erau mai mult de doi metri între ei.

Poliţiştii aveau să ţâşnească în sală din clipă în clipă.

Rouche se întrebă dacă o să apuce să ajungă la el.

Green probabil că observase că îl fixează cu privirea, pentru că se uita ţintă la el. Se uită în treacăt la cămaşa mânjită a lui Rouche, dar nu se opri.

— Două zile, prieteni. Mai avem doar două zile de aşteptat! strigă, aţâţând publicul, în timp ce ieşea de pe scenă, acompaniat de aplauze furtunoase.

Văzând expresiile de adoraţie de pe chipurile din jur, Rouche înţelese de ce fusese nevoie de această ultimă întâlnire riscantă: oamenii ăştia îl venerau pe Green. Erau în stare de orice ca să-i câştige admiraţia, erau gata să moară pentru el, şi tot ce-i cereau în schimb era să-i iubească la rândul lui. Simţiseră *nevoia* să-l mai vadă pentru ultima dată.

Şi acum, erau supuşi cu totul voinţei lui.

— Nu intraţi. Nu intraţi, mormăi Rouche, sperând că Baxter mai era pe recepţie.

Dacă îl lăsau pe Green să-şi împărtăşească de bunăvoie planurile, ar fi fost o modalitate mult mai sigură de a obţine informaţii decât tăcerea sfidătoare sau adevărurile spuse pe jumătate, din dorinţa de autoconservare, în cadrul unui interogatoriu.

— Repet: nu… intraţi, spuse, ridicând vocea.

Stropii de ploaie care se izbeau de luminatoare se transformară într-o aversă subită de grindină, venind în completarea aplauzelor.

— Fiecare dintre voi ştie deja ce are de făcut, spuse Green întregii adunări, adoptând un ton grav. Dar vă spun un lucru: când lumea întreagă îşi va întoarce privirea spre Piccadilly Circus şi oamenii vor vedea cu ochii lor victoria noastră glorioasă, când îşi vor purta morţii la lumină ca să-i numere, *atunci* ne vor observa în sfârşit. *Atunci* vor înţelege în sfârşit… că nu suntem „devastaţi”. Nu suntem „suferinzi”. Nu suntem „slabi”.

Green scutură dramatic din cap, apoi îşi ridică amândouă mâinile spre cer.

— Împreună… suntem… puternici!

Toată lumea se ridică în picioare din nou, iscând un vuiet asurzitor.

* * *

Chase şi o mână de agenţi FBI erau pe poziţie în dreptul ușii duble aflate lângă scenă și, ca urmare, lângă Green. Chase tocmai se contrazicea pe șoptite cu Baxter.

— Pentru Dumnezeu, Chase. Mai lasă-l un minut..

— Nu, i-o reteză Chase, ridicând un pic glasul cât se auzeau în continuare aplauze din sală. L-a ochit pe Green. Intrăm.

— A zis să nu intrați!

— La naiba, Baxter! Nu mai ține canalul blocat! o repezi Chase. Intrăm. Către toate echipele. Către toate echipele. Intrăm! Intrăm! Intrăm!

Ovațiile se întrerupseră brusc când cele trei rânduri de uși începură să se zguduie violent, forțând broaștele. Green reacționă primul, trăgându-se cu spatele spre scenă, unde colegii lui alarmați se ridicau în picioare. Teama de pe chipurile liderilor se răspândi în rândul mulțimii ca un virus. Rouche începu să-și croiască drum cu coatele spre culoar în timp ce, în spatele lui, ușile principale cedară.

Mulțimea țâșni ca din pușcă.

Deodată se trezi pironit de perete în vreme ce oamenii de la capătul rândurilor erau împinși spre el, publicul se mișca la unison, ca o singură entitate. Green ajunsese deja la scenă când ușile aflate de-o parte și de alta se deschiseră în sfârșit.

— FBI! La pământ! La pământ!

Rouche se zbătea disperat să scape din îmbulzeală când mulțimea se mișcă din nou la unison, avântându-se spre noua ieșire oferită. Valul de oameni se izbi de agenții FBI, dar publicul nu se risipi în toate direcțiile, cum ar fi fost de așteptat, ci se concentră într-un singur punct.

Mulțimea îi înghiți pe doi dintre polițiștii înarmați chiar când se auzeau primele focuri. Rouche îl văzu pe Green, cu întregul său anturaj, îndreptându-se glonț spre ușile deschise. Îmbrâncind pe cineva la o parte, Rouche reuși să se desprindă de turmă. Se cățără peste scaune, convins că polițiștii copleșiți nu-l zăriseră pe Green venind spre ei și că, și dacă l-ar fi văzut, n-ar fi fost în stare să acționeze.

Se auzi o detunătură.

Bărbatul din faţa lui Rouche căzu la pământ, astfel că nu mai stătea nimic între el şi unul din poliţiştii intraţi în panică. În mod evident, poliţiştilor li se dăduse ordin să acţioneze în forţă odată ce începeau să piardă controlul. Îşi dădu seama că poliţistul nu-l recunoscuse, şi că, în toată nebunia şi în halul în care arăta, părea unul din adepţii fanatici ai lui Green, ca oricare altul.

Poliţistul îl luă în bătaia armei şi se auzi declicul dinaintea declanşării.

Rouche încremeni. Dădu să spună ceva, dar ştia că n-o să apuce să rostească propoziţia la timp…

Arma de asalt se declanşă chiar când o puzderie de oameni îl înconjurară pe poliţist, împingându-l să tragă în gol. Bărbatul fusese îmbrâncit la pământ. Rouche încerca să ajungă la el, când se simţi luat pe sus de un al doilea val, care se revărsa pe făgaşul de minimă rezistenţă, călcându-l în picioare pe bărbatul doborât.

Rouche era purtat pe uşă afară, până în hol. Cei mai mulţi dintre adepţi se îmbulzeau panicaţi spre holul de la intrare, dar apoi Rouche îl zări pe Green năpustindu-se pe una dintre ieşirile de urgenţă aflate la capătul opus al holului.

Geamul fusese spart. Se strecură prin spărtura în zigzag, ieşind pe aleea din spate. Ajuns dincolo de vehiculul echipei de intervenţie, Green fugea spre strada principală.

— Baxter! strigă, lipindu-şi casca de ţeastă. Green a ieşit. A luat-o pe jos spre Marble Arch.

Nu reuşi să desluşească răspunsul ei, care se auzea bruiat în cască.

O luă la fugă, dând roată clădirii şi ieşind în stradă, unde oamenii se înghesuiau laolaltă în pragul uşilor şi în dreptul vitrinelor. Simţea o durere cumplită de fiecare dată când stropii de ploaie îngheţată îi atingeau pieptul cuprins de febră.

Rouche avu impresia că Green îi scăpase, dar apoi îl văzu, tăind-o prin mijlocul străzii, prin dreptul celor trei arcade, cu părul lui lung, pieptănat cu grijă, lipit acum de faţă în şuviţe negre.

— E pe Oxford Street! zbieră Rouche, dând colţul, neştiind dacă Baxter mai primea de fapt mesajele lui pe o vreme ca asta.

Green lăsa din ce în ce mai multă distanţă între ei pe măsură ce Rouche începea să clacheze, nemaifiind în stare să ignore supliciul la care se supusese.

Green era îndeajuns de sigur pe el ca să se oprească atunci când Rouche încetini, luând-o la pas, odată ce-şi epuizase şi ultima rezervă de adrenalină. Îşi dădu la o parte părul din ochi, râse şi o porni din nou.

Rouche era gata să cadă din picioare când Audi-ul lui Baxter trecu în viteză pe lângă el.

Maşina urcă pe trotuar, la câţiva metri în faţa lui Green, şi se izbi de zidul unei clădiri, blocându-i drumul. Luat prin surprindere, Green rămase în cumpănă, şovăind între strada aglomerată pe de o parte şi magazinul de lenjerie, pe de altă parte, când Rouche îl placă din spate, sfâşiindu-i costumul cu luciu metalic, şi îl trânti la pământ.

Baxter ţâşni din maşină şi-l ajută, înfigându-i un genunchi în ceafă lui Green, pironindu-l pe trotuar şi punându-i cătuşele.

Complet stors, Rouche se întoarse pe spate, aţintindu-şi privirea spre cerul pustiu, tocmai când zloata lăsa locul primilor fulgi diafani de zăpadă. Gâfâia, încercând să-şi recapete suflul, cu mâna la piept şi totuşi, pentru prima dată, nu mai ştia nici el de când, chiar se simţea împăcat.

— Rouche!? îl strigă Baxter. Rouche!?

O auzi vorbind cu cineva.

— O ambulanţă… Oxford Street, numărul 521… Da, e un magazin de lenjerie Ann Summers aici… Poliţist rănit. Multiple lacerații adânci, hemoragie masivă… Vă rog, grăbiţi-vă!

O auzi mai tare acum.

— Sunt pe drum, Rouche! L-am prins. L-am prins! S-a sfârşit.

El întoarse încet capul, uitându-se la ea cum îl ridică pe Green în genunchi, reuşind cumva să-i zâmbească… dar apoi făcu ochii mari.

— Rouche? Eşti bine? Ce s-a întâmplat? îl întrebă Baxter în timp ce el o pornise târâş spre ei. Nu cred c-ar trebui să te mişti. Rouche?

Cu un strigăt de durere, Rouche se târî pe betonul îngheţat. Întinse mâna şi rupse ce mai rămăsese din cămaşa îmbibată de apă a lui Green, dezvăluind cuvântul binecunoscut scrijelit pe piept:

MARIONETĂ

— La naiba! icni Baxter în vreme ce Rouche se lăsa din nou pe spate. De ce ar avea…? Oh, la naiba!

Green îi zâmbi triumfător.

— N-a fost niciodată cel care trăgea sforile, spuse Rouche gâjâit, privind cum răsuflarea i se prefăcea în abur. N-am oprit nimic.

CAPITOLUL 32

Duminică, 20 decembrie 2015
12:39 p.m.

Chase era furibund.

Operaţiunea lui eşuată şi faptul că, ulterior, nu reuşise să-l prindă pe Green el însuşi anulaseră, cel puţin temporar, pretenţiile FBI-ului asupra prizonierului. Baxter era perfect conştientă că lucrurile n-aveau să rămână aşa, din cauză că şefa ei lipsită de coloană vertebrală avea să cedeze. Ca urmare, făcu astfel încât să-l interogheze pe Green de cum ajunse acesta la Brigada de Omucideri şi Infracţiuni Grave.

Restul adepţilor lui fuseseră împărţiţi între mai multe secţii locale pe baza unui algoritm complex care raporta numărul de dosare în lucru, la cererea estimată de ofiţeri pe teren, creaţia unui individ de la IT. Un individ care, întâmplător, fusese confundat, pentru scurt timp, cu ucigaşul din cazul „Păpuşa de cârpe” şi care fusese privat pe nedrept de pauza de prânz, cu 18 luni în urmă. Poliţiştii aflaţi în tură coordonau interogatoriile, pe baza unei serii de întrebări concepute şi distribuite de Chase.

Baxter se aşteptase ca Green să tărăgăneze lucrurile, solicitând un avocat, dar, spre surprinderea ei, individul nu făcuse nicio solicitare în acest sens, o decizie neinspirată de care avea de gând să profite. Deoarece Rouche era în spital, îl rugase în silă pe Saunders să o însoţească. Oricât de antipatic i-ar fi fost detectivul-sergent tare în gură, era atât de lipsit de scrupule, încât se dovedise în repetate rânduri cel mai eficient poliţist din cadrul departamentului, când era vorba de interogatorii.

Îşi croiră drum spre camerele de interogatorii, unde poliţistul aflat de pază le deschise uşa camerei 1. (Doar nou-veniţii foloseau vreodată camera 2, cu aerul ei imaculat.) Green stătea calm la masa din mijlocul camerei. Le zâmbi afabil.

— Poţi să-ţi ştergi rânjetul îngâmfat de pe faţă, pentru început, se răsti Saunders la el.

Baxter nu era obişnuită să joace rolul poliţistului bun.

Pentru prima dată, Saunders avea un aer chiar profesionist. Era încă îmbrăcat în uniformă după participarea la operaţiune şi ţinea un dosar plin de hârtii în mâini, pe care îl trânti ameninţător pe masă, aşezându-se. Era, desigur, doar un număr din revista *Men's Health,* pe care-l îndesase într-un dosar de plastic, dar ei i se păru o figură de efect.

— Dacă vă imaginaţi că ne-aţi învins, vă înşelaţi amarnic, le spuse Green, dându-şi părul după urechi.

— Aşa deci? întrebă Saunders. Ciudat lucru, pentru că aveam impresia că i-am arestat pe toţi amicii tăi ţicniţi, care dau tot din ei în faţa colegilor noştri chiar a…

— Câţi? îl întrerupse Green.

— Pe toţi.

— Câţi, mai exact?

Saunders se poticni.

Green zâmbi plin de el şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Aşadar, punându-i la socoteală pe toţi cei care au reuşit să scape după razia voastră de ageamii de azi-dimineaţă, plus pe toţi cei cărora le-am dat instrucţiuni să nu participe, aş zice că… *aţi pus-o.*

Încercând să câştige timp ca să se gândească, Saunders luă dosarul de pe masă şi-l deschise, dând impresia că verifica ceva. Era, de fapt, încă un articol despre cum să te alegi cu un abdomen cu pătrăţele în doar şase săptămâni, care, teoretic, ar fi scos revista de pe piaţă într-o lună şi jumătate dacă ar fi funcţionat vreuna din acele reţete.

Simţindu-se instantaneu mai gras, închise dosarul şi se întoarse spre Baxter, ridicând din umeri.

— Bănuiesc că are dreptate, spuse, apoi îşi trase teatral o palmă peste frunte. Ştii ce? Am făcut o mare tâmpenie! Deja am programat să mă întâlnesc cu femeia aia marţi. Cum o chema, oare?

— Maria, îi aminti Baxter.

Green se încordă.

— Şi n-o să ghiceşti unde i-am dat întâlnire.

— Să nu-mi zici că în staţia de metrou Piccadilly Circus!

Baxter clătină din cap, cu un aer de dezolare exagerată.

— Vezi tu, zise Saunders, întorcându-se spre Green, m-am gândit că, dat fiind că e sora ta, ar putea recunoaşte foşti colegi, prieteni de-ai tăi, poate chiar şi pacienţi. O rugăminte justificată, cred c-o să-mi dai dreptate. O să rămână acolo toată ziua.

Schimbarea de dispoziţie a lui Green le confirmă că staţia de metrou era, într-adevăr, ţinta atacului planificat.

— Nu înseamnă nimic pentru mine, spuse Green, ridicând din umeri chiar convingător.

— Serios? îl întrebă Saunders. Ştii, eu am fost cel care a interogat-o în ziua în care ne-am dat seama că tu eşti persoana.

— Una dintre voi m-a interogat, spuse Green, evitându-l pe Saunders ca să se uite în ochii lui Baxter. La închisoare. Da. O agentă… Curtis, nu-i aşa? Ce mai face?

Baxter se încordă involuntar. Îşi încleştă pumnii.

Saunders interveni rapid.

— *Eu* am fost cel care a trebuit să-i spună ce jeg de om e fratele ei, de fapt. Nu m-a crezut la început. Te-a apărat cu patimă. A fost… *patetic* să văd cum se năruieşte încrederea ei în tine.

Comentariul îşi atinse ţinta.

Green îi aruncă o privire, apoi deveni din nou atent la Baxter şi zise:

— Probabil că ai părăsit-o, îi spuse, studiind-o atent. Dacă eşti aici acum şi ai scăpat teafără, probabil că ai abandonat-o acolo.

Baxter îl privi cu ochii îngustaţi. Respira accelerat.

Saunders o urmărea şi el pe Baxter. În caz că ar fi avut o ieşire şi l-ar fi atacat pe Green, interogatoriul se încheia aici, iar Green ar fi fost protejat de birocraţia autoimpusă a poliţiei metropolitane şi de armata de funcţionari.

Devenise o întrecere a cărei miză era care din ei va ceda primul.

— Ştiu că nu eşti ca restul, îi spuse Saunders. Nu crezi nimic din toate astea. Tu o faci să iasă banul, nu-i aşa?

Suspectul, arătos, nu reacţionă în niciun fel.

— Din puţinul pe care-l ştiu despre rănile de cuţit, zise, acoperindu-l pe Saunders, rareori te omoară pe loc.

Lui Baxter îi tremurau mâinile de nervi şi-şi încleştase maxilarul.

— Deci, de ce-ai făcut-o? strigă Saunders. Pentru bani sau ca să nu te dea în vileag? Stai aşa. Nu eşti vreun pedofil sau ceva, nu?

— Nu cred că murise când ai lăsat-o acolo. Nu murise încă, aşa-i? rânji Green, întărâtând-o pe Baxter.

Baxter se ridică în picioare.

Realizând că abordarea actuală nu dădea rezultate, Saunders o luă altfel:

— Cine e Abby? întrebă. Sau, mai bine zis, cine *a fost* Abby?

Pentru o fracţiune de secundă doar, în ochii lui Green se citi furia. Se întoarse să i se adreseze din nou lui Baxter, dar era prea târziu – Saunders îi găsise punctul slab şi sări la jugulară.

— Mda, sora ta a pomenit de ea. A murit, nu-i aşa? Ce-ar zice ea de toată povestea asta? Mă întreb. Crezi că Annie ar fi mândră de tine? Crezi că Annie ar…

— Abby! ţipă Green la el. O cheamă Abby!

Saunders râse.

— Sincer, amice, mi se rupe. Oh, stai aşa… Dacă nu cumva ai omorât-o chiar tu?

Se aplecă spre el cu o sclipire de interes:

— Caz în care sunt ochi şi urechi.

— Cum *îndrăzneşti,* se stropşi Green, roşu la faţă acum, de nerecunoscut, cu riduri adânci de încruntare care-i trădau vârsta. Să te fut… Să vă fut pe amândoi. Toată treaba asta o fac *pentru* ea.

Baxter şi Saunders se priviră pentru o fracţiune de secundă, ştiind cât de mult putea conta această mărturisire a unui delict, dar Saunders încă nu terminase.

— Toate bune şi frumoase – să faci chestia asta ca pe un soi de omagiu dement pentru Amy…

— Abby! ţipă Green din nou, împroşcând masa cu salivă şi zbătându-se să-şi smulgă mâinile din cătuşe.

— …dar *chiar* crezi c-o să se mai gândească cineva la tine sau la paraşuta ta de iubită moartă, după ce încep să se declanşeze bombele?

Saunders îi râse în faţă, fără urmă de umor.

— Nu eşti nimic, nimic altceva decât o distracţie, încălzirea pentru evenimentul principal.

Şi Baxter şi Saunders îşi ţinură răsuflarea, conştienţi de faptul că tocmai făcuse mutarea decisivă. Încet, Green se aplecă spre Saunders, cât de mult putea cu cătuşele la mâini. Când i se adresă în sfârşit, vorbi şoptit, cu furie şi ură în glas:

— Vino să mă vezi marţi, jeg îngâmfat, pentru că-ţi promit – o să-ţi aminteşti cum o cheamă: A-B-B-Y.

Green numără cele patru litere pe degete, apoi se rezemă din nou de scaun. Baxter şi Saunders se întoarseră unul spre celălalt. Fără o vorbă, se ridicară şi ieşiră grăbiţi din cameră.

Obţinuseră ce voiau.

— Să-i văd eu pe cei de la MI5 că ne mai spun că nu e niciun pericol să se producă un alt atentat acum, pufni Baxter, în timp ce străbăteau hotărâţi biroul, adunând echipa în drum spre sala de şedinţe. Şi află ce progrese am făcut cu iubita moartă.

— Avem o problemă majoră, anunţă unul dintre detectivi de cum intră Baxter pe uşă.

— Oh, dar totul mergea aşa bine!

Niciodată nu reuşea să reţină cum o chema pe tânăra cu un aer masculin: Nichols? Nixon? *Knuckles*[9]*?* Se hotărî să nu rişte.

— S-auzim!

— Tocmai am identificat toţi suspecţii pe care-i avem în arest, raportat la SMS-urile care se şterg singure…

— SMS-urile sinucigaşe! se auzi vocea lui Steve din echipa tehnică de sub un birou, de undeva.

---

[9] În traducere aproximativă: „Pumni” *(N. t.).*

— Treisprezece din Marionetele lui Green nu ne ies la numărătoare.

— *Treisprezece?* se strâmbă Baxter.

— Şi… continuă femeia cu un aer spăsit, dintre Marionetele procesate până acum, cel puţin cinci nu au antecedente privind tulburările psihice şi nu există dovezi că ar fi mers vreodată la psihiatru, cu atât mai puţin la vreunul dintre psihiatrii *noştri.* Asta ne confirmă că, la fel ca la New York, toată treaba merge mult dincolo de Green şi pacienţii lui. Ne-am concentrat doar pe o părticică infimă din puzzle… M-am gândit că ar fi cazul să ştiţi.

Baxter scoase un chiţăit sugrumat – rodul unei combinaţii de extenuare, dezamăgire şi îngrijorare.

Femeia îi zâmbi stingherită şi se aşeză.

— Hei, îi şopti Saunders. Ce voia Knuckles?

Knuckles i se zicea de fapt, la naiba!

— Doar să ne strice bucuria, oftă Baxter, venind în faţă şi punând toată echipa la curent.

Blake ridică mâna.

— Pentru Dumnezeu, Blake, strigă Baxter. Eşti om în toată firea. Spune!

— Oare Green chiar ar fi confirmat câte bombe plănuiesc să detoneze?

— Are o noimă – e acelaşi număr ca la New York. Pe deasupra, Saunders a scos chestia asta de la el.

— Oh, încuviinţă Blake, convins.

Chase se uită intrigat de la unul la altul.

— A fost provocat, explică Blake.

— Cum merge procesul de recunoaştere facială? întrebă Baxter, adresându-se întregii adunări.

— Cei de la City Oasis ne-au trimis înregistrările, spuse cineva din echipa tehnică a FBI-ului. Comparăm înregistrările de la ambele hoteluri, ca să ne asigurăm că nu ne-a scăpat cineva.

— Şi cele trei persoane aflate pe scenă cu Green?

— Una dintre ele a fost împuşcată în timp ce încerca să fugă şi a murit pe loc.

Baxter îşi dădu ochii peste cap şi pufni.

— A scos cuţitul la mine! spuse unul dintre agenţii lui Chase, în defensivă.

— Doctoriţa Amber Ives, continuă bărbatul. Tot psihiatru şi terapeut care lucra cu persoanele îndoliate. A avut nenumărate ocazii să dea nas în nas cu Green – seminarii, prieteni comuni.

Îşi verifică notiţele.

— O a doua persoană, care era cu Ives, a reuşit să fugă.

Toată lumea se uită acuzator la agentul FBI.

— Erau o mulţime de oameni!

— Şi a treia persoană? întrebă Baxter, pierzându-şi răbdarea.

— E în curs de a fi transferată aici. A spus că vrea să facă o înţelegere cu noi.

— Ei bine, facem progrese, declară Baxter. Dar continuaţi să operaţi, pornind de la premisa că n-o să ne ofere nimic până atunci.

Se întoarse spre Saunders.

— Te-ai descurcat de minune acolo, îl complimentă, apoi i se adresă lui Chase: Noi am terminat cu Green. N-ai decât să te cerţi cu MI5-ul pe el acum.

* * *

Baxter şovăi în pragul salonului privat al lui Rouche de la Spitalul St. Mary’s, în timp ce afară se pusese serios pe ninsoare. Pentru o fracţiune de secundă, s-a simţit purtată din nou în biserica întunecată şi văzu cu ochii minţii dâra subţire de sânge care se ivise în dreptul gâtului lui Curtis, o amintire cauzată de provocările lui Green.

Adormit în pat, Rouche avea aerul unui mort, cu capul lăsat în piept, în timp ce sângele din rănile încă nevindecate i se îmbibase prin bandaje. Îşi ţinea braţele într-o poziţie nefirească, fiecare atârnat de un suport pentru perfuzie, imobilizat de tuburile care se încolăceau în jurul lui, ca nişte fire.

Deschise ochii şi îi zâmbi ostenit.

Ea se scutură de amintire şi se apropie de pat, aruncându-i punga mare de Crunchie Rocks pe care o luase de la chioşcul de ziare din hol, un gest emoţionant, compromis doar de faptul că Rouche nu-şi putea mişca braţele, din cauza perfuziilor şi de ţipătul lui involuntar când proiectilul îi ateriză chiar în mijlocul bandajelor însângerate.

— La naiba! icni Baxter, dând fuga să le mute pe dulăpiorul pe roţi de lângă pat.

Puse mâna pe telecomandă ca să dea mai încet sonorul la filmul cu tematică de Crăciun, dându-şi seama –, deşi n-ar fi recunoscut – că era *Harry Potter şi Prinţul Semipur,* şi o izbiră similitudinile dintre situaţia lor şi cea din film când Albus Dumbledore îşi avertiză din mormânt elevii că cea mai periculoasă armă a adversarului erau ei înşişi.

Apăsă pe „mut" şi se aşeză lângă Rouche.

— Aşadar, când te externează? îl întrebă.

— Mâine-dimineaţă. Trebuie să bage antibiotice în mine până atunci ca nu cumva – citez – „să mor". Măcar acum pot să respir din nou.

Baxter îl privi intrigată.

— Aveam o coastă care mă împungea în plămân, îi explică Rouche. Încă de la penitenciar.

— Ah!

Baxter se uită cu un aer vinovat la bandajele în care era înfăşurat.

— De-acum, lumea o să se uite la mine bizar la piscină, glumi Rouche.

— Poate că reuşesc să facă ceva, îi spuse Baxter. Grefe de piele sau ceva de genul ăsta?

— Mda. Mda, sunt sigur că se poate.

Nu părea prea convins.

— Mai există oamenii ăia care îşi transformă tatuajele în alte chestii, îi sugeră Baxter încurajator. Ca să scape de numele foştilor şi chestii de-astea.

— Mda, încuviinţă Rouche. Ar putea să-l transforme poate în… Majoretă?

Se strâmbă.

— Marmotă! propuse Baxter, cu o expresie serioasă, şi-apoi îi pufni pe amândoi râsul, cu gândul la propunerea absurdă.

Rouche îşi duse mâna la piept.

— Deci, ce-aţi reuşit să scoateţi de la Green?

Baxter îl puse la curent cu ce aflaseră, interogându-l pe pseudo-liderul Green şi cu ce aflaseră de la doctorul pe care-l reţinuseră, un anume Yannis Hoffman, care le dăduse detalii complete despre pacienţii lui, dintre care trei se regăseau printre cele 13 Marionete care nu fuseseră prinse încă. Un medic specializat în oncologie şi în tratamentul paliativ fusese recrutat direct de Alexei Green, pe care îl considerase creierul operaţiunii. În mod crucial însă, în schimbul unei sentinţe reduse, doctorul le confirmase ora exactă la care era programat atacul: 5 după-amiaza. Ora de vârf.

— Şi stai să vezi, adăugă. Iubita lui Green a fost ucisă în timpul atentatului terorist din Norvegia.

Dacă revelaţia îl tulbură pe Rouche, nu se manifestă în niciun fel.

— Mobilul? întrebă.

— Punctul vulnerabil, îl corectă Baxter.

— Nimic din toate astea n-a avut de-a face cu „Păpuşa de cârpe”?

— Doar în măsura în care au atras atenţia opiniei publice. A fost o diversiune foarte inteligentă, în care s-au folosit de nişte oameni foarte vulnerabili, pentru a detona nişte bombe mari de tot. S-au folosit de ce e mai rău în noi, exploatând propria noastră sete de sânge. Şi oamenii n-au mai fost aşa de entuziasmaţi de la cazul „Păpuşa de cârpe” încoace.

Era clar că reflectase mult după discuţia cu Green.

— E o idee genială, continuă. Vreau să zic, cine se păzeşte de un atac mârşav, când e prins într-o luptă continuă? Ne-au făcut să ne omorâm între noi.

CAPITOLUL 33

Duminică, 20 decembrie 2015
6:03 p.m.

Fulgii care se cerneau de sus scânteiau în lumina farurilor de la Audi-ul lui Baxter. Maşina începuse să scoată un hârâit şi tot trăgea spre dreapta, de când agăţase o bucată din magazinul Superdrug de pe Oxford Street, în cursul după-amiezii. Baxter începuse să aibă dubii privind şansele ca maşina să treacă inspecţia tehnică periodică.

Opri motorul. Un jet de aer ţâşni şuierând de sub capotă, sugerând că apăruse o nouă hibă care trebuia reparată sau acoperită. Ori asta, ori maşina răsufla uşurată, la propriu, că scăpase intactă după acest nou drum.

Zărind un grup de tineri îmbrăcaţi în trening care pierdeau vremea la intrarea în parc (cel care suferea de obezitate morbidă părea să-l poarte la modul ironic), îşi deconectă GPS-ul şi îl strecură sub scaun. Îşi puse mănuşile. Fesul. Înşfăcă o pungă de pe scaunul alăturat şi-o porni, scârţâind prin zăpadă pe aleea care ducea spre căsuţa lui Edmunds.

Sună la uşă. În timp ce aştepta, observă un şir de luminiţe de Crăciun înşirate pe peretele de cărămidă care părea să fi fost tăiat în două. Mai încolo pe stradă se auzi un zgomot de sticlă spartă şi apoi, deasupra caselor tăcute, reverberară hohote de râs.

O auzi pe Leila plângând, apoi se aprinse lumina din hol şi Tia se chinui să descuie uşa cu o singură mână.

— Crăciun fericit! îi spuse Baxter zâmbind, dându-şi silinţa.

Îi întinse punga cu cadouri pe care o luase din apartamentul ei în drum încoace.

— Crăciun fericit, Leila, gânguri, întinzând mâna să mângâie fetiţa, cam cum ar fi făcut şi cu Echo, cu aceeaşi voce mâţâită cu care îl chema pe motan la masă.

Tia îşi dădu ochii peste cap şi se făcu nevăzută pe hol, lăsând-o pe Baxter în uşă ca pe o fraieră.

— Alex! o auzi pe Tia strigând, dinspre o latură a casei.

Leila nu se oprise din plâns.

— Alex!

— Mda?

— Te caută iubita. Eu o să fiu la etaj, îi spuse, în timp ce plânsetele Leilei începeau să se stingă.

După câteva clipe, Edmunds apăru grăbit din capul holului, scuturându-şi fulgi din păr.

Baxter era aproape sigură că modul recomandat de a reacţiona în astfel de situaţii era să se poarte ca şi cum n-auzise nimic şi-apoi să strecoare comentarii pasiv-agresive la adresa Tiei, oricând îi permitea conversaţia.

— Baxter! îi zâmbi Edmunds. De ce stai afară? Intră.

— Care *naiba* e problema ei? exclamă, nereuşind să se abţină.

Edmunds încercă s-o dea cotită.

— Oh, crede că ai o influenţă negativă asupra mea… şi am ratat petrecerea de aniversare a unui copil de un an sau cam aşa, azi-dimineaţă… *şi-a* mai fost ceva, spuse el misterios, închizând uşa de la intrare în urma ei şi luând-o înainte spre bucătărie, unde uşa din spate, larg deschisă, dădea spre curtea întunecată.

Baxter îi întinse punga de cadouri şi se trezi că i se oferă una şi mai mare în schimb.

— Ceva de băut? îi propuse Edmunds.

— Nu… n-ar trebui să stau prea mult, spuse, uitându-se cu subînţeles în sus, optând totuşi pentru abordarea pasiv-agresivă. Am venit doar să… Trebuia să… Ăăă…

Edmunds recunoscu stânjeneala grăitoare care prevestea momentul când Baxter urma să facă un compliment sau să laude pe cineva.

— …Voiam să-ţi spun… mulţumesc.

— Cu plăcere.

— Ai vrut să mă protejezi… ca de obicei…

Mai avea şi altele de zis? Edmunds era uluit.

— …şi ai fost genial azi… ca de obicei.

— De fapt, îi spuse Edmunds, cred că eu trebuie să-ţi mulţumesc. Ziua de azi… de fapt, ultimele două săptămâni m-au făcut să-mi dau seama cât de mult îmi lipseşte chestia asta. Oh, Doamne! Îmi lipseşte totul: pericolul, emoţia… cât de *important* e ce facem. Tia s-a supărat pe mine, mă rog, pe noi, pentru că azi mi-am… *cam* dat demisia.

Baxter se lumină la faţă.

— Te întorci!

— Nu pot.

Ea se pleoşti.

— Am nevoie de o viaţă personală. Trebuie să mă gândesc la familia mea. Dar, în acelaşi timp, nu pot să-mi mai irosesc potenţialul stând cu fundul pe scaun la Fraude.

— Şi-atunci…?

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Nedumerită, Baxter ieşi după el afară, străbătând fâşia de drum acoperită de zăpadă, în lumina care venea pe geamul de la bucătărie, până la şopronul dărăpănat.

— Ta-daaam! exclamă Edmunds mândru, arătând spre hidoşenia care, în niciun caz, nu ţi-ar fi inspirat un „ta-daaam”.

Entuziasmul i se risipi, văzând reacţia lui Baxter.

— La naiba, spuse, realizând de ce dezvelirea nu produsese reacţia la care sperase.

Se aplecă să ridice firma improvizată.

— Drăcovenia asta nu stă şi pace, explică, fixând-o la loc pe peretele de lemn. Ta-daaam!

ALEX EDMUNDS – DETECTIV PARTICULAR

Deschise uşa prăpădită, care aproape că se desprinse din balamale, lăsând să se vadă biroul pe care îl pusese la punct înăuntru. În lumina îmbietoare a unei veioze, laptopul lui trona pe o suprafaţă orizontală, cu o imprimantă şi un telefon fără fir alături. Spaţiul mic era încălzit de un calorifer electric. Mai avea un filtru de cafea, un ceainic, un furtun agăţat deasupra unei găleţi pe post de chiuvetă improvizată, ba chiar şi un „spaţiu alocat clienţilor” (un al doilea taburet).

— Aşadar, ce părere ai?

Baxter nu-i răspunse imediat, uitându-se încă o dată, pe îndelete, de jur împrejur.

— E doar temporar, desigur, insistă Edmunds, văzând că ea nu spune nimic. Doar până mă pun pe picioare şi… Plângi?

— Nu! replică Baxter, cu voce tremurată. Doar că mi se pare… mi se pare perfect.

— Oh, Doamne! *Chiar* plângi! exclamă Edmunds, îmbrăţişând-o.

— Mă bucur aşa de tare pentru tine… şi am avut câteva săptămâni grele, îi spuse Baxter râzând, înainte de a izbucni în lacrimi.

Edmunds o strânse în continuare în braţe, în timp ce ea plângea cu capul pe umărul lui.

— Doamne! exclamă Baxter, cu obrazul mânjit de rimel, râzând şi încercând să se adune. Te-am umplut de muci. Iartă-mă! Scârboasă mai sunt.

— Nu eşti scârboasă, o linişti Edmunds.

Era un pic scârbos.

— Leila deja a scuipat mâncare pe bluza asta, îi spuse, arătându-i locul.

De fapt, bănuia că şi pata aia tot Baxter i-o lăsase.

— „Înseamnă ceva mai mult pentru el”, spuse Baxter, ştergându-se la ochi şi citind una din ideile pe jumătate închegate, notate pe foile care împânzeau peretele de lemn din spatele lui.

— Mda, spuse Edmunds, desprinzând foaia de-acolo ca să-şi descifreze propriul scris. Marionetă… Momeală. De ce ar scrijeli tocmai *acele* cuvinte pe propriul corp şi pe corpul victimelor lor?

— O dovadă a loialităţii lor? propuse Baxter, trăgându-şi nasul. Un test?

— Sunt sigur că adepţii lui aşa îl văd – un semn al unităţii, al apartenenţei la ceva, dar am o bănuială că înseamnă cu totul altceva pentru… *Azazel* al nostru.

Rosti numele cu inima îndoită.

— Ceva personal.

Şovăi înainte de a continua.

— Baxter, nu cred că o să poţi opri ce urmează să se întâmple.

— Mulţam pentru votul de încredere.

— Vreau să zic…

Părea îngrijorat.

— Gândeşte-te ce muncă a presupus să-l convingă pe Glenn Arnolds să coasă corpul altcuiva de propriul corp, cum l-a împins treptat să-şi piardă în aşa hal simţul realităţii, înlocuindu-i sistematic medicamentele la modul ăla – totul adaptat la un caz particular. Asta merge dincolo de obsesie… Pentru cineva, asta a devenit singurul scop în viaţă… şi mă îngrozeşte treaba asta.

Zece minute mai târziu, după un ceai băut în şopron, Baxter era pe picior de plecare, cu punga de cadouri în braţe.

— Oh, cât pe-aci să uit, exclamă Edmunds.

Dădu fuga înapoi în casă să-i aducă ceva. Se întoarse cu un plic alb, pe care îl îndesă deasupra pungii cu cadouri.

— E ultimul, mă tem. Uite ce e, Baxter…

— Să-mi fac un pustiu de bine şi să nu-l desfac? îl întrerupse, ştiind că Edmunds era pe punctul de a-i spune din nou ce părere avea despre cum îl spionau ei pe Thomas.

El încuviinţă.

— Crăciun fericit! îi spuse, sărutându-l pe obraz şi ieşind în noapte.

* * *

Când ajunse acasă, Baxter nu găsi pe nimeni. Uitase complet că Thomas era la una din nenumăratele petreceri în interes de serviciu organizate în perioada sărbătorilor. Puse punga cu cadouri sub pomul de Crăciun şi procesă într-un final două chestii: unu, Thomas cumpărase un brad. Doi, din cauza a tot ce se întâmplase, ea încă nu-i luase un cadou.

La gândul că Echo dormea în bucătărie, că Rouche rămăsese peste noapte în spital şi că Linda „Devoratoarea de bărbaţi” probabil că-l pipăia pe Thomas acum, începu să regrete că nu-l vizitase pe Finlay totuşi. Se codise să-i deranjeze pe el şi Maggie când îşi petreceau seara cu nepoţii, aşa că-i mulţumise la telefon pentru ajutor şi stabiliseră că o să treacă pe la el după Crăciun.

Simţindu-se deodată foarte singură, dar hotărâtă să nu înceapă să se gândească la restul lumii, la toţi cei pe care-i pierduse în ultimul an şi jumătate, se descălţă şi urcă să facă o baie.

* * *

Baxter îl culese pe Rouche de la intrarea Spitalului St Mary’s la 8:34 dimineaţa. Încă energizat de la analgezice, Rouche era un companion enervant de vesel pentru un drum de luni dimineaţa, în timpul orei de vârf. Dat fiind că, de cum ieşeau din coloana de la o intersecţie, se alăturau alteia la următoarea, n-avea mari speranţe că o să ajungă la timp la întâlnirea programată la 9:30 cu divizia antitero din MI5, care, deodată, începuse să ia foarte în serios ameninţarea la adresa securităţii naţionale.

Rouche dădu drumul la radio.

— …azi-dimineaţă, gradul de alertă teroristă în Marea Britanie a fost ridicat la „critic”, ceea ce înseamnă că agenţiile de securitate apreciază un atentat pe teritoriul ţării ca fiind iminent.

— Era şi timpul, *la naiba,* exclamă Baxter.

Se uită la Rouche şi-l surprinse zâmbind.

— Ce motiv să zâmbeşti oi fi găsit în *toată* treaba asta?

— Pentru că nu va avea loc niciun atentat. O să-i oprim.

Baxter trecu pe roşu.

— Îmi place că eşti optimist – „Gândeşte pozitiv” şi toate cele –, dar…

— Nu e vorba de optimism. E vorba că acum am un scop, îi răspunse Rouche, în timp ce prezentatorul trecea la o nouă ştire, anunţând că nici Betfred, nici Ladbrokes nu mai acceptau pariuri legate de şansele să ningă de Crăciun. Ani în şir am rătăcit în derivă, întrebându-mă de ce eu am supravieţuit în ziua aia, şi familia mea nu… Acum ştiu…

Gândeşte-te la nenumăratele decizii şi evenimente întâmplătoare care au trebuit să se combine ca să mă scoată din acea staţie de metrou, ca victimă a unui atentat terorist acum zece ani, doar spre a mă pune în poziţia de a preveni unul mâine. E ca şi cum istoria s-ar repeta, dându-mi o nouă şansă. E ca şi cum înţeleg *în sfârşit* de ce mai sunt pe-aici şi, într-un final, am un scop.

— Uite ce e, mă bucur că eşti mai încrezător şi toate cele, dar nouă ne revine staţia aia de metrou, precum şi orice or fi pus la cale jigodiile alea acolo. *Noi* trebuie să ne ocupăm de asta. Nu-i putem lăsa să ne manipuleze cum au făcut la New York. Nu putem să deturnăm resurse din alte părţi ale oraşului, orice s-ar întâmpla acolo, orice ce ni s-ar întâmpla. *Diversiunea* e responsabilitatea noastră. Bombele îi privesc pe cei din serviciile secrete. Noi n-o să ne amestecăm în partea aia a lucrurilor… Îmi pare rău, adăugă, simţindu-se vinovată pentru că-i reteza elanul.

— Să nu-ţi pară, îi zâmbi Rouche. Ai dreptate, dar pur şi simplu *ştiu* că, dacă ne jucăm rolul mâine, o să prevenim chestia asta.

Baxter se sili să zâmbească, spre a-i face pe plac.

— S-o luăm pas cu pas, îi spuse. S-ar putea să mai avem o crimă pe cap până atunci. Şi, dacă îl luăm pe amicul nostru cu Gemenii şi cusăturile pe spinare ca reper, o să fie ceva absolut oribil.

— Dacă nu cumva am arestat deja Marioneta cu pricina.

— Mda, că şi suntem *aşa* norocoşi, pufni Baxter a pagubă.

Traficul începu să-şi dea drumul. Rouche nu mai spuse nimic, în timp ce Baxter trecea pe o altă bandă, depăşind o coloană de autobuze. Ştergătoarele care se mişcau agale pe parbriz lăsaseră deja primul strat dintr-un om de zăpadă pe margini.

— Am putea…

Rouche şovăi, încercând să formuleze un argument mai convingător.

— Am putea să aşteptăm până la cinci fără cinci şi apoi să evacuăm staţia.

— Mi-aş dori să putem, îi zise Baxter. Dar nu se poate.

— Dar dacă am…

— Nu se poate. Dacă facem asta, riscăm să se risipească din nou în tot oraşul şi atunci ar putea ataca oriunde. Măcar aşa, o să ştim unde sunt şi o să fim pregătiţi.

— Folosim oameni nevinovaţi ca *momeală…* Oare de ce îmi sună aşa cunoscut? întrebă.

Tonul lui nu era unul acuzator, doar plin de regrete.

— Da, aşa e, dar nu văd alternativa.

— Mă întreb dacă a zis cineva acelaşi lucru şi despre mine şi familia mea în 2005.

— Poate că da, îi spuse Baxter abătută.

Se simţea un pic dezgustată de sine pentru indiferenţa cu care evaluase situaţia. Bănuia că ziua lor de întâlniri strategice, în care aveau să trateze vieţile oamenilor ca şi cum ar fi fost doar cifre într-un grafic, n-avea să fie una uşoară pentru Rouche. Sacrifică o cifră aici, salvează două acolo.

Bănuia că nici ei n-avea să-i fie uşor.

* * *

La 6:04 seara, Baxter era extenuată deja. După cum se aşteptase, întâlnirile se ţinuseră lanţ. Se luaseră măsuri mult mai stricte de securitate la metrou şi în preajma tuturor atracţiilor turistice. Cele cinci secţii principale de Urgenţă din oraş fuseseră avertizate şi erau gata să implementeze protocolul pentru incidente majore, în timp ce Serviciul de Ambulanţă îşi extinsese acoperirea, apelând la serviciile private.

Interviurile cu Marionetele continuaseră până spre seară, fără vreo revelaţie majoră. Orice încercare de a-i ameninţa sau de a negocia cu adepţii fanatici ai lui Green se dovedise zadarnică, atâta vreme cât instinctul lor de autoconservare era ca şi inexistent. Green în persoană fusese lăsat pe mâna MI5-ului peste noapte, fiind supus tuturor tehnicilor de interogare avansate pe care le aveau la dispoziţie; faptul că nu reveniseră cu alte informaţii sugera însă că psihiatrul se ţinea în continuare tare pe poziţie.

Brigada stătuse ca pe ace toată ziua, dar nu se semnalase nicio ultimă crimă grotescă în oraş. Ca urmare, după ce lucrase neîntrerupt atâta timp, Baxter simţea că nu se putea pregăti mai bine de-atât pentru ultimul act din piesa jucată de Marionete.

Era o senzaţie stranie să ştie ce s-ar putea întâmpla, părea o trădare faţă de toţi oamenii pe lângă care trecea pe stradă să nu-i avertizeze. Îşi dorea să sune la toate numerele din agendă, să urle de undeva de sus, avertizând oamenii să se ţină departe de oraş, dar, dacă proceda astfel, n-ar fi făcut altceva decât să amâne inevitabilul şi ar fi sacrificat singurul avantaj pe care-l aveau.

Îl văzu pe Rouche, care aştepta să-şi ia la revedere, în timp ce ea completa nişte hârţoage. De-acum era convinsă că făcuseră tot ce depindea de ei ca să fie pregătiţi. Îşi strânse lucrurile şi veni spre el.

— Haide, îi zise căscând. Te duc cu maşina. Oricum am nişte mărunţişuri de luat de-acasă.

* * *

Baxter şi Rouche ajunseseră la Vincent Square, când începură să le sune telefoanele la unison. Se priviră cu un aer extenuat, bănuind ce avea să urmeze. Rouche dădu telefonul pe *speaker.*

— Agentul Rouche aici. Sunt cu inspector-şef Baxter.

Telefonul lui Baxter amuţi pe dată.

— Îmi cer scuze, agent Rouche. Ştiu c-aţi plecat amândoi, începu femeia aflată la celălalt capăt al firului.

— Nu-i nimic. Ce e?

— Unul dintre pacienţii doctorului Hoffman, Isaac Johns, tocmai şi-a folosit cardul de credit ca să plătească pentru un taxi.

— OK, spuse Rouche, presupunând că urma mai mult.

— Am sunat la firma de taxi şi mi-au făcut legătura cu şoferul. Mi-a zis că bărbatul avea un aer foarte înverşunat, că i-a spus că e ca şi mort şi că vrea să iasă din scenă cât timp nu şi-a pierdut încă demnitatea, într-un mod de care să-şi amintească oamenii. Conform declaraţiei lui Hoffman, Johns a fost diagnosticat recent cu o tumoare pe creier inoperabilă. Şoferul sunase deja să semnaleze cazul. Un echipaj din Southwark a fost trimis la faţa locului.

— Unde anume? întrebă Baxter, pornind girofarul şi ieşind dintre maşini.

— La Sky Garden.

— În „*Walkie-Talkie*”? întrebă Baxter, folosind porecla sub care era cunoscut acel zgârie-nori.

— Acolo, da. S-ar părea că se îndrepta spre bar, care se află la etajul 35.

Roţile o porniră opintit prin zloată când Baxter acceleră pe Rochester Row, spre nord.

— Anunţă echipajul să se retragă, strigă, ca să se facă auzită, şi trimite-ne un echipaj înarmat ca întăriri. Ajungem în şapte minute.

— Înţeles.

— Avem o descriere? întrebă Rouche.

— Rasă albă, „un munte de om”, tuns scurt, îmbrăcat într-un costum închis la culoare.

Rouche închise, în timp ce goneau pe lângă clădirile luminate. Îşi scoase pistolul, verificându-l.

— O luăm de la capăt.

Baxter îşi înăbuşi un căscat.

— Soiul rău n-are pace.

CAPITOLUL 34

Luni, 21 decembrie 2015
6:29 p.m.

— Haide! Hai odată, mormăi Baxter înfundat, în timp ce cifrele luminoase anunţau că se apropie de destinaţie.

Rouche îşi scosese deja arma din dotare, întrebându-se cum reuşise Marioneta proaspăt dezvăluită să treacă de controlul de securitate ca la aeroport de la parter, cu un obiect suspect asupra sa.

31… 32… 33… 34…

Liftul încetini, oprindu-se uşurel.

— Eşti gata? o întrebă Rouche.

Uşile se deschiseră – îi întâmpină muzica de fond şi zumzetul conversaţiilor rafinate. Se priviră, ridicând din umeri, plăcut surprinşi, apoi Rouche îşi ascunse rapid arma şi păşiră în spaţiul copleşitor, alăturându-se mulţimii de oameni îmbrăcaţi la patru ace, care stăteau la coadă ca să fie conduşi la mese.

Luminată la fel de capricios ca oraşul care scânteia în fundal, cuşca imensă de oţel licărea într-o nuanţă trandafirie, o boltă imensă de sticlă şi metal care se înălţa până la 15 metri deasupra lor, revendicând lacom încă o frântură din cer.

În aşteptare, scrutară sala aglomerată, căutând din priviri o persoană care să corespundă descrierii, dar descoperind că cel puţin o treime dintre muşterii purtau costume închise la culoare şi fiind greu să apreciezi gradul de masivitate al cuiva când persoana era aşezată la masă.

Un bărbat elegant le făcu semn să se apropie. Măsură din priviri, deloc subtil, ţinuta practică, de iarnă, a lui Baxter şi costumul boţit al lui Rouche, apoi le zâmbi condescendent.

— Bună seara! Aveţi rezervare? îi întrebă sceptic.

Rouche îi arătă legitimaţia.

Baxter se aplecă spre el, pentru a-i vorbi în surdină:

— Sunt inspector-şef Baxter. Nu reacţiona! îi spuse, când bărbatul o recunoscu brusc şi căută din priviri un şef.

— Vreau să te uiţi pe listă. Aveţi vreo rezervare pe numele Isaac Johns?

O scurtă pauză, apoi bărbatul începu să parcurgă lista de nume, urmărindu-le cu degetul.

— Johns… Johns… Johns…

— Chiar crezi că şi-ar fi folosit numele adevărat? o întrebă Rouche.

— Şi-a folosit propriul card de credit, i-o întoarse Baxter. Nu mai are nimic de pierdut. Nu cred că-i mai pasă.

— Johns! L-am găsit! exclamă bărbatul.

Mai mulţi oameni îşi întoarseră privirea spre ei.

— Din nou, îi spuse Baxter răbdător, nu reacţiona în niciun fel.

— Scuze.

— La ce masă stă? Nu te întoarce! Nu arăta cu degetul!

— Scuze. Lângă geam. Pe partea dreaptă. Locul cel mai aproape de uşă, aşa cum a cerut.

Baxter îi susţinu privirea bărbatului, în timp ce Rouche se uita spre capătul opus al sălii.

— Nu e nimeni la masă.

— Ai văzut cum arăta? îl întrebă Baxter pe bărbat.

— Era… înalt… şi solid, musculos adică. Purta un costum negru şi cravată… de parcă se pregătea să meargă la o înmormântare.

Baxter şi Rouche se priviră cu subînţeles.

— OK, îi spuse Baxter. Vreau să te porţi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă îl vezi, vreau să te apropii foarte, foarte încet de noi şi să-mi spui la ureche. Bine?

Omul încuviinţă.

— Începem de pe terasă? îi propuse lui Rouche.

Pe neaşteptate, îl luă de braţ. Străbătură barul, prefăcându-se a fi un cuplu de îndrăgostiţi, şi ieşiră pe terasă, de unde se vedea vârful clădirii The Shard, un zgârie-nori scânteind alb în zare precum un munte cu creasta acoperită de zăpadă. Se apropiară de balustrada de metal, în vreme ce fulgi de zăpadă suflau în jurul lor din toate direcţiile, împrăştiindu-se peste oraşul care scăpăra dedesubt.

Singurii oameni care înfruntau gerul erau o pereche înfrigurată care ciocnea cupe de şampanie şi nişte părinţi îngăduitori care tocmai se lăsaseră conduşi pe terasă de nişte fetiţe entuziasmate. Din punctul de observaţie relativ discret oferit de terasa întunecată, vedeau încăperea scăldată într-un roz ţipător şi puteau studia figurile, fără a atrage atenţia asupra lor.

— Poate că a plecat acasă, spuse Rouche optimist, dar apoi îl ochi pe ajutorul lor îmbrăcat la patru ace, învârtindu-se prin cameră şi căutându-i. Sau poate că nu.

Intrară zoriţi în bar şi, apoi, urmând indicaţiile bărbatului, o porniră pe lângă lift, intrând la toaletă. Acolo dădură peste un şir de cabine identice, cu uşi negre, lucioase, ce promiteau o ambianţă mai plăcută decât în ultima toaletă în care intraseră împreună.

Rouche îşi scoase arma.

— Intru eu. Tu stai de pază.

Baxter părea gata să-l pocnească.

— Nu ştim sigur dacă e înăuntru, îi explică Rouche, bucuros că avea o armă. Pe deasupra, s-ar putea să mai fie şi alţii. Am nevoie să stai de şase.

— Bine, pufni Baxter, prelingându-se pe lângă perete ca să nu-i încurce pe chelnerii agasaţi care se chinuiau să facă faţă tuturor petrecerilor de Crăciun ce se desfăşurau simultan.

Rouche o porni pe culoarul îngust pe care erau băile, descoperind că primele două cabine erau goale.

— E cineva înăuntru! se auzi o voce de femeie din a treia cabină, când apăsă pe clanţă.

— Scuze! îi strigă Rouche, încercând să acopere vuietul uscătorului, în timp ce uşa alăturată tocmai se descuia.

Strângând în mână patul armei pe sub haină, se relaxă când un domn în vârstă ieşi clătinându-se, zâmbindu-i, rumen în obraji.

Rouche trecu pe lângă o cabină liberă şi ajunse în dreptul ultimei uşi negre, care era blocată dinăuntru, deşi se vedea că e descuiată. Ridicând arma, trase un şut în uşa firavă, forţând-o. Uşa se izbi cu zgomot de perete, lăsând să se vadă cabina pustie.

Capacul rezervorului era rezemat de peretele din spate; lângă el fusese lăsată o traistă de plastic, din care picura apă. Un costum mare, negru, cu cravată cu tot, fusese atârnat pe uşă. Rouche se întoarse să iasă şi se împiedică de un obiect metalic, zburându-l cât colo. Se apropie şi, aplecându-se, ridică de pe podea un glonţ de 9 milimetri.

— La naiba, îşi spuse înfundat, dând fuga înapoi în sala centrală.

— Nu e în... începu Rouche, ciocnindu-se de un chelner încărcat, care scăpă din mâna tava pe care ţinea mai multe pahare, în echilibru precar, împrăştiindu-le pe jos.

— Scuze, îi zise Rouche, uitându-se după Baxter.

— Eu sunt de vină, îi spuse tânărul, politicos, deşi chiar nu era cazul.

— Ai văzut o femeie care aştepta pe cineva aici?

Se auzi scârţâit de scaune pe podea, semn că mai mulţi oameni se ridicau de la mese.

Rouche o porni grăbit în direcţia vacarmului şi-şi croi drum prin mulţimea care se îndepărta de geam.

Se opri.

O văzu pe Baxter afară, pe întuneric. Era oprită în dreptul balustradei şi părul îi flutura în bătaia vântului. La câţiva metri de ea se vedeau membrii familiei de mai devreme, lăsaţi pe vine în colţ lângă geam, tatăl ghemuit în defensivă în faţa celor două fiice.

Înaintând cu arma în mână, Rouche ieşi încet pe terasă.

Acum că nu-l mai orbeau luminile reflectate în geam, înţelese în sfârşit situaţia – mai era cineva pe terasă cu ei, în spatele lui Baxter.

Un braţ musculos o imobilizase, punându-i un pistol mic sub barbă.

Bărbatul ţinea o a doua armă în cealaltă mână, îndreptată spre familia ghemuită în colţ.

— Rouche, presupun, se auzi o voce piţigăiată, în discordanţă cu aspectul, din spatele lui Baxter – i se vedea doar o frântură de faţă de după scutul uman.

Îi pronunţase corect numele, ceea ce însemna fie că Baxter îl dăduse de gol, fie că, mai probabil, îl strigase.

— Nu vrei să laşi ăla din mână? îl întrebă bărbatul pe un ton afabil, armând pistolul pe care-l ţinea sub bărbia lui Baxter.

Ea clătină discret din cap, dar Rouche lăsă şovăind pistolul din mână.

— Isaac Johns, presupun, îi zise, sperând că tonul calm al bărbatului era oglindit de al lui. Eşti bine, Baxter?

— N-a păţit nimic, răspunse Johns în numele ei.

— Te las singură un minut... râse Rouche, făcând un pas nonşalant spre ei.

— Hei! Hei! Hei! zbieră Johns, trăgând-o pe Baxter înapoi, făcându-l să piardă terenul câştigat.

Era impunător, exact cum li se spusese că ar fi. Deşi conformaţia firavă a lui Baxter nu reuşea să-i ascundă silueta masivă, organele lui interne erau la adăpost, spulberând orice speranţă că l-ar fi putut ucide pe loc.

— Deci, care-i planul, Isaac? îl întrebă, vrând să-l ţină cât mai mult de vorbă.

Sesizase deja diferenţa dintre acest individ şi ceilalţi ucigaşi: el părea calm, stăpân pe sine. Îşi *savura* momentul în lumina reflectoarelor.

— Păi, planul *era* să-i pun pe spectatorii noştri să decidă care din ei – arătă spre membrii familiei din colţ – va scăpa şi care va muri. Dar, apoi, am zărit-o pe inspector-şef Baxter aici şi, pur şi simplu, nu m-am putut abţine. Ca urmare, în mod regretabil, decizia îţi va reveni ţie.

Atenţia bărbatului era distrasă pe moment de publicul din sală. Rouche îşi ridică discret arma câţiva centimetri, în caz că i s-ar fi oferit o ocazie.

— Nu! zbieră Johns, având grijă s-o ţină pe Baxter între ei. Spune-le că, dacă pleacă *cineva,* o să încep să trag. Oamenii *ăia* s-au prins care-i treaba: scoateţi-vă telefoanele. E în regulă. *Vreau* să filmaţi. *Vreau* ca lumea întreagă să-l audă pe Rouche cum ia decizia.

Odată ce se convinse că existau destule camere pe fază, gata să-i surprindă momentul de triumf, Johns îşi întoarse din nou atenţia spre Rouche.

— Deci, ce ai decis, Rouche? Pe cine vrei să omor, pe colega ta sau o familie nevinovată?

Rouche se uită neliniştit la Baxter.

Nu citi nimic pe chipul ei.

Cu ţeava pistolului îndesată în bărbie, nu se putea mişca deloc, cu atât mai puţin să-i ofere prilejul să-l nimerească în plin. Îşi întoarse privirea spre familie, recunoscând foarte bine expresia de disperare de pe chipul tatălui.

Se auziră ţipete dinăuntru, semn că sosise prima echipă de intervenţie.

— Opriţi-vă! le strigă Rouche. Nu vă apropiaţi!

Când unul dintre poliţişti ignoră ordinul, Johns trase un foc de avertisment, care ricoşă în perete, trecând razant pe lângă capul fetiţei mai mici, înainte de a crăpa bolta de sticlă care-i despărţea de cer. Poliţiştii aflaţi înăuntru ridicară mâinile şi rămaseră alături de spectatori.

În liniştea care se lăsă, Rouche auzi cum îi clănţăneau dinţii fetiţei. N-avea decât cinci-şase ani şi avea să degere în curând, în timp ce Johns le lungea chinul cu speranţe amăgitoare.

Nu exista nicio alegere. Ăsta nu era un joc. Bărbatul avea de gând să-i omoare pe toţi şi Baxter ştia şi ea treaba asta.

După toată punerea în scenă, după toate ororile, din ce în ce mai ambiţioase şi spectaculoase, le mai rămăsese un gest simplu şi abject în arsenal, ceva mai cumplit decât toate cadavrele mutilate puse laolaltă – execuţia publică a unui copil nevinovat. Deja se dovediseră capabili de asta, când îi uciseseră pe toţi membrii familiei Bantham în spatele uşilor închise. Rouche era sigur că Johns n-ar fi ezitat să apese pe trăgaci.

Nu vedea bine prin ninsoare. Avea grijă să-şi mişte întruna degetul menit să apese pe trăgaci, ca nu cumva să-i amorţească sau să-l mişte încet din cauza frigului.

— E momentul deciziei! strigă Johns pentru spectatori. Vorbeşte tare, ca să te audă toată lumea, îl îndemnă pe

Rouche. Pe cine vrei să vezi murind? Răspunde-mi sau îi omor pe toţi.

Rouche nu-i răspunse.

Johns gemu, înciudat.

— OK… Cum vrei tu: cinci secunde!

Rouche se uită în ochii lui Baxter. N-avea nicio cale de scăpare.

— Patru!

Trase cu ochiul la membrii familiei. Tatăl îi acoperise ochii fetiţei mai mici.

— Trei!

Rouche simţea toate camerele din spate aţintite asupra lui.

Mai avea nevoie de timp.

— Doi!

— Rouche… îl strigă Baxter încet.

Se uită deznădăjduit la ea.

— Unu!

— …am încredere în tine, continuă Baxter, închizând ochii.

* * *

Îl auzi pe Rouche mişcându-se, un foc de armă, un curent de aer şuierându-i pe lângă ureche, zgomotul de sticlă spartă şi impactul înfundat, toate în acelaşi timp. Simţi cum slăbeşte apăsarea de sub bărbie, cum braţul care-o imobilizase îi dă drumul… cum dispare prezenţa din spatele ei.

Când deschise din nou ochii, Rouche părea încă şocat şi rămăsese cu arma aţintită spre ea. Văzu un fulg însângerat jucând în aer între ei, înainte de a cădea peste marginea clădirii, aşternându-se peste celelalte dovezi rămase la locul crimei, la 150 de metri sub ei.

Începu să-i zvâcnească tâmpla, în punctul în care glonţul îi julise pielea, în timp ce întăririle dădeau fuga spre ei. Părinţii traumatizaţi plângeau în hohote, de uşurare şi din cauza şocului, simţind o nevoie copleşitoare să fie consolaţi, să le spună cineva cu voce tare că, acum, erau în siguranţă.

Rouche îşi lăsă încet mâna în jos.

Fără a spune nimic nimănui, Baxter se întoarse în sală, luând o sticlă de vin din mers de pe una din mesele abandonate şi aşezându-se la barul pustiu, unde îşi umplu ditamai paharul.

CAPITOLUL 35

Luni, 21 decembrie 2015
11:20 p.m.

Rouche parcă Audi-ul în dreptul numărului 56, o vilă bleu-închis aflată pe o străduţă prosperă, unde coroniţele de sezon atârnate pe uşi aveau mai curând rolul unui accesoriu care completa un ansamblu decât unul pur decorativ. Luminiţele de Crăciun instalate pe case scânteiau în nuanţe de alb şi auriu, parcă împăcate să ştie că nu se vedea nici măcar un Moş Crăciun din plastic prin preajmă.

Felinare de modă veche erau înşirate pe stradă, ca nişte turnuri negre, sumbre, profilate pe albul zăpezii, faruri urbane care avertizau asupra pericolelor ascunse foarte aproape de suprafaţă. Lumina lor caldă, portocalie, era fermecătoare, dar îţi amintea de ce restul cartierelor trecuseră la nişte varietăţi de becuri mai urâte, dar care chiar dădeau lumină.

Rouche călcă într-o baltă când coborî şi dădu roată maşinii. Deschise portiera şi Baxter se prăvăli de pe scaun. Prinzând-o şi nu prea, o trase după el pe trotuar, până în dreptul treptelor de la intrare. Simţi că încep să-l usture rănile când o luă în braţe, întorcându-i la fix piciorul ca să poată apăsa pe sonerie.

După vreo 40 de secunde, răstimp care-l vlăgui, auzi pe cineva coborând în fugă scările. Auzi pe cineva descuind uşa şi, apoi, un bărbat, care, după câte se părea, jucase badminton în pijama până atunci, se uită pe după uşă, înainte de a o deschide larg.

— Oh, *Doamne,* a murit! icni Thomas, când o văzu pe Baxter zăcând moale în braţele lui.

— Ă? Nu! Doamne, nu! Doar s-a îmbătat, îi explică Rouche, întorcând-o cu faţa spre Thomas ca dovadă.

Ea îşi lăsase capul în piept şi rămăsese cu gura căscată. Încrezător că era încă printre ei, o scutură. Baxter gemu.

— S-a îmbătat *bine,* adăugă.

— Oh… corect, spuse Thomas, uşurat şi surprins deopotrivă. Doamne, îmi cer scuze. Intră. Sunt extrem de prost-crescut. Ăăă… S-o ducem în dormitor, atunci?

— În baie, sugeră Rouche, chinuindu-se s-o ţină, bănuind că pluralul însemna că n-o să i-o ia din braţe până la urmă.

— În baie. Desigur, încuviinţă Thomas, închizând uşa în urma lor. E la etaj.

— Minunat, gâfâi Rouche şi porni clătinându-se prin hol.

Thomas îl luase un pic prin surprindere. Ce-i drept, era arătos, în stilul cuminte al modelelor masculine care prezentau pulovere cu nasturi, dar se aşteptase la cineva… Acum că se gândea mai bine, Rouche habar n-avea la ce se aşteptase.

Intră după Thomas în dormitor şi de-acolo în baia de alături, unde reuşi în sfârşit s-o lase pe Baxter din braţe, lângă toaletă. Aproape imediat, ea îşi veni în fire şi se trase spre closet. Rouche îi ţinu părul ridicat în vreme ce ea dădea la boboci. Între timp, Thomas se lăsase pe vine de cealaltă parte, ţinând în mână un pahar cu apă.

— Thomas, apropo, se prezentă, întinzându-i din obişnuinţă mâna, deşi Rouche, în mod evident, n-avea cum să i-o strângă. Corect. Scuze, spuse, trăgându-şi-o înapoi.

— Rouche.

— Ah, deci tu eşti Rouche, zâmbi, uitându-se îngrijorat la Baxter, care se prelinsese din nou pe podea între ei doi. N-am mai văzut-o niciodată în halul ăsta, recunoscu, trăgând apa.

Rouche reuşi să-şi ascundă surprinderea, atât pentru că Baxter alesese să-şi împărtăşească problema cu el, şi nu cu persoana cu care era de opt luni, cât şi pentru că Thomas chiar putea fi atât de picat din lună.

De data asta, îi ridică Thomas părul căzut peste faţă, când Baxter se agăţă din nou de peretele closetului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă.

Rouche intui că nu se cădea să-i răspundă el la întrebare. Era treaba lui Baxter ce decidea să-i spună. Ridică din umeri, stingherit.

— Ancheta e încă în desfăşurare, treburi de-astea.

Thomas încuviinţă, semn că Baxter invocase deja pretextul ăsta cu el. Schimbă vorba.

— Probabil că tu şi Emily sunteţi foarte apropiaţi.

— Cine?

Baxter ridică o mână moale.

— Oh, Baxter! Cred că… mda, spuse Rouche, realizând prin câte trecuseră împreună în scurtul răstimp de când se cunoscuseră, orori cât să le ajungă o viaţă. Da, spuse hotărât. E o persoană foarte, foarte specială.

Baxter începu să vomite cu zgomot.

Rouche îşi reluă rolul, ţinându-i părul ridicat. Odată ce Baxter termină, se sculă în picioare.

— Pare că ai situaţia sub control, îi spuse lui Thomas. Nu e nevoie să mă conduci.

Apoi îşi aminti de un lucru.

— Am un… cadou pentru ea în maşină, un mărunţiş.

— Nu te codi să-l pui sub pom, lângă celelalte, îi spuse Thomas. Şi, te rog, ia tu maşina în seara asta. Pot s-o conduc eu la birou mâine-dimineaţă.

Rouche încuviinţă, cu un aer recunoscător, şi dădu să iasă.

— Rouche.

Se întoarse.

— Mie nu-mi spune tot ce se întâmplă, începu Thomas, prezentându-şi propunerea pentru „Declaraţia eufemistică a anului”. Doar… ştii, dacă se poate… doar… ai grijă de ea.

Rouche şovăi. Nu voia să-i facă o promisiune pe care n-o putea ţine.

— Încă o zi, îi răspunse, dând-o cotită, înainte de a ieşi pe uşă.

* * *

Baxter se trezi în braţele lui Thomas. Simţi gresia rece din baie sub picioarele goale şi deveni conştientă pe dată de cicatricea de pe picior, chiar şi fără a se uita la ea. Pantalonii ei zăceau boţiţi într-un colţ, dar încă mai purta cămaşa udă de transpiraţie. Erau înfăşuraţi amândoi într-un prosop de baie şi Thomas era îndesat între closet şi perete, într-o poziţie incomodă.

— La naiba, îşi şopti, nervoasă pe sine.

Se desprinse din braţele lui şi se ridică încet, clătinându-se, până se obişnui cu noua altitudine. Începu să coboare cu grijă treptele.

Beculeţele din brad scânteiau, singura sursă de lumină şi căldură în casa întunecată. Traversă camera şi se lăsă să cadă în faţa pomului, aşezându-se turceşte şi studiind beculeţele colorate care se aprindeau şi se stingeau pe rând. După câteva minute hipnotice, observă îngerul drăgălaş care-o privea din vârful bradului. Îi răsunară în minte, ca o voce nesuferită, cuvintele lui Lennox despre colega lor ucisă la datorie: „S-ar părea că Domnul şi-a dorit încă un înger.”

Baxter se ridică, întinse mâna şi aruncă ornamentul fragil pe canapea. Împăcată, începu să ia la mână teancul de cadouri la care nu contribuise în niciun fel.

Copil fiind, îi plăcuse la nebunie Crăciunul. Dar, în ultimii ani, sărbătoarea se redusese la cele cinci filme obişnuite de sezon şi poate la a nimeri ca musca în lapte la cina de Crăciun la altcineva acasă, la insistenţa gazdei, în caz că reuşea să scape la timp de la serviciu.

Întinse mâna spre telecomandă şi dădu drumul la televizor, reducând sonorul până când nu se mai auzea decât un bâzâit în boxe. Se entuziasmă inexplicabil, când dădu peste un episod de Crăciun din *Frasier* în reluare şi apoi, zâmbind involuntar, începu să împartă cadourile în trei teancuri. Majoritatea erau pentru ea, desigur. Nici Echo nu stătea rău, dar teancul care-i revenea lui Thomas era de toată jena.

Luă un cadou necunoscut, cu o formă bizară, din teanc şi citi eticheta.

Crăciun fericit, Baxter! Îl cheamă Frankie. Rouche x

Intrigată, mânată de entuziasmul mini-Crăciunului ei în cerc restrâns şi vrând să aibă o estimare a preţului ca să nu pară prea zgârcită sau prea generoasă când îi lua un dar la rândul ei, desfăcu ambalajul şi dădu cu ochii de pinguinul cu fes portocaliu, jucăria de pluş pe care o admirase la Rouche acasă… care fusese a fiicei lui.

Se uită lung la pasărea cu un aer neghiob. Uimirea ei la gândul că Rouche dorise să-i dăruiască ceva atât de important era umbrită de o senzaţie de nelinişte, de o bănuială că el considera că n-o să mai aibă nevoie de jucărie, că, orice ultimă încercare i-ar fi aşteptat, el nu spera să-i supravieţuiască.

Îl puse pe Frankie în poală şi trase punga mare de cadouri de la Edmunds şi Tia spre ea. Băgă mâna în pungă şi descoperi plicul alb, fără nimic scris pe el, deasupra.

Uitase complet de el.

Scoase plicul şi rămase cu el în mână, suspendat deasupra lui Frankie, care-i amintea despre bănuielile ei nefondate cu privire la Rouche, despre iritarea ei iniţială la adresa lui Edmunds, cel mai bun prieten al ei, care o implora de fiecare dată să nu mai primească raporturile lui clandestine despre Thomas. Şi-l imagină pe Thomas, înfăşurat în prosop şi, cel mai probabil, înţepenit în baia de la etaj, unde rămăsese peste noapte, ca să aibă grijă de ea.

Realiză că, doar gândindu-se la iubitul ei nătărău, începuse să zâmbească. Făcu bucăţele plicul, presărând gunoiul peste hârtia de împachetat făcută franjuri, şi continuă să împartă cadourile.

CAPITOLUL 36

Marţi, 22 decembrie 2015
9:34 a.m.

Baxter se luă după indicatoarele care-i îndrumau pe pasageri spre magistrala Bakerloo, coborând şi mai adânc în subteran, spre staţia de metrou Piccadilly Circus. Îşi prinsese părul într-o coadă de cal şi se pavoazase cu puţinele articole de machiaj viu colorate, pe care le primise de-a lungul anilor – majoritatea un apropo nu foarte subtil din partea maică-sii să nu mai „umble arătând ca un vampir”. Deghizarea se dovedise eficientă însă, şi aproape că nu se mai recunoscuse în oglindă după ce terminase.

Se ţinu după valul de oameni până pe peron. Pe la jumătatea drumului, dădu cu ochii de destinaţie şi se opri în dreptul unei uşi gri, pe care se vedea sigla metroului londonez, precum şi o firmă pe care scria:

ACCESUL INTERZIS – CU EXCEPŢIA PERSONALULUI AUTORIZAT

Bătu la uşă, sperând că ajunsese unde trebuie şi că nu încerca să intre într-o debara.

— Cine e? se auzi o voce de femeie dinăuntru.

Erau mai mulţi oameni prin preajmă şi n-avea de gând să-şi strige numele de faţă cu ei, după ce se dăduse peste cap să se boiască pe faţă ca o paiaţă.

Bătu din nou.

Uşa se crăpă precaut, iar Baxter îşi croi drum cu forţa în camera întunecată. Femeia încuie repede uşa după ea, în timp ce ceilalţi doi poliţişti din echipa tehnică îşi vedeau de treabă, continuând să instaleze monitoarele, staţiile de emisie-recepţie, amplificatoarele de frecvenţă, computerele şi staţiile de transmisie încriptate, transformând biroul modest într-un centru de comandă perfect funcţional.

Rouche era deja acolo şi tocmai lipea mai multe hărţi lângă o listă cu semnale radio.

— ’Neaţa, o salută.

Băgă mâna în buzunar şi-i întinse cheile de la maşină, fără a pomeni de evenimentele în urma cărora ajunsese să le împrumute sau de noua ei imagine, nefiresc de colorată.

— Mulţam, îi răspunse Baxter laconic, îndesându-le în buzunarul de la haină. Cât mai e până o să ne putem pune pe treabă?

— Vreo 10… 15 minute? aprecie unul dintre bărbaţii care se învârteau pe sub mese.

— Revenim atunci, atunci, anunţă, nu foarte elocvent.

Rouche înţelese apropoul şi ieşi după ea pe peron, ca să poată vorbi între patru ochi.

La ora când ajunsese la apartament în ajun, înregistrarea momentului când apăsase pe trăgaci fusese preluată de toate canalele de ştiri de referinţă de pe mapamond, imortalizându-l într-un videoclip neclar care-l înfăţişa salvându-i viaţa lui Baxter. Ca urmare, decisese să nu se mai bărbierească în dimineaţa asta şi începutul de barbă îi schimba vizibil aspectul. Îşi pieptănase totodată ciutul peste cap, lăsând să se vadă firele cărunte de dedesubt, un *look* care-i stătea mult mai bine de fapt.

— Azi ţi-ai tras figura de bărbat copt, dar sexy, este? îi spuse Baxter zâmbind, în timp ce mergeau la pas spre capătul peronului, trecând pe lângă un afiş imens care făcea reclamă la cartea Andreei.

— Mulţam. Şi tu… mă rog, tu…

Nu reuşea să găsească formularea potrivită.

— Eu arăt ca o băbuţă la bingo, îi spuse Baxter, foarte serioasă, amuzându-l. FBI-ul a decis să ne onoreze cu prezenţa, continuă în surdină. Doresc să ne „ajute în orice fel pot să punem capăt acestor acte de barbarie cumplite”. În traducere: nu pot să se care acasă la ei fără Green, dar MI5-ul îl mai torturează un pic, aşa c-ar putea la fel de bine să mai stea şi ei pe-aici şi să împuşte pe cineva.

— Mda, m-am prins şi eu, îi zise Rouche, arătând discret din cap spre bărbatul solid, cu coadă de cal, aflat puţin mai încolo pe peron. Steven Seagal aici de faţă se chinuieşte de-aproape o oră să aleagă un baton de ciocolată.

— Pentru Dumnezeu!

Baxter îşi dădu ochii peste cap.

— Raportul de la tura de noapte: au mai prins două dintre Marionete.

— Deci… mai avem zece?

— Mai avem zece, încuviinţă Baxter.

— Şi pe Azazel al nostru, oricine ar fi, adăugă Rouche.

Rămaseră în tăcere o clipă, în timp ce un tren trăgea huruind în staţie.

Baxter profită de întrerupere ca să-şi compună discursul, deşi nu se simţea în stare să recunoască faptul că desfăcuse deja cadoul de la el şi că probabil că s-ar fi sustras oricum de la conversaţia inevitabil emoţionantă.

— O să trecem amândoi cu bine peste asta, îi spuse, urmărind cu privirea trenul care se îndepărta, ca să nu se uite la el. *Aproape* c-am izbândit. Ştiu că, în mintea ta, ziua de azi e un fel de încercare sau ceva de genul, dar nu putem decât să facem ce ne stă în puteri să facem. Nu-ţi asuma riscuri stupide sau…

— Ştii la ce mă gândeam azi-noapte? o întrerupse Rouche. N-am apucat să-ţi răspund la întrebare.

Baxter părea nedumerită.

— Cum poate o persoană teoretic inteligentă, care îşi duce viaţa căutând dovezi, să creadă în ceva atât de lipsit de temei şi iraţional precum… „zânele din cer”, parcă aşa ai zis, nu? o întrebă zâmbind.

— Chiar nu vreau să am discuţia asta acum, îi spuse Baxter, strâmbându-se când îşi aminti de ieşirea ei violentă din avion.

— E momentul *ideal* să avem discuţia asta.

Încă un tren intră încetinind în staţie înainte să se dea startul la încă un joc în masă de-a scaunele muzicale, zece secunde în care domnea haosul, după care cei care pierdeau trebuiau să se ţină de vreun stâlp şubred sau să pice în nas de cum pornea din nou trenul.

— Eram exact ca tine, începu Rouche. Ştii, înainte.

Credeam că religia e făcută pentru oamenii slabi – o iluzie care să-i ajute să treacă peste momentele de cumpănă…

Cuvintele folosite de Rouche îi amintiră de cum privise ea consilierea psihologică, înainte ca asta s-o salveze.

— …dar apoi, când s-a întâmplat… ce s-a întâmplat, pur şi simplu n-am putut nici măcar să concep că le-am pierdut pe veci, că n-o să ne mai regăsim niciodată, că n-o să le mai strâng în braţe, că fetele mele şi tot ce însemnau ele au dispărut pur şi simplu. Erau prea importante, prea speciale, ca să dispară în neant, ştii?

Baxter se chinuia să-şi stăpânească emoţiile, dar Rouche părea foarte stăpân pe sine, încerca doar să-şi exprime gândurile.

— De cum m-am gândit la asta, totul s-a lămurit, cumva: nu dispăruseră de fapt. O simţeam, şi acum că sunt din nou aici, azi… Are vreo noimă ce zic?

— M-am rugat azi-dimineaţă! exclamă Baxter deodată, punându-şi mâna la gură ca şi cum tocmai dezvăluise un secret compromiţător.

Rouche o privi circumspect.

— Ce-i? Nici măcar nu ştiu dacă m-am rugat cum trebuie, dar mi-am zis: Şi dacă mă înşel? Dacă *există* cineva sau ceva acolo şi eu nu fac treaba asta? Pur şi simplu, sunt prea multe în joc azi ca să n-o fac, este?

Baxter se înroşi toată, dar, din fericire, machiajul strident diminuă efectul.

— Oh, mai taci, se zburli când îl surprinse zâmbind.

Intră rapid în miezul problemei.

— Dacă tot mă fac complet de râs, o să-ţi spun şi pentru ce m-am rugat.

— Să-i oprim pe ţicniţii ăştia înainte să…

— Mă rog, evident! Dar m-am rugat şi pentru tine.

— Pentru mine?

— Mda, pentru tine. Mi-am sacrificat singura rugăciune pe care o s-o spun în viaţa mea pentru tine. M-am rugat să scapi cu bine după ziua de azi, să scăpăm amândoi.

Revelaţia neaşteptată părea să-şi fi făcut efectul.

Dacă Dumnezeul lui Rouche îşi dorea ca acesta să supravieţuiască sau nu zilei de azi, asta nu mai depindea de ei, dar Baxter spera ca acum Rouche să se codească măcar o clipă înainte de a şi-o căuta cu lumânarea.

* * *

— Cât e ceasul? gemu Baxter, cu capul în mâini, în lumina albăstruie a monitoarelor din centrul de comandă.

— Şi zece, îi replică Rouche, cu ochii la transmisiunile în direct de la camerele răspândite prin toată staţia.

— Cât şi zece?

— Trei.

Baxter oftă din rărunchi.

— Unde naiba sunt jigodiile astea? întrebă, fără a se adresa cuiva anume.

Forţele de ordine din capitală avuseseră o zi interesantă în urma ridicării gradului de alertă. Un bărbat fusese arestat pentru că încercase să intre în Turnul Londrei având un cuţit asupra sa, însă toate semnele indicau că fusese mânat mai curând de prostie decât de intenţii criminale. Se dăduse o falsă alarmă de bombă la un eveniment care avea loc la Kensington Olympia. Şi aceasta se încheiase dezamăgitor de banal când un participant la expoziţie furibund, dar ce-i drept uituc, descoperise că laptopul lui rătăcit fusese aruncat în aer de echipa pirotehnică.

Baxter şi cei 12 subalterni ai ei reţinuseră cinci persoane în decursul zilei, pentru că se comportau suspect. Deşi s-a dovedit că niciuna dintre ele nu avea legături cu Green şi trepăduşii lui, asta le atrăsese atenţia asupra numărului alarmant de personaje bizare care mişunau prin oraş la orice oră.

— Unde sunt băieţii de la MI5? întrebă Baxter, fără să-şi ridice capul de pe birou.

— Sunt în continuare cu echipa FBI, pe peronul spre Piccadilly, îi răspunse cineva.

Ea scoase un sunet nelămurit drept răspuns.

— Alertă de bizar! strigă Rouche.

Baxter îşi ridică privirea entuziasmată. Un bărbat cu fes de Moş Crăciun, care, în mod clar, ascundea un animal viu sub haină, trecu prin dreptul uneia din camere. Baxter se bucura că are ceva de făcut.

— Hai să vedem ce-i cu el!

* * *

La New Scotland Yard, sergentul Bethan Roth primise sarcina de a parcurge înregistrări de pe camere care aveau legătură cu cazul, dar erau de calitate prea slabă pentru a fi supuse programelor de recunoaştere facială. De-a lungul săptămânii, compilase un întreg album cu imagini neclare, care, după ce fuseseră procesate folosind programe de ameliorare a calităţii imaginilor, îi ajutaseră să mai aresteze două Marionete.

Toată ziua studiase înregistrări transmise de camerele de securitate de la Sky Garden, urmărind din toate unghiurile posibile dezastrul evitat la mustaţă. Videoclipul alb-negru la care se uita acum era la fel de plictisitor ca înregistrarea de două ore cu persoanele care se perindaseră prin dreptul camerei în drum spre baie.

Parcurgea o înregistrare din zona barului. Nereuşind să vadă nimic din ce se petrecea pe terasă, identifică momentul când Rouche apăsase pe trăgaci doar după reacţia mulţimii. Mai multe persoane îşi feriră privirea, altele continuară să filmeze, cu telefoanele întinse în faţă, şi o doamnă mai în vârstă leşină, trăgându-şi după ea soţul cu figură de strigoi.

Se aplecă spre ecran să selecteze următorul fişier video, când una dintre siluetele monocrome din fundal îi atrase atenţia. Reluă filmarea de la început şi urmări din nou reacţiile diferite ale mulţimii în momentul în care un bărbat era ucis sub ochii tuturor.

Bethan rămase cu ochii pe silueta întunecată din spate.

Chiar când femeia leşină, dispărând din cadru, el făcu stânga împrejur şi o porni calm spre ieşire. Totul în atitudinea lui, până şi felul în care mergea, sugera că era complet detaşat emoţional de scena la care tocmai asistase.

Bethan mări imaginea, dar nu-i apăru decât un cerc plin de pixeli unde ar fi trebuit să fie faţa bărbatului.

Îi veni o idee.

Deschise din nou înregistrarea din dreptul toaletei şi-o reluă de unde se oprise. După câteva minute, bărbatul neidentificat apăru după colţ şi trecu pe sub cameră, având grijă să rămână tot timpul cu capul în pământ.

— Nemernicul, murmură Bethan, convinsă de-acum că descoperise ceva.

Derulă din nou cu încetinitorul fragmentul de videoclip, întrebându-se ce ar fi putut să fie cercul strălucitor care se vedea pe jos. Mări şi mai mult imaginea: o tavă înconjurată de cioburi. Mări şi mai mult până când suprafaţa lucioasă ca o oglindă umplu ecranul, iar ea începu să parcurgă înregistrarea cadru cu cadru, cu ochii măriţi de emoţie.

O umbră apăru pe tava răsturnată; după câteva clicuri, botul unui pantof bărbătesc apăru în cadru. Continuă să dea înainte.

— Haide… Haide…

Bethan zâmbi.

— Te-am prins.

În cercul argintiu îi apăruse o imagine relativ clară, cu chipul unui bărbat între două vârste.

— Şefu’! Vino să-ţi arăt ceva!

CAPITOLUL 37

Marţi, 22 decembrie 2015
3:43 p.m.

Blake opri în faţa casei în acelaşi timp cu echipa de intervenţie armată. Pe drum, i se transmiseseră informaţiile pe care echipa reuşise să le adune din scurt cu privire la noul lor suspect principal.

Lucas Theodor Keaton era proprietarul multimilionar al unei companii de telecomunicaţii care fusese cumpărată de un concern în anii ’90, tranzacţie în urma căreia se alesese cu o sumă consistentă şi un loc în consiliul director. Din momentul acela, el se concentrase cu precădere asupra proiectelor caritabile şi începuse să ofere consultanţă companiilor de tip *start-up.*

Încurajator, S-S Mobile, pe serverele căreia fuseseră descoperite mesajele ascunse, era o firmă iniţiată de Smoke Signal Technologies, compania care-i aparţinuse lui Keaton. Pe deasupra, depozitul din care proveniseră toate telefoanele mobile compromise avea legături cu această companie-mamă obscură.

Keaton avusese o soţie şi doi fii, dar muriseră cu toţii.

El împreună cu cei doi băieţi fuseseră prinşi în atentatul din 7 iulie. Deşi Keaton scăpase relativ nevătămat, unul dintre fiii lui fusese ucis pe loc. Celălalt murise în urma rănilor suferite, la peste un an şi jumătate după atentat, iar soţia lui Keaton se sinucisese, la scurt timp după aceea, luând o supradoză.

— Mulţam, îi spuse Blake colegului aflat la celălalt capăt al firului, simţindu-se deprimat de-a binelea.

— Stai că devine şi mai nasol.

— Mai nasol decât să-ţi pierzi întreaga familie?

— Fratele lui – sergentul rămas la New Scotland Yard parcurgea informaţiile pe computer – mersese în locul lui la un eveniment caritabil în 2001, în State…

— Nu-mi spune!

— ...pe 11 septembrie.

— Doamne sfinte!

Blake aproape că începea să-l compătimească pe suspectul lor principal.

— Cât ghinion poate avea cineva?

— Fratele n-avea nicio treabă cu World Trade Center. A trecut pur şi simplu pe-acolo la momentul nepotrivit.

— Crezi că tipul ăsta, Keaton, e blestemat sau ceva de genul ăsta?

— Are atâţia bani şi a avut parte numai de nenorociri. Asta spune multe, este? se întrebă retoric sergentul, înainte să închidă.

Dat fiind că Saunders era implicat în operaţiunea de la Piccadilly Circus, Vanita îl trimisese pe Blake de unul singur să însoţească echipa de intervenţie la vila imensă a lui Keaton din Chelsea.

În timp ce poliţiştii înarmaţi urcau în fugă scările, pregătindu-se să spargă uşa de la intrare, Blake se adăposti de vânt după o cutie poştală, aprinzându-şi o ţigară. Deşi era într-o zonă de fiţe, strada plină de verdeaţă nu era un loc foarte agreabil: aproape o treime din case păreau să fie în plină renovare – autocamioane, camionete, ba chiar şi o macara în miniatură erau risipite printre maşinile sport din locurile de parcare rezidenţiale. Zgomotul era agasant.

— Hei, amice! îl strigă Blake pe unul dintre muncitorii care treceau pe lângă el, scoţându-şi legitimaţia. Care-i treaba? Se năruieşte strada sau ceva de genul ăsta? întrebă, cântărind dacă treaba asta ar fi putut avea o relevanţă.

— Chestia asta? întrebă bărbatul rubicond, arătând spre toată agitaţia. Neah. La cât au crescut preţurile imobilelor, contează fiecare bucăţică de pământ pe care o poţi revendica. Aşa că un miliardar întreprinzător n-a mai avut stare în căsuţa lui modestă, cu doar zece dormitoare, şi şi-a dat seama că tot ce e imediat sub pivniţa lui, până în centrul Pământului, e spaţiu irosit de care s-ar putea folosi... şi acum i-a apucat pe toţi.

Răspunsul elocvent îl luă un pic prin surprindere pe Blake.

— Sigur, dacă aş începe eu să sap prin podeaua casei mele, aş nimeri în prăvălia cu kebab de la parter, adăugă bărbatul oftând.

— Domnule detectiv! îl strigă un bărbat din echipa de intervenţie din pragul uşii. Liber!

Blake îi mulţumi bărbatului bine informat, care mirosea a kebab, şi intră grăbit în casă. Numai holul de la intrare era mai mare decât tot apartamentul lui din Twickenham. O scară impunătoare de lemn se desprindea din podeaua cu mozaic, iar ceilalţi şapte poliţişti se risipiseră deja prin casa imensă a lui Keaton. Flori proaspete se revărsau din vazele scumpe şi un portret mare cu întreaga familie era atârnat pe peretele din faţa uşii.

— Dacă vă grăbiţi, eu aş începe cu etajul trei, îl sfătui şeful echipei pe Blake, dând din cap cu aerul unui cunoscător.

Blake o porni spre scară.

— Scuze. Voiam să zic în jos, îl lămuri poliţistul, arătând undeva în colţ. Etajul trei de la subsol.

În timp ce cobora pe scări, telefonul îi ţiui înfundat, anunţându-l că nu mai avea semnal. Deja de la primul etaj ascuns sub aparenţa înfloritoare a casei, începeau să se întrezărească primele semne ale unei minţi tulburate.

Încăperea părea să fi fost un birou la un moment dat, dar acum pereţii gemeau sub fotografiile cu familia fericită: încă un portret făcut de un fotograf profesionist, alături de instantanee relaxate, din vacanţe, desene făcute de mână puse alături de pozele pe care le reproduceau, toate înrămate şi fixate la milimetru.

— Computerul din colţ, îi spuse Blake poliţistului, aşteptându-se să-l găsească în dubă la întoarcere. Telefonul de-acolo… şi poza asta, zise, alegând-o pe cea care părea cea mai recentă, luându-se după vârstele băieţilor – zâmbete cu strungăreaţă şi tunsori identice.

Merseră înainte, simţind că se lasă frig, pe măsură ce coborau treptele care le scârţâiau sub tălpi, în timp ce aerul stătut le umplea plămânii. Blake avea senzaţia că se cufundă din ce în ce mai adânc în subconştientul lui Keaton…

Aici dormea.

Un pat mic, pliant, stătea rezemat de peretele opus, nefăcut, înconjurat de ceva ce n-ar fi putut fi descris altfel decât un altar. Bijuterii, haine, desene copilăreşti şi jucării erau stivuite în teancuri ordonate în jurul patului. Mai multe lumânări arseseră până se topiseră, îmbibându-se în podeaua de lemn de jur împrejur.

— Cerule! tresări Blake, observând abia atunci reprezentarea lui Iisus răstignit atârnată pe peretele din spatele lor: cu mâinile şi picioarele pironite pe crucea de lemn, cu braţele atârnându-i moi în lături, cu o cunună de spini străpungându-i pielea – o sursă de inspiraţie violentă pentru atrocităţile din ultimele câteva săptămâni.

Blake se încruntă şi făcu un pas înapoi în cameră, cu inima îndoită, ca să poată citi ce fusese mâzgălit cu degetul de-o parte şi de alta a Fiului Domnului:

~~***Tu unde naiba erai?***~~

A fost cât pe-aci să se împiedice de perna lăsată pe podea când se trase mai în spate să facă o poză cu peretele ca s-o includă în raport.

— Mergem înainte? îi propuse poliţistului.

O porniră pe scara din ce în ce mai îngustă spre ultimul nivel din subsol, simţind că temperatura scăzuse cu încă vreo câteva grade.

De-abia apucaseră să facă doi paşi în cameră că Blake simţi o strângere de inimă.

Cărţi, jurnale, dosare şi diagrame împânzeau fiecare locşor – în stive de câte un metru sau adăugându-se stratului de hârtii de sub tălpi – ani de muncă, rodul unei minţi predispuse la obsesie.

Aveau mai puţin de o oră la dispoziţie.

Încă doi poliţişti începuseră deja să sorteze tot acest haos; recuperaseră un laptop şi-l puseseră într-o pungă, gata să fie transportat.

— În teancul ăsta se află aproape toate articolele publicate despre crimele din cazul „Păpuşa de cârpe”, îi strigă unul dintre ei. Pe birou e tot ce-am găsit deocamdată cu privire la Alexei Green. S-ar zice că tipul ăsta, Keaton, e obsedat de el – colecţionează de ani de zile chestii legate de el.

Blake trecu la teancul de articole şi CD-uri, cu bileţele scrise de mână care indicau diverse interviuri date de Green şi prelegeri ţinute la conferinţe. Luă un jurnal şi-l deschise – pe prima pagină scria doar „Şedinţa nr. 1” şi dedesubt urma ceva ce părea să fie o transcriere, cuvânt cu cuvânt, a primei întâlniri a lui Keaton cu psihiatrul.

Şeful echipei îi citea peste umăr.

— S-ar zice că acest Keaton era doar un simplu recrut, atunci.

— Dar nu se poate, şopti Blake, uitându-se în jur, la mintea revărsată în cerneală.

Se auzi o bufnitură când unul din poliţişti răsturnă un teanc de cărţi stivuite într-un echilibru precar. Foarte calm, se aplecă să se uite mai atent la ce descoperise.

— Şefu’?

— Ce-i?

— Vrei să-i chemi pe băieţii din echipa pirotehnică aici?

Şeful de echipă părea îngrijorat.

— Nu ştiu. Vreau?

— Nu pare activată… ceva artizanal, dar chiar şi-aşa… mda, cred c-ar fi cazul.

— La naiba… Toată lumea afară! îi somă şeful.

— Eu rămân, îi spuse Blake.

— Că e activată sau nu, la primul semn că există un dispozitiv explozibil, rolul meu e să pun pe toată lumea la adăpost.

— Dacă acest Keaton e omul nostru… începu Blake.

— Nu e!

— Dar *dacă* e, ne *trebuie* tot ce-i aici. Scoate-ţi oamenii de-aici! Du calculatoarele la băieţii de la tehnic şi cheamă echipa pirotehnică… *te rog.*

Poliţistul părea să stea în cumpănă, dar apoi luă laptopul recuperat şi urcă pe scări după subalternii lui, lăsându-l pe Blake singur, să parcurgă reflecţiile lui Keaton.

El puse din nou mâna pe jurnal, îl deschise la Şedinţa nr. 1 şi începu să citească pe sărite. Conştient de faptul că erau în criză de timp, sări la a noua şedinţă a lui Keaton cu psihiatrul, pierzându-şi rapid speranţa că îl găsiseră pe Azazel.

ŞEDINŢA NR. 9

Joi, 1 iulie 2014
2:22 p.m.

— …şi lumea a mers înainte, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, spuse Lucas, cufundat în gânduri. Mie nu mi-a mai rămas *nimic.* Merg acasă şi, seară de seară, găsesc casa goală, un mausoleu dedicat esenţei lor. Nu mă îndur să arunc nimic. E tot ce mi-a mai rămas după ei, dar am senzaţia că mă înec în amintiri de fiecare dată când intru în casă… Mai simt şi acum parfumul soţiei mele… Te simţi bine?

Green se ridică repede de pe scaun să-şi toarne un pahar cu apă.

— Da. Sunt bine… bine, spuse, dar apoi faţa i se boţi şi începu să plângă. Iartă-mă. Câtă lipsă de profesionalism din partea mea! Am nevoie de o clipă.

— Te-a supărat ceva ce-am zis eu? îl întrebă Lucas îngrijorat, privindu-l pe Green cum încerca să se adune.

Afară începu să plouă mai tare. Probabil că plouase toată ziua.

— Poate că nu-i o idee aşa bună, spuse Lucas, ridicându-se. Orice-aş face, nu reuşesc decât să supăr pe toată lumea.

— Nu e vina ta, Lucas, îi spuse Green repede. E vorba de mine şi de propriile mele probleme.

— De ce? îl întrebă Lucas pe un ton nevinovat. Ai… ai pierdut şi tu pe cineva drag?

— Hai să ne concentrăm la tine, bine?

— Poţi să-mi spui.

— Nu, nu pot, îi spuse Green ferm.

Lucas se ridică şi o porni spre uşă.

— Lucas!

— Tot ce-mi spui e vrăjeală! Eu îţi spun tot ce am pe suflet de două ori pe săptămână, dar nu există niciun fel de încredere între noi, îi spuse psihiatrului, jignit.

— Lucas, aşteaptă! Bine. Bine. Da! îi spuse Green. Ai dreptate. Îmi cer scuze. *Avem* încredere unul în altul şi da, am *pierdut* pe cineva foarte, foarte drag mie.

Keaton închise ochii, oftă uşurat, triumfător, şi lăsă unda de zâmbet de pe faţă să-i dispară înainte de a se întoarce agale spre canapea. Zăbovi, oprindu-se în picioare în dreptul lui Green, în timp ce psihiatrul calm şi stăpân pe sine ceda într-un final.

Se aplecă să i se adreseze bărbatului tulburat, întinzându-i un mănunchi de şerveţele de mărimea celor „pentru bărbaţi” pe care le ţinea pe birou:

— Te rog… povesteşte-mi despre ea.

* * *

Blake parcurse în grabă paginile până ajunse la ultima însemnare – a 11-a şedinţă dintre Alexei Green şi Lucas Keaton.

ŞEDINŢA NR. 11

Joi, 10 iulie 2014
6:10 p.m.

— De ce *naiba* suntem noi cei pedepsiţi? întrebă Keaton, învârtindu-se prin cameră, în timp ce Green îl asculta. Şi *încă* mai suntem pedepsiţi! Suntem oameni cumsecade – familia mea, frumoasa ta Abby erau oameni cumsecade!

Oftă din rărunchi, uitându-se pe geam, simţind pe faţă căldura soarelui la asfinţit.

— Crimele astea din cazul „Păpuşa de cârpe”, începu Keaton nonşalant, le urmăreşti, bănuiesc?

— Nu urmăreşte toată lumea povestea? întrebă Green, stors după conversaţie.

Noapte de noapte, de aproape o săptămână, de-abia închisese un ochi.

— Poţi să-mi spui cum se numesc victimele? De fapt, hai să fie o provocare. Poţi să mi le spui în ordine?

— De ce, Lucas?

— Aşa… fă-mi pe plac.

Green oftă exasperat.

— Bine. Păi, mai întâi a fost primarul Tumble, desigur, şi apoi fratele lui Khalid. Rana nu mai ştiu cum?… Vijay Rana. Jarred Garland, şi deunăzi Andrew Ford… Din nou, de ce?

— Imortalizaţi – un politician care se dă după cum bate vântul, fratele unui ucigaş în serie care omora copii, un jurnalist lacom şi oportunist şi, în sfârşit, un jeg de om, un alcoolic dezgustător. Numele lor au rămas în istorie pur şi simplu pentru c-au murit într-un mod „spectaculos”.

— Sunt obosit, Lucas. Care-i ideea?

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire, anunţă Keaton fără să se întoarcă. M-am documentat în legătură cu atentatul de la Oslo şi cu atacul de pe insula Utøya.

— De ce ai face una ca asta? îl întrebă Green. Nu înţeleg de ce ai…

— În principal ce-a scris presa, continuă Keaton, acoperindu-l, dominând conversaţia. „Şaptezeci şi şapte de morţi”, „numeroase victime”, „mai multe victime”. Vrei să ştii câţi ziarişti au pomenit numele lui Abby?

Green nu-i răspunse.

— Niciunul. În nici măcar *unul* din articolele pe care le-am găsit nu s-au obosit să consemneze că ţi-a fost răpită logodnica.

Green începu să plângă în timp ce Keaton se întoarse şi veni să se aşeze lângă el.

— Toţi oamenii ăştia îşi văd de viaţă, în timp ce viaţa noastră s-a năruit… şi nici măcar nu s-au obosit să le reţină numele! strigă Keaton înverşunat, cu lacrimi curgându-i pe obraji. *Niciunul* dintre ei nu a suferit cum am suferit noi… Niciunul.

Keaton se opri o clipă, studiindu-i expresia lui Green.

— Am o figură comună, Alexei. Ştiu asta. Sunt un om de succes, dar oamenii nu mă ascultă când vorbesc… nu chiar. Şi nici cu toate pregătirile şi manipulările din lume n-o să-i conving să facă ce vreau eu să facă. Am nevoie să mi se predea… să se predea cu totul cauzei noastre.

— Marionete? întrebă Green, ridicând privirea, amintindu-şi de conversaţia lor anterioară despre ce pierdere de vreme era să tragi la răspundere un obiect neînsufleţit.

— Marionete, încuviinţă Keaton. Am nevoie de cineva care să-i poată inspira, cineva pe care să-l admire, cineva care să-i *călăuzească…* Am nevoie de tine.

— Ce tot spui? îl întrebă Green.

Keaton îi puse o mână pe umăr.

— Îţi spun asta: şi dacă ar exista o cale să îndreptăm lucrurile? O cale să facem masele de oameni obsedaţi de propria persoană să înţeleagă ce ni s-a întâmplat. O cale să ne asigurăm că fiecare persoană de pe planetă află numele membrilor familiei mele şi recunoaşte chipul frumoasei tale Abby, află exact ce a însemnat pentru tine.

Se lăsă o pauză prelungită, timp în care Green procesa spusele lui Keaton.

Încet, îşi lăsă mâna peste a lui şi se întoarse spre el.
— Aş spune: mai zi-mi.

CAPITOLUL 38

Marţi, 22 decembrie 2015
4:14 p.m.

Baxter primi un mesaj urgent prin radio prin care i se cerea să se întoarcă la centrul de comandă, în cămăruţa în care îşi lua Bob pauza. Când ajunse, i se întinse telefonul.

— Baxter, răspunse.

— Vanita la telefon. Ăsta e doar un apel de curtoazie să te pun la curent. Cam acum o oră, Echipa Centrală de Analiză Criminalistică a Imaginilor a extras o imagine din înregistrările de la Sky Garden, pentru care au găsit ulterior corespondenţe în înregistrările de la New York.

— De ce sunt anunţată abia acum de asta? o întrebă Baxter.

— Pentru că nimic din ce se întâmplă în afara staţiei de metrou nu te priveşte în momentul de faţă. Atât MI5-ul, cât şi FBI-ul au primit toate detaliile. După cum am zis, e doar un apel de curtoazie. Aşa că l-am trimis pe Blake…

— La ce l-ai trimis pe Blake? o întrerupse Baxter chiar când intra şi Rouche în cameră. Stai aşa. Te pun pe *speaker.*

— L-am trimis pe Blake la adresă, continuă Vanita, şi el a obţinut confirmarea: Lucas Theodor Keaton, 48 de ani. Îţi transmit detaliile acum. Pregătiţi-vă să nu fiţi daţi pe spate… Doamnelor şi domnilor, vi-l prezint pe Azazel.

Se strânseră în jurul computerului, în timp ce unul dintre poliţiştii din echipa tehnică deschidea e-mailul. Chipul deloc memorabil al lui Keaton îi privea de pe ecran, cu părul lui pieptănat cuminte, rărit pe la tâmple, în ritmul care era de aşteptat la un bărbat de vârsta lui.

— El e? întrebă Baxter.

— El e. Compania lui a facilitat trimiterea mesajelor secrete *şi* a furnizat telefoanele mobile. A făcut mai multe drumuri la New York anul ăsta, cu o frecvenţă crescândă. S-a întors marţi seară, adăugă Vanita, cu subînţeles.

Începu să sune celălalt telefon. Rouche răspunse grăbit şi începu să vorbească în şoaptă.

— La recomandarea lui Blake, serviciile secrete se concentrează în primul rând pe obiectivele cu o semnificaţie religioasă. S-ar părea că acest Keaton are un fel de proiect spiritual, ceea ce ar explica alegerea bisericii ca ţintă la New York.

— OK, îi răspunse Baxter absentă.

— Te las să te întorci la treabă, îi zise Vanita, închizând.

Rouche smulse o hartă de pe perete şi urmări încordat o traiectorie cu degetul pe hârtie.

— Ce e? îl întrebă Baxter.

— Trei dintre Marionetele noastre dispărute tocmai au fost localizate, la mai puţin de o jumătate de kilometru una de alta.

— Deci au trimis echipe de intervenţie armată, nu?

— Da, încuviinţă Rouche, bătând cu degetul pe un loc aflat aproape fix în centrul perimetrului. Se îndreaptă spre staţia Baker Street. O iau într-acolo.

— Nu. Ei se descurcă. Am nevoie de tine aici.

— Pot să ajung înaintea lor.

— Trebuie să facem front comun!

— Baxter, oftă Rouche, în timp ce podeaua vibra sub ei, semn că un nou tren intra, încetinind pe linia care mergea spre nord. Ai încredere în mine. Acolo trebuie să fiu. Sunt trei staţii până acolo. Mă întorc la timp.

Îşi luă haina.

Baxter îl prinse de mânecă.

— Nu pleci! îi zise.

— Nu sunt subordonatul tău, îi reaminti Rouche, lăsând haina în urmă.

— Rouche! ţipă Baxter, luând-o după el pe scările care duceau spre celălalt peron.

Rouche sări într-un vagon, chiar înainte să se închidă uşile, lăsând-o pe Baxter la doar câţiva paşi în urma lui.

— Rouche! îl strigă din nou, în timp ce trenul se punea în mişcare.

El îi făcu semn cu mâna, ca şi cum îşi cerea scuze.

Baxter îşi aruncă haina pe jos de nervi.

— Rouche! La naiba!

* * *

Baxter le dăduse instrucţiuni celor din echipa tehnică să transmită datele şi fotografia lui Keaton către toate echipajele, în timp ce ea parcurgea povestea lui tragică şi documentele suplimentare trimise de Blake. Mesajul includea şi o versiune completă a fotografiei de familie, toţi cu chipuri zâmbitoare, fără a bănui nenorocirea care-i aştepta.

— E Rouche, mormăi înfundat, clătinând din cap, sau mai curând ce-ar fi putut deveni Rouche.

Poveştile celor doi bărbaţi erau dezarmant de similare, până la intrarea pe o pantă religioasă, şi totuşi, în timp ce Keaton se lăsase mistuit de suferinţă şi ură, Rouche îşi canalizase toată acea energie negativă spre ajutorarea altora.

Zâmbi; poate că totuşi nu era doar o coincidenţă că Rouche ajunsese să se întoarcă aici.

* * *

Rouche coborî pe peron la Baker Street. Pe drum, îi fuseseră transmise fotografiile celor trei suspecţi. Îşi ţinea telefonul la îndemână, ca să-l poată verifica în vreme ce se ţinea după indicatoarele cu galben şi negru pe care scria „Ieşire” şi care conduceau spre suprafaţă.

— Baxter, mă mai auzi?

— Da.

Părea îmbufnată.

— Tocmai am ajuns la Baker Street, mă îndrept spre intrarea principală să interceptez suspecţii. Voi comunica direct cu echipa de analiză criminalistică, dar te ţin la curent.

— Minunat!

Urcă în fugă scara rulantă, pe partea stângă, trecu de turnichet şi se lăsă purtat la suprafaţă de valul de navetişti.

La gura de metrou domnea haosul – un vânzător de ziare ambulant, un trubadur stradal care cânta ceva de la

Wham! iar un om fără adăpost cu un aer jalnic, care avea un câine cu un aer şi mai jalnic, se băteau pe un petic de loc la intrarea aglomerată.

Rouche îşi croi drum spre zidul de pe marginea străzii aglomerate şi schimbă frecvenţa radioemiţătorului, prinzând în cască ultima parte a unei transmisiuni către echipa FBI.

— Rouche aici. Sunt pe poziţie la intrare. Am ratat ceva?

— Suspectul Brookes a fost reţinut, îl informă o voce de femeie.

— Mai avem nouă, îşi spuse el şoptit.

Parcurse fotografiile de pe telefon ca să verifice pe care dintre figuri o putea uita acum. Se uită la procesiunea nesfârşită de oameni care veneau din ambele direcţii, cu trăsăturile umbrite de pălării, glugi şi umbrele, în timp ce femeia continua:

— Mai e un minut până la sosirea echipelor de intervenţie armată. Suspecţii rămaşi vor sosi cât de curând la destinaţie.

Rouche studie feţele care treceau prin conurile răzleţe de lumină. Şi apoi recunoscu unul dintre chipuri.

— L-am localizat pe ăla mai gras, anunţă.

— Richard Oldham, îl corectă femeia în cască.

Rouche strânse patul pistolului în mână.

— Mă pregătesc să-l interceptez.

Se opri pentru o fracţiune de secundă, aşteptând să apară o breşă în valul de oameni, când zări o a doua figură cunoscută venind din sens opus.

— La naiba! L-am ochit şi pe celălalt acum.

Se uită de la unul la celălalt – păreau gata să se ciocnească.

— Cât mai e până vin întăririle?

— 45 de secunde.

— Dacă îl interceptez pe unul, îmi scapă celălalt.

Aproape că nu mai trebuia să-şi întoarcă privirea ca să-i vadă pe amândoi.

— 40 de secunde.

Era clar că cei doi bărbaţi nu se întâlniseră niciodată.

Ajunseră la câţiva metri unul de altul, fără a-şi arunca o a doua privire, înainte de a intra la metrou.

— Intru după ei, anunţă, în timp ce-şi croia drum prin turma care lăsa urme de fleşcăială pe podeaua îngălbenită, chinuindu-se să nu-i scape din ochi pe cei doi bărbaţi când cotiră amândoi la stânga. Au luat-o spre magistrala Bakerloo, în direcţia Piccadilly, îi puse la curent pe ceilalţi.

Coborî pe scara rulantă, grăbind pasul.

— Vine trenul!

Oamenii din jur îl auziseră şi ei. Era înconjurat de tropot de paşi grăbiţi când se deschiseră uşile trenului, slobozind zeci de oameni care mergeau contra curentului. Îşi croi drum printre ei chiar când se închideau uşile, dar răsuflă uşurat când văzu că amândoi bărbaţii rămăseseră pe peron.

— Suspecţii nu au urcat în tren, mormăi în timp ce oamenii se revărsau în fiecare locşor de pe peron. Atenţie: unul dintre ei are un rucsac mare.

Se întreba de ce ambii bărbaţi îşi amânaseră dinadins călătoria. Chiar atunci observă o femeie cu un aer răvăşit aşezată pe o banchetă, care, de asemenea, făcuse astfel încât să nu se urce în primul tren.

— Spune-le întăririlor să nu iasă încă, spuse, atrăgând o privire intrigată din partea turistului japonez aflat lângă el. Prindeţi în vizor o femeie, 40 de ani, geacă albastră, blugi negri, aşezată la capătul opus al peronului?

— Aşteaptă, îi spuse poliţista în cască.

În timp ce aştepta, femeia îşi luă punga de plastic şi se ridică, apropiindu-se de marginea peronului. Uitându-se în spate, văzu că şi ceilalţi doi suspecţi dădeau semne că ar vrea să se urce în următorul tren.

— Se pregătesc să urce în următorul tren. Dă semnalul să intre echipa!

De-abia terminase Rouche propoziţia, că un roi de poliţişti înarmaţi îi înconjurară pe cei doi bărbaţi, punându-i la pământ. Când se uită din nou la femeia cu geacă albastră, ea se îndepărta, mergând până la capăt de tot.

Trenul intră huruind în staţie chiar când unul dintre membrii echipei trăgea uşurel fermoarul rucsacului greu pe care îl ducea suspectul.

Rouche se chinuia să vadă ceva pe deasupra mulţimii.

Se uită la ceas: 4:54 p.m.

Trebuia să se întoarcă la Baxter.

Nereuşind să ajungă la timp la capătul trenului, se avântă în zidul de oameni strânşi în dreptul uşilor celor mai apropiate, care începură să trepideze şi se deschiseră de două ori, înainte de a se închide, într-un final, în urma lui. Ignorând stilul foarte britanic în care îl ţâţâiau şi îşi dădeau ochii peste cap ceilalţi, îşi croi drum prin mulţime până spre mijlocul vagonului, unde era mai puţin aglomerat.

— Ce avea în geantă? întrebă în cască.

După o scurtă pauză, femeia îi răspunse:

— Un fel de explozibile… Au fost dezamorsate… Echipa de genişti ajunge în două minute.

El schimbă pe moment frecvenţa.

— Baxter, vin spre tine.

— Cum spui tu.

— Mai avem şapte… *şi* tocmai am obţinut una din patru, îi spuse precaut, neputând să se exprime mai explicit în vagonul ticsit de lume.

— S-ar putea să fie două din patru, îi spuse Baxter. S-ar părea că băieţii din MI5 au ţâşnit de-aici acum câteva minute. Întoarce-te odată!

Rouche schimbă din nou frecvenţa şi surprinse finalul unei transmisiuni.

— …unul dintre suspecţi.

Urmă o pauză.

— Agent Rouche, ai recepţionat ultimul mesaj?

— Negativ. Repetă, te rog.

— Confirm: femeia cu geacă albastră *este* unul dintre suspecţi.

— Recepţionat, răspunse Rouche, croindu-şi drum printre navetişti.

Ajunse la capătul vagonului şi trase cu ochiul în vagonul învecinat, sperând s-o zărească pe femeie, dar nu reuşea să vadă nimic dincolo de oamenii înghesuiţi unul într-altul în dreptul celeilalte uşi.

— Urmează staţia… Regent’s Park. Legătură cu… anunţă o voce înregistrată.

Toată lumea se lăsă la unison într-o parte când trenul începu să încetinească. Oamenii treceau valuri, valuri, pe lângă geam în timp ce trenul se opri brusc în staţie.

Rouche coborî poticnit pe peron şi-şi croi drum prin mulţime, pentru a urca în ultimul vagon.

— Scuze. Pardon… Scuze, mormăi, strecurându-se printre oameni.

Se uită la harta metroului, în timp ce înainta prin vagon; mai era doar o staţie până la Piccadilly Circus.

Se uită din nou la ceas: 4:57 p.m.

— Scuze… Pardon.

Ajunsese pe la jumătatea vagonului când zări geaca albastră cunoscută. Femeia cu un aer neîngrijit stătea pe scaun, ţinându-şi mâinile peste punga de cumpărături din poală, cu un aer protector.

— Am localizat suspectul.

* * *

— Unde eşti, Rouche? şopti Baxter, urmărind şuvoiul constant de oameni care se revărsa pe peronul deja sufocat de lume.

Cifrele portocalii de pe ecranul de deasupra numărau secundele care mai rămăseseră până la ora 5.

— Echipa 3: probă tehnică, răcni pe un ton încrezător în emiţător, deşi inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Te auzim clar şi tare. Am încheiat transmisiunea.

Se auzi o bufnitură de undeva din mulţime.

— Echipa 3 aici! le ordonă, dând fuga spre punctul de unde se auzise zgomotul.

Un om de afaceri fâstâcit ţinea în braţe o pungă spartă, încercând să-şi adune cumpărăturile de Crăciun înainte ca alte obiecte fragile să apuce să fie călcate în picioare.

Oftă uşurată, deja cu nervii întinşi la maximum.

— Alarmă falsă. Retrageţi-vă!

În drum spre centrul de comandă, primi un raport de la unul dintre sergenţii din subordine: un dispozitiv explozibil, care corespundea celor folosite în Times Square, fusese recuperat dintr-un cămin pentru persoanele fără adăpost din Clapham. Proprietarul genţii era unul dintre suspecţii arestaţi peste noapte.

Două din patru.

* * *

Rouche era doar la cinci paşi de femeia aşezată, când auzi bruiaj în cască şi apoi din nou vocea poliţistei din echipa de analiză criminalistică.

— Agent Rouche, atenţie: avem motive să credem că încă un suspect a urcat în tren la ultima staţie. Întăririle sunt pe drum.

— Transmite-mi detalii, îi răspunse Rouche, croindu-şi drum spre femeia cu geacă albastră.

O smulse de pe scaun şi o împinse la podea, cu faţa în jos, imobilizându-i braţele la spate. Câţiva pasageri, şocaţi, încercară să intervină.

— E-n regulă! E-n regulă! Sunt agent CIA, le spuse Rouche, arătându-le legitimaţia. Iar tu eşti arestată, îi strigă femeii, care încerca să scape.

Bunii samariteni se întoarseră la locurile lor, împărtăşind convingerea celorlalţi pasageri că, probabil, era mai sigur să se aşeze cât mai departe de el, în acel spaţiu aglomerat.

Rouche reuşise să-i pună cătuşele femeii la una din mâini, când trenul trase în staţia Oxford Circus. Cu un ochi la prizonieră, studie mulţimile care treceau pe lângă tren, căutând din priviri întăririle. Coborâră zeci de oameni, dar şi mai mulţi urcară în locul lor, umplând vagonul şi în faţa şi în spatele lui.

Închise şi a doua cătuşă şi-o percheziţionă pe femeie, înainte de a smulge punga de plastic de sub ea. Ţinându-i o mână la spate, băgă mâna şi scoase satârul mânjit de sânge din pungă. Era gata să-l lase pe podea lângă el, când realiză câţi copii erau printre figurile înspăimântate care-l pândeau.

— E-n regulă. Sunt agent CIA, repetă, pentru nou-veniţi.

Reflectă preţ de o clipă, apoi arătă spre bărbatul musculos care tocmai se aşezase în spatele lui.

— Pot să te răpesc?

— Pe mine? întrebă bărbatul, şovăind.

Îşi scărpină barba, ca şi cum încă nu se obişnuise cu ea, şi apoi se ridică în picioare.

Rouche îşi lăsă pistolul pe podea, în timp ce înfăşură satârul la loc în pungă şi i-l întindea.

— Te rog să ţii tu asta, îi spuse.

Ajutorul lui părea stingherit.

— Doar ţine-o şi ai grijă să nu atingi ce e în pungă.

Bărbosul luă timid punga şi se aşeză lângă ceilalţi, ţinând punga verde de plastic în poală, exact cum o ţinuse şi femeia.

În timp ce uşile se închideau din nou, Rouche ochi doi poliţişti înarmaţi care veneau în fugă pe peron, ajunşi prea târziu.

Trenul porni.

— Agent Rouche! Agent Rouche! îl strigă femeia în cască, mai tare ca înainte… cuprinsă de panică.

— Tocmai am imobilizat-o pe femeie. Mă pregătesc să încep să caut…

— Agent Rouche! Încă trei suspecţi tocmai au urcat în tren! Repet: încă *trei* suspecţi.

— Recepţionat, spuse Rouche încet, uitându-se la toate figurile care-l înconjurau. Trebuie să transmit imediat un mesaj inspectorului-şef Baxter: trenul este ţinta, nu staţia.

Îşi simţi telefonul zbârnâind în buzunarul de la haină, semn că-i transmiseseră detaliile.

— Trenul este ţinta, repetă, punând mâna pe pistol.

Fără ştirea lui Rouche, o fotografie în care apărea bărbatul musculos, fără barbă, tocmai i se descărcase pe telefon.

Fără ştirea lui Rouche, bărbatul se ridicase în picioare şi se oprise lângă el.

Fără ştirea lui Rouche, îi trase prima lovitură în plin cu satârul mânjit de sânge.

CAPITOLUL 39

Marţi, 22 decembrie 2015
5 p.m.

— Scoateţi toţi oamenii de-aici! zbieră Baxter, acoperind mesajul înregistrat pentru situaţii de urgenţă.

Reacţionase imediat la mesajul lui Rouche; cu toate astea, ambuteiajele create pe scări din cauza numărului de oameni duseseră la blocarea operaţiunii de evacuare, în timp ce afişajul electronic continua numărătoarea deasupra lor: 17:00:34.

— Inspector-şef Baxter, îi bâzâi o voce în cască. Tot nu reuşesc să-l contactez pe agentul Rouche.

— Mai încearcă, îi răspunse, prinzându-l de braţ pe unul dintre angajaţii de la Metrou, care trecea pe lângă ea. Trebuie să închidem staţia! *Trebuie* să nu mai lăsaţi pe nimeni să intre!

Bărbatul încuviinţă şi se îndepărtă grăbit.

— Ce e? ţipă exasperată.

— Îmi cer scuze. Vă fac legătura cu detectivul-inspector Lewis, de la echipa de analiză criminalistică.

— Acum?! întrebă Baxter, în timp ce o voce înregistrată anunţa în difuzoare sosirea iminentă a trenului.

— Tocmai l-am identificat pe Lucas Keaton într-o transmisiune de pe CCTV de acum cinci minute. Încerc să vă transmit informaţiile actualizate.

— Asta e o veste bună… Unde?

— E acolo… în staţie… E acolo cu voi!

Baxter se uită îngrijorată la mulţimea care forfotea, încercând să vadă cu ochii minţii fotografia pe care o transmisese echipei.

— Avem o descriere? ceru.

— Poartă o haină închisă la culoare şi un pulover închis la culoare.

Toată lumea părea să poarte o haină închisă la culoare şi un pulover închis la culoare.

Dădu să apese pe butonul de transmisie pentru a le împărtăşi colegilor ultima informaţie când un ţipăt sfâşietor din cască îi izbi timpanul. Smulgându-şi involuntar casca de la ureche, observă că şi colegii ei reacţionaseră la fel, privindu-se neliniştiţi în timp ce transmisiunea prelua frânturi de ţipete înfundate, schimonosite, deformate, un cor de voci mutilate.

— Rouche? murmură, dar singurul răspuns era bruiajul. Rouche, mă auzi?

Se auzi un huruit pe şine.

Baxter se întoarse cu spatele la mulţime şi se uită în gura neagră a tunelului, auzind încă zgomotele de coşmar în casca pe care o ţinea în mână – un preludiu lugubru la o oroare încă neştiută.

Încet, se apropie de marginea peronului. O pânză de păianjen diafană, suspendată deasupra ei, începu să tremure, parcă înfiorată.

Se auzea ceva zăngănind prin beznă, un zgomot ca de galop, simţea în talpă vibraţiile care prevestesc apropierea unui monstru. Adierea călâie care-i preceda sosirea împrăştia un aer stătut, cu iz metalic, ca o răsuflare cu gust de sânge, şi apoi doi ochi strălucitori străpunseră întunericul şi trenul veni în goană spre ei.

Curentul îi suflă părul lung peste faţă, în timp ce prima fereastră mânjită trecu fulgerător pe lângă ea, un văl de un stacojiu murdar care ascundea ce zăcea dincolo de geam.

Se auzeau ţipete, semn că oamenii începeau să intre în panică, călcându-se în picioare, într-o încercare disperată să fugă, blocând şi scara care cobora spre peroanele pentru direcţia Piccadilly. Scene de coşmar trecură fulgerător pe lângă ei, scene din vagoanele viu luminate care zăboveau mai mult pe măsură ce trenul încetinea: oameni care fugeau spre uşi, cadavre lipite de geam, chipul cuiva care striga, cerând ajutor, mâini însângerate care se ridicau spre cer, spre un Dumnezeu care n-avea să le vină în ajutor.

Baxter realiză că difuzorul minuscul pe care-l ţinea în mână amuţise şi-l duse timid la ureche, chiar în clipa în care un rând de uşi opri în dreptul ei. Dincolo de geamurile mânjite, luminile din vagon scăpărau intermitent în tuburile crăpate. Nu mai auzea vacarmul mulţimii care se îmbrâncea în spatele ei, doar soneria veselă care anunţa că aceasta e o staţie ca oricare alta.

Uşile de metal se deschiseră…

În clipa în care sute de pasageri înfricoşaţi ţâşniră din tren doar pentru a descoperi că erau încă prizonieri, un bărbat se prăbuşi pe peron la picioarele lui Baxter; ochii lui sticloşi îi confirmă că nu se mai putea face nimic pentru el. Se auzea un bâzâit de la luminile care abia mai pâlpâiau când urcă în vagon, chinuindu-se să înţeleagă amploarea dezastrului.

Se auziră împuşcături mai încolo pe peron şi apoi zgomotul surd al cuiva care venea în fugă spre ea, în picioarele goale.

Întorcându-se, Baxter îşi întinse braţele în defensivă, izbind dintr-un noroc chior mâna femeii chiar când încerca s-o lovească. Se prăbuşiră amândouă în vagon, pe podea, şi vârful cuţitului mânjit de sânge îi străpunse buza în cădere.

Femeia ca o fiară dezlănţuită era deasupra ei acum şi cămaşa i se desfăcu, lăsând să se vadă cicatricea de pe piept, când se lăsă cu toată greutatea pe mânerul cuţitului. Baxter ţipă, zbătându-se s-o ţină la distanţă, cu braţele tremurând, din cauza efortului.

Cuţitul se apropie, zgâriindu-i dinţii din faţă când întoarse capul să se ferească. Amintindu-şi sfatul lui Rouche de când erau la penitenciar, întinse mâna pe bâjbâite şi-o împunse pe femeie într-un ochi.

Femeia zbieră şi se feri în timp ce Baxter o lovea cu picioarele, trăgându-se înapoi. Pentru o clipă, se zvârcoli ca un animal rănit, apoi se năpusti din nou spre Baxter.

Se mai auziră două împuşcături, venind mai de-aproape, şi două găuri se decupară în cicatricea ca un tatuaj de pe pieptul femeii. Lăsă să-i scape cuţitul din mână, căzu uşor în genunchi şi, apoi, se prăbuşi cu faţa în jos pe podea.

— Eşti bine, şefa?

Baxter încuviinţă şi se ridică, ducând o mână la buza care-i zvâcnea.

— Rouche! strigă, studiind chipurile în timp ce înainta printre răniţi.

— Inspector-şef Baxter, auzi în cască.

— Rouche!

— Inspector-şef Baxter! o somă vocea.

Duse un deget la ureche.

— Pe recepţie, răspunse, fără să se oprească din căutări.

Se mai auziră două împuşcături undeva aproape.

Baxter se strâmbă, pentru că nu auzise mesajul.

— Repetă!

— Inspector-şef Baxter, l-am pierdut pe Lucas Keaton.

* * *

Rouche icni, simţind că n-are aer.

Pironit la podea în ultimul vagon, simţea cum i se prelinge sângele cald pe gât, de la rana adâncă din umăr. Era prins sub greutatea bărbatului musculos care-l atacase şi în care trăsese cinci gloanţe, ca să pună capăt masacrului care nu ţinea cont de nimic. Fusese imobilizat de o durere chinuitoare în piept şi oamenii cuprinşi de panică pe care reuşise să-i salveze îl călcaseră în picioare în goana lor disperată să scape de-acolo. Simţea un hârâit în piept de fiecare dată când inspira.

Simţi reverberaţia unor paşi apăsaţi în podea.

— Liber! strigă cineva.

Paşii se apropiară.

Rouche încercă să strige, dar nu-i ieşi decât un icnet înfundat… Încercă din nou.

Văzu cizma trecând chiar peste el şi apoi îndepărtându-se.

— Vă rog!

De fiecare dată când expira, trebuia să facă un efort şi mai mare să tragă iar aer în plămâni.

— Hei… Bună. E în regulă. Ia-mă de mână, auzi una din voci spunând. Închide ochii, bine?

— Avem pe cineva imobilizat aici! strigă o altă voce. Am nevoie de ajutor!

Rouche era inundat de speranţă şi nu înţelegea ce se întâmplă, când vocea anunţă:

— OK. Am prins-o. Am prins-o. Haideţi să mergem!

Urmări zgomotul paşilor, care începură să sune altfel când ajunseră pe peronul solid, lăsându-l din nou singur printre morţi.

— Baxter! încercă să strige, de-abia auzindu-şi propriul strigăt şoptit de ajutor.

Respira din ce în ce mai superficial, muşchii lui de-abia mai puteau susţine greutatea care-l apăsa şi se abandonă conştiinţei faptului că avea să moară într-o baltă de sânge pe podeaua murdară de plastic, cu mult înainte să-l găsească cineva.

Dăduse greş.

* * *

Baxter ieşi în fugă din vagon şi se uită lung la marea de oameni care se luptau să-şi croiască drum spre suprafaţă. Teama se răspândise prin mulţime ca focul, erau orbiţi cu toţii de instinctul de autoconservare, măcinaţi cu toţii de panică, niciunul nu realiza efectul dăunător al propriilor acţiuni… cu o singură excepţie.

În timp ce un grup de oameni înaintă poticnit, Baxter zări o figură în capătul opus, care nu se uita în sus, ca să scape, ca restul lumii, ci urmărea din priviri trenul, îi urmărea pe ei în timp ce căutau supravieţuitori.

Privirile li se întâlniră prin aglomeraţie.

Era Keaton.

Nu-l recunoscuse din fotografie, ci după cicatricea lăsată de o cheie pe obrazul drept, de când îl înfruntase, fără a şti cine e, în ascunzătoarea din Brooklyn a lui Phillip East.

Deschise gura să anunţe unde era.

Şi apoi Keaton dispăru înghiţit de un alt val de oameni.

* * *

— Echipa 3: continuaţi căutarea, o auzi pe Baxter în cască, smulgându-l din leşin. Echipele 1 şi 2: obiectivul vostru e Lucas Keaton. Puneţi oameni de pază la fiecare ieşire. Nu-l putem lăsa să iasă din staţie.

Numele stârni un puseu de adrenalină în corpul lui

Rouche, amorţindu-i durerea îndeajuns cât să-şi retragă încet braţul imobilizat de sub bărbatul masiv şi să se prindă de stâlpul cafeniu care se ridica din podea. Simţind că-i crapă pieptul de efort, îşi încleştă dinţii şi se eliberă, împingând cu picioarele cadavrul individului bărbos de pe el şi trăgând aer în piept, în chinuri, dar euforic.

Femeia prinsă cu cătuşele de podea nu supravieţuise când se declanşase busculada.

Rouche întinse mâna spre pistolul din dotare şi se ridică, gâfâind din cauza efortului pe care trebuise să-l facă pentru un gest atât de mărunt.

Îşi îngădui un gest din cap, adresat cerului.

Nu dăduse greş.

Era exact unde trebuia să fie.

CAPITOLUL 40

Marţi, 22 decembrie 2015
5:04 p.m.

— Poliţia! La o parte! zbieră Baxter, în timp ce mulţimea înainta ca melcul spre scara blocată.

Îl căută din priviri pe Keaton. După o clipă, îl zări. Era deja la baza scării, uitându-se neliniştit în urmă, căutând-o.

Când bărbatul o porni târâş-grăpiş pe scări, Baxter văzu că ţinea ceva în mână.

— L-am localizat pe Keaton! strigă în radioemiţător. Pe scara spre Bakerloo, urcă. Atenţie: suspectul ţine ceva în mână. Să presupunem că e un declanşator până ne lămurim ce şi cum.

Apăru o breşă în faţa ei. Se strecură prin ea, câştigând câţiva metri în doar câteva secunde.

— Dezarmaţi-l prin orice mijloc!

* * *

— Baxter, mă auzi? hârâi Rouche în radioemiţător, în timp ce urca pe scara de urgenţă aflată la capătul opus al peronului, auzind doar un ecou strident în microfonul care nu mai mergea.

Încă auzea transmisiunile celorlalţi când se alătură mulţimilor care se îmbulzeau să iasă la aer. Ţinându-se de umărul rănit, îşi croi drum împotriva curentului, căutând punctul din care se revărsa şuvoiul nesfârşit de oameni.

Auzi un pârâit strident în ureche, prea bruiat să înţeleagă.

O clipă mai târziu, zări o siluetă întunecată care zăcea la pământ ceva mai în faţă. Reuşi să întrezărească printre picioarele în mişcare silueta unui poliţist în echipament de protecţie care zăcea cu faţa în jos, în capul scării rulante.

— La naiba!

Se uită în urmă la marea de oameni care dispăreau pe toate ieşirile de jur împrejurul lui. Având ceva mai mult spaţiu de manevră, mulţimea evacuată înainta la pas acum, gata să iasă în noapte.

Nu mai aveau mult timp.

Ţâşni orbeşte în mulţime, croindu-şi drum prin îmbulzeală, căutându-l disperat pe Keaton.

* * *

— Poliţist doborât! Poliţist doborât! În capul scării rulante spre Bakerloo! anunţă Baxter în radioemiţător, realizând că victima era agentul special Chase doar când încercă să-i ia pulsul.

Nu avea puls.

În dreptul fiecărei ieşiri, câte un agent FBI aflat pe cont propriu se confrunta cu sarcina imposibilă de a localiza un singur chip în puhoiul de oameni care venea spre ei. Între timp, personalul de la metrou se chinuia să ţină piept valului de navetişti nemulţumiţi care voiau să intre.

Dintre sutele de oameni care se îndepărtau în grabă, unui singur se uită în urmă.

— Keaton e la zece metri de Ieşirea 3! anunţă echipa. Nu-l… lăsaţi… să… iasă.

Începu să-şi facă loc printre oameni, simţind un val de uşurare când îl zări pe Rouche dincolo de turnichete, îndreptându-se glonţ spre Keaton.

— Rouche! îl strigă.

Era prea departe ca s-o audă.

* * *

Rouche îl observase pe bărbatul cu cicatrice care se uita în urmă o dată la câteva secunde.

Bărbatul, în schimb, nu-l observase pe Rouche.

Ţinându-se după săgeţile care îndrumau pasagerii spre Regent Street, St. James’s Park şi statuia lui Eros, era doar la câţiva metri în urma lui Keaton în îmbulzeală, când începură să treacă pragul care dădea spre furtuna de-afară.

— Keaton! încercă să strige Rouche, arătând spre el, într-o şoaptă răguşită, aproape neauzită. E Keaton!

Agentul nu-l auzise, spre deosebire de Keaton, care se uită în urmă să vadă cât de aproape erau cei care-l urmăreau.

Rouche observă dispozitivul negru pe care-l ţinea în mână chiar când Keaton îşi lăsă capul în pământ şi trecu la câţiva centimetri de agentul FBI, rupând-o la fugă de cum ieşi în frigul şi bezna de-afară.

Rouche urcă greoi scările şi se trezi în plin haos în stradă, văzând aripile de metal ale statuii lui Anteros profilate pe firma de neon luminată. Operaţiunea de evacuare a staţiei se revărsase în stradă, blocând complet centrul oraşului – farurile aprinse se întindeau cât vedeai cu ochii, în toate direcţiile.

Sub cerul complet întunecat, zăpada albăstrie cădea necontenit, luminată de beculeţele girofarurilor de la vehiculele de urgenţă. Simţi că-i iau foc plămânii când îl izbi gerul subit. După un acces scurt şi violent de tuse, simţi o gheară în piept şi începu să scuipe sânge, apoi îl văzu pe Keaton fugind spre sud-est pe Regent Street.

Rouche o luă la fugă după el pe trotuarul aglomerat, croindu-şi drum printre oamenii în geci voluminoase, încărcaţi cu pungi de cumpărături, lăsând un firicel de sânge să se prelingă pe mânecă în urma lui, o dâră şerpuită după care să se poată ţine Baxter.

Baxter aşteptă o pauză între transmisiunile frenetice.

Avea impresia că se declanşaseră toate sirenele din oraş şi tot auzea pârâind în cască mesaje încordate de la SO15, care erau gata să-l prindă pe încă unul dintre suspecţii care transportau explozibile.

— Trimiteţi un echipaj aerian, gâfâi în microfon. Inspector-şef Baxter, sunt pe urmele lui… Lucas Keaton… pe Regent Street… spre parc.

Aflată la aproape 20 de metri în urma lor, ajunse la intersecţia cu Pall Mall, cât pe-aci să se ciocnească de un scuter care îşi croia drum printre maşinile oprite. O ţinu tot înainte pe Waterloo Place, văzând cum se iţeau ameninţător din ceaţă statuile de bronz amplasate acolo.

Baxter sprintă printre ele, ascultând pârâitul din cască, chinuindu-se să se facă auzită prin vântul tăios când ajunse la treptele care coborau spre St. James’s Park, învăluit în beznă acum.

— Am pierdut din ochi suspectul, anunţă una din vocile din cască în timp ce ea trăgea cu urechea la operaţiune. Îl vede cineva? Îl vede cineva pe suspect?

— Confirm: este în colţul de nord-est al pieţei… Nu am cum să trag.

* * *

Rouche nu mai putea să respire şi începea să piardă teren, vedea cum joacă silueta fantomatică a lui Keaton la marginea câmpului lui vizual.

Deodată, vuietul unei elice de elicopter străpunse tăcerea nopţii şi lumina unui reflector îl orbi, înainte de a se îndrepta spre intrarea în parc, luminând monumentul aflat de strajă acolo – un înger întunecat, sculptat în bronz înnegrit. Azazel.

Şi apoi dispăru, în timp ce conul luminos îl urmărea orbeşte pe Keaton, iar Rouche înainta, lăsând urme întunecate pe zăpada imaculată. Mai în faţă, sălciile plângătoare încărcate de zăpadă stăteau îndoite deasupra lacului îngheţat, ca şi cum lacul le-ar fi ademenit acolo doar spre a le îngheţa în timp ce ele se adăpau cu nesaţ din el.

Oraşul dispăruse, nu mai exista nimic în afară de viscol, dincolo de hotarul parcului. Când ajunseră într-un loc deschis, Rouche lăsă să cadă muniţia din pistol şi îl reîncărcă.

Se opri şi îl luă în cătarea armei pe Keaton, în vreme ce lacul îngheţat oglindea lumina reflectorului, răsfrângând-o spre cer.

Keaton nu mai era decât o umbră, care se micşora cu fiecare clipă.

Încercând să-şi înăbuşe durerea din piept, Rouche întinse braţul, fixând cătarea armei pe spatele siluetei. Lăsă vântul să-i sufle în faţă, apreciind viteza şi direcţia, ajustând unghiul în funcţie de asta şi aşteptând, până când reflectorul îşi revărsă lumina asupra ţintei.

Expiră, asigurându-se că n-o să-i tremure mâna, şi apoi apăsă uşor, uşor de tot, pe trăgaci.

* * *

— Trage!

— Civil la pământ! Suspectul a fost rănit… Nu-l mai văd. Repet: nu-l mai văd.

Baxter fusese distrasă de transmisiunile celor din SO15, care-şi vânau prada şi de dâra de sânge roşu-aprins de pe jos, când auzi detunătura prin viscol. Văzu că Rouche se oprise mai în faţă, dar Keaton fusese înghiţit de albul zăpezii.

Simţind că o arde pe gât, îşi recăpătă suflul şi o ţinu tot înainte spre ei.

* * *

Keaton căzuse la pământ imediat, încadrat de conul mişcător de lumină.

Rouche se apropie de bărbatul rănit, care încerca disperat să ajungă la dispozitivul aflat la câţiva paşi mai încolo; aburul respiraţiei lui sacadate se înălţa ca nişte norişori de fum deasupra siluetei care zăcea la pământ.

— Rouche! îl strigă Baxter din depărtare, aproape neauzit.

Ridicându-şi privirea, o văzu venind în fugă spre ei.

În timp ce Keaton se târa spre cutiuţa neagră, Rouche se aplecă s-o ridice, descoperind că era un telefon mobil.

Un pic deconcertat, desfăcu telefonul şi se uită la ecran. Imediat, Rouche aruncă telefonul cât colo şi se întoarse spre Keaton, cu aerul că era în stare să-l omoare.

La vreo doi metri mai încolo, videoclipul încărcat deja, menit să fie văzut de zeci de milioane de oameni din întreaga lume, îşi ţinea singur companie, în vreme ce ecranul era înghiţit, fulg cu fulg, de zăpadă.

În filmuleţul de 46 de secunde, Keaton, înlăcrimat, dar fără mustrări de conştiinţă, revendica toate crimele, ţinând în mână fotografii cu membrii familiei lui, pe care scrisese numele şi data morţii fiecăruia… Nu pomeni nici măcar o dată de Alexei Green sau de logodnica ucisă a acestuia.

* * *

— Rouche! Avem nevoie de el! Avem nevoie de el! ţipă Baxter când îşi văzu partenerul punându-i pistolul la tâmplă prizonierului.

Un spectacol în lumina reflectorului, pe o scenă întunecată.

— Unde e? îl auzi strigând, acoperind vuietul elicopterului care se învârtea deasupra lor, ceea ce sugera că dispozitivul recuperat nu era ce speraseră ei că ar fi.

Aproape că ajunsese la ei.

— S-au tras focuri de armă! S-au tras focuri de armă! auzi în cască. Suspectul e la pământ.

Rouche îl lovi înverşunat pe Keaton cu patul armei, dar bărbatul îi zâmbi pur şi simplu, cu dinţii plini de sânge, în timp ce zăpada de sub el se înroşea.

— Rouche! îl strigă Baxter, venind spre ei şi alunecând.

Se lăsă să cadă în genunchi, afundându-se în zăpadă, apoi începu să tragă de hainele lui Keaton, căutând disperată sursa hemoragiei. Degetele ei găsiră gaura lăsată de glonţ până să dea cu ochii de ea. Trăgându-şi mâneca de la haină peste mână, o apăsă ferm peste rană.

— Care e ţinta?! întrebă Rouche.

Baxter citi disperarea de pe chipul colegului ei, revelaţia faptului că singura lui speranţă de izbăvire îi scăpa printre degete.

— Dacă moare, nu poate să ne spună nimic, Rouche! Ajută-mă!

* * *

Aşezat pe podeaua udă a toaletei mizerabile din pasajul subteran, ultima rămasă dintre Marionetele lui Green începu să plângă, auzind zumzetul elicopterului care dădea târcoale pe deasupra.

Bărbatul nu se simţise în viaţa lui aşa de singur.

Îi auzea deasupra lui, tropotind în jurul intrării în timp ce se postau din nou pe poziţii, paşii lor apăsaţi semănând ca lipăitul unui câine de vânătoare a cărui pradă s-a refugiat în vizuină.

Ţipă de ciudă şi începu să tragă de vesta voluminoasă care-i fusese încredinţată, simţind cum îl împung în spate firele şi celelalte componente.

În ciuda a tot ceea ce-i spusese doctorul Green, în ciuda învăţămintelor acestuia, se lăsase mânat pe o stradă pustie şi, ca un animal speriat, acceptase singurul refugiu care i se oferise şi… muşcase momeala.

— Aiden Fallon! auzi o voce amplificată, distorsionată şi răuvoitoare. Eşti înconjurat.

Aiden îşi astupă urechile, dar nu reuşi să nu audă vocea.

— Scoate-ţi vesta şi ieşi încet sau ne *vom* vedea siliţi să detonăm dispozitivul. Ai 30 de secunde la dispoziţie.

Aiden se uită de jur împrejur prin încăperea cu miros acru care avea să-i devină mormânt, un monument potrivit pentru cineva care o dăduse total în bară. Nu-şi dorea decât să-l poată revedea pentru ultima dată pe doctorul Green, să-i spună că era cel mai bun prieten pe care-l avusese vreodată şi că-i părea rău că-l dezamăgise.

— 15 secunde!

Aiden se ridică încet în picioare, ştergându-şi palmele pe pantaloni.

— 10 secunde!

Îşi surprinse chipul reflectat în oglinda murdară. Chiar era o creatură jalnică, nici nu merita să se numească om. Continuând să se uite în ochii geamănului din oglindă, schiţă un zâmbet în timp ce trăgea de firul scurt atârnat de vestă… simţind cum îl înghit flăcările.

* * *

— Rouche, ajută-mă! se încordă Baxter, îndesând mai mult din materialul mânecii în rana care putea fi fatală.

Se auzi o explozie undeva în depărtare.

Clătinându-se, Rouche se îndepărtă de Baxter şi de prizonierul lor muribund ca să se uite peste coroanele copacilor, în vreme ce reflectorul îi părăsea, semn că elicopterul fusese redirecţionat spre focul portocaliu de pe cer. Avea o expresie nedumerită, neîncrezătoare, nu reuşea să înţeleagă că dăduseră greş, că nu existase niciodată vreun ţel măreţ pentru el… că nu exista niciun plan de fapt.

Niciunul dintre ei nu putea face altceva decât să se uite cum se prăbuşeşte cerul şi să prindă fulgi de zăpadă.

— Rouche! îl strigă Baxter, chinuindu-se să oprească sângerarea.

Auzea în cască pârâitul mai multor transmisiuni care se suprapuneau.

— Rouche! Încă nu ştim ce s-a întâmplat.

— Ce-am fi putut face mai mult de-atât? întrebă, cu spatele la ea.

Nu era sigură dacă vorbeşte cu ea sau cu *altcineva.*

Neliniştită, îl privi cum ridică şi lasă în jos pistolul.

— Rouche, îi zise, pe cât calm putea în învolburarea de mesaje din cască, cu mâneca hainei îmbibată şi aproape îngheţată de sângele lui Keaton. Te rog să pleci… de dragul meu… te rog.

Rouche se întoarse spre ea, cu lacrimi în ochi.

— Pleacă, Rouche… Du-te de-aici, îl imploră.

Se uită neliniştită la pistolul din mâna lui.

Nu putea să-l piardă, nu putea să mai piardă încă un prieten, sedus de atracţia incontestabilă a unei revanşe violente şi triumfătoare.

— Ai de gând să mă omori, *Rouche?* hârâi Keaton, după ce-o auzise pe Baxter spunându-i pe nume.

— Taci! şuieră Baxter.

Trebuia să cheme o ambulanţă, dar nu putea să-şi ia mâna de pe rană, după cum nu putea să întrerupă comunicările urgente prin staţie.

— *Chiar* crezi că-mi pasă? continuă Keaton, vorbind un pic împleticit din cauza sângelui pierdut. Am îndeplinit ce aveam de făcut pe lume. Nu mi-a mai rămas nimic.

— Am zis să taci! se răsti Baxter la el, dar Rouche se întorcea deja spre ei.

— Familia mea e cu Domnul şi, oriunde voi ajunge după ce mor, mai rău ca aici nu poate fi, le spuse Keaton.

Se uită în expectativă la Rouche când acesta îngenunche lângă el.

Intuind că lucrurile aveau să se agraveze rapid, Baxter riscă să ia o mână de pe pieptul lui Keaton ca să apese pe butonul de transmisie al radioemiţătorului.

— Inspector-şef Baxter, trimiteţi o ambulanţă la St. James’s Park. Am încheiat transmisiunea.

Se uită la Rouche cu o privire rugătoare în timp ce-şi lăsa din nou mâna pe pieptul rănitului.

— Mă întreb dacă e şi El aici… bolborosi Keaton observând cruciuliţa de argint de la gâtul lui Rouche… acum… şi ne ascultă, spuse, căutând un semn pe cerul întunecat. Mă întreb dacă, *în sfârşit,* ne bagă şi El în seamă, *la dracu'!*

Rouche îşi aminti involuntar traducerea literală a numelui lui Azazel: *„putere asupra Lui Dumnezeu".*

Îşi impuse să nu se gândească la asta.

— Acum un an şi jumătate… tuşi Keaton, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând.

Se foi în zăpadă, ca să se aşeze mai bine.

— Acum un an şi jumătate am vizitat acel salon de spital ca să stau la căpătâiul fiului meu, cam cum staţi voi acum. Acum un an şi jumătate m-am rugat în gând să mă ajute… dar ajutorul n-a venit. Vedeţi voi, El nu te aude când vorbeşti în şoaptă, dar mă aude acum.

Rouche îl privi impasibil pe bărbatul întins la picioarele lui.

Erau singuri, nu se auzea niciun zgomot în parc, în afara ţiuitului din casca lui Baxter, a respiraţiei chinuite a lui Keaton şi a şuierului vântului.

— Rouche? i se adresă Baxter şoptit, neştiind cum să-i interpreteze expresia.

Încet, Rouche duse mâinile la ceafă şi îşi desfăcu cruciuliţa de argint de la gât, lăsând cruciuliţa să se învârtă pe lanţ când trase de el.

— Rouche? repetă. Rouche!

El îşi întoarse privirea spre ea.

— Tot nu ştim ce s-a întâmplat, dar, orice ar fi fost, *nimic* din ce s-a întâmplat n-a fost din vina ta. *Ştii* asta, da? îl întrebă.

Spre surprinderea ei, Rouche zâmbi, ca şi cum i se luase o piatră de pe inimă.

— Ştiu.

Lăsă lănţişorul să-i alunece printre degete şi să cadă în zăpada pătată.

— Suntem în regulă? întrebă, uitându-se involuntar la

Keaton.

Rouche încuviinţă.

— Anunţă că l-am prins, îi spuse, oftând uşurată, acum că prietenul ei îi dovedise, încă o dată, cât de puternic era de fapt.

Aruncându-i o ultimă privire lui Keaton, Rouche îşi scoase telefonul din buzunar şi se ridică opintit în picioare.

În vreme ce Rouche se îndepărta, Baxter surprinse în cască frânturi din transmisiunile de la MI5.

— Rouche, cred că totul e în regulă! strigă încântată după el, simţind că încetinise şi sângerarea. Spun că l-au prins! Spun că explozia a fost într-un loc izolat!… O singură victimă… atentatorul.

Nereuşind să se stăpânească, Baxter îi zâmbi triumfător lui Keaton:

— Ai auzit, *jigodie*? îi şopti. L-au prins. E mort.

Keaton îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii, înfrânt, rostind din obişnuinţă formula care îi fusese adresată de mult prea multe ori în viaţa lui nenorocită:

— S-ar părea că Domnul şi-a dorit încă un înger.

Rouche rămase ţintuit locului.

Baxter nici măcar nu-şi dăduse seama că-şi luase mâinile însângerate de pe rană, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi – nu reuşea să-şi scoată din minte chipul superb al lui Curtis.

Nici măcar nu auzi zăpada trosnindu-i sub picioare lui Rouche.

Nu simţi sângele cald care-o împroşcă pe faţă în ritm cu împuşcătura în surdină, nu înţelese de ce corpul lui Keaton era scuturat de convulsii… în vreme ce era străpuns de încă trei gloanţe.

Rouche stătea în picioare deasupra lui Keaton, lacrimile prelingându-i-se pe obraji.

Se uită intrigată la el în timp ce Rouche apăsă încă o dată pe trăgaci… şi încă o dată… şi încă o dată… până când din cadavru nu mai rămase decât o halcă de carne care zăcea în zăpada murdară, ca şi cum ar fi vrut să-l distrugă cu totul, până când ajunse să tragă în gol pentru că nu mai avea gloanţe.

— Nu există Dumnezeu, şopti.

Baxter rămase încremenită, uitându-se cu gura căscată la prietenul ei, care mai făcu câţiva paşi, clătinându-se pe picioare, şi apoi se prăvăli la pământ.

Din plămânii lui distruşi ieşi un suspin de uşurare.

O auzi pe Baxter strigându-l, în timp ce venea de-a buşilea spre el.

Dar Rouche doar zâmbi trist, ridicându-şi privirea spre cerul care se prăbuşea…

…şi scoase limba.

EPILOG

Miercuri, 6 ianuarie 2016
9:56 a.m.

— …nu… există… Dumnezeu.

Agentul Sinclair trecu furtunos pe lângă geamul-oglindă, îndreptându-se spre ieşire.

— Bun aşa. Mulţumesc pentru *cooperare,* inspector-şef Baxter. Acum am terminat, oftă Atkins, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte, în timp ce-şi strângea lucrurile.

Baxter îi făcu sarcastic cu mâna în vreme ce el se grăbea să-l prindă din urmă pe agentul FBI furibund – fără îndoială că, timp de o oră de-acum încolo, trebuia să-l pupe în fund pe american.

— Şefa e la fel de diplomată ca de obicei, pufni Saunders, rânjindu-le Vanitei şi bărbatului aşezat în colţ, când un american cu un aer important ieşi din camera înghesuită din care puteai urmări interogatoriile.

Vanita gemu.

— De ce nu poate să fie politicoasă, doar atât? Măcar pentru 20 de minute, *la naiba?* Chiar cer *prea* mult?

— S-ar părea că da, îi spuse Saunders ridicând din umeri.

Bărbatul din colţ încuviinţă.

— Nu începe şi *tu.* Tu nici n-ar trebui să fii aici, îi spuse, masându-şi fruntea, simţind că o ia durerea de cap.

Baxter o trimise pe psihiatră la plimbare, asigurând-o că se simţea bine şi că nu avea chef să „discute situaţia”.

Părând să fi uitat că era posibil s-o mai pândească cineva – cum se şi întâmpla, de altfel –, îşi lăsă capul în mâini şi se scurse pe masă.

— Tu unde crezi că pleci? îl întrebă Saunders pe bărbatul din colţ, care nu mai era în colţ, ci îşi croia drum spre ieşire.

— Vreau s-o văd, îi răspunse bărbatul, fără ocolişuri.

— Nu sunt sigur că înţelegi *pe deplin* conceptul de a fi

„în arest”, îi spuse Saunders.

Bărbatul se uită la Vanita, care părea aproape la fel de obosită şi de resemnată ca Baxter.

— Aveam o înţelegere, îi aminti.

— Bine.

Vanita dădu din mână ca şi cum nu mai conta.

— Nimic nu mai poate să agraveze tot dezastrul ăsta.

Bărbatul zâmbi vesel, se întoarse şi ieşi pe culoar.

— O să fim concediaţi cu toţii pentru chestia asta, spuse Saunders, urmărindu-l cum iese.

Vanita încuviinţă.

— Da. Da, o să fim.

* * *

Baxter auzi paşi apropiindu-se, nu erau nici mersul de soldat al americanului, nici târşâitul leneş al lui Atkins.

Gemu, cu faţa în mâini.

Auzi hârşâitul scaunului de metal pe podea, apoi simţi cum se clatină masa prăpădită, când noua sursă de iritare se aşeză pe scaun în faţa ei. Oftă exasperată şi îşi ridică privirea, expirând brusc, ca şi cum tocmai o lovise cineva în plex.

Bărbatul impunător îi zâmbi stingherit, rezemându-se dinadins de spătarul scaunului, în caz că ea s-ar fi hotărât să-i tragă una; părul lui negru, ondulat, era mai lung decât îl văzuse ea vreodată, dar ochii albaştri, scânteietori, erau neschimbaţi – vedea până în străfundul fiinţei ei, exact cum făcuse în ziua când dispăruse din viaţa ei.

Baxter rămase uitându-se lung la el, neputând să mai proceseze încă o lovitură emoţională devastatoare.

— Deci… hei! începu el, cu o nonşalanţă prefăcută, ca şi cum nu se văzuseră de ieri.

Îşi lăsă mâinile prinse în cătuşe pe masă, între ei, încercând să găsească ceva profund de zis, ceva care să arunce în derizoriu perioada de un an şi jumătate în care nu dăduse niciun semn, ceva care să-i redea lui Baxter încrederea în el.

În cele din urmă, Lupul spuse:

— Surpriză!

Mulţumiri

Tot nu ştiu foarte bine ce fac, dar sunt norocos să am o listă foarte lungă de oameni drăguţi care mă sprijină şi au grijă de mine. Iată-i:

Familia mea – mama, Ossie, Melo, B, Bob, KP, Sarah şi Belles.

Oamenii de la C+W – minunata mea agentă, Susan Armstrong, Emma, Jake, Alexander, Dorcas, Tracy şi Alexandra, care îmi lipseşte nespus.

Oamenii de la Orion – editorul meu, Sam Eades, căruia îi mulţumesc pentru că mă suportă, Ben Willis, Laura Collins – cel mai bun editor-corector din breaslă, Claire Keep, Katie Espiner, Sarah Benton, Laura Swainbank, Lauren Woosey şi restul echipei Hachette din Marea Britanie şi din lume.

În cele din urmă, dar nu în ultimul rând, vă mulţumesc sincer vouă, cititorilor, pentru că mă ajutaţi să-mi păstrez slujba şi pentru entuziasmul necontenit pe care îl dovediţi faţă de aceste personaje şi faţă de vieţile lor date peste cap, pe care le distrug cu atâta plăcere. Nu prea le am cu reţelele de socializare şi cu siguranţă mă ţin departe de recenzii, dar s-ar părea că existaţi, aşa că vă mulţumesc!

DANIEL COLE

Inspectorul-şef Emily Baxter e încă profund afectată de cazul „Păpuşa de cârpe" şi de dispariţia prietenului ei, William Fawkes, zis Lupul. În ciuda ezitării sale de a se implica într-un alt caz înfiorător, e convocată la o întâlnire la New York cu agenţii speciali Elliot Curtis de la FBI şi Damien Rouche de la CIA. Acolo, îi sunt arătate o serie de fotografii ce înfăţişează o crimă care imită modul de operare al ucigaşului în serie Lethaniel Masse, poreclit „Păpuşa de cârpe": un cadavru contorsionat într-o postură familiară, suspendat de Podul Brooklyn şi având cuvântul MOMEALĂ scrijelit pe piept.

Pe măsură ce presiunea din partea mass-mediei creşte, lui Baxter i se cere să sprijine ancheta şi să cerceteze scena unei noi crime, a cărei victimă are o altă inscripţie pe piept – MARIONETĂ.

Crimele sunt tot mai macabre şi mai ingenioase, în timp ce echipa de anchetatori e mereu cu un pas în urma criminalului. Singura lor speranţă este să afle pentru cine e MOMEALA, cum sunt alese MARIONETELE, dar, cel mai important, cine mânuieşte sforile.

TREI
www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0570-0
9 786064 005700